

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Insolvență/faliment

Insolvență/faliment

În cazul în care o societate comercială sau un antreprenor întâmpină dificultăți financiare sau nu își poate plăti datoriile, există în fiecare țară proceduri specifice pentru a soluționa situația prin implicarea tuturor creditorilor (părților cărora li se datorează bani).

Procedurile de insolvență diferă în funcție de obiective:

Societăți comerciale

Dacă societatea comercială **poate fi salvată** sau activitatea economică este viabilă - datoriile acesteia pot fi **restructurate** (de obicei cu acordul creditorilor). Această procedură are drept obiectiv protejarea societății comerciale și păstrarea locurilor de muncă.

În cazul în care activitatea economică **nu poate fi salvată**, societatea comercială trebuie lichidată („dă faliment”).

Antreprenori

Aceștia pot de obicei să solicite aplicarea unei proceduri care implică un **plan ordonat de rambursare** a datoriilor și o remitere de datorie după o perioadă rezonabilă de timp (3 ani, în general). Acest lucru garantează faptul că antreprenorii nu sunt declarați personal în faliment și că se pot lansa în alte proiecte în viitor.

În toate cazurile, de îndată ce procedura este inițiată în mod oficial, creditorii nu mai pot lua măsuri individuale pentru recuperarea datoriilor. Acest lucru este necesar pentru a garanta faptul că toți creditorii sunt pe picior de egalitate și pentru a se proteja bunurile debitorului.

Pentru a fi plătiți, creditorii trebuie să facă dovada creanțelor lor, fie în fața instanței, fie a organismului (în general, un **administrator** sau un **lichidator**) responsabil de reorganizarea sau lichidarea bunurilor debitorului. În anumite cazuri, acest lucru poate fi făcut chiar de către debitor.

Insolvența la nivel transfrontalier (normele UE)

Cazurile de insolvență care implică societăți comerciale sau antreprenori cu activități sau active în mai multe țări se supun dreptului UE, mai exact [Regulamentului 2015/848 \(rezumat explicativ\)](#).

Formularele menționate în [Regulamentul \(UE\) 2015/848](#)

Notificare privind procedura de insolvență [PDF](#) (375 Kb) [ro](#)

Depunerea cererilor de admitere a creanțelor [PDF](#) (395 Kb) [ro](#)

Obiecție în ceea ce privește procedura de coordonare a grupului [PDF](#) (342 Kb) [ro](#)

Procedurile naționale.

Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.

Link relevant

Registre de insolvență

Ultima actualizare: 18/01/2019

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați [avizul juridic](#) în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Insolvență - Republica Cehă

Cadru juridic

Procedurile de insolvență din Republica Cehă sunt reglementate în principal de Legea nr. 182/2006 privind insolvența și procedurile de insolvență (*Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a zpusobech jeho řešení*) (Legea privind insolvența), coroborată cu Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă (*Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád*).

Un alt act normativ important este Legea nr. 312/2006 privind administratorii judiciari (*Zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích*), care (coroborat cu Legea privind insolvența) stabilește un cadru juridic pentru profesia de practician în insolvență.

Versiunile actualizate ale acestor prevederi se găsesc pe portalul administrației publice (*Portál veřejné správy*): <https://portal.gov.cz/app/zakony/>.

1 Împotriva cui se poate declara o procedură de insolvență?

Se poate deschide o procedură de insolvență împotriva persoanelor fizice și juridice, indiferent dacă sunt sau nu entități comerciale.

Tipurile individuale de proceduri de insolvență (faliment, reorganizare, reducerea datoriilor) diferă între ele în funcție de entitățile pe care le vizează. Deși se poate depune o cerere de deschidere a procedurii de faliment împotriva tuturor entităților, reorganizarea vizează în exclusivitate entitățile comerciale, iar reducerea datoriilor se adresează în principal entităților care nu desfășoară activități comerciale (conform explicațiilor de mai jos).

Nu se pot deschide proceduri de insolvență împotriva statului, autorităților locale autonome, partidelor politice și mișcărilor organizate în timpul alegerilor sau împotriva altor entități cu scop predominant public. Instituțiilor financiare și companiilor de asigurări li se aplică reguli speciale.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Insolvență sau insolvență iminentă

Procedurile de insolvență reprezintă proceduri judiciare care tratează insolvența sau insolvența iminentă a unui debitor și modul de soluționare a acesteia. Astfel, premisa de bază este existența unei stări de insolvență sau de insolvență iminentă.

Un debitor este insolvent dacă (*acestea reprezintă condiții cumulative*):

debitorul are mai mulți creditori;

debitorul are obligații pecuniare a căror scadență depășește 30 de zile;

debitorul nu își poate onora aceste obligații.

Se consideră că debitorii sunt insolvenți în special dacă nu și-au mai plătit o parte semnificativă din datorii, dacă nu sting aceste obligații mai mult de trei luni de la scadența acestora sau dacă nu se poate onora prin executare silită sau confiscare vreuna din datoriile exigibile angajate ale debitorului.

O entitate comercială debitoare (în calitate fie de persoană juridică, fie de persoană fizică) este insolubilă și în caz de supraîndatorare. Debitorii sunt supraîndatorați dacă au mai mulți creditori, iar suma pasivelor acestora depășește valoarea activelor pe care le dețin.

Insolvența iminentă se referă la o situație în care, luând în considerare toate circumstanțele, se poate presupune în mod rezonabil că debitorii nu își vor putea respecta o parte semnificativă a obligațiilor pecuniare în mod adecvat și la timp.

Tipuri de proceduri de insolvență

Legea cehă face distincția între trei moduri de bază de a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorului în procedurile de insolvență:

faliment (*konkurs*);

reorganizare (*reorganizace*);

reducerea datoriilor (*odlužení*).

Legea privind insolvența nu impune care dintre aceste metode de insolvență să fie folosită de un anumit debitor, lăsând alegerea la latitudinea acestuia. Pe lângă procedura de lichidare (faliment), există și un element de reabilitare (reorganizarea și reducerea datoriilor). Alegerea metodei adecvate pentru a trata insolvența debitorului trebuie să vizeze obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru creditori.

Falimentul reprezintă o modalitate generală de a trata insolvența în care, în baza hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, creanțele identificate în favoarea creditorilor sunt stinse în mare parte din veniturile obținute prin valorificarea activelor. Creanțele nestinse integral sau parțial nu sunt considerate stinse, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Această metodă de insolvență se folosește întotdeauna atunci când reorganizarea sau reducerea datoriilor nu poate fi folosită ca procedură moderată împotriva debitorului sau dacă rezultă în mod clar pe parcursul procedurilor că aceste metode nu mai pot fi aplicate în continuare.

Reorganizarea se poate folosi pentru a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorilor care sunt entități comerciale. Aceasta constă în reorganizarea activității comerciale. De regulă, se estimează că creanțele creditorilor vor fi stinse în mod constant în timp ce activitatea debitorului continuă în conformitate cu măsurile de revitalizare a gestionării acestuia conform unui plan de reorganizare aprobat de instanța de insolvență. Creditorii monitorizează evoluția planului.

Reducerea datoriilor reprezintă o modalitate de a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorilor care nu au efectiv datorii comerciale și, în cazul persoanelor juridice, a debitorilor care nu sunt entități comerciale. Această metodă de insolvență ia în considerare mai degrabă considerente sociale decât aspecte economice. Scopul este de a le oferi debitorilor ocazia unui „nou început” și de a-i motiva să participe activ la stingerea datoriilor lor, cel puțin până la un nivel estimat de 30 % în cazul creditorilor chirografari. Se presupune că creanțele garantate ale creditorilor vor fi stinse din garanțiile reale. În acest caz, un scop paralel este de a reduce cheltuielile din bugetul public pentru reabilitarea celor care se află într-o criză socială. Reducerea datoriilor se poate realiza prin valorificarea masei bunurilor, printr-un plan de rambursare sau prin ambele metode.

Cine poate deschide o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență poate începe doar după depunerea unei cereri. Procedura începe la data la care cererea de deschidere a procedurii de insolvență ajunge la instanța competentă. Cererile de deschidere a procedurii de insolvență pot fi depuse fie de debitori, fie de creditori, cu excepția cazurilor de insolvență iminentă când pot fi depuse doar de debitor.

Debitorii care sunt entități comerciale (fie persoane fizice, fie persoane juridice) trebuie să depună o cerere de deschidere a procedurii de insolvență imediat după ce iau la cunoștință sau ar fi trebuit să ia la cunoștință, dacă ar fi dat dovadă de atenția cuvenită, despre insolvența acestora.

Deschiderea procedurii falimentului

O instanță de insolvență pronunță o hotărâre de deschidere a procedurii de faliment printr-o hotărâre separată. În cazuri excepționale, această hotărâre poate fi combinată cu decizia de deschidere a procedurii de insolvență (dacă debitorul este o persoană ce nu poate beneficia de procedura de reorganizare sau de reducere a datoriilor). Declararea falimentului intră în vigoare la publicarea hotărârii de deschidere a procedurii de faliment în registrul de insolvență.

Începerea procedurii reorganizării

Reorganizarea începe cu acordul instanței de insolvență, pronunțat în urma unei cereri depuse de debitor sau de un creditor înscris.

Acordul de reorganizare se exprimă dacă (*acestea nu sunt condiții cumulative*):

valoarea totală a cifrei de afaceri nete anuale a debitorului aferentă ultimei perioade contabile premergătoare cererii de deschidere a procedurii de insolvență a fost de cel puțin 50 000 000 CZK; sau

debitorul are cel puțin 50 de angajați; sau

debitorul îi prezintă instanței de insolvență, împreună cu cererea de deschidere a procedurii de insolvență sau cel târziu la data pronunțării deciziei de deschidere a procedurii de insolvență, un plan de reorganizare aprobat de cel puțin jumătate dintre creditorii garantați (calculat în funcție de valoarea cumulată a creanțelor) și de cel puțin jumătate dintre creditorii chirografari (calculat tot în funcție de valoarea creanțelor).

Reorganizarea este respinsă ca inadmisibilă dacă debitorul este o persoană juridică în curs de lichidare, un comerciant de valori mobiliare sau o entitate autorizată să tranzacționeze pe bursa de mărfuri conform legislației aplicabile.

Instanța de insolvență încuviințează reorganizarea dacă se întrunesc condițiile juridice corespunzătoare. Nu există drept de apel.

Instanța de insolvență respinge o cerere de încuviințare a reorganizării dacă: (a) luând în considerare toate circumstanțele, se poate presupune în mod rezonabil că există o intenție de rea-credință; (b) cererea a fost redepusă de către o persoană căreia instanța i-a audiat deja o cerere de încuviințare a reorganizării sau (c) cererea a fost depusă de un creditor, dar nu a fost aprobată de adunarea creditorilor. Apelurile împotriva acestor hotărâri pot fi depuse doar de către persoanele care au depus cererea.

Începerea procedurii de reducere a datoriilor

Cererea de reducere a datoriilor se depune de către debitor folosind un formular-tip și, după caz, este depusă împreună cu o cerere de deschidere a procedurii de insolvență (dacă nu s-a inițiat procedura de insolvență de către un creditor).

Cererea de reducere a datoriilor și anexele sale trebuie să conțină, în special, datele despre venitul anterior și viitor estimat al debitorului, lista activelor și lista pasivelor. Dacă cineva dorește să îi facă un cadou debitorului pentru a întruni condițiile de reducere a datoriilor sau dacă cineva este dispus să facă plăți în numerar cu frecvență regulată către debitor pe parcursul reducerii datoriilor, debitorul anexează actul de donație corespunzător sau contractul de generare de venit la cererea de reducere a datoriilor.

Instanța de insolvență încuviințează reducerea datoriilor dacă se întrunesc condițiile juridice corespunzătoare. Instanța respinge cererea de reducere a datoriilor dacă, luând în considerare toate circumstanțele, se poate presupune în mod rezonabil că există o intenție de rea-credință sau dacă, în urma reducerii datoriilor, creditorii chirografari ar primi mai puțin de 30 % din creanțe (cu excepția cazului în care acceptă acest lucru). Instanța de insolvență respinge cererea de reducere a datoriilor dacă rezultatele de până atunci ale procedurii arată că debitorul a dat dovadă de imprudență sau neglijență în îndeplinirea obligațiilor sale în cadrul procedurii de insolvență. Doar debitorul are drept de apel împotriva respingerii cererii.

Când intră în vigoare începerea procedurii de insolvență

Începerea procedurii de insolvență intră în vigoare la publicarea unui avis ce anunță începerea procedurilor de insolvență în registrul de insolvență (a se vedea mai jos). Efectele începerii se aplică până la finalul procedurilor de insolvență, cu excepția cazului în care legea dispune altfel pentru oricare dintre metodele de insolvență.

Măsuri provizorii în așteptarea deciziei de deschidere a procedurii de insolvență

Instanța de insolvență poate dispune din oficiu măsuri provizorii până la pronunțarea deciziei cu privire la o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Persoana care dorește să obțină o măsură provizorie pe care instanța de insolvență ar fi dispus-o în caz contrar din proprie inițiativă nu este obligată să constituie o garanție. Când solicită o măsură provizorie, debitorul nu este obligat să constituie o garanție.

Prin aceste măsuri provizorii, instanța de insolvență poate, printre altele:

să numească un administrator intermediar;

să limiteze efectele aferente începerii procedurii de insolvență;

să dispună ca solicitanții de deschidere a procedurii insolvență să constituie o garanție care să acopere despăgubirile pentru prejudicii sau alte pierderi suferite de debitor.

Registrul de insolvență

Procedurile de insolvență sunt publicate în registrul de insolvență de către Ministerul Justiției (*Ministerstvo spravedlnosti*). Acesta este un sistem electronic de informații despre administrația publică, accesibil la adresa <https://isir.justice.cz/>.

Registrul de insolvență a fost creat în special pentru a asigura o difuzare cât mai amplă a procedurilor de insolvență și pentru a putea monitoriza desfășurarea acestora. În registrul se publică hotărârile instanțelor de insolvență pronunțate în cadrul procedurilor de insolvență și în dispute secundare, documentele depuse la dosarul cauzei și alte informații, dacă se prevede această cerință în Legea privind insolvența sau dacă se dispune această obligație de către instanța de insolvență.

Registrul de insolvență este public (cu excepția anumitor informații), oricine putând să îl consulte, să facă fotocopiile și să obțină extrase din acesta.

Pe lângă faptul că servește ca sursă de informații, registrul de insolvență este esențial pentru notificarea sau comunicarea actelor de procedură – este modalitatea de transmitere a majorității hotărârilor judecătorești și a altor documente. În general, procedurile de insolvență apar în registrul de insolvență în decurs de două ore de la depunerea cererii (în timpul programului de lucru al instanței). Toate hotărârile judecătorești și celelalte documente se publică ulterior în registrul de insolvență. Astfel, orice persoană are acces la informațiile despre procedurile de insolvență din Republica Cehă.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Masa bunurilor

Dacă debitorul depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, masa bunurilor este formată din bunuri ce îi aparțin debitorului în momentul în care intră în vigoare efectele aferente începerii procedurii de insolvență, precum și bunurile dobândite de debitor în timpul procedurii de insolvență.

În cazul în care creditorul depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, masa bunurilor este formată din bunuri ce îi aparțin debitorului în momentul în care intră în vigoare măsura provizorie dispusă de instanța de insolvență ce limitează (integral sau parțial) dreptul debitorului de a înstrăina activele, activele ce îi aparțin debitorului în momentul în care intră în vigoare deciziile cu privire la insolvența debitorului, precum și activele achiziționate de debitor în cursul procedurii de insolvență, după intrarea în vigoare a acestor decizii.

În cazul bunurilor deținute în coproprietate de către debitor, cota debitorului din acele bunuri este inclusă în masa bunurilor. Aceste bunuri fac parte din masa bunurilor chiar dacă sunt bunuri comune ale debitorului dobândite în timpul căsătoriei.

Bunurile altor persoane decât debitorul fac parte din masa bunurilor dacă legea prevede acest lucru, în special dacă acestea sunt în contrapartidă din acte juridice inopozabile. În scopul valorificării activelor, se consideră că aceste bunuri fac parte din activele debitorului.

Cu excepția cazului în care legea dispune altfel, masa bunurilor constă în principal în numerar, bunuri mobile și imobile, instalații și echipamente, credite, certificate de depozit și alte forme de depozite, acțiuni, titluri, cecuri sau alte valori mobiliare, participații, active monetare și nemonetare, inclusiv creanțe contingente și neexigibile, veniturile debitorului, salariile primele și venitul obținut în loc de remunerație pentru activitatea depusă, alte drepturi și alte active a căror valoare poate fi exprimată monetar. Masa bunurilor include și elemente precum dobânzi, câștiguri, fructe și beneficii aparținând activelor de mai sus.

Cu excepția cazului în care legea dispune altfel, activele care nu pot fi sechestrate prin procedură de executare silită sau sechestrul nu fac parte din masa bunurilor. Acest aspect este reglementat de Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă. Din activele deținute de debitori, executarea silită nu poate viza activele necesare nevoilor materiale ale debitorilor și ale familiei acestora sau necesare îndeplinirii activității acestora, și nici orice alt element a cărui valorificare ar fi *contra bonos mores* (în special articolele de îmbrăcăminte zilnică, articole din gospodăria comună, verighete și alte obiecte similare, resurse medicale și alte articole necesare debitorilor din cauza bolii sau a dizabilității fizice a acestora, numărul echivalent cu dublul indemnizației de subsistență pentru o persoană și pentru animalele sale de companie). Totuși, elementele folosite pentru operațiunile comerciale ale debitorului sunt incluse în masa bunurilor. Cu excepția cazului în care legea dispune altfel, masa bunurilor nu include active de care, conform legislației specifice, se poate dispune doar într-o manieră specifică (de ex. granturi specifice și asistență rambursabilă din partea bugetelor de stat centrale sau locale sau din partea unui fond de stat).

Regimul activelor dobândite de debitor sau care îi revin debitorului după deschiderea procedurii de insolvență

În general, activele dobândite de debitor sau care îi revin debitorului după deschiderea procedurii de insolvență sunt incluse în masa bunurilor; în funcție de metoda de insolvență aplicată, acest regim se poate modifica. Debitorii pot dispune de masa bunurilor doar dacă respectă limitările etapei aferente din procedura de insolvență și ale metodei de insolvență.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Misiunea și statutul practicianului în insolvență

Misiunea principală a practicianului în insolvență este de a gestiona masa bunurilor debitorului și de a soluționa dispute secundare și de altă natură. Scopul practicianului în insolvență este satisfacerea creditorilor în mod proporțional, rapid, economic și cât mai eficient.

Practicienii în insolvență au obligația profesională de a acționa conștiincios și cu toată diligența necesară. Aceștia trebuie să depună toate eforturile ce li se pot solicita în mod rezonabil pentru satisfacerea creditorilor în cea mai mare măsură posibilă. Aceștia trebuie să acorde prioritate interesului comun al creditorilor față de propriile lor interese și cele ale altor părți.

În procedura falimentului, practicianul în insolvență este autorizat să dispună de masa bunurilor, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile debitorului în materie de bunuri. Mai exact, practicianul în insolvență exercită drepturile acționarilor aferente acțiunilor în masa bunurilor, acționează în calitate de angajator în relația cu angajații debitorului și este responsabil de desfășurarea activității comerciale, de contabilitatea și de respectarea obligațiilor fiscale ale debitorului. În plus, practicienii în insolvență au sarcina de a valorifica patrimoniul.

În procedura reorganizării, practicienii în insolvență supraveghează în primul rând activitățile unui debitor în posesie, continuă să identifice bunurile și să le inventarieze, tratează disputele secundare, alcătuiesc și completează lista creditorilor și raportează către comitetul creditorilor. Practicienii în insolvență acționează și în calitate de corespunzătoare în cadrul adunării generale sau a reuniunii membrilor.

În procedura de reducere a datoriilor, practicienii în insolvență colaborează cu instanța de insolvență și cu creditorii pentru supravegherea operațiunilor debitorului, pentru valorificarea activelor debitorului și pentru alocarea plăților lunare conform calendarului de rambursare stabilit între creditori.

Statutul debitorului

În procedura falimentului, debitorii pierd autoritatea de a dispune de masa bunurilor, de a exercita alte drepturi și de a-și îndeplini obligațiile în materie de bunuri. Această autoritate îi revine practicianului în insolvență. Conform legii, actele juridice executate de debitori în aceste domenii nu mai sunt aplicabile în relația cu creditorii după ce autoritatea de a dispune de masa bunurilor i-a fost transferată practicianului în insolvență.

În procedura reorganizării, debitorul rămâne în posesia bunurilor, sub rezerva restricțiilor. Actele juridice de importanță fundamentală pentru cesiunea și administrarea masei bunurilor sunt executate de către un debitor în posesie doar cu acordul comitetului creditorilor. Un debitor care încalcă această obligație

este răspunzător de daunele și de orice altă pierdere provocată creditorilor sau terților; membrii organului de conducere al debitorului sunt răspunzători de aceste daune sau de alte pierderi în solidar. Prin „acte juridice de importanță fundamentală” se înțelege actele care modifică semnificativ valoarea masei bunurilor, calitatea creditorilor sau nivelul de satisfacere a creditorilor. Practicienii în insolvență acționează în calitatea corespunzătoare în cadrul adunării generale sau a reuniunii membrilor.

În procedura de reducere a datoriilor, debitorul rămâne și în posesia bunurilor, sub rezerva restricțiilor. Debitorul este supravegheat de instanța de insolvență, de practicianul în insolvență și de creditori.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În general, compensările sunt reglementate de Codul civil. Ca regulă generală, dacă părțile au același tip de creanțe imputabile reciproc, oricare dintre acestea poate notifica cealaltă parte că își va compensa creanța față de creanța contrapărții. Compensările pot fi invocate imediat ce o parte are dreptul atât de a solicita respectarea unei creanțe, cât și de a-și plăti datoria. Compensarea anulează cele două creanțe dacă acestea coincid; dacă nu se acoperă integral, creanța se compensează într-un mod similar cu cazul în care este îndeplinită. Aceste efecte intră în vigoare când cele două creanțe devin eligibile pentru compensare.

În procedura de insolvență, creanțele reciproce ale debitorului și ale creditorului se pot compensa conform deciziei de deschidere a procedurii de insolvență dacă se întrunesc condițiile de compensare legală (conform Codului civil) înainte de stabilirea metodei de insolvență și cu excepția cazului în care Legea privind insolvența dispune altfel.

Compensarea în procedura de insolvență nu este admisă în special în cazul în care creditorul debitorului:

nu a devenit creditor înscris față de creanța certă; sau

a obținut o creanță certă în urma unui act juridic inaplicabil; sau

a avut cunoștința despre insolvența debitorului la momentul dobândirii creanței certe; sau

încă nu a plătit creanța exigibilă a debitorului în măsura în care depășește creanța certă a creditorului; sau

în cazurile prevăzute în măsura provizorie dispusă de instanța de insolvență.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Contracte cu prestații reciproce

Dacă, în momentul în care se declară falimentul sau se încuviințează reorganizarea sau reducerea datoriilor, debitorul este parte într-un contract cu prestații reciproce, inclusiv un pre-contract, care încă nu a fost executat integral de debitor sau de contraparte în momentul în care se declară falimentul sau se încuviințează reorganizarea sau reducerea datoriilor, se aplică următoarele:

- în procedura falimentului sau a reducerii datoriilor, practicienii în insolvență pot executa un contract în locul debitorului și pot solicita execuția de către o altă parte la contract sau pot refuza execuția;

- în procedura reorganizării, debitorul în posesie exercită aceeași autoritate, sub rezerva acordului din partea comitetului creditorilor.

În procedura falimentului sau a reducerii datoriilor, se consideră că un practician în insolvență care nu stabilește că un contract va fi executat în decurs de 30 de zile de la hotărârea de deschidere a procedurii de faliment sau de la încuviințarea reducerii datoriilor a refuzat execuția; până atunci, contrapartea nu se poate retrage din contract, cu excepția cazului în care dispozițiile contractuale permit contrariul. În procedura reorganizării, debitorii în posesie care nu declară că refuză execuția în decurs de 30 de zile de la aprobarea reorganizării trebuie să pună în aplicare un contract cu prestații reciproce.

O contraparte care trebuie să asigure prima executarea prestațiilor poate amâna această executare până în momentul în care executarea reciprocă a prestațiilor este asigurată sau garantată, cu excepția cazului în care contrapartea încheie contractul după publicarea deciziei de deschidere a procedurii de insolvență.

Dacă practicianul în insolvență sau debitorul în posesie refuză executarea prestațiilor, contrapartea poate pretinde despăgubiri pentru prejudiciile provocate prin înscrierea unei creanțe în decurs de 30 de zile de la refuzul de executare. Creanțele contrapărții care rezultă din continuarea contractului după declararea falimentului sunt creanțe raportate la masa bunurilor.

Contrapartea nu poate solicita rambursarea pentru executarea parțială a prestațiilor înaintea pronunțării deciziei de deschidere a procedurii de insolvență deoarece prestațiile nu au fost executate și de debitor.

Contracte fixe

Dacă s-a convenit ca o prestație să fie realizată la un termen precis sau într-o perioadă de timp fixă și dacă termenul de executare se împlinește sau expiră doar după declararea falimentului, atunci nu se poate solicita îndeplinirea angajamentului; se pot solicita doar despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de debitor prin nerespectarea angajamentului său. „Prejudiciile” se referă la diferența dintre prețul convenit și prețul pieței plătit la data intrării în vigoare a declarației de faliment la locul desemnat în contract ca locul de executare. Contrapartea poate pretinde despăgubiri în calitate de creditor prin înscrierea unei creanțe în decurs de 30 de zile de la declararea falimentului.

Contract de credit

Dacă debitorul a încheiat un contract de credit, după declararea falimentului, practicianul în insolvență poate solicita rambursarea împrumutului înainte de expirarea perioadei contractuale de împrumut.

Închiriere, subînchiriere

Există prevederi detaliate cu privire la contractele de închiriere și de subînchiriere. Printre altele, după declararea falimentului, practicianul în insolvență are dreptul de a denunța contractele de închiriere sau de subînchiriere încheiate de debitor într-o perioadă prevăzută de lege sau de contract, chiar dacă sunt încheiate pe o anumită perioadă; perioada de preaviz nu poate fi mai mare de trei luni. Această prevedere nu aduce atingere prevederilor Codului civil cu privire la momentul și condițiile în care locatorul poate denunța contractul de închiriere.

Proiectele de contract ale debitorului neacceptate încă de contraparte la momentul declarării falimentului

Când se declară falimentul, se anulează cererile depuse de debitor pentru a încheia contracte care nu au fost acceptate încă și orice alt proiect de contract care a fost acceptat de debitor, dar care nu a fost încheiat încă, dacă acesta vizează masa bunurilor. Proiectele de contract neacceptate încă de debitor la momentul declarării falimentului pot fi acceptate doar de către practicianul în insolvență.

Rezervarea dreptului de proprietate

Dacă debitorul a vândut un bun cu rezervarea dreptului de proprietate și l-a livrat cumpărătorului înainte de declararea falimentului, cumpărătorul poate fie să restituie bunul, fie să insiste să continue executarea contractului. Dacă, înainte de declararea falimentului, debitorul achiziționează și primește un bun cu rezervarea dreptului de proprietate, vânzătorul nu poate solicita restituirea bunului cu condiția ca practicianul în insolvență să își îndeplinească obligațiile contractuale fără întârziere după ce este înștiințat în acest sens de către vânzător.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Deschiderea procedurii de insolvență are următoarele efecte:

dacă se pot invoca prin înscriere, creanțele și alte drepturi cu privire la masa bunurilor nu se pot invoca prin intentarea unei acțiuni în justiție;

dreptul de a obține satisfacție din garanțiile aferente activelor deținute de debitor sau activelor ce formează masa bunurilor puse sub administrare pentru insolvență poate fi exercitat și dobândit recent doar în condițiile stipulate în Legea privind insolvența. Această prevedere se aplică și în cazul impunerii unui drept de retenție juridic sau al unui drept de sechestru asupra bunurilor imobile după începerea procedurii de insolvență; se pot dispune sau iniția executări silite sau sechestre ce afectează activele deținute de debitor, precum și alte active ce formează masa bunurilor, dar nu se pot pune în aplicare. Totuși, se pot pune în aplicare executări silite sau sechestre ce afectează activele care formează masa bunurilor debitorului cu privire la creanțe față de masa bunurilor și creanțe echivalente, în temeiul unei hotărâri a instanței de insolvență, sub rezerva limitărilor hotărârii în cauză; nu se poate exercita un drept, stabilit cu acordul creditorului și al debitorului, de poprire pe salarii sau alte venituri asimilate salariilor sau pe veniturile în vederea executării unei hotărâri judecătorești.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Deciziile de deschidere a procedurii de insolvență creează un moratoriu privind procedurile judiciare și de arbitraj cu privire la creanțe și la alte drepturi ce vizează masa bunurilor care vor fi înscrise în procedura de insolvență sau care sunt considerate înscrise în procedura de insolvență sau cu privire la creanțe ce nu sunt îndeplinite prin procedura de insolvență. Cu excepția cazului în care se prevede altfel, această procedură nu poate continua atât timp cât sunt aplicabile deciziile de deschidere a procedurii de insolvență.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Principii asimilate participării creditorilor

Procedura de insolvență se bazează, *inter alia*, pe următoarele principii ce influențează participarea creditorilor:

procedura de insolvență trebuie desfășurată astfel încât niciuna dintre părți să nu fie afectată nelocal sau avantajată ilegal și să se asigure satisfacerea creditorilor într-o manieră rapidă, economică și cât mai eficientă;

creditorii care, conform legii, au un statut identic sau similar să aibă oportunități egale în procedura de insolvență;

cu excepția cazului în care legea dispune altfel, drepturile unui creditor dobândite cu bună-credință înainte de începerea procedurii de insolvență nu pot fi restricționate printr-o hotărâre a instanței de insolvență sau ca urmare a respectării procedurii de către practicianul în insolvență;

creditorii au obligația să nu întreprindă măsuri care să ducă la satisfacerea creanțelor lor în afara procedurii de insolvență, cu excepția cazului în care legea permite acest lucru.

Organismele creditorilor

Organismele creditorilor sunt formate din:

adunarea creditorilor;

comitetul creditorilor (sau reprezentantul creditorilor).

Adunarea creditorilor este responsabilă de alegerea și demiterea membrilor și a membrilor supleanți ai comitetului creditorilor (sau un reprezentant al creditorilor). Adunarea creditorilor poate păstra pentru competența proprie orice aspect care intră în sfera de competență a organismelor creditorilor. Dacă nu se numește un comitet sau un reprezentant al creditorilor, adunarea creditorilor acționează în această capacitate, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

Dacă se înscriu peste 50 de creditori, adunarea creditorilor trebuie să instituie un comitet al creditorilor. În caz contrar, este suficient să se aleagă doar un reprezentant al creditorilor.

Comitetul creditorilor exercită puterile organismelor creditorilor, cu excepția aspectelor care țin de responsabilitatea reuniunii creditorilor sau pe care reuniunea creditorilor le-a păstrat în propria competență. Mai exact, comitetul creditorilor supraveghează activitățile practicianului în insolvență și are dreptul de a prezenta propuneri instanței de insolvență cu privire la procedura de insolvență. Comitetul creditorilor apără interesele comune ale creditorilor și, împreună cu practicianul în insolvență, ajută la atingerea scopului procedurii de insolvență. Prevederile aplicabile comitetelor creditorilor se aplică *mutatis mutandis* reprezentanților creditorilor.

Categoriile de creditori

Legea diferențiază între creditori garanțati și creditori chirografari.

Creditorul garantat este cel a cărui creanță este garantată de activele ce formează masa bunurilor sub forma unui gaj, a unui drept de retenție, a unor restricții privind transferul de proprietate, a transferului fiduciar al unui drept, a cesiunii unei creanțe pentru o garanție sau sub forma oricărui drept similar în baza legislației străine.

Creditorii garanțati pot exercita o influență semnificativă pe parcursul procedurii de insolvență. În cazul în care debitorul este o entitate economică ce poate fi reorganizată conform Legii privind insolvența, rezoluția cu privire la metoda de insolvență (faliment sau reorganizare) se adoptă prin votul a minimum jumătate dintre toți creditorii garanțati (și, similar, chirografari) prezenți la adunarea creditorilor, calculat prin valoarea creanțelor acestora, cu excepția cazului în care minimum 90 % dintre creditorii prezenți, calculat prin valoarea creanțelor acestora, votează pentru rezoluție. Un creditor garantat poate desemna o persoană în posesie să gestioneze garanția cu efecte obligatorii pentru acea persoană, cu condiția ca această desemnare să aibă drept scop o bună guvernare. De asemenea, practicianul în insolvență este însărcinat de creditorii garanțati cu valorificarea garanției. Practicienii în insolvență pot respinge aceste instrucțiuni în cazul în care consideră că bunul afectat garanției poate fi valorificat mai favorabil, caz în care aceștia îi vor solicita instanței de insolvență să reexamineze instrucțiunile în cadrul activității sale de supraveghere. Valorificarea unui articol, a unui drept, a unei creanțe sau a altui bun în cadrul procedurii de insolvență stinge garanția creanței creditorului garantat, chiar dacă acel creditor nu a înscris creanța.

Creanțele creditorilor garanțati sunt acoperite din suma totală a veniturilor obținute în urma valorificării, din care se scad onorariul practicianului în insolvență și costurile aferente gestionării și valorificării, în orice moment în cadrul procedurii, luând în considerare data începerii garanției.

Toți ceilalți creditori sunt chirografari. Poziția acestora în procedura de insolvență este mai nesigură, de regulă nivelul estimat de acoperire al creanțelor acestora, conform datelor statistice, fiind mult mai mic.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Practicienii în insolvență pot folosi masa bunurilor în procedura falimentului. Practicianul în insolvență este autorizat să dispună de masa bunurilor, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile debitorului în materie de bunuri. Mai exact, practicianul în insolvență exercită drepturile acționarilor aferente acțiunilor în masa bunurilor, ia decizii cu privire la secretele comerciale și la alte aspecte confidențiale, acționează în calitate de angajator în relația cu angajații debitorului și este responsabil de desfășurarea activității comerciale, de contabilitatea și de respectarea obligațiilor fiscale ale debitorului. În plus, practicienii în insolvență au sarcina de a valorifica patrimoniul.

În procedura reorganizării și reducerii datoriei, debitorul continuă să dețină aceste drepturi, sub rezerva unor limitări semnificative.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Creanțele raportate la masa bunurilor și creanțele echivalente se pot plăti integral oricând după pronunțarea deciziei de deschidere a procedurii de insolvență.

Se face o distincție între:

creanțele față de masa bunurilor care rezultă după deschiderea procedurii de insolvență sau după declararea unui moratoriu (în special rambursarea cheltuielilor în numerar și onorariul administratorului intermediar, al lichidatorului debitorului și al membrilor comitetului creditorilor și creanțele creditorilor ce rezultă din finanțarea creditului);

creanțele raportate la masa bunurilor care rezultă după pronunțarea deciziei de deschidere a procedurii de insolvență (în special cheltuielile în numerar și onorariul practicianului în insolvență, impozitele, taxele, obligațiile, contribuțiile la asigurările sociale, contribuțiile la politica națională de ocupare a forței de muncă și contribuțiile la asigurările sociale de sănătate);

creanțele echivalente creanțelor raportate la masa bunurilor (în special creanțele în temeiul legislației muncii ale angajaților debitorului și creanțele creditorilor cu privire la obligațiile legale de întreținere).

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Înregistrarea creanțelor

Creditorii depun cererile de înregistrare a creanțelor în instanța de insolvență folosind un formular-tip, după deschiderea procedurii de insolvență și până la termenul-limită prevăzut în decizia de deschidere a procedurii de insolvență. Instanța de insolvență respinge cererile de înregistrare a creanțelor depuse după termenul-limită, nefiind tratate în procedura de insolvență. Se depun și cereri privind creanțele existente deja pe rolul instanței și creanțele executorii, inclusiv cele recuperate prin executare silită sau sechestrul. Un creditor care depune cerere de înregistrare a creanțelor sau care este considerat creditor înscris poate retrage o creanță în orice moment pe parcursul procedurii de insolvență.

O cerere de înscriere a unei creanțe trebuie să explice proveniența creanței și valoarea acesteia. O creanță trebuie cuantificată întotdeauna în termeni monetari, chiar dacă este un activ nemonetar. Cererea trebuie să fie însoțită de orice document la care face trimitere cererea de înscriere a creanței. Caracterul executoriu al unei creanțe trebuie demonstrată cu ajutorul unui instrument autentic.

În sensul termenului de prescripție sau a termenului-limită până la stingerea drepturilor, cererea de înregistrare a unei creanțe trebuie să aibă aceleași efecte ca o acțiune sau altă invocare a unui drept în fața instanței; această perioadă începe la data la care se depune cererea în instanța de insolvență.

Creditorul este responsabil de acuratețea informațiilor din cererea de înregistrare a unei creanțe. Instanța de insolvență, acționând la recomandarea practicianului în insolvență, poate aplica sancțiuni dacă valoarea unei creanțe este supraestimată (cu peste 100 %), dispunând plata unei sume către masa bunurilor stabilită în funcție de toate circumstanțele asociate cu înregistrarea creanței și examinarea creanței în sine, până la valoarea cu care creanța înregistrată depășește valoarea efectivă constatată.

Dreptul unui creditor de a i se acoperi o creanță din garanție se respinge dacă este înregistrată într-o altă ordine față de cea aplicabilă sau dacă, la examinare, s-a constatat că valoarea de garantare a creanței a fost supraestimată cu peste 100 %. În acest caz, creditorul poate fi sancționat de instanța de insolvență prin dispunerea unei plăți în favoarea creditorilor garanțai care au înregistrat creanțe cu garanții aferente acelorași bunuri. Instanța de insolvență stabilește valoarea acelei plăți luând în considerare toate circumstanțele în care s-a exercitat și s-a examinat dreptul de acoperire a unei creanțe din garanție, până la valoarea cu care garanția menționată în cerere a depășit valoarea constatată a garanției.

Verificarea creanțelor înregistrate

Creanțele înregistrate sunt verificate mai întâi de practicianul în insolvență care face un control încrucișat a acestora cu documentele însoțitoare și cu conturile sau cu evidențele debitorului păstrate conform legislației specifice. Apoi, practicianul în insolvență îi solicită debitorului să își prezinte observațiile cu privire la creanțe. După caz, practicianul în insolvență desfășoară anchetele necesare cu privire la creanțe, în colaborare cu autoritățile care sunt obligate să coopereze.

Dacă o creanță înregistrată este eronată sau incompletă, practicianul în insolvență îi solicită creditorului să o corecteze sau să o completeze în decurs de 15 zile (se poate stabili o perioadă mai îndelungată) și îi oferă recomandări în acest sens. Practicianul în insolvență depune creanțele care nu sunt completate sau corectate în mod adecvat și la timp în instanța de insolvență, pentru ca aceasta să se pronunțe cu privire la respingerea respectivelor cereri. Creditorul trebuie informat în mod corespunzător.

Practicianul în insolvență întocmește o listă cu creanțele înscrise. Creditorii garanțai sunt înscrși într-o listă separată. Dacă practicianul în insolvență respinge creanțe, acest lucru trebuie specificat în mod explicit. Pentru toți creditorii, trebuie indicate informațiile necesare de identificare și de evaluare a modului în care a luat naștere creanța, precum și valoarea și clasificarea acesteia. În plus, trebuie menționate motivul și metoda de garantare în cazul creditorilor garanțai.

Instanța de insolvență publică lista cu creanțele înscrise în registrul de insolvență înainte de ședința de verificare. Instanța de insolvență publică de asemenea imediat orice modificare adusă listei cu creanțele înscrise în registrul de insolvență.

Apoi, creanțele înscrise sunt verificate în cadrul ședinței de verificare impuse de instanța de insolvență. Data și locul ședinței sunt stabilite de instanța de insolvență în decizia de deschidere a procedurii de insolvență. Creditorii pot modifica suma creanței înscrise până la finalul ședinței de verificare, cu excepția cazului în care creanța este garantată sau a fost respinsă prin decizie definitivă. Totuși, aceștia nu pot modifica motivul pentru care a luat naștere creanța înscrisă sau clasificarea sa.

Respingerea creanțelor

Autenticitatea, valoarea și rangul de prioritate al tuturor creanțelor înscrise pot fi respinse de: (a) practicianul în insolvență; (b) debitor; sau (c) un creditor înregistrat.

Respingerea unei creanțe a unui creditor de către un alt creditor înscris trebuie să aibă aceleași specificații ca o acțiune conform Codului de procedură civilă și trebuie să stabilească în mod clar dacă se respinge autenticitatea, valoarea sau rangul creanței. Respingerea se face printr-un formular-tip.

Legea privind insolvența recunoaște următoarele tipuri de respingeri:

respingerea autenticității unei creanțe - se susține că acea creanță nu s-a materializat niciodată sau că a fost stinsă integral sau că s-a prescrist integral;

respingerea valorii creanței - se susține că răspunderea debitorului este mai mică decât valoarea înscrisă (persoana care respinge valoarea creanței trebuie să menționeze și valoarea efectivă a creanței);

respingerea rangului creanței - se susține că acea creanță are un rang mai puțin favorabil decât cel indicat la înscrierea creanței sau că se respinge dreptul de acoperire a unei creanțe din garanție (persoana care respinge rangul creanței trebuie să specifice și rangul aplicabil acelei creanțe).

Dacă un creditor înscris respinge creanța unui alt creditor înscris, acești creditori devin părți într-un litigiu accesoriu. Practicienii în insolvență care doresc să ajute o parte într-un litigiu accesoriu care nu îi vizează au dreptul să intervină.

Instanța de insolvență se pronunță cu privire la autenticitatea, valoarea și rangul creanțelor respinse.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Masa bunurilor se valorifică în cadrul procedurii de faliment. Aceasta înseamnă că toate activele ce formează masa bunurilor sunt convertite în numerar spre satisfacerea proporțională a creditorilor. Practicianul în insolvență este cel care valorifică masa bunurilor. Această etapă poate începe doar după ce decizia

de deschidere a procedurii de faliment devine definitivă și după prima adunare a creditorilor. Se exclud activele cu risc iminent de perisabilitate sau deteriorare; excluderea din alte motive poate fi de asemenea permisă de instanța de insolvență. Valorificarea masei bunurilor stinge toate efectele unui titlu executoriu sau de sechestrul și alte insuficiențe aferente valorificării activelor, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

Masa bunurilor se poate valorifica prin:

licitație publică;

vânzarea bunurilor mobile și imobile conform dispozițiilor de executare ale Codului de procedură civilă;

vânzarea de active în afara unei licitații.

În cazul în care veniturile încasate în urma valorificării masei bunurilor nu sunt suficiente pentru satisfacerea tuturor creanțelor, se achită mai întâi onorariul practicianului în insolvență și cheltuielile în numerar, urmate de creanțele creditorilor atrase în timpul moratorului, creanțele creditorilor care rezultă din finanțarea creditului, costurile aferente întreținerii și gestionării masei bunurilor, creanțele ale angajaților debitorului în temeiul legislației muncii și creanțele creditorilor pentru întreținere și pentru repararea prejudiciilor cauzate sănătății. Alte creanțe sunt satisfăcute proporțional.

După ce decizia de aprobare a raportului final devine definitivă, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un proiect de ordin privind distribuirea masei bunurilor, menționând cât ar trebui plătit pentru fiecare creanță din lista revizuită a creanțelor înscrise. În baza acesteia, instanța de insolvență emite un ordin privind distribuirea masei bunurilor în care stabilește sumele ce se vor plăti creditorilor. Toți creditorii incluși în tabelul de distribuire primesc suma proporțională cu valoarea constatată a creanței acestora. Înainte de distribuire, pe măsură ce se acoperă creanțele neachitate încă ce ar putea fi acoperite în orice moment pe parcursul procedurii de faliment, mai exact:

creanțele raportate la masa bunurilor - cheltuielile în numerar și onorariul practicianului în insolvență, costurile aferente întreținerii și gestionării activelor debitorului, impozitele, taxele, obligațiile, contribuțiile la asigurările sociale, contribuțiile la politica națională de ocupare a forței de muncă, contribuțiile la bugetul asigurărilor de sănătate etc.;

creanțele echivalente - creanțe ale angajaților debitorului în temeiul legislației muncii, creanțele creditorilor pentru repararea prejudiciilor cauzate sănătății, creanțele administrațiilor publice etc.;

creanțele garantate.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Închiderea procedurii de faliment

Odată valorificată masa bunurilor, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un raport final. Raportul final trebuie să prezinte aspectele generale ale activităților practicianului în insolvență și să includă o cuantificare a rezultatelor financiare ale acestor activități. Trebuie să cuantifice suma ce se va distribui între creditori și să menționeze creditorii în cauză, specificând valoarea acțiunilor acestora comparativ cu valoarea totală. Împreună cu raportul final, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență o declarație cu onorariul și cheltuielile.

Instanța de insolvență examinează raportul final și factura practicianului în insolvență și, după audierea practicianului în insolvență, remediază orice eroare sau omisiune posibilă constatată în cadrul acestora. Instanța de insolvență informează părțile cu privire la raportul final revizuit al practicianului în insolvență prin publicarea acestuia sub forma unui avis public. După ce decizia de aprobare a raportului final devine definitivă, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un proiect de ordin privind distribuirea masei bunurilor, menționând cât ar trebui plătit pentru fiecare creanță din lista revizuită a creanțelor înscrise. Apoi, instanța de insolvență emite un ordin privind distribuirea masei bunurilor în care stabilește sumele ce se vor plăti creditorilor. Toți creditorii incluși în tabelul de distribuire primesc suma proporțională cu valoarea constatată a creanței acestora. În ordinul de distribuire, instanța de insolvență stabilește un termen-limită în care practicianul în insolvență trebuie să îndeplinească această obligație, termen care nu trebuie să depășească două luni de la data la care intră în vigoare ordinul de distribuire.

Procedura falimentului încetează odată cu transmiterea raportului practicianului în insolvență cu privire la îndeplinirea ordinului de distribuire și decizia instanței de insolvență de a închide procedura. Instanța decide să închidă procedura falimentului și în alte situații prevăzute de lege, de ex. dacă se constată că activele debitorului sunt în mod clar insuficiente pentru satisfacerea creditorilor. Procedura de insolvență se încheie când decizia de încetare a procedurii falimentului devine definitivă.

Închiderea procedurii de reorganizare

Reorganizarea încetează odată cu decizia instanței de insolvență care confirmă îndeplinirea planului de reorganizare sau a unor secțiuni semnificative ale acestuia. Nu există drept de apel față de această decizie.

Reorganizarea poate înceta și prin decizia instanței de insolvență de a transforma reorganizarea în faliment, situație care apare în cazurile prevăzute de lege, în special când apar probleme cu privire la aprobarea și respectarea planului de reorganizare. Instanța de insolvență nu poate lua o decizie de a transforma reorganizarea în faliment dacă s-au aplicat măsuri importante din planul de reorganizare. Apelurile împotriva unei decizii a instanței de transformare a reorganizării în faliment pot fi depuse de debitor, solicitantul reorganizării, practicianul în insolvență sau comitetul creditorilor. Când instanța de insolvență decide să transforme reorganizarea în faliment, se stabilesc efectele asimilate declarației de faliment, cu excepția cazului în care instanța de insolvență dispune condiții diferite de conversie prin hotărârea pronunțată.

Închiderea procedurii de reducere a datoriilor

Reducerea datoriilor încetează odată cu decizia instanței de insolvență care confirmă aplicarea procedurii de reducere a datoriilor. Nu există drept de apel față de această decizie. Dacă debitorul își îndeplinește toate obligațiile conform metodei aprobate de reducere a datoriilor în mod adecvat și la timp, instanța de insolvență – la recomandarea debitorului – emite un ordin ce degrevează debitorul de plata creanțelor incluse în procedura de reducere a datoriilor în măsura în care acestea nu s-au acoperit încă.

Reducerea datoriilor poate înceta și dacă instanța întrerupe această procedură și decide să trateze insolvența debitorului prin procedura falimentului, situație ce apare în cazurile prevăzute de lege, în special când debitorul nu respectă condițiile reducerii datoriilor.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

În procedura falimentului vizând activele unei persoane fizice (oricând după închiderea procedurii falimentului) sau ale unei persoane juridice (până la dizolvarea acesteia prin radierea din registrul public), după închiderea procedurii, se poate emite un titlu executoriu sau de sechestrul cu privire la o creanță stabilită și nerespinsă de debitor, care nu a fost acoperită în timpul procedurii de faliment. La depunerea unei cereri de executare silită, este nevoie doar de fișa de validare și de un raport cu privire la validarea creanței în cauză din procedura falimentului. Acest drept se prescrie după zece ani de la închiderea procedurii de faliment, iar termenul de prescriere curge începând cu data intrării în vigoare a ordonanței prin care se finalizează procedura.

În cazul reorganizării, după ce planul de reorganizare intră în vigoare, se poate dispune un titlu executoriu sau de sechestrul ce se aplică împotriva debitorului pentru a recupera o creanță identificată în planul de reorganizare. Totuși, în cazul în care creanța a fost respinsă, se poate aplica executarea silită sau sechestrul doar dacă decizia instanței de insolvență ce identifică acea creanță devine definitivă; această decizie trebuie anexată cererii.

În cazul reducerii datoriilor, la finalul procedurii de reducere a datoriilor și al ridicării obligației de plată cu privire la creanțele rămase, nu se mai poate urmări satisfacerea creanțelor creditorilor prin executare silită sau sechestrul rămase. Nu este relevant dacă creditorii și-au satisfăcut parțial creanța prin procedura de reducere a datoriilor sau dacă și-au înscris sau nu creanța în procedura de insolvență.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile – în special onorariul practicianului în insolvență și cheltuielile în numerar – trebuie acoperite din masa bunurilor, și anume trebuie suportate de debitor.

Deoarece masa bunurilor nu este întotdeauna suficientă pentru a acoperi costurile, înainte de a se pronunța cu privire la o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, instanța de insolvență îi poate impune practicianului în insolvență un termen-limită până la care să plătească un avans pentru costurile procedurii de insolvență în cazurile în care acest lucru este necesar pentru a acoperi costurile de procedură și nu se pot garanta resursele necesare prin alte mijloace. Această obligație se aplică chiar dacă debitorul nu are active. Legea stabilește o valoare maximă a acestui avans. Dacă există mai mulți solicitanți de deschidere a procedurii de insolvență, aceștia trebuie să plătească un avans în solidar.

Dacă masa bunurilor nu este suficientă pentru a acoperi costurile, diferența se acoperă din avansul pentru costurile aferente procedurii de insolvență, și anume sunt suportate de solicitant.

Dacă nici avansul nu acoperă costurile, suma este acoperită de stat. Legislația specifică prevede plafoane pentru costurile care pot fi acoperite de stat.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credentilor?

Actele juridice întreprinse de debitor pentru a reduce șansele de satisfacere a creanțelor creditorilor sau de a favoriza anumiți creditori nu sunt executorii. Orice omisiune a unui debitor în acest sens este de asemenea tratată ca un act juridic. Există trei categorii de astfel de acte ce nu pot executorii: (a) actele juridice fără remunerație corespunzătoare; (b) actele juridice preferențiale ce duc la o situație în care un creditor, în detrimentul altor creditori, primește un nivel de compensare mai mare decât ar fi obținut în caz contrar prin procedura falimentului; (c) actele juridice în care debitorul reduce în mod intenționat nivelul de compensare a creanței unui creditor, în cazul în care contrapartea cunoștea această intenție sau, date fiind toate circumstanțele, ar fi trebuit să fi avut cunoștință despre aceasta.

Inopozabilitatea actelor juridice ale debitorului se stabilește de către o instanță de insolvență care se pronunță cu privire la o acțiune intentată de practicianul în insolvență ce se opune actelor juridice ale debitorului (o acțiune de a exclude o tranzacție). Practicianul în insolvență poate intenta o acțiune de excludere a unei tranzacții în decurs de un an de la data la care intră în vigoare decizia de deschidere a procedurii de insolvență. Dacă nu se intenționează o acțiune în termenul respectiv, dreptul de a putea exclude o tranzacție se prescrie. Remunerația debitorului din acte juridice inopozabile face parte din masa bunurilor odată ce hotărârea de admitere a acțiunii de excludere a unei tranzacții devine definitivă.

Inopozabilitatea unui act juridic nu îi afectează aplicabilitatea. Totuși, în procedura de insolvență, remunerația debitorului din acte juridice inopozabile face parte din masa bunurilor. Dacă remunerația inițială a debitorului dintr-un act juridic inopozabil nu poate fi cedată în favoarea masei bunurilor, trebuie să se asigure o despăgubire echivalentă.

Instanța de insolvență nu este obligată să respecte hotărârea altei instanțe sau a unei alte autorități care constată, în timpul procedurii de insolvență, că un act juridic privind activele sau pasivele debitorului este nul și neavenit sau o astfel de constatare la care se ajunge în orice alt mod. În timpul procedurii de insolvență, doar instanța de insolvență examinează nulitatea unui astfel de act juridic, fie sub formă de trimitere preliminară, fie sub formă de litigiu accesoriu cu privire la această chestiune. Părțile la procedura de insolvență, altele decât debitorul – cu excepția debitorului în posesie –, și practicianul în insolvență sau Parchetul pot intenta o acțiune în acel litigiu. Practicianul în insolvență trebuie să fie întotdeauna reclamantul sau pârâtul. Dacă se constată ulterior prin hotărârea definitivă că un act juridic privind activele sau pasivele debitorului este nul și neavenit, beneficiul economic obținut sub formă de remunerație trebuie cedat înapoi masei bunurilor.

Dacă se constată printr-o hotărâre judecătorească definitivă că actul juridic privind activele sau pasivele debitorului este nul și neavenit înainte de deschiderea procedurii de insolvență, și actul juridic vizat de hotărâre este considerat nul și neavenit în procedura de insolvență.

Reguli speciale pentru anumite categorii de creanțe

Se aplică reguli speciale următoarelor categorii de creanțe:

creanțele față de masa bunurilor care rezultă după deschiderea procedurii de insolvență sau după declararea unui moratoriu;

creanțele față de masa bunurilor care rezultă după decizia deschiderii procedurii de insolvență;

creanțele echivalente creanțelor raportate la masa bunurilor;

creanțele subordonate;

creanțele acționarilor sau membrilor debitorului ce rezultă din participarea acestora la societate sau la cooperativă.

Ultima actualizare: 21/08/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Estonia

Legislația estonă prevede trei proceduri de insolvență diferite: procedura de faliment, procedura de reorganizare și procedura de ajustare a datoriei.

Procedura de faliment este reglementată de Legea privind falimentul, normele referitoare la reorganizare sunt reunite în Legea privind reorganizarea, iar reglementările referitoare la ajustarea datoriei sunt prevăzute în Legea privind ajustarea datoriei și protecția creanțelor. Legile respective sunt disponibile în limba estonă și în limba engleză în ediția online a Monitorului Oficial din Estonia, *Riigi Teataja*.

Scopul procedurii de faliment este de a despăgubi creditorii utilizând patrimoniul debitorului, prin vânzarea bunurilor debitorului sau reorganizarea întreprinderii acestuia. Prin procedura de faliment, debitorul persoană fizică are posibilitatea de a se elibera de obligațiile sale. În cursul procedurii de faliment, sunt identificate cauzele insolvenței debitorului.

Obiectivul procedurii de reorganizare este de a ține seama de interesele întreprinderii, ale creditorului și ale terților și de a proteja drepturile acestora în cadrul procedurii de reorganizare a întreprinderii. Reorganizarea întreprinderii presupune aplicarea unui set de măsuri pentru depășirea dificultăților economice ale întreprinderii, restabilirea lichidității acesteia, îmbunătățirea rentabilității sale și garantarea unei gestionări durabile a acesteia.

Obiectivul procedurii de ajustare a datoriei este de a permite unei persoane fizice (debitorul) cu dificultăți de plată să își restructureze datoriile pentru a depăși aceste dificultăți și pentru a evita procedura de faliment. În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, debitorul are posibilitatea să-și restructureze obligațiile bănești (datorii personale) prin prorogarea scadenței, eșalonarea sau reducerea obligațiilor sale.

Procedura de faliment se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență. Procedura de faliment și procedura de ajustare a datoriei se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (reformare).

1 Împotriva cui se poate declara o procedură de insolvență?

În conformitate cu dreptul eston, o persoană fizică este o ființă umană, în timp ce o persoană juridică este o entitate juridică înființată în temeiul legii. O persoană juridică poate fi de drept privat sau de drept public. O persoană juridică de drept privat este o persoană juridică constituită în interes privat și în

temeiul legii privind categoria de persoane juridice în cauză. Persoanele juridice de drept privat sunt societățile în nume colectiv, societățile în comandită simplă, societățile cu răspundere limitată, societățile pe acțiuni, societățile cooperative, fundațiile și asociațiile non-profit. Persoanele juridice de drept public sunt statul, colectivitățile teritoriale, precum și celelalte persoane juridice constituite în interes public și în temeiul legii referitoare la categoria de persoane juridice în cauză.

1. Procedura de faliment

Procedura de faliment se aplică atât în ceea ce privește persoanele juridice, cât și în ceea ce privește persoanele fizice, indiferent dacă persoana fizică este sau nu un întreprinzător. Nici statul, nici colectivitățile locale nu pot fi declarate în faliment.

2. Procedura de reorganizare

Procedura de reorganizare se aplică numai persoanelor juridice de drept privat.

3. Procedura de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei se aplică persoanelor fizice care prezintă dificultăți de plată, indiferent dacă persoana fizică este sau nu un întreprinzător. Ajustarea datoriei poate fi solicitată de către un debitor care are reședința în Estonia de o perioadă de cel puțin doi ani înainte de depunerea cererii de ajustare a datoriei.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

1. Procedura de faliment

Falimentul este insolvența debitorului dispusă printr-o hotărâre judecătorească. Prima condiție esențială pentru a deschide o procedură de faliment este, prin urmare, situația de insolvență a debitorului.

Debitorul este insolubil în cazul în care nu reușește să despăgubească creditorii, iar această incapacitate, având în vedere situația economică a debitorului, nu este temporară. Un debitor persoană juridică este insolubil, de asemenea, în cazul în care activele sale nu acoperă pasivul acestuia, iar această situație, având în vedere situația economică a debitorului, nu este temporară. În cazul în care cererea de declarare a falimentului este depusă de către debitor, instanța declară, de asemenea, falimentul în cazul în care o situație de insolvență este probabilă în viitor. În cazul în care cererea de declarare a falimentului este depusă de către debitor, se presupune că acesta este insolubil.

O altă condiție esențială pentru a deschide o procedură de faliment este depunerea unei cereri de declarare a falimentului, de către debitor sau de către un creditor.

Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de debitor, acesta trebuie să-și motiveze în cerere insolvența. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de un creditor, acesta trebuie să motiveze în cererea sa insolvența debitorului și să dovedească existența creanței.

Instanța poate obliga creditorul care a depus cererea de declarare a falimentului să plătească, cu titlu de depozit, o sumă stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor administratorului provizoriu, în cazul în care se poate presupune că masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu va fi suficientă. În cazul în care creditorul nu constituie depozitul, procedura se încheie.

Instanța respinge cererea de declarare a falimentului depusă de un creditor dacă nu reiese din cererea respectivă că persoana care a depus-o deține o creanță asupra debitorului, dacă insolvența debitorului nu este motivată în cerere sau dacă cererea se bazează pe o creanță inclusă într-un plan de reorganizare sau de ajustare a datoriei. De asemenea, instanța respinge cererea de declarare a falimentului dacă există alte motive prevăzute de Codul de procedură civilă.

Instanța încheie procedura prin perimare fără declararea falimentului, indiferent de situația de insolvență a debitorului, în cazul în care bunurile debitorului nu sunt suficiente pentru acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment și dacă nu este posibilă recuperarea sau revendicarea bunurilor, în special în cazul în care nu este posibil să se introducă o acțiune împotriva unui membru al unei structuri de conducere.

Falimentul este declarat de instanță prin intermediul unei ordonanțe (ordonanță privind falimentul). În cadrul ordonanței privind falimentul, trebuie să se indice ora la care a fost declarat falimentul. Declararea falimentului deschide procedura de faliment.

După ce a declarat falimentul, instanța publică fără întârziere un avis în acest sens (avis privind falimentul) în publicația *Ametlikud Teadaanded* (anunțuri oficiale).

Ordonanța privind falimentul este executorie imediat. Executarea ordonanței privind falimentul nu poate fi nici suspendată, nici amânată, iar modalitățile și procedura de executare prevăzute de lege nu pot fi modificate. În cazul în care o instanță superioară anulează ordonanța privind falimentul, acest lucru nu afectează validitatea actelor juridice efectuate de către administrator sau în legătură cu acesta. Debitorul și creditorul care au depus cererea de declarare a falimentului pot formula o cale de atac împotriva ordonanței privind falimentul în termen de 15 zile de la data publicării avizului privind falimentul. Debitorul și persoana care a depus cererea de declarare a falimentului pot formula o cale de atac împotriva deciziei pronunțate în cadrul procedurii de apel de instanța districtuală (*Ringkonnahohus*) în fața *Riigikohus* (Curtea Supremă). Administratorul nu poate formula o cale de atac în numele debitorului și nu poate reprezenta debitorul în cursul examinării unei căi de atac.

În Estonia, durata procedurii de faliment este relativ lungă. Procedurile încheiate prin perimare fără declararea falimentului durează în medie 94 de zile în cazul persoanelor juridice și 85 de zile în cazul persoanelor fizice. S-a ajuns la o propunere de repartizare, care permite efectuarea de plăți către creditori, în medie după 462 de zile în cazul persoanelor juridice și după 455 de zile în cazul persoanelor fizice. Procedurile de faliment care se încheie printr-un concordat durează în medie 340 de zile în cazul persoanelor juridice și 352 de zile în cazul persoanelor fizice. Procedurile de faliment cele mai îndelungate sunt cele care expiră după declararea falimentului: în medie, 745 de zile în cazul persoanelor juridice și 709 zile în cazul persoanelor fizice. Întreaga procedură de faliment, de la depunerea cererii de declarare a falimentului până la încheierea acesteia, durează în medie între 270 și 280 de zile [1].

În cazul în care procedura de faliment prevede publicarea unui avis sau a unui act de procedură, acesta trebuie să fie publicat în *Ametlikud Teadaanded*.

Instanța poate să publice în *Ametlikud Teadaanded* un avis privind data și locul examinării cererii de declarare a falimentului. Instanța publică, fără întârziere, un avis cu privire la ordonanța privind falimentul prin care este declarat falimentul debitorului (avis privind falimentul) în publicația oficială *Ametlikud Teadaanded*.

Înainte de declararea falimentului și de deschiderea procedurii de faliment, este desfășurată o procedură preliminară. În cazul în care instanța decide să deschidă o procedură ca urmare a cererii de declarare a falimentului, aceasta desemnează un administrator provizoriu. Având în vedere situația financiară a debitorului, instanța poate decide, de asemenea, să nu desemneze un administrator provizoriu și să declare falimentul debitorului. În cazul în care instanța nu desemnează un administrator provizoriu, procedura bazată pe cererea de declarare a falimentului nu este continuată și este încheiată. Administratorul provizoriu inventariază bunurile debitorului, inclusiv obligațiile acestuia și procedurile de executare privind bunurile sale, și verifică dacă patrimoniul debitorului acoperă costurile și cheltuielile procedurii de faliment. Administratorul provizoriu evaluează situația financiară și solvabilitatea debitorului, precum și perspectivele privind continuarea activității întreprinderii și reorganizarea debitorului în cazul unei persoane juridice, asigură conservarea activelor debitorului etc. Activitatea administratorului provizoriu trebuie să permită luarea unei decizii cu privire la faptul dacă trebuie să se accepte sau nu cererea de declarare a falimentului.

2. Procedura de reorganizare

Pentru a deschide o procedură de reorganizare, întreprinderea trebuie să depună o cerere în acest sens.

Instanța deschide o procedură de reorganizare în cazul în care cererea îndeplinește cerințele prevăzute în Codul de procedură civilă și în Legea privind reorganizarea, iar întreprinderea dovedește că:

se va afla probabil într-o situație de insolabilitate în viitor;

întreprinderea are nevoie de o reorganizare;

ulterior reorganizării, ar fi posibilă gestionarea durabilă a întreprinderii.

Procedura de reorganizare nu este deschisă:

dacă a fost deschisă o procedură de faliment împotriva întreprinderii;

dacă a fost pronunțată o hotărâre judecătorească cu privire la lichidarea forțată a întreprinderii sau dacă o lichidare suplimentară este în curs de desfășurare; dacă au trecut mai puțin de doi ani de la finalizarea unei proceduri de reorganizare a întreprinderii.

Dacă o întreprindere solicită reorganizarea sa, instanța poate, de asemenea, să respingă cererea dacă întreprinderea nu a justificat faptul că are nevoie de o reorganizare și că, ulterior reorganizării, ar fi posibilă gestionarea sa durabilă.

Eficacitatea procedurii de reorganizare poate fi evaluată pe baza aprobării unui plan de reorganizare, care durează în medie șase luni de la data depunerii cererii de reorganizare [2]. La această perioadă trebuie să se adauge perioada de punere în aplicare a unui plan care să permită obținerea unui rezultat real, care variază în funcție de procedurile de reorganizare.

Dacă instanța a decis să deschidă o procedură de reorganizare și a emis o ordonanță de reorganizare, consilierul în materie de reorganizare transmite creditorilor, fără întârziere, un aviz de reorganizare prin care îi informează cu privire la deschiderea procedurii de reorganizare și la valoarea creanțelor pe care aceștia le dețin asupra întreprinderii în conformitate cu tabelul de creanțe.

În cadrul procedurii de reorganizare, se poate considera că procedura preliminară cuprinde procedura de la depunerea cererii de reorganizare până la aprobarea planului de reorganizare sau încheierea procedurii de reorganizare. În această perioadă, instanța suspendă procedurile de executare în curs asupra activelor întreprinderii până la aprobarea planului de reorganizare sau încheierea procedurii de reorganizare, cu excepția procedurilor de executare în curs prin care se urmărește satisfacerea creanțelor rezultate dintr-un raport de muncă sau a creanțelor de întreținere; calculul dobânzilor penalizatoare sau al penalităților contractuale care cresc de-a lungul timpului se suspendă în ceea ce privește creanțele asupra întreprinderii până la aprobarea planului de reorganizare; instanța sesizată poate să suspende, până la aprobarea planului de reorganizare sau încheierea procedurii de reorganizare, la cererea întreprinderii vizate de către consilierul în materie de reorganizare, o procedură judiciară cu privire la o creanță pecuniară asupra întreprinderii, cu excepția creanțelor rezultate dintr-un raport de muncă sau a creanțelor de întreținere cu privire la care nu a fost încă luată o decizie; instanța amână pronunțarea hotărârii sale cu privire la deschiderea unei proceduri de faliment ca urmare a unei cereri de declarare a falimentului depusă de către un creditor până la aprobarea planului de reorganizare sau încheierea procedurii de reorganizare. Instanța numește un consilier în materie de reorganizare până la sfârșitul procedurii de reorganizare.

3. Procedura de ajustare a datoriei

În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, debitorul are posibilitatea să-și restructureze obligațiile bănești. Se consideră că debitorul are dificultăți în efectuarea plăților în cazul în care acesta nu reușește sau este probabil ca nu va reuși să-și îndeplinească obligațiile atunci când acestea vor deveni exigibile. Pentru a deschide o procedură de ajustare a datoriei, debitorul adresează instanței o cerere în acest sens, la care anexează, în principal, un plan de ajustare a datoriei în care indică obligațiile care fac obiectul cererii și modalitatea prevăzută de realizare a ajustării, precum și termenul-limită pentru punerea în aplicare a planului de ajustare. Înainte să sesizeze instanța, debitorul are obligația să ia măsurile necesare pentru a obține o ajustare extrajudiciară a datoriei sale.

Instanța deschide o procedură de ajustare a datoriei în cazul în care cererea îndeplinește cerințele prevăzute în Codul de procedură civilă și în Legea privind ajustarea datoriei și protecția creanțelor. Ordonanța privind deschiderea procedurii este transmisă debitorului, precum și tuturor creditorilor cărora debitorul le solicită ajustarea creanțelor. Ordonanța se publică, de asemenea, în publicația *Ametlikud Teadaanded*.

Instanța respinge cererea de ajustare a datoriei:

dacă a fost declarat falimentul debitorului;

dacă instanța a acceptat, în cei zece ani anteriori depunerii cererii, o cerere a debitorului prin care acesta solicita ajustarea datoriei sale sau eliberarea de datorie în cadrul unei proceduri de faliment;

dacă debitorul nu are dificultăți de plată sau dacă acestea pot fi depășite în mod evident fără ajustarea datoriei, printre altele, prin valorificarea activelor debitorului în vederea acoperirii datoriei sale în limitele a ceea ce i se poate solicita în mod rezonabil;

dacă cererea sau anexele la aceasta nu îndeplinesc cerințele prevăzute de lege.

Instanța poate respinge cererea de ajustare a datoriei:

dacă aprobarea sau executarea planului de ajustare a datoriei propus de debitor este puțin probabilă având în vedere, în special, solvabilitatea acestuia în ultimii trei ani anteriori depunerii cererii de ajustare a datoriei, precum și capacitatea acestuia de a desfășura o activitate profitabilă în mod rezonabil în cursul perioadei de valabilitate a planului de ajustare a datoriei, având în vedere vârsta acestuia, profesia și formarea sa profesională;

dacă debitorul nu a luat toate măsurile necesare pentru a obține ajustarea extrajudiciară a datoriei sale înainte de depunerea cererii de ajustare a datoriei în instanță;

dacă debitorul a prezentat în mod deliberat sau din neglijență gravă date eronate sau incomplete privind activele și veniturile sale, creditorii săi sau obligațiile sale;

dacă debitorul refuză să ateste sub jurământ exactitatea datelor prezentate sau să prezinte datele suplimentare solicitate de instanță;

dacă debitorul a fost condamnat pentru o infracțiune referitoare la o procedură de faliment sau de executare, pentru o infracțiune fiscală sau pentru anumite infracțiuni legate de societăți și dacă mențiunile nu au fost șterse din cazierul judiciar;

dacă debitorul, în ultimii trei ani anteriori depunerii cererii sau după depunerea cererii respective, a furnizat în mod deliberat sau din neglijență gravă date eronate sau incomplete cu privire la situația sa financiară în vederea obținerii de ajutoare sau de alte avantaje din partea statului, a unei colectivități teritoriale sau a unei fundații sau pentru a eluda plata impozitelor;

dacă debitorul a efectuat în mod vădit deliberat tranzacții prejudiciabile pentru creditori.

Dacă, atunci când se pronunță cu privire la cererea debitorului, instanța hotărăște că este necesar să deschidă o procedură de ajustare a datoriei, aceasta transmite ordonanța de deschidere a procedurii debitorului, precum și tuturor creditorilor cărora debitorul le solicită ajustarea creanțelor. Ordonanța se publică, de asemenea, în publicația *Ametlikud Teadaanded*.

În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, se poate considera că procedura preliminară include perioada cuprinsă între depunerea cererii de ajustare a datoriei și aprobarea planului de ajustare a datoriei. În cazul deschiderii procedurii, calculul dobânzilor penalizatoare sau al penalităților contractuale care cresc de-a lungul timpului este suspendat în ceea ce privește creanțele asupra debitorului până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau finalizarea procedurii. Această dispoziție nu se aplică în cazul creanțelor pentru care debitorul nu solicită ajustarea. În cazul deschiderii procedurii, un creditor nu poate nici să rezilieze contractul încheiat cu debitorul din care rezultă creanțele pentru care debitorul solicită ajustarea, invocând o încălcare a obligațiilor bănești

anterioară depunerii cererii, și nici să refuze să-și îndeplinească obligațiile din acest motiv. Orice acord conform căruia creditorul poate rezilia contractul ca urmare a depunerii unei cereri de ajustare a datoriei sau a aprobării unui plan de ajustare a datoriei este nul. În cazul deschiderii unei proceduri, instanța suspendă procedurile de executare (sau executarea silită) în curs vizând bunurile debitorului în vederea recuperării, până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau finalizarea procedurii. De asemenea, instanța poate să suspende o procedură judiciară privind o creanță pecuniară asupra debitorului pentru care nu a fost încă luată o decizie, să anuleze măsurile provizorii, inclusiv oprirea asigurătorii a conturilor bancare, să interzică creditorilor să-și exercite drepturile care decurg din garanțiile furnizate de debitor, în special să vândă un obiect gajat sau să solicite vânzarea acestuia.

[1] Anchetă privind eficacitatea procedurilor de insolvență (19.03.2013), realizată de AS Pricewaterhouse Coopers Advisors, comandată de Cabinetul Prim-Ministrului, *tarkade otsuste fond* (Fundația deciziilor înțelepte), în parteneriat cu Ministerul Justiției, p. 7.

[2] *Ibid.*, p. 8.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

În urma declarării falimentului, bunurile debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței, iar dreptul debitorului de a o administra și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar.

În temeiul ordonanței privind falimentul, bunurile debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței și sunt utilizate drept active-țintă pentru despăgubirea creditorilor și desfășurarea procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței cuprinde bunurile pe care debitorul le deținea la data declarării falimentului, precum și bunurile care sunt revendicate, recuperate sau dobândite de către debitor pe durata procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu include bunurile debitorului care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestru.

Bunurile care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestru sunt reglementate de Codul procedurilor de executare. Legea prevede o listă neexhaustivă a obiectelor care nu pot fi puse sub sechestru. Principalul obiectiv al listei respective este de a asigura debitorului o protecție socială minimală. Interdicția de a valorifica obiectele care nu pot fi puse sub sechestru decurge, de asemenea, din necesitatea de a proteja și alte drepturi fundamentale: dreptul de a legh în mod liber domeniul de activitate, profesia și locul de muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la educație, libertatea religioasă, protejarea vieții private și de familie etc. În plus, punerea sub sechestru a anumitor obiecte este contrară bunelor moravuri.

Legislația estonă prevede, de asemenea, restricții în ceea ce privește oprirea veniturilor al căror principal obiectiv este de a garanta debitorului, în cadrul unei proceduri în curs în ceea ce-l privește, resursele minime necesare pentru acesta și pentru persoanele aflate în întreținerea sa. Există două tipuri de restricții: partea care trebuie să rămână la dispoziția debitorului și care nu poate fi poprită și prestațiile sociale: primul tip de restricții garantează debitorului menținerea unui venit minim pentru subzistență, în timp ce al doilea tip constă într-o listă a sumelor alocate pentru garantarea anumitor drepturi, care nu trebuie să fie utilizate pentru îndeplinirea altor obligații. Cu toate acestea, în anumite condiții, este posibilă oprirea unei părți din prestațiile sociale.

Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Ceea ce a fost transferat în temeiul actului de dispoziție va fi restituit celeilalte părți în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau va face obiectul unei compensații în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a transferat creanțe care urmau să apară, declararea falimentului invalidează transferul creanțelor apărute după declararea falimentului. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Numai administratorul poate să accepte, după declararea falimentului, executarea împotriva debitorului a unei obligații care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care a fost executată o obligație împotriva debitorului, aceasta se consideră executată numai în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care a fost executată o obligație împotriva debitorului înainte de publicarea avizului privind falimentul, aceasta se consideră executată în cazul în care persoana care a executat obligația nu avea cunoștință și nu era de așteptat ca aceasta să aibă cunoștință de declararea falimentului la momentul executării.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

După declararea falimentului, debitorul persoană fizică nu mai are dreptul să efectueze tranzacții legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, iar debitorul persoană juridică nu mai are dreptul să efectueze nicio tranzacție.

Debitorul este obligat să furnizeze instanței, administratorului și comitetului creditorilor informațiile de care aceștia au nevoie în ceea ce privește procedura de faliment, în special cu privire la patrimoniul acestuia, inclusiv obligațiile, precum și la activitatea economică sau profesională. Debitorul este obligat să prezinte administratorului bilanțului corespunzător situației la data declarării falimentului, precum și situația patrimoniului său, inclusiv obligațiile acestuia. Instanța poate obliga debitorul să declare sub jurământ în fața sa că informațiile furnizate privind bunurile, datoriile și activitatea economică sau profesională sunt, după cunoștințele sale, corecte.

Debitorul este obligat să sprijine administratorul provizoriu și administratorul în îndeplinirea sarcinilor acestora.

După declararea falimentului și înainte de declarația sub jurământ, debitorul nu are dreptul să părăsească Estonia fără permisiunea instanței.

În cazul în care o hotărâre judecătorească nu a fost respectată sau pentru a garanta îndeplinirea unei obligații prevăzute de lege, instanța poate să impună o amendă debitorului sau să dispună înfățișarea imediată a acestuia sub reținerea acestuia.

Debitorul are dreptul să ia cunoștință de dosarul administratorului și de dosarul judiciar al cauzei privind falimentul. Din motive justificate, administratorul poate refuza să prezinte debitorului un document din dosarul său în cazul în care prezentarea acestuia ar pune în pericol desfășurarea procedurii de faliment.

Administratorul judiciar

Administratorul judiciar efectuează tranzacții legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței și alte operațiuni. Titularul drepturilor și obligațiilor care decurg din activitatea administratorului este debitorul. În conformitate cu misiunea sa, administratorul înlocuiește debitorul în instanță în litigiile legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

După declararea falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. În cazul în care procedura de faliment vizează un debitor persoană juridică, administratorul poate efectua orice tranzacție și orice act juridic legat de masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care procedura de faliment vizează o persoană fizică, administratorul nu poate efectua decât tranzacțiile și actele juridice legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței care sunt necesare în vederea atingerii obiectivului procedurii de faliment și îndeplinirii misiunii administratorului.

Administratorul apără drepturile și interesele tuturor creditorilor și ale debitorului și garantează o procedură de faliment legală, rapidă și adecvată din punct de vedere economic. Administratorul are obligația să-și îndeplinească misiunea cu grija cuvenită așteptată din partea unui administrator diligent și onest și să ia în considerare interesele tuturor creditorilor și ale debitorului.

Administratorul inventariază creanțele deținute de creditori, administrează masa bunurilor care face obiectul insolvenței, organizează stabilirea și vânzarea acesteia, precum și despăgubirea creditorilor utilizând masa bunurilor care face obiectul insolvenței; acesta stabilește motivele și perioada de apariție a

insolvenței debitorului; organizează, dacă este cazul, continuarea activității economice a debitorului; dacă este cazul, procedează la lichidarea debitorului persoană juridică; furnizează, în condițiile prevăzute de lege, informații creditorilor și debitorului; întocmește un raport cu privire la misiunea sa și prezintă informații cu privire la procedura de faliment instanței, responsabilului pentru monitorizare și comitetului creditorilor; îndeplinește alte obligații prevăzute de lege. În cazul în care insolvența debitorului este cauzată de o eroare gravă de gestionare, administratorul este obligat să depună o cerere de despăgubire împotriva persoanei responsabile de respectiva eroare, în cazul în care motivele care stau la baza cererii sunt suficiente. Pe lângă drepturile prevăzute de lege, administratorul beneficiază, de asemenea, de drepturile prevăzute pentru administratorul provizoriu.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În Estonia, compensarea este permisă în cadrul procedurii de faliment. Pentru a efectua compensarea creanțelor în cadrul unei proceduri de faliment, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

- 1) creanțele care urmează să fie compensate trebuie să constituie obligații bănești sau obligații de același tip;
- 2) creditorul trebuie să aibă dreptul să-și execute obligația, iar obligația debitorului trebuie să fi devenit exigibilă;
- 3) creditorul trebuie să înainteze debitorului cererea sa de compensare înainte ca propunerea finală de repartizare să fie prezentată instanței, iar cererea nu trebuie să fie condiționată sau legată de o scadență;
- 4) dreptul creditorului de a efectua o compensare a creanței sale cu o creanță a debitorului trebuie să fie anterior declarării falimentului.

În cazul în care, în momentul declarării falimentului, creanța debitorului era legată de o condiție suspensivă, în cazul în care aceasta nu era încă exigibilă sau în cazul în care aceasta nu se referă la obligații de aceeași natură, creanța nu poate face obiectul unei compensări decât atunci când este îndeplinită condiția suspensivă, creanța debitorului a devenit exigibilă sau obligațiile au fost modificate și au devenit obligații de aceeași natură. Compensarea nu este permisă în cazul în care condiția suspensivă a creanței debitorului este îndeplinită sau creanța devine exigibilă înainte ca respectivul creditor să poată proceda la compensarea creanței sale.

În cazul în care creanța debitorului este prescrisă, acesta poate totuși să solicite compensarea creanței în cazul în care dreptul la compensare a apărut înainte de prescrierea creanței. Creditorul poate, de asemenea, să procedeze la compensarea unei creanțe care decurge din nerespectarea unui contract de către debitor în cazul în care nerespectarea respectivă este cauzată de faptul că administratorul a încetat să execute obligația debitorului după declararea falimentului. În cazul în care obiectul obligației contractuale este divizibil, iar creditorul și-a executat parțial obligația în momentul declarării falimentului, acesta poate solicita compensarea părții din obligația bănească a debitorului care corespunde părții executate din propria obligație. În cazul în care debitorul este un locator, iar locatarul a plătit debitorului, înainte de declararea falimentului, o plată în avans pentru închirierea unui bun imobil sau a unui spațiu, este vorba despre o creanță pentru îmbogățire fără justă cauză împotriva debitorului pe care locatarul o poate compensa printr-o creanță a debitorului în ceea ce-l privește, la fel cum locatarul poate proceda la compensarea creanței legate de despăgubirea pentru prejudiciul rezultat în urma rezilierii anticipate sau a încetării contractului.

O creanță primită prin cesiune poate face obiectul unei compensări în cadrul unei proceduri de faliment numai în cazul în care cesiunea creanței și notificarea scrisă a acesteia către debitor au loc cel târziu cu trei luni înainte de declararea falimentului. O creanță primită prin cesiune nu poate face obiectul unei compensări în cazul în care creanța asupra debitorului a fost cedată în cursul ultimilor trei ani anteriori desemnării administratorului provizoriu, atunci când debitorul era insolubil, iar cesionarul avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de acest fapt.

Compensarea nu poate viza: o creanță de întreținere, o creanță privind despăgubirea unui prejudiciu cauzat de o vătămare corporală sau un deces, o creanță care rezultă dintr-un prejudiciu cauzat în mod ilegal și cu intenție, pe care cealaltă parte o deține asupra părții care dorește compensarea; o creanță care, conform legii, nu poate face obiectul punerii sub sechestru; o creanță care a făcut obiectul unui sechestru, în cazul în care partea care dorește compensarea a dobândit creanța ulterior punerii sub sechestru sau în cazul în care creanța sa a devenit exigibilă ulterior punerii sub sechestru și mai târziu decât creanța pusă sub sechestru; o creanță pe care cealaltă parte o poate contesta sau o creanță a celeilalte părți pentru care compensarea nu este autorizată în temeiul altor dispoziții legislative.

În cadrul procedurii de reorganizare și al procedurii de ajustare a datoriei, nu există reglementări specifice privind compensarea, prin urmare, se aplică normele generale în temeiul legislației privind dreptul obligațiilor.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Procedura de faliment

Administratorul are dreptul să execute obligațiile neexecutate care decurg dintr-un contract încheiat de debitor și să solicite cocontractantului să își respecte obligațiile sau să înceteze să mai execute obligațiile contractuale ale debitorului, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Administratorul nu poate înceta să execute obligațiile contractuale ale debitorului în cazul în care a fost înscrisă o mențiune în cartea funciară pentru a garanta executarea obligației. În cazul în care administratorul continuă să execute obligațiile debitorului sau declară că intenționează să facă acest lucru, cealaltă parte contractantă este obligat să continue să-și îndeplinească obligațiile. În acest caz, administratorul își pierde dreptul de a refuza să execute obligațiile debitorului. În cazul în care administratorul solicită celeilalte părți contractante să execute contractul, acesta din urmă poate solicita administratorului să garanteze respectarea obligațiilor debitorului. Atât timp cât administratorul nu garantează respectarea obligațiilor debitorului, cealaltă parte contractantă poate refuza să-și execute obligațiile sau poate să înceteze ori să rezilieze contractul. Creanța celeilalte părți contractante asupra debitorului, care a apărut ca urmare a executării obligațiilor după ce administratorul a solicitat celei dintâi să-și respecte obligațiile, constituie o obligație consolidată. În cazul în care administratorul, după declararea falimentului, a încetat să mai execute obligațiile debitorului, cealaltă parte contractantă poate să-și prezinte creanța legată de nerespectarea contractului în calitate de creditor în urma falimentului. În cazul în care obiectul obligației contractuale este divizibil, iar cealaltă parte contractantă și-a executat parțial obligația în momentul declarării falimentului, acesta poate solicita respectarea obligației bănești a debitorului corespunzătoare părții pe care a executat-o numai în calitate de creditor în urma falimentului.

Legea prevede, de asemenea, dispoziții specifice pentru anumite tipuri de contracte:

- 1) în cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a vândut un bun mobil cu o rezervă a dreptului de proprietate și a transferat cumpărătorului posesia bunului, acesta din urmă are dreptul să solicite respectarea contractului de vânzare. Într-un astfel de caz, administratorul nu poate să renunțe la executarea obligațiilor contractuale ale debitorului;
- 2) falimentul locatorului nu constituie un motiv de reziliere a contractului de închiriere sau al contractului de locație, cu excepția cazului în care contractul prevede altfel. În cazul în care contractul de închiriere sau contractul de locație prevede că falimentul constituie un motiv de reziliere, administratorul poate să rezilieze contractul cu un preaviz de reziliere de o lună sau perioada de timp mai scurtă prevăzută în contract. Falimentul locatorului unei locuințe nu constituie un motiv de reziliere a contractului de închiriere. În cazul în care a fost plătit debitorului un avans pentru închirierea unui bun imobil sau a unui spațiu înainte de declararea falimentului, locatarul poate proceda la compensarea acestei creanțe pentru îmbogățire fără justă cauză cu o creanță a debitorului asupra sa;
- 3) în cazul falimentului locatarului, locatorul poate să rezilieze contractul de închiriere sau contractul de locație numai în conformitate cu normele generale, iar contractul de închiriere sau de locație nu poate fi reziliat din cauza unei întârzieri a plății chiriei în cazul în care această întârziere se referă la plata unei chirii datorate înainte de depunerea cererii de declarare a falimentului. Administratorul are dreptul să rezilieze contractul de închiriere sau contractul de

locație încheiat de către debitor cu un preaviz de reziliere de o lună sau perioada de timp mai scurtă prevăzută în contract. În cazul în care bunul imobil sau locuința nu a fost pus la dispoziția debitorului în momentul declarării falimentului, atât administratorul, cât și cealaltă parte contractantă au dreptul de denunțare unilaterală a contractului. În caz de denunțare sau de reziliere a contractului, cealaltă parte contractantă poate să solicite despăgubiri pentru prejudiciul cauzat de rezilierea anticipată a contractului, în calitate de creditor în urma falimentului sau prin compensare;

4) normele prevăzute pentru contractul de închiriere și contractul de locație se aplică, de asemenea, contractelor de leasing încheiate de debitor.

Decizia referitoare la continuarea sau rezilierea contractului aparține administratorului, însă, în cazul în care cealaltă parte contractantă solicită administratorului să opteze pentru una dintre cele două variante, acesta din urmă este obligat să anunțe fără întârziere și cel târziu în termen de șapte zile dacă execută obligația debitorului sau dacă renunță la aceasta. La cererea administratorului, instanța poate prelungi acest termen. În cazul în care administratorul nu indică în termenul prevăzut dacă execută obligația debitorului sau dacă renunță la aceasta, acesta nu are dreptul să solicite celeilalte părți contractante să execute contractul atât timp cât el însuși nu a executat obligațiile debitorului.

Anumite contracte încheiate de către debitor pot fi, de asemenea, revocate. Instanța invalidează, în special, contractele încheiate între momentul în care a fost desemnat administratorul provizoriu și declararea falimentului. În plus față de condiția temporală, revocarea presupune ca interesele creditorilor să fie lezate. În cazul în care interesele creditorilor nu sunt lezate, iar revocarea nu permite creșterea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, nu se impune revocarea.

Ca regulă generală, nici debitorul aflat în faliment, nici administratorul acestuia nu au dreptul să modifice contractele; cu toate acestea, contractele pot fi modificate în cazul în care este încheiat un concordat ulterior declarării falimentului. În acest caz și în urma unui acord între debitor și creditorii, este posibil să se reducă datoriile sau să se prelungească termenul de plată a acestora. De asemenea, este posibil să se ajungă la același rezultat prin procedura de reorganizare sau prin procedura de ajustare a datoriei. Nici Legea privind falimentul, nici Legea privind reorganizarea sau Legea privind ajustarea datoriilor nu conțin dispoziții distincte privind cesiunea de creanțe sau reluarea obligațiilor, astfel încât trebuie să se aplice normele generale prevăzute de legislația privind dreptul obligațiilor.

Procedura de reorganizare și procedura de ajustare a datoriei

În cadrul procedurii de reorganizare, este permisă modificarea contractelor. Orice acord conform căruia creditorul poate rezilia contractul în momentul deschiderii procedurii de reorganizare sau al aprobării planului de reorganizare este nul. Planul de reorganizare nu permite modificarea unei creanțe apărute în temeiul unui contract de muncă sau al unei tranzacții cu instrumente financiare derivate.

În cazul deschiderii unei proceduri de ajustare a datoriei, creditorul nu poate să rezilieze un contract încheiat cu debitorul din care decurg creanțele a căror ajustare este solicitată de către debitor invocând o încălcare a obligațiilor bănești anterioară depunerii cererii de ajustare a datoriei, nici să refuze să-și îndeplinească obligațiile din acest motiv. Orice acord conform căruia creditorul poate să rezilieze un contract ca urmare a depunerii unei cereri de ajustare a datoriei sau a aprobării unui plan de ajustare a datoriei este nul. Procedura de ajustare a datoriei permite modificarea obligațiilor care rezultă dintr-un contract cu executare succesivă care apar sau care devin exigibile ulterior depunerii cererii de ajustare a datoriei. Există posibilitatea să se prevadă în planul de ajustare a datoriei încetarea, în momentul aprobării planului de ajustare a datoriei, a contractelor de credit sau a celorlalte contracte cu executare succesivă încheiate înainte de depunerea cererii de ajustare a datoriei, în temeiul cărora obligațiile bănești ale debitorului devin exigibile ulterior depunerii cererii de ajustare a datoriei. Încetarea contractului are aceleași efecte precum rezilierea excepțională a contractului ca urmare a unui fapt imputabil debitorului. Obligațiile debitorului care decurg din încetarea contractului pot fi modificate în prealabil prin planul de ajustare a datoriei. În cazul în care obligațiile care decurg dintr-un contract de leasing fac obiectul unui proiect de ajustare, locatorul creditor poate să rezilieze contractul în mod excepțional în termen de o săptămână de la aprobarea planului de ajustare.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

După declararea falimentului, creditorii în urma falimentului își pot prezenta creanțele asupra debitorului numai în cadrul procedurii de faliment.

Administratorul trebuie să fie informat cu privire la toate creanțele asupra debitorului apărute înaintea declarării falimentului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. Procedurile de executare deschise împotriva debitorului se încheie cu declarația de faliment, iar creditorii trebuie să-și prezinte creanțele administratorului judiciar.

În cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei, numai creditorii ale căror creanțe sunt incluse în planul de reorganizare sau de ajustare a datoriei nu pot iniția noi proceduri în cursul perioadei de valabilitate a planului. În cazul reorganizării, procedurile de executare sunt suspendate, cu excepția procedurilor prin care se urmărește satisfacerea unei creanțe rezultate dintr-un raport de muncă sau a unei creanțe de întreținere. În cadrul unei proceduri de ajustare a datoriei, instanța poate să suspende procedurile de executare ca o măsură de protecție provizorie, inclusiv înaintea depunerii unei cereri sau a deciziei privind cererea. În cazul deschiderii procedurii, instanța suspendă procedurile de executare (sau executarea silită) în curs care vizează bunurile debitorului în vederea recuperării până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau finalizarea procedurii.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Procedura de faliment

În litigiile cu privire la masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau la bunuri care pot fi incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, dreptul de a fi parte la o procedură judiciară în locul debitorului este transferat administratorului. În cazul în care o procedură judiciară deschisă înainte de declararea falimentului are ca obiect o acțiune introdusă de debitor împotriva unei alte persoane sau o altă cerere legată de masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în cazul în care debitorul participă la o procedură judiciară în calitate de parte terță, administratorul poate, în conformitate cu misiunea care i-a fost încredințată, să intervină în cadrul procedurii în locul debitorului. În cazul în care administratorul are cunoștință de procedură însă nu intervine în cadrul acesteia, debitorul își poate continua acțiunea în calitate de solicitant sau de terț.

În cazul în care o procedură judiciară deschisă înainte de declararea falimentului se referă la o creanță asupra debitorului și nu s-a pronunțat încă o decizie, instanța nu examinează creanța în cadrul acestei proceduri. Instanța reia procedura respectivă, la cererea părții solicitante, în cazul în care o instanță superioară a anulat ordonanța privind falimentul și dacă ordonanța prin care cererea de declarare a falimentului a fost respinsă a dobândit autoritate de lucru judecat, precum și în cazul în care procedura de faliment a fost încheiată prin perimare după declararea falimentului.

În cazul în care, în cadrul unei proceduri judiciare deschise înainte de declararea falimentului, este formulată o cerere împotriva debitorului în vederea excluderii unui obiect din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, instanța examinează această cerere. În acest caz, administratorul judiciar poate interveni în procedură în locul debitorului. Administratorul exercită drepturile și îndatoririle debitorului în calitate de părț. În cazul în care administratorul nu intervine, procedura poate fi continuată la cererea reclamantului.

În cazul în care o procedură judiciară se referă la o creanță asupra debitorului și este posibil să se introducă o cale de atac împotriva deciziei pronunțate, administratorul poate face acest lucru în numele debitorului după declararea falimentului. Cu acordul administratorului, debitorul poate introduce el însuși calea de atac.

În cazul în care un act administrativ împotriva debitorului este contestat în instanță, termenul de introducere a unei căi de atac împotriva actului respectiv se suspendă.

Procedura de reorganizare și procedura de ajustare a datoriei

După depunerea unei cereri de reorganizare, instanța sesizată poate să suspende, la cererea întreprinderii vizate de consilierul în materie de reorganizare, până la aprobarea planului de reorganizare sau finalizarea procedurii de reorganizare, o procedură judiciară referitoare la o creanță pecuniară asupra întreprinderii, cu excepția creanțelor legate de un raport de muncă sau a creanțelor de întreținere cu privire la care nu s-a luat încă o decizie. În cazul deschiderii unei proceduri de ajustare a datoriei, instanța suspendă procedurile judiciare referitoare la creanțe pecuniare asupra debitorului cu privire la care nu s-a luat încă o decizie, până la aprobarea planului de reorganizare sau finalizarea procedurii.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Participarea creditorilor la procedura de faliment

Creditorul își reprezintă creanța în cadrul procedurii de faliment. Creditorii sunt obligați să informeze administratorul, în termen de două luni de la publicarea avizului privind falimentul în publicația *Ametlikud Teadaanded*, cu privire la toate creanțele anterioare declarării falimentului pe care aceștia le dețin asupra debitorului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. În acest scop, administratorul trebuie să primească o declarație scrisă (declarație de creanță). Creditorii sunt obligați să-și apere creanțele în cadrul adunării generale a creditorilor (adunarea pentru apărarea creanțelor). Garanțiile reale care garantează creanța sunt apărare concomitent cu aceasta. Creanța, rangul acesteia și garanția reală care o garantează se consideră admise în cazul în care nici administratorul, nici un alt creditor nu le contestă în cadrul adunării pentru apărarea creanțelor; o creanță admisă în cadrul adunării pentru apărarea creanțelor, precum și rangul acesteia nu pot fi contestate ulterior.

În plus față de reprezentarea și de apărarea propriilor creanțe, creditorii participă, de asemenea, la procedura de faliment, prin intermediul adunării generale a creditorilor. Adunarea generală a creditorilor este competentă să numească administratorul și să aleagă comitetul creditorilor, să decidă continuarea activității întreprinderii debitorului sau să pună capăt acesteia, să decidă dizolvarea debitorului în cazul în care acesta este o persoană juridică, să întocmească un concordat, să ia decizii cu privire la vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței în limitele prevăzute de lege, să apere creanțele, să ia decizii cu privire la plângerile legate de activitatea administratorului, să decidă cu privire la remunerarea membrilor comitetului creditorilor și la alte aspecte care țin, conform legii, de competența adunării generale a creditorilor. În cazul în care adunarea generală a creditorilor decide să aleagă un comitet al creditorilor, aceasta din urmă este însărcinat, în principal, să apere interesele tuturor creditorilor în cadrul procedurii de faliment.

Participarea creditorilor la procedura de reorganizare

Consilierul în materie de reorganizare informează creditorii, fără întârziere, cu privire la deschiderea unei proceduri de reorganizare și la valoarea creanțelor pe care aceștia le dețin asupra întreprinderii conform listei datoriilor. În acest scop, acesta le transmite avizul de reorganizare. În cazul în care un creditor a cărui creanță face obiectul unui proiect de ajustare conform planului de reorganizare nu este de acord cu datele care figurează în avizul de reorganizare, acesta prezintă consilierului în materie de reorganizare, în termenul indicat în avizul respectiv, o declarație scrisă în care precizează punctele din avizul de reorganizare pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care un creditor nu depune nicio declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a aprobat valoarea creanței. În cazul în care consilierul în materie de reorganizare nu este de acord cu o afirmație prezentată în declarația creditorului, acesta transmite instanței, fără întârziere, declarația respectivă însoțită de documente justificative și explică motivele pentru care nu este de acord cu conținutul acesteia. Consilierul în materie de reorganizare își justifică afirmațiile. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii ale debitorului, precum și la existența și valoarea garanțiilor reale.

Participarea creditorilor la procedura de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei vizează creditorii ale căror creanțe asupra debitorului au devenit exigibile în momentul depunerii cererii de ajustare a datoriei. Decizia privind deschiderea unei proceduri de ajustare a datoriei este luată de către instanță care poate, dacă este cazul, să audieze în prealabil creditorul și să solicite informații sau documente suplimentare. Ordonanța de deschidere a procedurii se trimite debitorului, precum și tuturor creditorilor cărora debitorul le solicită ajustarea creanțelor. În cazul deschiderii procedurii, creditorul nu poate nici să rezilieze un contract încheiat cu debitorul din care decurg creanțele pentru care debitorul solicită ajustarea, invocând o încălcare a obligațiilor bănești anterioare depunerii cererii de ajustare a datoriei, și nici să refuze să își îndeplinească obligațiile din acest motiv. În momentul notificării creditorului cu privire la planul de ajustare a datoriei, instanța îi acordă un termen de cel puțin două săptămâni, dar nu mai mult de patru săptămâni de la data primirii planului de ajustare a datoriei, pentru a prezenta instanței sau consilierului un aviz referitor la acesta. Creditorul menționează dacă este de acord cu datele furnizate de debitor cu privire la creanța și garanțiile sale reale, calculul datoriei de către debitor și ajustarea datoriei în modul solicitat de acesta. În cazul în care creditorul nu este de acord cu ajustarea datoriei în modul solicitat de debitor, acesta este obligat să indice dacă ar accepta ajustarea datoriei într-un alt mod. În cazul în care creditorul a cărui creanță face obiectul unui proiect de ajustare nu este de acord cu datele furnizate de către debitor în lista datoriilor, acesta informează instanța sau, dacă instanța dispune astfel, consilierul, în termenul stabilit de instanță, cu privire la punctele pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care un creditor nu depune nicio declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a aprobat valoarea creanței. În cazul în care debitorul sau consilierul nu este de acord cu o afirmație prezentată în declarația creditorului, acesta transmite instanței, fără întârziere, declarația însoțită de documente justificative și explică motivele pentru care nu acceptă conținutul acesteia. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii, precum și cu privire la existența garanțiilor reale.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

În temeiul ordonanței privind falimentul, bunurile debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței și sunt utilizate drept active-țintă pentru despăgubirea creditorilor și desfășurarea procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței cuprinde bunurile pe care debitorul le deținea la data declarării falimentului, precum și bunurile care sunt revendicate, recuperate sau dobândite de către debitor pe durata procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu include bunurile debitorului care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestru.

După declararea falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Înainte de declararea falimentului, instanța poate interzice debitorului să dispună integral sau parțial de bunuri fără acordul administratorului provizoriu.

Ulterior ordonanței privind falimentul, administratorul este obligat să intre în posesia bunurilor debitorului și să înceapă să administreze masa bunurilor care face obiectul insolvenței, fără întârziere. Administratorul este obligat să revendice bunurile debitorului care se află în posesia unor terți pentru a le include în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței implică executarea operațiunilor necesare pentru conservarea masei bunurilor care fac obiectul insolvenței și pentru desfășurarea procedurii de faliment, precum și orientarea activităților debitorului în cazul în care acesta este o persoană juridică sau organizarea activității economice a întreprinzătorului, în cazul în care acesta este o persoană fizică. În cadrul unei proceduri de faliment împotriva unui debitor persoană juridică, administratorul exercită drepturile și obligațiile consiliului de administrație al persoanei juridice sau ale structurii care îl înlocuiește, care nu sunt în contradicție cu obiectivul procedurii de faliment. Responsabilitatea administratorului este cea a unui membru al unei structuri de conducere.

Administratorul poate efectua o operațiune în numerar legată de masa bunurilor care face obiectul insolvenței numai cu autorizarea instanței. Administratorul nu face plăți în numerar către creditorii pe bază de repartizare. O tranzacție deosebit de importantă pentru procedura de faliment poate fi efectuată de către

administrator numai cu acordul comitetului creditorilor. Tranzacții deosebit de importante sunt considerate, în primul rând, recurgerea la un credit și, în cazul în care o întreprindere face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, toate tranzacțiile care nu intră sub incidența activității economice obișnuite a întreprinderii. Administratorul nu poate să efectueze, în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în numele său, o tranzacție cu el însuși sau cu o persoană cu care prezintă legături sau alte tranzacții de aceeași natură sau care implică un conflict de interese și nici să solicite rambursarea costurilor legate de o astfel de tranzacție.

Administratorul poate să inițieze vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței după prima adunare generală a creditorilor, cu excepția cazului în care creditorii decid altfel în cadrul adunării respective. În cazul în care debitorul a introdus o acțiune împotriva ordonanței privind falimentul, vânzarea bunurilor nu este permisă fără acordul debitorului înainte de examinarea acțiunii introduse în fața instanței districtuale. Aceste restricții nu se aplică în cazul vânzării de bunuri perisabile sau a unor bunuri a căror valoare scade rapid sau a căror conservare sau stocare este excesiv de costisitoare. În cazul în care activitatea întreprinderii debitorului este continuată, bunurile nu pot fi vândute în cazul în care acest lucru împiedică continuarea activității. În cazul în care se propune un concordat, bunurile nu pot fi vândute înainte de încheierea concordatului, cu excepția cazului în care adunarea generală a creditorilor decide că bunurile pot fi vândute, în pofida propunerii de concordat. Vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței se realizează prin licitație, în conformitate cu normele prevăzute de Codul procedurilor de executare.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Creanțele care urmează să fie prezentate în pasivul debitorului

Creanțele care urmează să fie prezentate în pasivul debitorului sunt toate creanțele apărute asupra debitorului înainte de declararea falimentului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. După declararea falimentului, se consideră că toate creanțele asupra debitorului devin exigibile, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În cazul în care creditorul a inițiat o acțiune în justiție, însă nu a fost pronunțată încă o decizie, instanța suspendă procedura, iar creditorul este obligat să prezinte creanța administratorului judiciar. În cazul în care creditorul a inițiat o acțiune în justiție, iar hotărârea judecătorească a dobândit autoritate de lucru judecat, creditorul este obligat, de asemenea, să-și prezinte creanța administratorului judiciar, însă această creanță este considerată protejată. În cazul în care debitorul are posibilitatea să introducă o cale de atac, acest drept poate fi exercitat de către administratorul judiciar.

Examinarea creanțelor apărute după deschiderea procedurii de faliment

După declararea falimentului, creditorii în urma falimentului pot să-și prezinte creanțele asupra debitorului numai în conformitate cu normele prevăzute de Legea privind falimentul. Prezentarea creanțelor este posibilă numai la administratorul judiciar și exclusiv pentru creanțele apărute înainte de declararea falimentului. Creanțele apărute după declararea falimentului nu pot fi prezentate înainte de finalizarea procedurii de faliment. În cazul persoanelor juridice, trebuie să se țină seama de faptul că, în general, procedura de faliment se încheie cu lichidarea persoanei juridice și că, prin urmare, după finalizarea procedurii, nu mai există nicio persoană împotriva căreia să se poată prezenta creanțe. Astfel, este necesar să se procedeze cu atenție atunci când se efectuează tranzacții cu persoane juridice aflate în stare de faliment și să se ia în considerare acest risc. În cazul unei persoane fizice, creanțele apărute în cursul procedurii de faliment pot fi prezentate ulterior procedurii, în conformitate cu normele generale. Obligațiile de despăgubire a daunelor cauzate în mod ilegal de către debitorul persoană juridică în cursul procedurii de faliment fac parte din obligațiile consolidate, astfel încât se poate solicita debitorului să le execute în cursul procedurii de faliment, în conformitate cu normele generale, sau se poate efectua în acest scop o procedură de executare asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Ulterior declarării falimentului, este posibil ca debitorul să efectueze un act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Un astfel de act de dispoziție este nul având în vedere că, după declararea falimentului, dreptul de a administra și de a dispune de active a fost transferat administratorului judiciar. În situația în care debitorul ar efectua, cu toate acestea, un act de dispoziție, ceea ce a fost transferat în temeiul respectivului act va fi restituit celeilalte părți în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, sau va face obiectul unei compensații în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care debitorul a efectuat un act de dispoziție cu privire la un obiect în ziua declarării falimentului, se presupune că actul respectiv a fost efectuat ulterior declarării falimentului. În cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a transferat creanțe care urmau să apară, declararea falimentului invalidează transferul creanțelor apărute după declararea falimentului. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Tratarea creanțelor apărute după deschiderea unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei

În cursul perioadei de valabilitate a planului de reorganizare, nu este posibil să se introducă o acțiune referitoare la o creanță inclusă în planul de reorganizare; în ceea ce privește celelalte creanțe, acțiunile sunt posibile în continuare. În cursul perioadei de valabilitate a planului de ajustare a datoriei, nu este posibil să se introducă o acțiune sau să se solicite deschiderea unei proceduri necontencioase cu privire la o creanță inclusă în planul de ajustare a datoriei; în ceea ce privește celelalte creanțe, acțiunile sunt posibile în continuare. Aprobarea planului de ajustare a datoriei nu aduce atingere dreptului creditorului de a contesta, în cadrul unei proceduri judiciare, creanțele care nu sunt admise în planul de ajustare a datoriei. De asemenea, creditorul poate să conteste, în cadrul unei proceduri judiciare, valoarea unei creanțe în ceea ce privește partea care nu a fost admisă din creanță.

Depunerea unei cereri de reorganizare sau de ajustare a datoriei de către debitor suspendă termenul de prescripție a creanțelor asupra debitorului. După depunerea unei cereri de reorganizare, instanța sesizată poate să suspende, la cererea întreprinderii vizate de consilierul în materie de reorganizare, până la aprobarea planului de reorganizare sau finalizarea procedurii de reorganizare, o procedură judiciară referitoare la o creanță pecuniară asupra întreprinderii, cu excepția creanțelor legate de un raport de muncă sau a creanțelor de întreținere cu privire la care nu s-a luat încă o decizie. În cazul deschiderii unei proceduri de ajustare a datoriei, instanța suspendă procedurile judiciare referitoare la creanțe pecuniare asupra debitorului cu privire la care nu s-a luat încă o decizie, până la aprobarea planului de reorganizare sau finalizarea procedurii.

Planul de reorganizare nu exonerează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru obligația întreprinderii de a respecta această obligație.

Aprobarea unui plan de ajustare a datoriei nu exonerează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru obligația debitorului de a respecta această obligație.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor în cadrul unei proceduri de faliment

Creditorii sunt obligați să informeze administratorul, în termen de două luni de la publicarea avizului privind falimentul în publicația *Ametlikud Teadaanded*, cu privire la toate creanțele anterioare declarării falimentului pe care aceștia le dețin asupra debitorului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. După declararea falimentului, se consideră că toate creanțele asupra debitorului devin eligibile. În acest scop, administratorul trebuie să primească o declarație scrisă (declarație de creanță). În declarația de creanță trebuie indicate conținutul, motivele și valoarea creanței, precum și posibila existență a unei garanții reale. Documentele care atestă elementele menționate în declarația de creanță trebuie să fie anexate la declarația respectivă. Administratorul are obligația să verifice caracterul întemeiat al creanțelor prezentate, precum și existența garanțiilor reale. Înainte de adunarea pentru apărarea creanțelor, creditorii și debitorul pot să conteste în scris la administrator creanțele sau garanțiile reale.

Creaanțele sunt apărute în cadrul adunării generale a creditorilor (adunarea pentru apărarea creaunțelor). Garanțiile reale care garantează creaunța sunt apărute concomitent cu aceasta. În cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor, acestea sunt examinate în ordinea în care au fost prezentate. Creaunța, rangul acesteia, precum și garanția reală care o garantează se consideră admise în cazul în care nici administratorul, nici un alt creditor nu le contestă în cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor, precum și în cazul în care creditorul sau administratorul care a contestat creaunța își retrage contestația în cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor. Dacă este cazul, administratorul este obligat să conteste creaunța sau garanția reală în cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor. O creaunță se consideră admisă fără dezbateri în cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor în cazul în care aceasta a fost acceptată printr-o hotărâre judecătorească sau de arbitraj care a dobândit autoritate de lucru judecat, precum și o garanție reală în cazul în care aceasta a fost admisă printr-o hotărâre judecătorească sau de arbitraj care a dobândit autoritate de lucru judecat sau în cazul în care aceasta este înscrisă în cartea funciară, registrul garanțiilor comerciale sau registrul central al valorilor mobiliare din Estonia. Se întocmește o listă a creaunțelor admise.

În procesul-verbal al adunării pentru apărarea creaunțelor, pentru fiecare creaunță examinată se menționează dacă respectiva creaunță și garanția care o garantează au fost sau nu admise și cine a contestat creaunța, rangul acesteia sau garanția care o garantează. De asemenea, procesul-verbal indică cine a retras contestația depusă anterior. În cazul în care creaunța unui creditor nu a fost admisă, iar acesta nu a depus o cerere pentru a obține admiterea acesteia sau instanța a respins cererea sa, contestația creditorului respectiv referitoare la creaunța unui alt creditor nu este luată în considerare. În cazul în care nu a fost depusă nicio altă contestație cu privire la creaunța creditorului în cauză, creaunța acestuia se consideră admisă. O creaunță admisă în cadrul adunării pentru apărarea creaunțelor, precum și rangul acesteia nu vor putea fi contestate ulterior.

Normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creaunțelor în cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei

În cadrul unei proceduri de reorganizare, debitorul trebuie să prezinte o listă a datoriilor care reia toate creaunțele deținute asupra acestuia, precum și creditorii corespunzători. Prin urmare, creditorii nu își prezintă creaunțele. Un creditor a cărui creaunță face obiectul unui proiect de ajustare în conformitate cu planul de reorganizare și care nu este de acord cu valoarea creaunței sale indicată în cadrul procedurii de reorganizare poate prezenta consilierului în materie de reorganizare o declarație scrisă în care să indice punctele din avizul de reorganizare pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care un creditor nu depune nicio declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a aprobat valoarea creaunței. Debitorul poate contesta avizul creditorului, însă are obligația să prezinte motivele care stau la baza contestației sale. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creaunței principale și a creaunței accesorii, precum și cu privire la existența și valoarea garanțiilor reale.

În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, debitorul prezintă un plan de ajustare a datoriei în care precizează obligațiile care fac obiectul cererii sale de ajustare și modalitățile de realizare a acestui lucru. La fel precum în cadrul procedurii de reorganizare, creditorii nu își prezintă creaunțele. În cazul în care creditorul a cărui creaunță face obiectul unui proiect de ajustare nu este de acord cu datele furnizate de către debitor în lista datoriilor, acesta informează instanța sau, dacă instanța dispune astfel, consilierul, în termenul stabilit de instanță, cu privire la punctele pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care creditorul nu depune o declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a acceptat valoarea creaunței. În cazul în care debitorul sau consilierul nu este de acord cu o afirmație prezentată în declarația creditorului, acesta transmite instanței, fără întârziere, declarația însoțită de documente justificative și explică motivele pentru care nu acceptă conținutul acesteia. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creaunței principale și a creaunței accesorii, precum și cu privire la existența unor garanții reale.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creaunțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

În principiu, toți creditorii sunt tratați în mod egal. Cu toate acestea, există unele excepții care acordă prioritate anumitor creditorii.

Înainte de efectuarea plăților pe bază de repartizare, sunt efectuate următoarele plăți legate de procedura de faliment utilizând masa bunurilor care face obiectul insolvenței, în următoarea ordine:

- 1) creaunțele legate de consecințele excluderii și recuperării bunurilor;
- 2) indemnizațiile de întreținere în beneficiul debitorului și al persoanelor aflate în întreținerea sa;
- 3) obligațiile consolidate;
- 4) costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment.

După ce au fost efectuate aceste plăți, sunt despăgubiți creditorii în următoarea ordine a creaunțelor:

- 1) creaunțele admise și garantate printr-o garanție reală;
- 2) celelalte creaunțe admise și prezentate în termenul prevăzut;
- 3) celelalte creaunțe admise, dar care nu au fost prezentate în termenul prevăzut.

În cazul unor codebitori în solidar, un terț poate fi considerat răspunzător pentru obligația debitorului; în acest caz, codebitorul este responsabil în ceea ce privește creditorul, indiferent de insolabilitatea debitorului. În cazul în care codebitorul plătește o parte din creaunța pe care creditorul a prezentat-o, de asemenea, împotriva debitorului, partea plătită este dedusă din creaunță.

De asemenea, este posibil ca obligația debitorului să fie transferată către un terț în temeiul legii. În cazul în care angajatorul a devenit insolubil, și anume în cazul în care a fost declarat falimentul angajatorului sau în cazul în care procedura a fost încheiată prin perimare, remunerația care nu a fost primită înainte de declarația de insolvență a angajatorului, indemnizația de concediu care nu a fost primită înainte de declarația de insolvență a angajatorului și indemnizațiile care nu au fost primite în momentul rezilierii contractului de muncă înainte sau după declarația de insolvență a angajatorului fac obiectul unei indemnizații plătite angajatului. În cadrul unei proceduri de faliment, în cazul insolvenței angajatorului, creditorul contribuțiilor la asigurările de șomaj care nu au fost plătite la data scadenței este statul.

În cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei, nu se poate vorbi despre o masă a bunurilor care face obiectul insolvenței; despăgubirea creditorilor se realizează în conformitate cu planul de reorganizare sau de ajustare a datoriei; Planul de reorganizare nu exonerează o persoană care este responsabilă în solidar pentru o obligație a întreprinderii de a-și respecta obligația. În cazul în care persoana care este responsabilă în solidar pentru o obligație a întreprinderii a executat respectiva obligație, aceasta are un drept de restituire împotriva întreprinderii numai în măsura în care întreprinderea este responsabilă pentru executarea obligației în conformitate cu planul de reorganizare. Aprobarea unui plan de ajustare a datoriei nu exonerează persoana care este responsabilă în solidar pentru o obligație a debitorului de a-și respecta obligația. În cazul în care persoana care este responsabilă în solidar pentru o obligație a debitorului a executat respectiva obligație, aceasta are un drept de restituire împotriva debitorului numai în măsura în care debitorul este responsabil pentru executarea obligației în conformitate cu planul de ajustare a datoriei.

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Încheierea și efectele încheierii procedurii de faliment

Procedura de faliment se încheie prin respingerea cererii de declarare a falimentului, perimarea procedurii de faliment, dispariția cauzei falimentului, acordul creditorilor, aprobarea raportului final, aprobarea unui concordat sau un alt motiv prevăzut de lege.

Instanța adoptă o ordonanță pentru încheierea procedurii prin perimare, fără să declare falimentul, indiferent de insolvența debitorului, în cazul în care bunurile debitorului nu permit acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment și dacă nu este posibilă recuperarea sau revendicarea bunurilor, în special dacă nu este posibilă introducerea unei acțiuni împotriva unui membru al unei structuri de conducere. De asemenea, instanța poate să

Încheie procedura prin perimare, fără să declare falimentul, indiferent de insolvența debitorului, în cazul în care patrimoniul debitorului este alcătuit, în principal, din creanțe de restituire și creanțe față de terți, iar satisfacerea acestor creanțe este puțin probabilă. Instanța nu încheie o procedură prin perimare în cazul în care debitorul, un creditor sau un terț plătește, în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment. În cazul în care procedura de faliment referitoare la un debitor persoană juridică se încheie prin perimare, administratorul provizoriu lichidează persoana juridică în termen de două luni de la intrarea în vigoare a ordonanței de încheiere, fără o procedură de lichidare. În cazul în care debitorul deține bunuri în momentul perimării procedurii de faliment, bunurile respective sunt utilizate, în principal, pentru achitarea onorariilor administratorului provizoriu și a costurilor și cheltuielilor necesare.

La solicitarea debitorului, instanța încheie procedura de faliment ca urmare a dispariției motivului invocat în cadrul procedurii dacă debitorul dovedește că nu este insolubil sau amenințat de insolvență, atunci când a fost declarat falimentul pentru că era probabilă insolvența viitoare a debitorului. Atunci când procedura de faliment este încheiată ca urmare a dispariției motivului procedurii, persoana juridică nu este dizolvată.

Instanța judecătorească încheie procedura de faliment, la cererea debitorului, în cazul în care toți creditorii care au prezentat creanțe în termenul stabilit sunt de acord cu încheierea. În cazul în care un debitor persoană juridică este în permanență în stare de insolvență, instanța decide, prin ordonanță, să încheie procedura de lichidare a respectivului debitor.

Procedura de faliment se încheie prin aprobarea raportului final atunci când administratorul înaintează un raport final comitetului creditorilor și instanței. În raportul final, administratorul furnizează informații cu privire la masa bunurilor care face obiectul insolvenței și la veniturile obținute din vânzarea acestora, plățile efectuate, creanțele admise, cererile prezentate sau în așteptare etc. Creditorii pot contesta raportul final în instanță. Instanța aprobă raportul final și încheie procedura de faliment. Instanța nu aprobă raportul final și îl retrimite sub formă de ordonanță administratorului, în vederea continuării procedurii de faliment, în cazul în care reiese din raportul final că drepturile debitorului sau ale creditorilor au fost încălcate în cursul procedurii de faliment.

Procedura de faliment poate fi încheiată, de asemenea, prin publicarea unui concordat. Concordatul este un acord între debitor și creditorii cu privire la plata datoriilor; acesta implică reducerea datoriilor sau prelungirea termenului de plată a acestora. Concordatul se întocmește pe baza unei propuneri a debitorului sau a administratorului în cursul procedurii de faliment, după declararea falimentului. Adunarea generală a creditorilor ia o decizie cu privire la concordat. Instanța aprobă concordatul. Instanța judecătorească încheie procedura de faliment printr-o ordonanță prin care se aprobă concordatul.

În cazul în care procedura de faliment nu a fost încheiată în termen de doi ani de la declararea falimentului, administratorul prezintă comitetului creditorilor și instanței, la fiecare șase luni, până la încheierea procedurii, un raport în care indică motivele pentru care procedura nu a fost încheiată, datele privind bunurile vândute și cele care nu au fost vândute din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și informații privind administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței. La încheierea procedurii de faliment, instanța dispune încetarea misiunii administratorului, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În cazul în care, la încheierea procedurii de faliment, bunurile care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu au fost vândute în totalitate sau dacă mai sunt așteptate intrări ale unor sume de bani, precum și în cazul în care acțiunile introduse de administrator nu au fost încă examinate sau dacă administratorul are intenția sau este obligat să introducă o acțiune, instanța nu poate să dispună încetarea misiunii administratorului. În acest caz, administratorul continuă să-și exercite atribuțiile inclusiv după încheierea procedurii de faliment. În cazul în care, după încheierea procedurii de faliment și dispunerea încetării misiunii administratorului, intră sume de bani în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, în cazul în care se eliberează sume rezervate în momentul repartizării sau în cazul în care se constată că masa bunurilor care face obiectul insolvenței include obiecte care nu au fost luate în considerare în momentul stabilirii propunerii de repartizare, instanța, din proprie inițiativă sau la cererea administratorului ori a unui creditor, dispune o repartizare suplimentară.

Încheierea și efectele încheierii procedurii de reorganizare

Procedura de reorganizare încetează prin încheiere anticipată, anularea planului de reorganizare, finalizarea anticipată a planului de reorganizare sau la data finalizării planului de reorganizare indicată în respectivul plan. Procedura de reorganizare se încheie ca urmare a finalizării anticipate a planului de reorganizare în cazul în care întreprinderea și-a îndeplinit toate obligațiile prevăzute în planul de reorganizare înainte de data de finalizare a respectivului plan.

Încheierea anticipată a procedurii de reorganizare este posibilă numai înaintea aprobării planului de reorganizare. Instanța inițiază încheierea anticipată a procedurii de reorganizare în cazul în care întreprinderea nu-și respectă obligația de a coopera, dacă aceasta nu plătește, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor consilierului în materie de reorganizare sau ale expertului, dacă planul de reorganizare nu a fost aprobat, dacă întreprinderea depune o cerere în acest sens, în cazul în care condițiile pentru deschiderea unei proceduri de reorganizare nu mai sunt îndeplinite, dacă bunurile întreprinderii sunt delapidate sau se aduce atingere intereselor creditorilor, dacă planul de reorganizare nu este prezentat în termenul stabilit sau în cazul în care cererea nu este clară. Atunci când instanța inițiază încheierea anticipată a procedurii de reorganizare, toate efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv.

La data finalizării planului de reorganizare, procedura de reorganizare se încheie.

De asemenea, procedura de reorganizare poate fi încheiată prin anularea planului de reorganizare. Planul de reorganizare se anulează în cazul în care întreprinderea, după aprobarea planului, este condamnată pentru o infracțiune comisă în cadrul unei proceduri de faliment sau de executare, în cazul în care aceasta nu-și îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în planul de reorganizare, dacă este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că întreprinderea nu va reuși să-și îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, la cererea consilierului în materie de reorganizare în cazul în care costurile de monitorizare nu au fost plătite sau dacă întreprinderea nu colaborează cu consilierul în materie de reorganizare pentru a respecta obligația de monitorizare sau nu îi furnizează acestuia informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării, în cazul în care întreprinderea depune o cerere de anulare a planului de reorganizare sau dacă a fost declarat falimentul întreprinderii. În caz de anulare a planului de reorganizare, efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv.

Încheierea și efectele încheierii procedurii de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei se încheie în cazul în care cererea de ajustare a datoriei este respinsă sau nu este examinată, în cazul în care planul de ajustare a datoriei este anulat, ca urmare a încheierii procedurii sau la data de finalizare indicată în plan. Procedura se încheie ca urmare a finalizării anticipate a planului de ajustare a datoriei în cazul în care debitorul și-a îndeplinit toate obligațiile prevăzute în planul de ajustare a datoriei înainte de data de finalizare a planului.

Instanța anulează planul de ajustare a datoriei la cererea debitorului sau ca urmare a declarării falimentului debitorului. Instanța poate să anuleze planul de ajustare a datoriei în cazul în care debitorul nu își îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în plan, în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că debitorul nu va reuși să își îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, în cazul în care debitorul nu prezintă dificultăți de plată sau dacă acesta le-a depășit, în cazul în care debitorul a prezentat în mod deliberat sau din neglijență gravă date eronate sau incomplete cu privire la patrimoniul și veniturile sale, creditorii sau obligațiile sale, în cazul în care debitorul a efectuat plăți către creditorii care nu sunt menționate în planul de ajustare a datoriei, afectând astfel în mod semnificativ interesele celorlalți creditorii, în cazul în care debitorul nu cooperează cu instanța sau cu consilierul pentru a respecta obligația de monitorizare sau dacă acesta nu furnizează informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării, în cazul în care debitorul nu plătește, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor consilierului

sau ale expertului. În caz de anulare a planului de ajustare a datoriei, efectele legate de deschiderea procedurii de ajustare a datoriei încetează cu efect retroactiv.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de faliment

După finalizarea procedurii de faliment, creditorii pot să prezinte, conform normelor generale, creanțele pe care aceștia le dețin asupra debitorului care ar fi putut fi prezentate, dar nu au fost, în cadrul procedurii de faliment, precum și creanțele care au fost prezentate, dar care nu au fost satisfăcute sau pe care debitorul le-a contestat. În acest caz, dobânzile și penalitățile de întârziere nu sunt calculate pentru perioada procedurii de faliment.

În cazul în care un debitor persoană fizică este eliberat de obligațiile pe care nu le-a îndeplinit în cursul procedurii de faliment, creanțele creditorilor în urma falimentului asupra debitorului sunt perimate, inclusiv creanțele care nu au fost prezentate în cadrul procedurii de faliment, cu excepția compensației pentru un prejudiciu cauzat în mod intenționat și ilegal, precum și a creanțelor de întreținere față de un copil sau un părinte.

După finalizarea procedurii de faliment, creditorii pot, de asemenea, să prezinte creanțele asupra debitorului care au apărut din obligații consolidate și care nu au fost satisfăcute în cadrul procedurii de faliment. De asemenea, este posibil să se prezinte, în conformitate cu normele generale, creanțe asupra debitorului care au apărut în cursul procedurii de faliment și care nu au putut fi prezentate în cadrul procedurii. În acest caz, termenul de prescripție al creanțelor respective începe să curgă din momentul încheierii procedurii de faliment. În măsura în care o creanță admisă nu a fost satisfăcută în cadrul procedurii de faliment, ordonanța constituie titlu executoriu în cazul în care debitorul nu a contestat creanța sau în cazul în care instanța a recunoscut creanța.

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de reorganizare

În cazul în care procedura de reorganizare este încheiată la data finalizării planului de reorganizare, un creditor nu poate, după această dată, să solicite respectarea unei creanțe care a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare decât în măsura convenită în planul de reorganizare, însă neexecutată.

În caz de anulare a planului de reorganizare sau de încheiere anticipată, efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva întreprinderii pentru suma inițială. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de ceea ce creditorul a obținut deja în cadrul punerii în aplicare a planului de reorganizare.

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de ajustare a datoriei

În cazul în care cererea nu a fost examinată sau a fost respinsă sau în cazul în care procedura este încheiată, toate efectele legate de deschiderea procedurii încetează cu efect retroactiv. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de ajustare a datoriei își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva debitorului pentru suma inițială. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de ceea ce creditorul a obținut deja în cadrul punerii în aplicare a planului de ajustare a datoriei.

După data finalizării planului de ajustare a datoriei, un creditor nu poate solicita respectarea unei creanțe care a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului decât în măsura convenită în planul de ajustare a datoriei, însă neexecutată.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Procedura de faliment

În cazul în care cererea de declarare a falimentului este acceptată, precum și în cazul în care procedura de faliment se încheie cu un concordat, costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment se achită din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care instanța respinge sau nu examinează cererea de declarare a falimentului depusă de un creditor, precum și în cazul în care procedura se încheie deoarece creditorul își retrage cererea, costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment sunt suportate de creditor. În cazul perimării procedurii de faliment, instanța stabilește repartizarea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment în funcție de circumstanțe.

În cazul în care o procedură care a fost deschisă la cererea debitorului se încheie prin perimare fără a se declara falimentul și dacă bunurile debitorului nu sunt suficiente pentru a efectua plățile necesare, instanța obligă debitorul să plătească onorariile și cheltuielile rambursabile ale administratorului provizoriu, însă poate dispune rambursarea acestora din fonduri publice. Limita de rambursare a onorariilor și a cheltuielilor administratorului provizoriu din fonduri publice este de 397 EUR (inclusiv taxele prevăzute de lege, cu excepția TVA). Instanța nu dispune rambursarea onorariilor și a cheltuielilor administratorului provizoriu din fonduri publice în cazul în care debitorul, un creditor sau un terț a plătit în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor rambursabile ale administratorului provizoriu.

Procedura de reorganizare

În momentul deschiderii unei proceduri de reorganizare, instanța stabilește termenul în care întreprinderea trebuie să plătească în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor inițiale ale consilierului în materie de reorganizare. În cazul în care întreprinderea nu plătește suma respectivă, instanța încheie procedura de reorganizare. Instanța stabilește valoarea rambursată a onorariilor și a cheltuielilor consilierului în materie de reorganizare în momentul în care dispune încetarea misiunii acestuia sau în momentul în care aprobă planul de reorganizare, pe baza raportului privind activitățile și costurile consilierului în cauză.

În cazul în care instanța face apel la experți în cadrul procedurii de reorganizare, aceștia au dreptul de a li se rambursa costurile justificate și necesare pentru executarea obligațiilor lor pe care le-au îndeplinit, precum și de a fi remunerați pentru munca lor. Instanța stabilește valoarea rambursată a onorariilor și a cheltuielilor unui expert în momentul în care dispune încetarea misiunii acestuia, pe baza raportului privind activitățile și costurile expertului, prezentat în termenul stabilit de instanță. De asemenea, instanța poate să audieze întreprinderea înainte de a stabili onorariile expertului.

Procedura de ajustare a datoriei

Costurile și cheltuielile aferente procedurii de ajustare a datoriei sunt suportate de către debitor. Cheltuielile judiciare ale creditorilor sunt suportate de aceștia. Instanța poate dispune plata cheltuielilor judiciare ale creditorilor de către debitor în cazul în care acesta a depus o cerere de ajustare a datoriei nejustificată sau în cazul în care acesta a cauzat creditorilor cheltuieli judiciare în alt mod prezentând în mod deliberat informații eronate sau o cerere ori o contestație despre care acesta avea cunoștință că nu este justificată. Debitorul nu poate obține de la stat asistență judiciară pentru acoperirea cheltuielilor judiciare pentru a achita taxa către stat. În cazul în care planul de ajustare a datoriei a fost executat, debitorul nu este obligat să ramburseze cheltuielile plătite cu ajutorul asistenței judiciare din partea statului. În cazul în care este numit un consilier sau un expert, instanța stabilește suma pe care debitorul trebuie să o plătească în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor consilierului sau ale expertului.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Procedura de faliment

Ulterior declarării falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Instanța invalidează, în conformitate cu procedura de revocare, orice tranzacție sau operațiune a debitorului care a fost efectuată înainte de declararea falimentului și care aduce atingere intereselor creditorilor. În cazul în care tranzacția sau operațiunea care trebuie revocată a fost efectuată după numirea administratorului provizoriu, însă înainte de declararea falimentului, se presupune că respectiva tranzacție sau operațiune a adus atingere intereselor creditorilor.

Debitorul, un creditor sau administratorul pot solicita instanței să invalideze o decizie a adunării generale a creditorilor care nu respectă legea sau care a fost luată fără respectarea normelor prevăzute de lege, precum și o decizie pentru care dreptul de a introduce o cale de atac este prevăzut în mod direct de lege. De asemenea, este posibil să se solicite invalidarea unei decizii a adunării generale a creditorilor în cazul în care această decizie aduce atingere intereselor comune ale creditorilor.

În cazul în care a fost deschisă o procedură pentru eliberarea unui debitor persoană fizică de obligațiile sale, instanța poate, la cererea unui creditor și în termen de un an de la adoptarea ordonanței de eliberare a debitorului de obligațiile neexecutate în cadrul procedurii de faliment, să anuleze ordonanța respectivă în cazul în care se constată că debitorul și-a încălcat în mod intenționat obligațiile în cadrul procedurii de eliberare a acestuia de obligațiile care îi revin compromițând astfel în mod substanțial posibilitatea de despăgubire a creditorilor în urma falimentului.

În cazul în care debitorul și creditorii convin, după declararea falimentului, să ajungă la un concordat, instanța poate să anuleze concordatul în cazul în care debitorul nu-și îndeplinește obligațiile prevăzute în concordatul respectiv, în cazul în care acesta a fost condamnat pentru o infracțiune legată de o procedură de faliment sau de executare sau în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a concordatului, că debitorul nu va reuși să îndeplinească condițiile prevăzute în acesta. Anularea concordatului are efecte asupra tuturor creditorilor care au participat la concordat și, prin urmare, protejează toți creditorii.

Procedura de reorganizare

Instanța anulează planul de reorganizare în cazul în care întreprinderea, după aprobarea planului respectiv, este condamnată pentru o infracțiune legată de o procedură de faliment sau de executare, în cazul în care aceasta nu-și îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în planul de reorganizare, dacă este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că întreprinderea nu va reuși să îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, la cererea consilierului în materie de reorganizare în cazul în care costurile de monitorizare nu sunt plătite sau dacă întreprinderea nu colaborează cu consilierul în materie de reorganizare în vederea respectării obligației de monitorizare sau nu îi furnizează informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării, precum și în cazul în care întreprinderea depune o cerere în acest sens sau dacă a fost declarat falimentul întreprinderii. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva debitorului pentru suma inițială, ținând seama de ceea ce creditorul a obținut deja prin punerea în aplicare a planului de reorganizare.

Procedura de ajustare a datoriei

Instanța poate să anuleze planul de ajustare a datoriei la cererea debitorului sau în urma declarării falimentului debitorului, precum și în cazul în care debitorul nu își îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în plan, în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că debitorul nu va reuși să își îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, în cazul în care debitorul nu prezintă dificultăți de plată sau dacă acesta le-a depășit și dacă ajustarea creanțelor nu ar mai fi echitabilă față de creditori ca urmare a unei modificări semnificative a circumstanțelor, în cazul în care debitorul a prezentat în mod deliberat sau din neglijență gravă date eronate sau incomplete cu privire la patrimoniul și veniturile sale, creditorii sau obligațiile sale, în cazul în care debitorul a efectuat plăți către creditori care nu sunt menționate în planul de ajustare a datoriei afectând astfel, în mod semnificativ, interesele celorlalți creditori, în cazul în care debitorul nu colaborează cu instanța sau cu consilierul în vederea respectării obligației de monitorizare sau în cazul în care acesta nu furnizează informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării sau în cazul în care debitorul nu plătește, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de ajustare a datoriei își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva debitorului pentru suma inițială, ținând seama de ceea ce creditorul a obținut deja prin punerea în aplicare a planului de ajustare a datoriei.

Ultima actualizare: 12/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Grecia

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență poate fi introdusă împotriva comercianților și asociațiilor de persoane cu personalitate juridică care urmăresc un obiectiv economic.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Pentru a deschide procedura, trebuie depusă o cerere de către debitorul însuși, de către un creditor cu un interes juridic sau de către procurorul de pe lângă instanța de prim grad de jurisdicție (*eisangeléas protodikón*) dacă există considerente de interes public. Condițiile pentru deschiderea procedurii: (a) în cazul în care solicitantul este un creditor, debitorul trebuie să fi încetat plățile; (b) în cazul în care solicitantul este debitorul, este suficientă probabilitatea ca acesta să fie în imposibilitate de plată a datoriei. Instanța stabilește data încetării plăților, care nu poate fi anterioară cu mai mult de doi ani datei de publicare a hotărârii. La cererea unei persoane cu un interes juridic, judecătorul din instanța competentă poate dispune orice măsură considerată necesară pentru prevenirea modificării activelor debitorului în detrimentul creditorilor. Astfel de măsuri încetează să se aplice automat odată cu pronunțarea hotărârii de declarare a insolvenței.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*ptocheutikí periousía*) include toate activele deținute de debitor, indiferent de locul în care sunt situate, la data declarării insolvenței. Aceasta nu include (a) activele care nu pot fi urmărite silit, și anume elementele care sunt absolut necesare pentru subsistența debitorului și a familiei sale și elementele de care debitorul are nevoie pentru a lucra în vederea întreținerii sale, sau (b) activele excluse prin dispoziții legale specifice. Aceasta nu include nici activele dobândite de debitor după declararea insolvenței.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Cu aplicabilitate de la declararea insolvenței, debitorul este lipsit în mod automat de dreptul de a gestiona, și anume de a administra și dispune de activele sale. Orice act de gestiune desfășurat de debitor fără acordul administratorului (*syndikos*) este neexecutoriu. Activele vor fi gestionate de către administrator. Debitorul își poate asuma gestionarea propriilor active doar în situații excepționale, prevăzute de lege. Administratorul numit trebuie să fie un avocat cu o experiență minimă de cinci ani. Activitatea administratorului este supravegheată de către judecătorul-raportor (*eisigitís dikastís*). Unele activități ale administratorului necesită acordul instanței care soluționează cazul de insolvență („instanța competentă în materie de insolvență”, *ptocheutikó dikastirio*). Instanța competentă în materie de insolvență acționează în calitate de supraveghetor final responsabil cu conducerea procedurii de insolvență.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Declararea insolvenței nu afectează dreptul creditorului de a invoca o compensare față de o cerere reconvențională formulată de debitor, cu condiția întrunirii condițiilor de compensare înainte de declararea insolvenței. Orice interdicție de compensare se aplică și insolvenței.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Contractele bilaterale aflate în derulare la data declarării insolvenței și la care debitorul este parte rămân în vigoare, cu excepția cazului în care Codul insolvenței prevede altfel. Cu acordul judecătorului-raportor, administratorul are dreptul de a executa orice contract aflat în derulare și de a le solicita contrapărților să îl execute. Contractele de durată vor rămâne în vigoare, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Contractele financiare se exclud. Prevederile legislației în domeniul insolvenței nu afectează dreptul de reziliere conform legii sau contractului. Declararea insolvenței asigură temeiul pentru rezilierea contractelor de natură personală la care debitorul este parte. Administratorul poate transfera o relație contractuală la care debitorul este contraparte către un terț. Raportul de muncă încetează la declararea insolvenței.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

La declararea insolvenței, toate procedurile introduse de către creditorii individuali împotriva debitorului pentru satisfacerea sau îndeplinirea creanțelor ce fac obiectul insolvenței se suspendă automat, fără a aduce atingere prevederilor aplicabile creditorilor garantați pentru care suspendarea nu se aplică garanțiilor constituite pentru masa bunurilor. Totuși, acestor creditori li se poate aplica o suspendare de câteva luni, în anumite condiții. Mai exact, la declararea insolvenței, se interzic următoarele acțiuni: continuarea executării, introducerea de acțiuni în executare sau declarare, continuarea unor astfel de litigii, introducerea sau judecarea unor căi de atac și emiterea actelor de natură administrativă sau fiscală ori executarea acestora cu privire la masa bunurilor.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Litigiile pendinte la data declarării insolvenței vor fi continuate de administrator dacă debitorul are calitatea de creditor în cadrul acestora. Dacă este debitor, litigiile se suspendă și se respectă procedura de înscriere și verificare.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Creditorii trebuie să își înregistreze creanțele împotriva debitorului în registrul de insolvență (*grammatéas ton ptocheúseon*). Toți creditorii, indiferent de privilegiul sau garanții, inclusiv cei ale căror creanțe sunt condiționale, formează adunarea creditorilor (*synéleusi ton pistotón*). Prima reuniune se convoacă prin hotărârea de declarare a insolvenței. Adunarea poate alege un comitet al creditorilor (*epitropi pistotón*) format din trei membri care, la rândul său, poate numi un reprezentant comun pentru toți membrii. Comitetul creditorilor format din trei membri va monitoriza desfășurarea procedurii de insolvență.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

La finalizarea inventarului cu bunurile mobile și imobile ale debitorului, administratorul poate consulta judecătorul-raportor și îi poate cere acordul de a vinde bunurile sau elementele mobile incluse în masa bunurilor, însă doar pentru a acoperi nevoile curente. Doar la finalizarea verificării creditorilor și cu condiția să nu se accepte sau să se ratifice un plan de reorganizare a societății ori dacă această acceptare sau ratificare se anulează, administratorul poate lichida activele debitorului și poate distribui veniturile încasate către creditori dispunând fie de întreprindere în întregime, fie de activele sale în mod individual. Se poate dispune de bunurile imobile ale debitorului doar cu consimțământul instanței competente în materie de insolvență acordat la cererea administratorului și în urma unui raport din partea judecătorului-raportor.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Toți creditorii debitorului își pot înregistra creanțele și documentele în registrul de insolvență indiferent dacă aceste creanțe sunt preferențiale și indiferent dacă sunt garantate. Creditorii incluși în procedura de insolvență sunt cei care, la data declarării insolvenței, au o creanță monetară contractuală împotriva debitorului care există deja și care se poate urmări în instanță. Nu se pot înregistra creanțe apărute după deschiderea procedurii de insolvență. Cheltuielile de judecată ale administratorului, costurile atrase de gestionarea masei bunurilor, remunerația administratorului și oricare alte creanțe raportate direct la masa bunurilor (*omadiká pistómata*) se scad în avans, după decizia de lichidare a masei bunurilor, și sunt satisfăcute înainte de clasificarea creditorilor debitorului.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Creanțele trebuie înregistrate în scris în registrul de insolvență, specificându-se tipul, cauza, data apariției etc. În decurs de o lună de la data publicării hotărârii ce declară insolvența în Buletinul notificărilor judiciare al fondului avocaților (*Deltio Dikastikón Dimosieúseon tou Tameiou Nomikón*). După expirarea termenului limită de înregistrare, creditorul mai poate introduce un act de opoziție (*anakopí*) solicitând verificarea creanței sale de către instanța competentă în materie de insolvență. Pentru verificare se aplică următoarele: (a) verificarea este realizată de către administrator în prezența judecătorului-raportor la trei zile după expirarea termenului limită stabilit pentru înregistrarea creanțelor; (b) un creditor a cărui creanță este verificată poate participa la verificare fie personal, fie printr-un terț autorizat în mod corespunzător; (c) verificarea se realizează prin compararea documentelor creditorului cu evidențele și documentele debitorului; (d) judecătorul-raportor întocmește un raport al verificării creditorilor; (e) în cazul în care există îndoieli, judecătorul-raportor decide cu privire la admiterea creanței și o poate admite provizoriu; (f) în timpul verificării, se pot ridica obiecții de către debitor, administrator și creditorii ale căror creanțe au fost acceptate deja. Nu există o pagină de internet specială cu formularele specifice pentru procedura de mai sus. Totuși, există formulare specifice disponibile la registrul de insolvență din cadrul instanței de prim grad de jurisdicție (*protodikeio*).

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Odată luată decizia de lichidare a masei bunurilor, fără întârzieri nejustificate, administratorul întocmește o listă de distribuire și o transmite judecătorului-raportor. Acesta din urmă va declara lista executorie și va solicita trimiterea acesteia prin poștă la biroul său. Distribuția va ține cont de următoarele privilegii generale: (i) creanțele ce rezultă din toate tipurile de finanțări acordate pentru continuarea activității debitorului; (ii) creanțele pentru tratamentul medical și cheltuielile de înmormântare ale debitorului; (iii) creanțele pentru asigurarea hranei necesare; (iv) creanțele angajaților cu privire la raportul lor de muncă, onorariile avocațiale; (v) creanțele fermierilor; (vi) creanțele statului elen și ale autorităților locale; (vii) creanțele în numele fondului de garantare (*synengyitikó*) și privilegiile specifice ale creditorilor, și anume creanțele privilegiate cu privire la un bun mobil sau imobil al debitorului sau asupra unei sume de bani. Dacă se suprapun privilegiile în cazul încasărilor rezultate din înstrăinarea unui bun sau a unei sume de bani, se aplică *mutatis mutandis* prevederile corespunzătoare ale Codului de procedură civilă.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Debitorul sau administratorul poate transmite instanței competente în materie de insolvență un plan de reorganizare. Acesta trebuie să includă informații despre situația financiară a debitorului și soluția propusă de satisfacere a creditorilor, o descriere a măsurilor ce se vor întreprinde, precum schimbări organizaționale și planuri de afaceri, crearea de drepturi și clasificarea generală a fiecărui creditor etc. Instanța competentă în materie de insolvență va efectua automat o examinare preliminară a planului în decurs de 20 de zile de la depunere, putându-l respinge pe baza unor motive întemeiate prevăzute în lege. În cazul în care instanța nu respinge planul, aceasta stabilește un termen limită de minimum trei luni pentru acceptarea sau respingerea sa de către creditorii și o dată la care creditorii trebuie să se reunească. Deliberarea și votul cu privire la plan au loc în prezența judecătorului-raportor. Planul se acceptă

prin majoritate specială. Planul de reorganizare acceptat de către creditorii este trimis instanței spre ratificare. După pronunțarea unei hotărâri definitive cu privire la aprobarea planului, acesta devine obligatoriu pentru toți creditorii, indiferent de rangul acestora și dacă și-au înregistrat sau nu creanțele. Procedura de insolvență se încheie. Creditorii pot introduce acțiuni în mod individual.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

La declararea încheierii procedurii de insolvență, deposedarea debitorului încetează, debitorul reia administrarea activelor sale și creditorii pot introduce acțiuni în mod individual. Mai exact, procedura de insolvență încetează la momentul lichidării activelor, iar administratorul va trimite un raport în decurs de o lună.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile și cheltuielile aferente procedurii de insolvență se rețin din masa bunurilor.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Orice acțiune a debitorului din perioada cuprinsă între încetarea plăților și declararea insolvenței („perioada suspectă”, *ypopti peridos*) în detrimentul masei generale a creditorilor poate fi revocată (acțiune ce poate face obiectul revocării, *práxeis dynitíkis anáklisis*) sau trebuie revocată (acțiune ce face obiectul revocării obligatorii, *práxeis ypochreotíkis anáklisis*) sub rezerva termenelor și condițiilor stipulate în legea insolvenței. Administratorul sau, sub rezerva anumitor condiții, creditorul poate introduce în instanța competentă în materie de insolvență o acțiune având ca obiect revocarea. Oricine a dobândit activele debitorului în baza unei acțiuni revocate trebuie să le restituie în masa bunurilor.

Ultima actualizare: 13/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Spania

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență, denumită „*concurso de acreedores*” („adunarea creditorilor”), se aplică atât debitorilor care intră sub incidența dreptului civil, cât și comercianților, indiferent dacă sunt persoane fizice sau persoane juridice. Legea nr. 25/2015 din 28 iulie 2015 a introdus condiții pentru procedura de insolvență în cazul în care debitorul este persoană fizică, în special pentru a permite debitorului să fie exonerat de datoriile care nu sunt stinse în cursul procedurii.

Orice debitor poate fi declarat în stare de insolvență, indiferent dacă este persoană fizică (inclusiv minorii sau persoanele lipsite de capacitate juridică) sau persoană juridică, antreprenor sau consumator, deși legea conține anumite condiții în legătură cu tipul debitorului în cauză, în special în cazul societăților comerciale și al consumatorilor.

Persoanele juridice pot fi declarate în stare de insolvență, chiar dacă sunt în curs de lichidare. Este lipsit de relevanță dacă ele fac parte dintr-un grup de societăți, întrucât pot fi declarate în stare de insolvență una sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup, însă nu și grupul ca atare.

Procedura de insolvență poate fi deschisă cu privire la o succesiune, cu condiția ca aceasta să nu fi fost acceptată în mod necondiționat.

Autoritățile care reprezintă organizarea teritorială a statului, organismele din sectorul public și alte organisme de drept public nu pot fi declarate în stare de insolvență.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

2.1 Condiții de deschidere a procedurii de insolvență:

Legislația prevede că, în vederea deschiderii procedurii de insolvență, este necesar să fie îndeplinite anumite condiții prealabile de natură subiectivă și obiectivă:

A) Condiție prealabilă subiectivă: orice debitor poate fi declarat în stare de insolvență, indiferent dacă este persoană fizică sau persoană juridică, antreprenor sau consumator, deși legea conține anumite condiții în legătură cu tipul debitorului în cauză, în special în cazul societăților comerciale sau al consumatorilor. Autoritățile care reprezintă organizarea teritorială a statului, organismele din sectorul public și alte organisme de drept public nu pot fi declarate în stare de insolvență.

B) Condiție prealabilă obiectivă: insolvența debitorului, definită ca incapacitatea de a-și achita datoriile în mod regulat.

2.2 Părțile care pot solicita deschiderea procedurii

În funcție de persoana care depune cererea de insolvență, și anume debitorul sau creditorii, cerințele cu privire la formularea cererii sunt diferite.

În cazul în care procedura de insolvență este solicitată de debitor (procedura de insolvență voluntară), acesta trebuie să justifice în fața instanței starea sa actuală de insolvență sau iminența apariției acestei stări, și anume faptul că acesta nu își poate plăti datoriile în mod regulat. În cazul în care insolvența este actuală, debitorul este obligat să solicite deschiderea procedurii de insolvență în termen de două luni din momentul în care cunoaște sau ar fi trebuit să cunoască starea sa de insolvență.

Cu toate acestea, potrivit legii, în acest interval de timp de două luni, debitorul poate să sesizeze instanța cu privire la faptul că negociază un acord cu creditorii săi în vederea refinanțării datoriei; în acest caz, termenul se suspendă în timpul negocierilor, iar creditorii nu pot iniția proceduri de executare silită separate împotriva activelor de care debitorul are nevoie pentru a-și desfășura activitatea pentru o perioadă de trei luni. După expirarea acestui termen, în cazul în care nu reușesc să ajungă la un acord cu creditorii, debitorii trebuie să solicite deschiderea procedurii de insolvență în termen de o lună.

Împreună cu cererea, debitorii trebuie să prezinte anumite documente, precum un raport asupra activității lor economice, un inventar al activelor, o listă a creditorilor în care indică garanțiile aferente creanțelor, o listă a salariaților și a conturilor acestora, în cazul în care aceștia sunt obligați să le păstreze.

Debitorii, care pot fi persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligați să solicite deschiderea procedurii de insolvență în cazul în care se află într-o stare actuală de insolvență, definită ca situația în care o persoană nu își poate plăti datoriile în mod regulat. Pe de altă parte, în cazul în care insolvența este iminentă (aceasta nu există încă, dar se anticipează), debitorii au doar dreptul de a solicita pronunțarea unui ordin de insolvență.

Formularea cererii în fața instanței comerciale (*juzgado de lo mercantil*) trebuie să respecte anumite cerințe obligatorii prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din Legea privind insolvența (*Ley Concursal*): un raport asupra cazierului juridic și financiar al debitorului; indicarea faptului dacă acesta desfășoară o activitate economică; în cazul în care este persoană juridică, aceasta trebuie să identifice acționarii săi, administratorii sau lichidatorii și contabilul oficial; inventarul activelor și al drepturilor, cu informațiile corespunzătoare pentru identificarea lor; lista alfabetică a creditorilor, indicând adresa acestora, precum și valoarea și scadența creanțelor și garanțiile existente; dacă este cazul, o listă a angajaților; în cazul în care debitorul este obligat să țină contabilitatea, acesta este obligat să prezinte registrele contabile; și, în cazul în care aparține unui grup de societăți, debitorul trebuie să indice acest lucru și să prezinte conturile consolidate ale grupului.

Debitorii au obligația de a colabora cu judecătorul competent cu judecarea procedurii de insolvență și cu administratorii judiciari, nu numai în sens pasiv, și anume în sensul de a satisface cererile prezentate de aceștia, ci și în sensul activ al comunicării oricărui aspect important. Această obligație implică, de

asemenea, obligația de prezentare (în fața instanței și a administratorilor judiciari), de colaborare și de informare. Aceste obligații se aplică debitorilor care sunt persoane fizice și directorilor *de facto* sau *de jure* ai persoanelor juridice, indiferent dacă aceștia ocupă funcția în prezent sau au ocupat această funcție în cursul celor doi ani precedenți. Nerespectarea acestei obligații generează prezumția de abatere intenționată sau de neglijență gravă, în scopul declarării insolvenței din culpă (în cazurile în care se aplică secțiunea vinovăției; și anume, ca urmare a aprobării unui concordat prejudiciabil sau a deschiderii procedurii de lichidare).

Debitorul poate fi declarat răspunzător pentru starea de insolvență și poate fi sancționat. Unul dintre scopurile procedurii de insolvență este de a analiza cauzele insolvenței și, în special, dacă comportamentul debitorului sau al altor persoane care îi sunt asociate în mod direct sau în mod indirect a contribuit la provocarea sau agravarea stării de insolvență. Aceasta presupune clarificarea răspunderii aferente folosind tabelul de sancțiuni prevăzut la articolele 172 și 172bis din Legea privind insolvența.

2.3 Deschiderea procedurii și momentul în care procedura produce efecte:

Judecătorul trebuie să examineze documentația depusă și, în cazul în care insolvența sau insolvență iminentă este justificată, acesta trebuie să declare debitorul în stare de insolvență în aceeași zi în care a fost depusă cererea sau în ziua următoare. Dacă documentația depusă este incompletă, judecătorul poate acorda un singur termen de cinci zile pentru completarea acesteia.

De asemenea, deschiderea procedurii de insolvență poate fi solicitată de oricare dintre creditorii, caz în care procedura de insolvență este obligatorie (*concurso necesario*). Creditorii care solicită un ordin de insolvență trebuie să prezinte elemente de probă privind starea de insolvență actuală a debitorului și trebuie să prezinte dovada unui titlu executoriu împotriva debitorului, care arată că nu au fost obținute suficiente active pentru recuperarea datoriei, sau trebuie să furnizeze dovezi, pe baza anumitor elemente de fapt, care conduc la prezumția de insolvență, cum ar fi: debitorul a încetat să își achite datoriile în general; existența unui sechestr general asupra activelor debitorului; ascunderea sau lichidarea accelerată a activelor; sau neplata anumitor datorii (impozite, asigurări sociale, creanțe ale lucrătorilor).

În cazul în care deschiderea procedurii de insolvență este solicitată de un creditor, debitorul este citat și poate contesta ordinul de insolvență. În astfel de cazuri, judecătorul convoacă o ședință în care părțile pot prezenta elemente de probă cu anumite limitări, iar judecătorul trebuie să decidă dacă debitorul este sau nu este în prezent în stare de insolvență și, dacă este cazul, emite un ordin de insolvență. De asemenea, procedura se deschide în cazul în care debitorul achiesează la ordinul de insolvență, nu îl contestă sau nu se prezintă la ședință.

Debitorii care sunt persoane fizice în situații de insolvență actuală sau iminentă care au datorii estimate de maximum cinci milioane de euro pot solicita deschiderea unei procedurii pentru a ajunge la un *acord de plată extrajudiciar*. Persoanele juridice care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 231 din Legea privind insolvența pot proceda în același mod.

Decizia de deschidere a procedurii de insolvență își produce efectul imediat după pronunțare, chiar dacă este formulată o cale de atac.

2.4 Publicarea ordinului de insolvență:

Ordinul de insolvență trebuie să fie de preferință publicat prin intermediul mijloacelor electronice, iar un extras al deciziei trebuie publicat în Gazeta Oficială de Stat, deși judecătorul poate dispune publicarea sa în mai multe medii de informare, în cazul în care consideră că acest lucru este indispensabil.

2.5 Măsuri provizorii:

La solicitarea persoanei care solicită deschiderea procedurii de insolvență și, dacă este cazul, după ce a furnizat o garanție care să acopere eventualele datorii, aceasta, imediat ce judecătorul admite cererea, poate să adopte măsurile necesare pentru a se asigura că activele debitorului nu sunt înstrăinate, în modul prevăzut de dreptul procedural general.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

3.1 Active care fac parte din masa credală

Toate activele și drepturile deținute de către debitor la momentul ordinului de insolvență, precum și toate activele și drepturile pe care debitorul le dobândește sau care sunt recuperate în cursul procedurii, fac parte din masa credală sau din „activele care intră sub incidența procedurii”. Activele pe care legea le declară insesizabile sunt scutite.

Creditorii cu drepturi de preferință asupra navelor sau aeronavelor pot separa aceste active de masa credală prin măsurile permise de legislația în materie.

În cazul procedurilor de insolvență care implică debitori care sunt persoane fizice căsătorite, activele lor separate vor face parte din activele care intră sub incidența procedurii, iar în cazul în care aceștia au încheiat un acord cu privire la comunitatea de bunuri, activele comune vor fi de asemenea incluse, dacă sunt necesare pentru a acoperi obligațiile debitorului.

Procedura de insolvență nu implică întreruperea activității debitorului, acesta putând să continue activitatea societății sale, în conformitate cu acordul convenit pentru autorizarea sau suspendarea competențelor sale. În general, în cazurile de supraveghere a competențelor debitorului, în vederea administrării sau înstrăinării activelor este necesară o autorizație din partea administratorilor judiciari, însă este posibil ca anumite acte cu caracter general să fie autorizate în cazul în care fac parte din activitatea normală a societății. În principiu, până la aprobarea concordatului cu creditorii sau până la deschiderea procedurii de lichidare, activele nu pot fi grevate de sarcini în vederea finanțării societății aflate în stare de insolvență fără autorizare din partea instanței.

Următoarea secțiune explică procedurile de suspendare sau de supraveghere a competențelor debitorului.

Jumătate din finanțarea obținută prin intermediul veniturilor noi sub formă de numerar în contextul unui proces de refinanțare este considerată creanță împotriva masei credale.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

4.1 Competențele debitorului

În principiu, punctul de plecare îl constituie distincția dintre procedura voluntară și procedura obligatorie (articolul 22). În primul caz, debitorul continuă să administreze și să dispună de activele sale și este supus supravegherii administratorului judiciar, având nevoie de autorizarea sau de acordul acestuia din urmă. În ceea ce privește procedura obligatorie, competențele debitorului legate de administrarea și de dreptul de dispoziție asupra activelor sunt suspendate, debitorul fiind înlocuit de administratorul judiciar. Reglementarea nu urmărește să sancționeze debitorul, ci scopul acesteia este mai degrabă să conserve activele și să protejeze rezultatul obținut în urma procedurii.

Cu toate acestea, condiția este ca debitorul să își continue activitatea economică, drept pentru care articolul 44 permite administratorului judiciar să stabilească un catalog de activități care, datorită naturii și valorii lor, sunt exonerate de măsurile de control necesare. Sistemul este flexibil, întrucât judecătorul poate să dispună, printr-o decizie motivată, suspendarea competențelor în cazul procedurilor voluntare și numai supravegherea, conform unei autorizații sau unui acord, în cazul procedurilor obligatorii, indicând riscurile pe care acesta speră să le evite și avantajele pe care speră să le obțină.

De asemenea, la cererea administratorului judiciar, acordul inițial privind limitarea sau schimbul de competențe poate fi modificat în orice etapă ulterioară, tot prin decizie motivată și după ascultarea debitorului (modificarea nu este automată), cu cerința ca această modificare să beneficieze de aceeași publicitate de care a beneficiat ordinul de insolvență.

Imediat după încheierea procedurii, ia sfârșit și limitarea competențelor. În caz contrar, aceasta se prelungește până la aprobarea concordatului cu creditorii, care poate stabili măsuri de limitare sau de interzicere a competențelor debitorului. În cazul în care procedura de insolvență se încheie prin lichidare, deschiderea acestei etape antrenează suspendarea competențelor debitorului.

Ca regulă generală, Legea privind insolvența urmărește ca bunurile debitorului care intră sub incidența procedurii de insolvență să rămână neschimbate; cu toate acestea, în anumite cazuri, este posibil ca unele dintre activele debitorului să fie vândute în cadrul procedurii de insolvență cu autorizarea judecătorului, care nu va fi necesară în unele cazuri. De asemenea, în cursul procedurii de insolvență, este posibilă vânzarea unităților de producție, în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 146bis.

Ca excepție de la regula generală privind continuitatea activității debitorului, se prevede că, la cererea administratorului judiciar și după ascultarea debitorului și a reprezentanților lucrătorilor, birourile debitorului pot fi închise sau activitatea sa poate fi suspendată. Atunci când aceasta presupune rezilierea, suspendarea sau modificarea colectivă a contractelor de muncă, judecătorul trebuie să procedeze conform normelor speciale.

Legea prevede de asemenea obligații specifice cu privire la conturile debitorului, iar efectele procedurii de insolvență asupra organelor de conducere ale persoanelor juridice aflate în stare de insolvență sunt reglementate separat.

4.2 Numirea și competențele administratorilor judiciari în cadrul procedurilor de insolvență:

Administratorul judiciar este o persoană sau un organism necesar care asistă judecătorul și este însărcinat cu gestionarea procedurii de insolvență. De îndată ce a fost deschisă procedura de insolvență, judecătorul dispune începerea fazei a doua a procedurii, care include toate elementele privind numirea, dispozițiile de reglementare, competențele și responsabilitățile administratorului judiciar.

Administratorul judiciar este ales dintre persoanele fizice și juridice înregistrate în mod voluntar în Registrul Public al Insolvenței (*Registro Público Concursal*), în conformitate cu condițiile stabilite de lege. În acest scop, se face o distincție între procedurile de insolvență de nivel mic, de nivel mediu și de nivel mare. Prima numire din listă se realizează prin tragere la sorți și, ulterior, prin rotație, cu excepția procedurilor de nivel mare, caz în care judecătorul poate desemna un administrator judiciar pe care îl consideră ca fiind cel mai potrivit, precizând motivele și în conformitate cu criteriile prevăzute de lege. În cazul procedurilor de insolvență care implică instituții de credit, judecătorul trebuie să desemneze un administrator judiciar dintre cei propuși de Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare (*Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria*). Instanța trebuie să numească administratorii judiciari dintre cei propuși de Comisia pentru piața națională a valorilor mobiliare (*Comisión Nacional del Mercado de Valores*), atunci când se confruntă cu proceduri care implică instituții care fac obiectul supravegherii acestei comisii, sau de Consorțiul de stabilire a despăgubirilor din asigurări (*Consorcio de Compensación de Seguros*), în cazul societăților de asigurare.

În mod normal, este numit doar un singur administrator judiciar. Cu titlu de excepție, în cadrul procedurilor de insolvență în care există motive de interes general care justifică acest lucru, judecătorul competent în materie de insolvență poate numi drept al doilea administrator judiciar un creditor din cadrul administrației publice sau un creditor care are calitatea de organism de drept public legat de respectiva administrație publică sau subordonat acesteia. Articolul 33 din Legea privind insolvența explică în mod detaliat obligațiile administratorilor judiciari, clasificându-le drept: obligații de natură procedurală; obligații referitoare la debitor sau la organele sale de conducere; obligații în materie de forță de muncă; obligații referitoare la drepturile creditorilor; obligații legate de raport și de evaluare; obligațiile referitoare la realizarea sau lichidarea activelor; obligații de natură secretarială. Cea mai importantă obligație este să prezinte raportul prevăzut la articolul 75, la care trebuie să adauge o propunere de inventariere a activelor și lista creditorilor.

Remunerația administratorilor judiciari este stabilită de judecător în conformitate cu o grilă de onorarii, astfel cum este stabilită în Decretul regal nr. 1860 /2004 din 6 septembrie 2004.

Administratorului judiciar numit trebuie să accepte funcția primită și acesta poate fi respins sau demis de judecător, dacă există motive întemeiate. De asemenea, administratorii pot să desemneze asistenți delegați care să îi ajute în exercitarea atribuțiilor lor.

4.3 Judecătorul competent în materie de insolvență

Competența de soluționare a procedurilor de insolvență corespunde domeniului dreptului comercial, ca ramură specializată a dreptului civil. Judecătorul declară insolvența și conduce procedura. Articolul 86ter din Legea organică nr. 6/1985 din 1 iulie 1985 privind puterea judecătorească (*Ley Orgánica del Poder Judicial*) instituie un catalog al competențelor care le revin judecătorilor instanțelor comerciale, inclusiv, în special, orice probleme care apar în domeniul procedurilor de insolvență.

Prin ordinul de insolvență sau înainte, ca măsură asigurătorie, judecătorul poate limita drepturile fundamentale ale debitorului. Aceste limitări pot include: (a) interceptarea comunicațiilor telefonice și poștale; (b) obligația de a locui în aceeași zonă în care se află adresa sa, cu posibilitate de arest la domiciliu; și (c) percheziția reședinței. În cazul în care debitorul este persoană juridică, aceste măsuri pot fi de asemenea adoptate în legătură cu toți directorii sau lichidatorii săi actuali, sau numai cu o parte a acestora, precum și în legătură cu cei care au îndeplinit aceste funcții în cursul celor doi ani precedenți.

La rândul său, articolul 8 din Legea privind insolvența acordă competență „exclusivă și absolută” judecătorului competent în materie de insolvență pentru o serie de materii care privesc, în general, toate actele care vizează sau au un raport direct cu bunurile debitorului. De asemenea, judecătorul are competența de a lua decizii cu privire la suspendarea colectivă a contractelor de muncă, atunci când angajatorul este declarat în stare de insolvență, și de a se pronunța în acțiuni în răspundere îndreptate împotriva directorilor sau lichidatorilor societății aflate în stare de insolvență.

În ceea ce privește hotărârile preliminare, precum și exclusiv în scopul procesului de insolvență, competența judecătorului se extinde de asemenea la chestiunile administrative sau sociale legate direct de procedura de insolvență.

Legea privind insolvența stabilește norme privind competența judiciară internațională și teritorială și norme specifice privind cursul procedural care trebuie urmat, care prevalează asupra normelor legislației procedurale generale.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

După deschiderea procedurii de insolvență, nu poate avea loc nicio compensare a creanțelor sau a datoriilor debitorului. Cu toate acestea, compensarea este permisă dacă cerințele care stau la baza acesteia au fost îndeplinite înainte de pronunțarea ordinului de insolvență, chiar dacă decizia este emisă la un moment ulterior. Aceste cerințe sunt prevăzute în general la articolul 1196 din Codul civil (*Código Civil*) (reciprocitatea creanțelor, uniformitatea obligațiilor, precum și faptul că acestea trebuie să fie scadente și exigibile).

Procedura de insolvență cu un element de extraneitate este exceptată de la această regulă, dacă legea aplicabilă creanței reciproce a debitorului permite acest lucru în situațiile de insolvență.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

6.1 Efecte asupra contractelor la care debitorul este parte:

Legea privind insolvența reglementează efectele procedurii de insolvență asupra contractelor încheiate de către debitor cu terți, a căror îndeplinire este pendinte înainte de pronunțarea ordinului de insolvență. Această chestiune este analizată în legătură cu contractele bilaterale, întrucât contractele unilaterale vor determina recunoașterea creanțelor creditorilor terți sau cererea ca respectivele creanțe să fie incluse în activele care intră sub incidența procedurii, astfel cum se prevede la articolul 61. Contractele încheiate cu administrațiile publice sunt reglementate prin lege administrativă specială.

Ca principiu general, articolul 61 alineatul (2) stabilește că ordinul de insolvență în sine nu afectează contractele cu obligații reciproce care trebuie îndeplinite de debitor sau de cealaltă parte. Obligațiile debitorului se impută asupra masei credale. Toate despăgubirile rezultate din rezilierea sau rezoluțiunea contractelor sunt de asemenea considerate creanțe împotriva masei credale.

Prin consolidarea validității acestor contracte, legea consideră lipsită de validitate orice clauză care acordă dreptul de a anula sau de a rezilia contractul numai din cauză că una dintre părți este declarată în stare de insolvență.

În cazul în care este în interesul procedurii de insolvență, administratorul judiciar (în caz de suspendare) sau debitorul (în caz de supraveghere) poate solicita rezilierea contractului de către judecătorul competent în materie de insolvență. În astfel de cazuri, judecătorul trebuie să citeze debitorul, administratorul judiciar și cealaltă parte contractuală pentru a se prezenta în fața instanței. În cazul în care se ajunge la un acord între cei care apar în fața instanței, instanța va emite un ordin de reziliere sau de rezoluțiune a contractului. În caz contrar, litigiul va fi soluționat prin intermediul unei proceduri de insolvență incidentale, iar judecătorul va decide cu privire la orice aspect legat de restituirea plăților și de despăgubiri, care vor fi imputate asupra masei credale și care pot fi, evident, semnificative în cazul în care suma este considerabilă.

6.2 Încetarea contractului din cauza neîndeplinirii obligațiilor contractuale

În conformitate cu articolul 62, ordinul de insolvență nu aduce atingere încetării contractelor bilaterale din cauza încălcării ulterioare a obligațiilor contractuale de către oricare dintre părți. În cazul contractelor cu executare continuă, dreptul de reziliere poate fi exercitat și în cazul în care neîndeplinirea obligațiilor s-a produs înainte de ordinul de insolvență. Cu toate acestea, chiar și în cazul în care există motive de reziliere a contractului, judecătorul, ținând cont de interesele procedurii de insolvență, poate dispune executarea contractului, dispunând ca plățile scadente sau plățile care trebuie să fie efectuate de către debitor să fie imputate asupra masei credale.

Acțiunile în rezilierea contractelor trebuie să fie formulate în fața judecătorului competent în materie de insolvență, prin intermediul procedurii de insolvență incidentale. După admiterea cererii (și, prin urmare, încetarea convenită a contractului), eventualele obligații restante vor fi lipsite de validitate. În ceea ce privește obligațiile scadente, procedura de insolvență va include creanțele creditorilor care și-au îndeplinit obligațiile contractuale, dacă încălcarea obligațiilor contractuale de către debitor a avut loc înainte de ordinul de insolvență; în cazul în care această încălcare s-a produs ulterior, creanțele părților care și-au îndeplinit obligațiile vor fi imputate asupra masei credale. Creanțele vor include orice despăgubiri acordate pentru prejudicii [articolul 62 alineatul (4)]. Articolul 64 din lege prevede dispoziții specifice care reglementează efectele asupra contractelor de muncă, iar articolul următor reglementează efectele contractelor privind cadrele superioare de conducere.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

7.1 Interdicția formulării de noi acțiuni în constatare

Judecătorii instanțelor civile și ai instanțelor de dreptul muncii nu pot admite acțiuni care ar trebui să fie soluționate de judecătorul competent în materie de insolvență (în esență, cele îndreptate împotriva activelor debitorului).

În cazul în care printr-o eroare una dintre aceste acțiuni a fost admisă, se va dispune încetarea tuturor procedurilor și orice acte efectuate până în acel moment vor fi lipsite de validitate. Judecătorii din cadrul instanțelor comerciale trebuie de asemenea să se abțină să admită orice acțiuni formulate după deschiderea procedurii de insolvență și până la încheierea acesteia, dacă aceste acțiuni privesc creanțe referitoare la obligații comerciale împotriva directorilor societăților de capital aflate în stare de insolvență care și-au încălcat obligațiile, dacă există motive de lichidare.

7.2 Efectele ordinului de insolvență asupra procedurilor de executare și asupra procedurilor colective îndreptate împotriva activelor debitorului:

Regula generală este că, după deschiderea procedurii de insolvență, nu pot fi inițiate proceduri de executare individuale, judiciare sau extrajudiciare, iar procedurile administrative sau de recuperare a creanțelor fiscale împotriva activelor debitorului nu pot continua. În cazul în care această interdicție este încălcată, sancțiunea va fi declararea nulității acțiunii. Regula prevede două excepții în cazul cărora executarea poate continua, în pofida emiterii ordinului de insolvență și până la aprobarea planului de lichidare: (a) procedurile de executare administrative în care au fost emise ordine de poprire sau de instituire a unui sechestr; și (b) procedurile de executare în materie de dreptul muncii, care implică instituirea unui sechestr asupra activelor aparținând debitorului înainte de pronunțarea ordinului, și cu condiția ca activele puse sub sechestr să nu fie necesare pentru continuarea activității comerciale sau profesionale a debitorului.

În ceea ce privește procedurile de executare silită în curs, articolul 55 alineatul (2) prevede că acțiunile care sunt în curs de desfășurare trebuie să fie suspendat începând cu data ordinului de insolvență, deși creanțele corespunzătoare pot fi analizate în cadrul procedurii de insolvență.

Există norme speciale pentru executarea garanțiilor reale, care sunt prezentate în secțiunea următoare, întrucât aceasta implică o analiză a efectelor asupra anumitor creanțe.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

8.1 Efecte asupra acțiunii în constatare pendinte la momentul pronunțării ordinului de insolvență

Acțiunile în constatare care implică debitorul și care sunt pendinte la data ordinului de insolvență vor continua până la pronunțarea hotărârii definitive, deși, în pofida acestui fapt, acțiunile în despăgubire prin care persoanele juridice pretind despăgubiri de la organele lor de conducere, lichidatori sau auditori vor fi conexe procedurii de insolvență și își vor continua parcursul lor procedural.

Proceduri de arbitraj: convențiile de arbitraj care implică debitorul își pierd validitatea pe parcursul derulării procedurii de insolvență (articolul 52); prin urmare, inițierea procedurilor de arbitraj este interzisă după data ordinului de insolvență. Cele care sunt în curs de desfășurare vor continua până la pronunțarea unei hotărâri arbitrale definitive.

8.2 Dreptul debitorului de a formula acțiuni (articolul 54):

Legea stabilește legitimitatea debitorului de a introduce acțiuni în conformitate cu competențele pe care le deține. În general, în cazul în care debitorul este sub administrare judiciară, administratorul judiciar este cel care are dreptul de a formula acțiuni care nu au un caracter personal; în cazul în care debitorul este sub supraveghere, acesta are dreptul să formuleze acțiuni cu autorizația corespunzătoare din partea administratorului judiciar, dacă acțiunile privesc bunurile debitorului. În cazul supravegherii, dacă administratorul judiciar consideră că introducerea unei acțiuni este recomandabilă în interesul procedurii de insolvență și debitorul nu procedează în acest sens, judecătorul poate autoriza administratorul să formuleze acțiunea respectivă.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

9.1 Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Creditorii pot adresa o cerere în acest sens judecătorului competent în materie de insolvență, iar debitorul poate contesta această cerere, caz în care se organizează o ședință și instanța emite o decizie prin ordonanță. În cazul în care judecătorul deschide procedura de insolvență, aceasta va fi considerată „obligatorie”, ceea ce în mod normal înseamnă suspendarea drepturilor de administrare și de dispoziție ale debitorului cu privire la activele sale și înlocuirea acestuia cu administratorul judiciar.

În cazul în care procedura de insolvență a fost deschisă, creditorii beneficiază de o perioadă de o lună de la publicarea ordinului în Gazeta Oficială de Stat pentru a-și prezenta creanțele, iar administratorul judiciar are obligația să îi informeze pe fiecare dintre creditorii identificați în documentele debitorului cu privire la obligația de comunicare a creanțelor. Termenul nu este diferit pentru creditorii care au domiciliul în străinătate. Această comunicare trebuie formulată în scris și trebuie adresată administratorului judiciar; ea trebuie să identifice creanța pe baza informațiilor necesare privind valoarea, data la care s-

a născut și data la care a devenit scadentă, caracteristicile și clasificarea preconizată ale creanței, iar în cazul în care se prezumă un drept de preferință special, trebuie indicate activele sau drepturile care fac obiectul plății și datele lor de înregistrare. De asemenea, trebuie incluse documente justificative. Aceste comunicări pot fi efectuate prin mijloace electronice.

Administratorul judiciar trebuie să decidă cu privire la includerea sau excluderea fiecărei creanțe și a valorii acesteia, precum și la clasificarea sa, pe o listă a creditorilor care va însoți raportul său. Creditorii care nu sunt mulțumiți de clasificarea sau de valoarea creanței sau de faptul că unele creanțe nu au fost incluse pot contesta raportul în termen de 10 zile prin formularea unei proceduri de insolvență incidentale, asupra căreia judecătorul se va pronunța printr-o hotărâre. Înainte de prezentarea raportului (în cele 10 zile înainte de prezentarea acestuia), administratorul judiciar va trimite o comunicare electronică către creditorii ale căror adrese le cunoaște, informându-i cu privire la proiectul de listă a creditorilor și la inventar. Creditorii care sunt nemulțumiți se pot adresa în scris administratorului judiciar pentru a remedia orice eroare sau pentru a li se furniza orice alte informații necesare.

Creditorii participă, de asemenea, la faza concordatului și la faza lichidării. În faza concordatului, aceștia pot prezenta o propunere de concordat și își pot exprima, de asemenea, adeziunea la propunerea inițială de concordat prezentată de debitor. În orice caz, ei vor fi convocați la adunarea creditorilor în care se va dezbate concordatul și se va vota aprobarea acestuia. În acest scop, este necesară prezența majorităților prevăzute la articolul 124 din Legea privind insolvența. Acest proces poate avea loc și sub formă scrisă, dacă numărul creditorilor este mai mare de trei sute.

Unii creditori pot contesta aprobarea concordatului (cei care nu participă la adunare sau cei care sunt lipsiți în mod nelegitim de dreptul lor de vot), iar după aprobare, creditorii pot invoca nerespectarea concordatului.

În faza de lichidare, creditorii pot prezenta observații cu privire la planul de lichidare prezentat de administratorul judiciar și cu privire la raportul final, înainte ca procedura de insolvență să fie declarată încheisă.

În cadrul fazei de clasificare, creditorii au calitatea de parte și pot formula observații cu privire la raportul prezentat de administratorul judiciar și cu privire la avizul procurorului, însă aceștia nu pot să formuleze în mod legitim cereri de clasificare independente.

În sfârșit, în ceea ce privește închiderea procedurii de insolvență, creditorii pot să prezinte observații și împotriva închiderii procedurii în anumite cazuri.

10 În ce mod poate practicantul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

10.1 Înstrăinarea activelor incluse în masa credală în faza inițială

Dat fiind că procedura de insolvență nu suspendă activitatea debitorului, după declararea stării de insolvență, debitorul poate continua să dispună de activele sale în conformitate cu acordul de supraveghere stabilit: dacă este sub supraveghere, acesta va face obiectul unei autorizații sau al unui acord din partea administratorului judiciar, iar dacă este sub administrare, administratorul judiciar va fi responsabil de înstrăinarea activelor sale.

În principiu, până la aprobarea concordatului sau până la începerea fazei de lichidare, activele incluse în masa credală nu pot fi înstrăinate sau grevate de sarcini fără autorizarea judecătorului. Aceasta nu include: (a) vânzarea activelor pe care administratorul judiciar le consideră indispensabile pentru garantarea viabilității societății sau cerințele de numerar impuse de procedură; (b) vânzarea activelor care nu sunt necesare pentru continuarea activității debitorului, cu asigurarea că prețul corespunde în mod substanțial valorii atribuite activului în inventar; și (c) înstrăinarea activelor care sunt inerente continuării activității debitorului.

În acest ultim caz, atunci când debitorului nu i se suspendă dreptul de administrare și de dispoziție în legătură cu activele sale, administratorul judiciar poate stabili în prealabil măsurile sau operațiunile inerente activității comerciale sau afacerilor societății, pe care debitorul le poate efectua el însuși, în funcție de natura și valoarea acestora. De asemenea, debitorul poate să întreprindă el însuși aceste acțiuni din momentul pronunțării ordinului de insolvență, până în momentul în care administratorul judiciar își preia mandatul.

10.2 Înstrăinarea activelor incluse în masa credală în faza de lichidare:

În procesul de lichidare există două etape principale:

(a) Administrarea operațiunilor de lichidare în conformitate cu un plan redactat de administratorul judiciar, care face obiectul observațiilor debitorului, ale creditorilor și ale reprezentanților lucrătorilor și care este supus aprobării instanței. Scopul legii este, ori de câte ori este posibil, de a proteja societatea comercială și, în acest sens, legea stabilește norme speciale pentru vânzarea unităților de producție. Planul poate fi contestat în fața judecătorului, iar operațiunile de lichidare trebuie să fie efectuate conform prevederilor planului. În cazul în care planul nu este aprobat, legea prevede norme implicite.

(b) Plata creditorilor, cu condiția ca plata să poată începe chiar dacă operațiunile de lichidare nu au fost finalizate.

Cu toate acestea, trebuie precizat că nu toate operațiunile de lichidare se desfășoară în acest stadiu al procedurii. Anumite active pot fi realizate în timpul fazei inițiale în alte scopuri decât plata creditorilor, ca de exemplu în următoarele cazuri: activele care intră sub incidența procedurii pot fi conservate cu scopul de a menține activitatea economică a debitorului; creditorii cu drepturi de preferință asupra navelor sau aeronavelor pot separa activele respective de masa credală în cadrul acțiunilor pe care au dreptul să le formuleze în temeiul legii speciale; și, în sfârșit, anumite proceduri de executare silită inițiate de creditorii privilegiați individuali înainte de procedura de insolvență pot continua, astfel cum se întâmplă și în cazul procedurilor de executare administrative dacă ordinul de instituire a poprii sau a sechestrului a fost emis înainte de pronunțarea ordinului de insolvență.

Vânzarea de active în timpul lichidării se produce, în principiu, cu o libertate considerabilă, în conformitate cu prevederile planului de lichidare aprobat de judecător. De asemenea, administratorul judiciar are posibilitatea să angajeze o entitate specializată în vânzarea anumitor active, serviciile acestei entități fiind în mod normal suportate din propria sa remunerație. Cu toate acestea, reforma introdusă prin Legea nr. 9/2015 din 25 mai 2015 a stabilit norme obligatorii, în special în ceea ce privește activele și drepturile care fac obiectul unor creanțe privilegiate. În chestiunile care nu intră sub incidența planului, se aplică normele cu privire la înstrăinarea activelor din acțiunile în executare individuale care intră sub incidența procedurilor civile. În mod normal, activele sunt vândute prin intermediul unui sistem de vânzare directă, cu anumite garanții de publicitate în funcție de natura activului în cauză. De asemenea, este permisă cesiunea sau vânzarea către creditori care nu intră sub incidența dreptului public.

Legea stabilește norme specifice pentru vânzarea unităților de producție pe parcursul etapelor procedurii de insolvență (condusă de principiul protejării societății), astfel încât toate activele să fie transferate cu un singur contract de vânzare, iar pasivele aferente activității în cauză să fie transferate în baza unor norme speciale.

În principiu, vânzarea unităților de producție înseamnă transferul tuturor contractelor care sunt legate în mod instrumental de activitatea societății, însă nu și preluarea datoriiilor apărute înainte de procedura de insolvență, cu excepția cazului în care cumpărătorii au legături cu debitorul sau a cazului în care se aplică normele de dreptul muncii referitoare la succesiunea afacerilor. În astfel de cazuri, judecătorul poate să își dea acordul ca respectivul cumpărător să nu își asume plata cuantumului salariilor sau al compensațiilor care erau scadente înainte de înstrăinare și ca acestea să fie acoperite din Fondul de garantare a salariilor (*Fondo de Garantía Salarial*). Pentru a asigura supraviețuirea întreprinderii, noul cumpărător și lucrătorii pot încheia acorduri de modificare a condițiilor colective de muncă.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

După deschiderea procedurii de insolvență, creanțele tuturor creditorilor, indiferent dacă sunt negarantate sau sunt privilegiate și indiferent de cetățenia și de domiciliul creditorilor, sunt incluse în pasivele debitorului. În această situație, pe baza principiilor *par condicio creditorum* și în conformitate cu „legea dividendelor” (*ley del dividendo*), scopul este acela de a oferi un tratament egal tuturor creanțelor în contextul stării de insolvență verificate a debitorului și atunci când este vorba despre stingerea tuturor datoriilor sale (articolele 49 și 76).

Există o distincție esențială inițială între creditorii implicați în procedura de insolvență și creditorii care nu sunt afectați de această procedură: creditorii înscrși la masa credală.

Creanțele împotriva masei credale sunt descrise la articolul 84 alineatul (2) din Legea privind insolvența într-o listă restrânsă, în sensul că acele creanțe care nu sunt incluse sunt considerate creanțe care fac obiectul insolvenței. În principiu și în marea majoritate a cazurilor, acestea sunt creanțe generate ulterior ordinului de insolvență, ca rezultat al procedurii sau al continuării activității debitorului, sau creanțe generate de răspunderea extracontractuală. Cu toate acestea, sunt incluse și alte cazuri, precum creanțele salariale aferente ultimelor 30 de zile lucrătoare anterioare ordinului de insolvență, într-un quantum care să nu depășească dublul salariului minim interprofesional garantat, și creanțele aferente obligației de întreținere a debitorului sau a persoanelor pe care acesta este obligat prin lege să le întrețină.

În alte cazuri, aceste creanțe rezultă din hotărârile pronunțate în cursul procedurii; de exemplu, pentru a stabili consecințele acțiunilor revocatorii sau ca urmare a încetării contractelor.

Jumătate din valoarea creanțelor rezultate din noile venituri sub formă de numerar acordate în cadrul unui acord de refinanțare, în condițiile prevăzute la articolul 71bis sau la a patra dispoziție suplimentară, poate fi considerată de asemenea creanță împotriva masei credale.

În cazul procedurii de lichidare, creanțele care i-au fost acordate debitorului în contextul unui concordat și în conformitate cu dispozițiile de la articolul 100 alineatul (5) sunt, de asemenea, creanțe împotriva masei credale.

Creanțele împotriva masei credale sunt „predeductibile”, ceea ce înseamnă că acestea au prioritate față de alte creanțe și că nu sunt afectate de suspendarea acumulării dobânzilor.

Creanțe salariale pentru ultimele 30 de zile lucrătoare trebuie să fie plătite imediat. Restul de creanțe împotriva masei credale sunt plătite pe măsură ce ajung la scadență, însă administratorul judiciar poate modifica această regulă dacă este necesar în interesul procedurii de insolvență și dacă există suficiente active pentru plata tuturor creanțelor împotriva masei credale.

Cu toate acestea, legea stabilește norme specifice (articolul 176bis) pentru cazurile în care activele debitorului pot să nu fie suficiente pentru a plăti creanțele împotriva masei credale. În astfel de cazuri, închiderea procedurii de insolvență este obligatorie. În cazul în care administratorul judiciar prevede acest lucru, el trebuie să informeze judecătorul și trebuie să procedeze la plata creanțelor împotriva masei credale, în funcție de ordinea specifică prevăzută la articolul 176bis alineatul (2).

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

În cazul în care procedura de insolvență a fost deschisă, creditorii beneficiază de o perioadă de o lună de la publicarea ordinului în Gazeta Oficială de Stat pentru a-și prezenta creanțele, iar administratorul judiciar are obligația să îi informeze pe fiecare dintre creditorii identificați în documentele debitorului cu privire la obligația de comunicare a creanțelor. Nu există un formular special în acest scop. Nu există un termen diferit pentru creditorii domiciliați în străinătate, deși se vor aplica dispozițiile articolelor 53 și 55 din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență.

Comunicarea creanței trebuie formulată în scris și trebuie adresată administratorului judiciar; ea trebuie să identifice creanța pe baza informațiilor necesare privind valoarea, data la care s-a născut și data la care a devenit scadentă, caracteristicile și clasificarea preconizată ale creanței, iar în cazul în care se prezumă un drept de preferință special, trebuie indicate activele sau drepturile care fac obiectul plății și datele lor de înregistrare. De asemenea, trebuie incluse documente justificative. Aceste comunicări pot fi efectuate prin mijloace electronice.

Administratorul judiciar trebuie să decidă cu privire la includerea sau excluderea fiecărei creanțe și a valorii acesteia, precum și la clasificarea sa, pe o listă a creditorilor care va însoți raportul său. Creditorii care nu sunt mulțumiți de clasificarea sau de valoarea creanței sau de faptul că unele creanțe nu au fost incluse pot contesta raportul în termen de 10 zile prin formularea unei proceduri de insolvență incidentale, asupra căreia judecătorul se va pronunța printr-o hotărâre. Înainte de prezentarea raportului (în cele 10 zile înainte de prezentarea acestuia), administratorul judiciar va trimite o comunicare electronică către creditorii ale căror adrese le cunoaște, informându-i cu privire la proiectul de listă a creditorilor și la inventar. Creditorii care sunt nemulțumiți se pot adresa în scris administratorului judiciar pentru a remedia orice eroare sau pentru a li se furniza orice alte informații necesare.

În cazul în care creditorii nu își comunică în timp util creanțele, ele mai pot fi incluse pe listă de către administratorul judiciar sau de către judecător în momentul în care se soluționează contestațiile împotriva listei creditorilor, însă acestea vor avea statut de creanțe subordonate. Cu toate acestea, creanțele prevăzute la articolul 86 alineatul (3), creanțele care rezultă din documentele debitorului, creanțele înregistrate într-un titlu executoriu, creanțele garantate printr-o garanție reală înregistrată într-un registru public, creanțele care sunt înregistrate în alt mod în procedura de insolvență sau în alte proceduri judiciare, precum și creanțele a căror verificare este solicitată din partea administrațiilor publice nu vor fi subordonate din aceste motive și vor fi clasificate în mod corespunzător.

Creanțele comunicate după termen, care nu îndeplinesc nici aceste criterii pentru includerea în listă, pierd orice posibilitate de a fi plătite în cadrul procedurii de insolvență.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Legea prevede o clasificare a creanțelor din cadrul procedurilor de insolvență în trei categorii (articolul 89): privilegiate, negarantate și subordonate. Creanțele privilegiate sunt, la rândul lor, subîmpărțite în creanțe privilegiate speciale și creanțe privilegiate generale și apoi în diferite clase, în conformitate cu modalitățile prevăzute la noul articol 94 alineatul (2). Clasificarea creanțelor din Legea privind insolvența funcționează în mod automat. Categoria creanțelor negarantate este reziduală: toate creanțele care nu intră în celelalte două categorii de creanțe privilegiate sau de creanțe subordonate sunt creanțe negarantate.

(a) Creanțele privilegiate speciale (articolul 90) includ:

1. Creanțele garantate cu o ipotecă imobiliară, cu o obligațiune garantată cu ipotecă imobiliară sau cu o sarcină înregistrată asupra activelor sau drepturilor ipotecate sau gajate.
2. Creanțele garantate printr-o garanție reală mobilă asupra veniturilor obținute din bunul grevat de sarcini.
3. Creanțele din credite asupra activelor fixe, inclusiv creanțele lucrătorilor asupra obiectelor fabricate de ei în timp ce acestea se află în proprietatea sau în posesia debitorului.
4. Creanțele asupra plăților de leasing financiar sau asupra achizițiilor prin plăți eșalonate de bunuri mobile sau imobile, în beneficiul locatarilor sau al vânzătorilor și, dacă este cazul, al garanțiilor financiare, sau asupra activelor închiriate sau vândute cu rezervarea proprietății, cu o interdicție de înstrăinare sau cu o condiție ulterioară în caz de neplată.
5. Creanțele garantate cu titluri de valoare, reprezentate în intrările contabile, asupra titlurilor de valoare grevate cu sarcini.

6. Creanțele garantate printr-un drept de garanție reală mobilă stabilit în documente publice asupra activelor sau drepturilor grevate cu sarcini care sunt în posesia creditorului sau a unui terț. În situația creanțelor garantate, este suficient ca acestea să fie înregistrate într-un document certificat și datat pentru a beneficia de tratament privilegiat în raport cu activele grevate de sarcini. Garanțiile reale mobiliare ale creanțelor viitoare vor conferi privilegiu special creanțelor născute înainte de pronunțarea ordinului de insolvență și creanțelor apărute ulterior numai dacă, în conformitate cu articolul 68, acestea sunt reînstituite sau atunci când dreptul de garanție reală mobilă este înregistrat într-un registru public înainte de pronunțarea ordinului de insolvență. Privilegiul special va avea incidență doar asupra acelei părți a creanței care nu depășește valoarea garanției respective înregistrate în lista creditorilor. Valoarea creanței care depășește cuantumul recunoscut ca beneficiind de privilegiu special va fi clasificată în funcție de natura acestuia.

B) Creanțele privilegiate generale (articolul 91) includ:

1. Creanțele salariale care nu beneficiază de privilegiu special, din suma care rezultă din înmulțirea cu trei a salariului minim interprofesional garantat cu numărul de zile de salariu în așteptarea plății; despăgubirile care rezultă din rezilierea sau rezoluțiunea contractelor, din suma corespunzătoare valorii minime legale calculate pe o bază care să nu depășească triplul salariului minim interprofesional garantat; compensațiile în caz de accidente la locul de muncă și boli profesionale, acumulate dinainte de pronunțarea ordinului de insolvență.
2. Sumele corespunzătoare impozitelor și contribuțiilor sociale reținute la sursă datorate de debitor în conformitate cu o obligație legală.
3. Creanțele persoanelor fizice care decurg din activități independente și cele care le revin autorilor pentru cesiunea drepturilor de exploatare a operelor care fac obiectul protecției proprietății intelectuale, acumulate în cursul celor șase luni anterioare pronunțării ordinului de insolvență.
4. Creanțele fiscale și alte creanțe de drept public, precum și creanțele aferente contribuțiilor sociale care nu beneficiază de un privilegiu special. Acest drept de privilegiu poate fi aplicat în cazul a până la 50 % din totalul creanțelor deținute de autoritatea fiscală și, respectiv, din totalul creanțelor deținute de sistemul de securitate socială.
5. Creanțe aferente răspunderii civile extracontractuale.
6. Creanțele care decurg din noile venituri sub formă de numerar acordate în contextul unui acord de refinanțare care îndeplinește condițiile stabilite la articolul 71 alineatul (6) și din valoarea care nu este recunoscută drept creanță împotriva masei credentiale.
7. Până la 50 % din valoarea creanțelor deținute de creditorul care a solicitat deschiderea procedurii de insolvență și care nu sunt considerate subordonate.

C) Creanțele subordonate sunt prevăzute la articolul 92:

1. Creanțele care, întrucât au fost comunicate cu întârziere, sunt incluse în lista creditorilor de către administratorul judiciar și cele care, întrucât nu au fost comunicate deloc sau au fost comunicate cu întârziere, sunt incluse în listă pe baza comunicărilor ulterioare sau de către judecător în momentul în care se pronunță cu privire la contestațiile formulate împotriva listei. Creanțele prevăzute la articolul 86 alineatul (3), creanțele care rezultă din documentele debitorului, creanțele înregistrate într-un titlu executoriu, creanțele garantate printr-o garanție reală înregistrată într-un registru public, creanțele înregistrate într-un alt mod în procedura de insolvență sau în alte proceduri judiciare și creanțele a căror verificare este solicitată din partea administrațiilor publice nu vor fi subordonate din aceste motive și vor fi clasificate în mod corespunzător.
2. Creanțele care, pe baza acordului contractual, sunt subordonate în ceea ce privește toate celelalte creanțe împotriva debitorului.
3. Creanțele aferente majorărilor și dobânzilor de orice fel, inclusiv pentru întârzierea efectuării plăților, cu excepția celor care corespund creanțelor garantate și sub rezerva limitelor respectivei garanții.
4. Creanțele rezultate din amenzi și alte sancțiuni pecuniare.
5. Creanțele deținute de orice persoană care are o relație specială cu debitorul, astfel cum se menționează la articolul următor, cu excepția celor prevăzute la articolul 91 alineatul (1) atunci când debitorul este persoană fizică, precum și creanțele, altele decât cele care decurg din împrumuturi sau contracte de finanțare similare, care sunt deținute de acționarii menționați la articolul 93 alineatul (2) punctele (1) și (3) care îndeplinesc condițiile pentru participarea la capital indicată în acest articol. Creanțele de întreținere care au apărut și au devenit exigibile înainte de pronunțarea ordinului de insolvență sunt exceptate de la această regulă și sunt considerate creanțe negarantate.
6. Creanțele apărute din acțiuni revocatorii în favoarea unei persoane în legătură cu care s-a constatat că a acționat cu rea-credință în actul contestat.
7. Creanțele care decurg din contractele cu obligații reciproce menționate la articolele 61, 62, 68 și 69, în cazul în care judecătorul, în urma unui raport din partea administratorului judiciar, constată că creditorul a împiedicat în mod repetat îndeplinirea contractului în detrimentul interesului procedurii de insolvență.

13.1 Plata creanțelor

Plata creanțelor privilegiate speciale este suportată din activele și drepturile care intră sub incidența procedurii, indiferent dacă acestea fac obiectul executării individuale sau colective. Există norme speciale cu privire la aceste creanțe, care autorizează administratorul judiciar să le plătească din masa credală fără realizarea unor active specifice, degrevând sarcinile aferente acestora. De asemenea, este posibil ca activele să fie vândute grevate de sarcina existentă, iar cumpărătorul să își asume obligațiile debitorului. Pentru vânzarea acestor active, legea stabilește norme specifice la articolul 155.

Creanțele privilegiate generale sunt plătite în funcție de rangul acestora și pe baza unui sistem pro rata pentru fiecare categorie în parte. După aceea, sunt plătite creanțele negarantate, deși ordinea plăților poate fi modificată de judecător la cererea administratorului judiciar și în anumite condiții (articolul 157).

Creanțele negarantate sunt plătite pe o bază pro rata și în funcție de lichiditate activelor incluse în masa credală.

Creanțele subordonate sunt plătite ultima dată potrivit ordinii prevăzute la articolul 92.

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

14.1 Procedura de reorganizare

„Procedura de reorganizare” se poate referi la două situații diferite: concordatul creditorilor, ca modalitate de încheiere a procedurii de insolvență, și posibilitatea ca debitorul să evite procedura de insolvență prin reorganizarea datoriilor sau printr-un acord de restructurare cu creditorii săi. Ambele situații sunt reglementate în Legea privind insolvența.

(A) Concordatul creditorilor

După etapa inițială a procedurii de insolvență, atunci când activele și pasivele care fac obiectul procedurii au fost stabilite definitiv, există două soluții posibile: concordatul creditorilor sau lichidarea. Realizarea unui concordat al creditorilor are prioritate, întrucât legea prevede că etapa concordatului trebuie să fie întotdeauna deschisă dacă debitorul nu a solicitat deschiderea unei proceduri de lichidare.

Atât debitorul, cât și creditorii care depășesc o cincime din pasivele sale pot prezenta o propunere de concordat după finalizarea etapei inițiale. Debitorul este de asemenea autorizat să trimită un proiect de concordat preventiv, deși unii debitori nu beneficiază de această opțiune (debitorii condamnați pentru anumite infracțiuni și cei care nu transmit conturile atunci când sunt obligați să facă acest lucru).

Proiectul de concordat preventiv are drept scop încheierea unui acord rapid între debitor și creditorii săi, fără a mai fi necesar să se epuizeze toate fazele procedurii de insolvență. Pentru ca proiectul să poată fi procesat, acesta trebuie să fie subscris de un anumit procent de creditori. De îndată ce va fi prezentat, proiectul trebuie să fie evaluat de către administratorul judiciar și restul creditorilor poate să subscrie la el; dacă se întrunesc majoritățile necesare, judecătorul va pronunța o hotărâre privind aprobarea concordatului prezentat.

Desfășurarea normală a fazei concordatului începe cu o hotărâre judecătorească care încheie faza inițială; în aceasta, judecătorul va stabili o dată pentru adunarea creditorilor, deși, în cazul în care numărul de creditori depășește trei sute, procesul se poate desfășura în scris. Începând din acest moment,

pentru debitor și creditorii săi începe să curgă termenul în care trebuie să își prezinte proiectele lor de concordat, care trebuie să aibă un conținut minim de bază. În cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile, judecătorul va accepta proiectele, care vor fi trimise administratorului judiciar pentru evaluare. Adunarea creditorilor va fi prezidată de judecător și, pentru ca aceasta să poată fi considerată în mod valabil convocată, este necesar să se prezinte creditorii care reprezintă mai mult de jumătate din creanțele negarantate. Debitorul și administratorul judiciar sunt obligați să participe. În cadrul adunării, proiectele de concordat vor fi dezbătute și votate, iar pentru a fi aprobate, acestea trebuie să obțină majoritățile prevăzute la articolul 124 din lege, în funcție de conținutul lor. În continuare, judecătorul va pronunța o hotărâre prin care aprobă proiectul acceptat de adunarea creditorilor; administratorul judiciar și creditorii care nu au participat la adunarea creditorilor sau au fost lipsiți de dreptul de a contesta proiectul au la dispoziție o procedură preliminară. Concordatul intră în vigoare de la data hotărârii prin care a fost aprobat și, din momentul respectiv, procedura de insolvență nu mai produce efecte, locul acestora fiind luat de efectele concordatului. De asemenea, rolul administratorului judiciar ia sfârșit. Concordatul este obligatoriu pentru debitor și pentru creditorii subordonați și chirografari, precum și pentru creditorii privilegiați că au votat în favoarea proiectului. De asemenea, acesta poate obliga creditorii privilegiați în funcție de majoritățile atinse în aprobarea sa. Odată ce concordatul a fost pus în aplicare, judecătorul va trebui să constate acest fapt și să dispună închiderea procedurii de insolvență.

În cazul în care concordatul nu este respectat, orice creditor poate solicita judecătorului să constate această nerespectare.

(B) Reorganizarea datoriilor prin acorduri de refinanțare pentru evitarea procedurii de insolvență

Experiența dobândită de la publicarea Legii privind insolvența a evidențiat eșecul procedurii de insolvență ca o modalitate de a asigura continuitatea activității comerciale pe baza soluției convenite. Prin urmare, Recomandarea Comisiei din 12 martie 2014 privind o nouă abordare a eșecului în afaceri și a insolvenței a recomandat statelor membre să adopte măsuri pentru evitarea procedurii de insolvență prin acorduri de refinanțare a datoriilor încheiate între debitor și creditorii. În cadrul celor mai recente reforme ale Legii privind insolvența, legiuitorul spaniol a introdus patru tipuri de măsuri în acest sens: (a) instituirea unui sistem de comunicare prealabilă pentru a permite debitorului să informeze judecătorul instanței comerciale că a început negocierile cu creditorii săi în vederea ajungerii la un acord de refinanțare, care suspendă obligația de a solicita deschiderea procedurii de insolvență și permite suspendarea măsurilor de executare individuale în anumite cazuri și pentru o anumită perioadă; (b) crearea unor mecanisme de protecție care să protejeze acordurile de refinanțare împotriva acțiunilor revocatorii; (c) instituirea unei proceduri de aprobare oficială pentru acordurile de refinanțare oficiale pentru a consolida efectele acestora; și (d) măsuri de stimulare pentru conversia datoriei în acțiuni. În această secțiune, ne concentrăm asupra reglementării privind aprobarea judiciară a acordurilor de refinanțare, cuprinse în a patra dispoziție suplimentară din Legea privind insolvența.

Acordurile de refinanțare semnate de creditorii care reprezintă cel puțin 51 % din datoriile financiare pot fi aprobate de instanță. Legislația stabilește norme specifice cu privire la calculul procentelor datoriilor financiare și cu privire la împrumuturile sindicalizate.

Acest proces presupune depunerea de către debitor sau de către creditorii a unei cereri însoțite de un certificat din partea auditorului care confirmă participarea majorităților necesare în fiecare caz în parte, în funcție de nivelul de protecție urmărit, cu cel puțin 51 % din datoriile financiare. Judecătorul va examina cererea și, în cazul în care este admisă, acesta va emite un ordin prin care declară suspendarea acțiunilor de executare silită individuale în cursul procedurii de aprobare.

După publicarea ordinului de aprobare, începe să curgă un termen de 15 zile în care creditorii financiari disidenți pot să conteste acest ordin. Singurele motive pentru contestație sunt fie lipsa de conformitate cu cerințele de formă, fie caracterul disproporționat al sacrificiului cerut. Contestațiile se soluționează în cadrul unei proceduri de insolvență incidentale care implică debitorul și restul creditorilor care sunt parte la acord și se pronunță o hotărâre care nu poate fi atacată cu nicio cale de atac. De asemenea, se prevede în mod expres că, în ceea ce privește efectele acordului aprobat de instanță, care sunt valide începând din ziua următoare datei publicării hotărârii în Gazeta Oficială de Stat, instanța poate dispune anularea popririi sau a sechestrului instituit prin intermediul unor proceduri de executare individuale asupra datoriilor care fac obiectul acordului de refinanțare.

Efectele aprobării instanței judecătorești nu se limitează, printr-o derogare de la principiul relativității contractelor, la prelungirea efectelor extinderii convenite. Efectul general este protecția împotriva acțiunilor revocatorii, însă extinderea efectelor asupra creditorilor disidenți va depinde de procentul de aprobare.

Astfel: (a) protecția creditorilor cu garanții reale este eliminată; (b) efectele acordului sunt adaptate pe baza majorităților atinse în aprobarea sa și în raport cu aspectul dacă creanța este sau nu este efectiv acoperită de garanția reală.

Creditorii cu creanțe financiare care nu au semnat acordul, dar care sunt afectați de aprobarea instanței, își vor păstra drepturile față de creanțele pe care le dețin în solidar cu debitorul și față de fidejutori sau de garanți, care nu pot invoca acceptarea acordului de refinanțare sau efectele aprobării instanței. În ceea ce privește creditorii financiari care au semnat acordul, menținerea efectelor acestuia pentru fidejutori sau garanți va depinde de ceea ce s-a convenit în cadrul raporturilor lor juridice respective.

Orice creditor, indiferent dacă a semnat sau nu a semnat acordul, poate solicita instanței care a aprobat acordul o declarație de neconformitate, prin intermediul unei proceduri de insolvență incidentale. Hotărârea nu poate fi atacată. În cazul în constatarea neconformității, creditorii pot solicita deschiderea procedurii de insolvență sau pot iniția proceduri de executare individuale.

În cazul în care asupra creanțelor care fac obiectul acordului se exercită drepturi de garanție reală, și cu excepția cazului în care s-a convenit altfel, creditorul poate intra în posesia sumelor obținute în anumite condiții.

14.2 Scutirea de la plata creanțelor neachitate pentru debitorii care sunt persoane fizice

Legea nr. 25/2015 din 28 iulie 2015 a introdus în Legea privind insolvența așa-numitul mecanism „a doua șansă”, la noul articol 178bis.

Dispoziția scutește persoanele fizice de la norma generală prevăzută de articolul 178 alineatul (2), în conformitate cu care, în cazul închiderii procedurii de insolvență din cauza lichidării sau din cauza insuficienței activelor care fac obiectul procedurii, debitorii care sunt persoane fizice răspund pentru plata creanțelor rămase.

Pentru a beneficia de această scutire, debitorul trebuie să fi acționat cu bună-credință, în legătură cu care se aplică următoarele cerințe:

1. s-a constatat că starea de insolvență nu se datorează culpei;
2. debitorul nu a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru infracțiuni contra patrimoniului, pentru fraudă sau pentru infracțiuni financiare, pentru infracțiuni de fals, pentru infracțiuni împotriva administrației fiscale și a sistemului de securitate socială sau împotriva drepturilor lucrătorilor în cursul celor 10 ani care precedă ordinul de insolvență;
3. îndeplinind cerințele prevăzute la articolul 231, debitorul a încheiat sau cel puțin a încercat să încheie un acord de plată extrajudiciar;
4. debitorul a plătit integral creanțele împotriva masei credale și creanțele privilegiate care fac obiectul insolvenței și, dacă nu a încercat să ajungă la un acord de plată extrajudiciar preliminar, cel puțin 25 % din valoarea creanțelor negarantate care fac obiectul insolvenței;
5. ca alternativă la punctul anterior:
 - i) debitorul prezintă un plan de plăți;
 - ii) a respectat obligațiile de colaborare cu judecătorul și cu administratorul judiciar;
 - iii) nu a beneficiat de această scutire în ultimii 10 ani;
 - iv) nu a respins o ofertă de muncă potrivită competențelor sale în cei patru ani anteriori ordinului de insolvență;

v) acceptă în mod explicit, în cererea de scutire de la plata creanțelor neachitate, ca accesul său la scutire să fie înregistrat în secțiunea specială din Registrul public al insolvenței pentru o perioadă de cinci ani.

Pentru acordarea acestei scutiri, este necesar să se inițieze o procedură la cererea debitorului, care implică participarea administratorului judiciar și a creditorilor care sunt parte la acțiune. Debitorul este obligat să prezinte un plan de plăți pentru creanțele care sunt excluse de la scutire, care trebuie plătite într-o perioadă de maximum cinci ani.

După expirarea termenului stabilit pentru respectarea planului de plăți, fără ca scutirea să fi fost revocată, judecătorul competent în materie de insolvență va emite, la cererea debitorului, un ordin definitiv de acordare a scutirii de la plata creanțelor neachitate în cursul procedurii de insolvență. De asemenea, judecătorul poate să dispună, în funcție de împrejurările cauzei și în urma unei ședințe cu creditorii, scutirea definitivă de la plata creanțelor neachitate a debitorilor care nu au respectat în totalitate planul de plăți, dar au alocat cel puțin jumătate din venitul obținut (neconsiderat neesizabil) pe parcursul perioadei de cinci ani de la acordarea provizorie a scutirii sau un sfert din acest venit atunci când debitorul îndeplinește condițiile prevăzute de legislația privind protecția debitorilor ipotecari lipsiți de resurse în ceea ce privește venitul familial și în special împrejurările familiale vulnerabile.

Toate creanțele negarantate și subordonate care sunt neachitate la data închiderii procedurii de insolvență vor intra sub incidența scutirii, cu excepția creanțelor de drept public și a creanțelor privind obligațiile de întreținere. În ceea ce privește creanțele privilegiate speciale, scutirea va avea incidență asupra părții acestor creanțe care nu a putut fi acoperită prin executarea garanției reale.

Scutirea poate fi revocată la cererea oricărui creditor înscris la masa credală dacă, în termen de cinci ani de la acordare, se constată existența unor venituri, active sau drepturi nedivulgate care aparțin debitorului.

Revocarea mai poate fi solicitată dacă, în termenul stabilit pentru respectarea planului de plăți: (a) debitorul se află într-una dintre împrejurările care, în conformitate cu dispozițiile articolului 178bis alineatul (3), se opun acordării scutirii de la plata creanțelor; (b) dacă este cazul, obligația de a plăti datoriile care nu fac obiectul scutirii nu este respectată în conformitate cu conținutul planului de plăți; sau (c) situația financiară a debitorului se ameliorează în mod substanțial datorită unei moșteniri, unui legat sau unei donații sau jocurilor de noroc astfel încât ar putea plăti toate datoriile restante, fără a aduce prejudicii obligațiilor sale de întreținere.

În cazul în care instanța dispune revocarea scutirii, creditorii reintră în întregime în dreptul de a lua măsuri împotriva debitorului cu scopul de a executa creanțele rămase neplătite la închiderea procedurii de insolvență.

14.3 Închiderea procedurii de insolvență

Cauzele pentru închiderea procedurii de insolvență sunt prevăzute la articolul 176 din Legea privind insolvența. În esență, procedura de insolvență se închide pentru următoarele motive:

(a) ordinul de insolvență este revocat de instanța provincială (*Audiencia Provincial*);

(b) este declarată conformitatea cu concordatul;

(c) se constată că activele care fac obiectul procedurii sunt insuficiente pentru a plăti creanțele împotriva masei credale;

(d) se constată plata tuturor creanțelor recunoscute sau satisfacerea integrală a creditorilor prin alte mijloace;

(e) după faza inițială, toți creditorii abandonează sau renunță la acțiune.

Închiderea trebuie aprobată de judecător, iar părțile interesate au la dispoziție o procedură pentru contestarea acesteia. Legea prevede dispoziții speciale în cazul închiderii procedurii de insolvență din cauza insuficienței activelor debitorului atunci când se dorește plata creanțelor împotriva masei credale. Acest lucru poate fi verificat chiar împreună cu cererea de deschidere a procedurii formulată de debitor, caz în care judecătorul va declara deschiderea procedurii de insolvență și închiderea acesteia în aceeași decizie și în același timp.

În cazul declarării închiderii procedurii de insolvență, toate limitările privind competențele debitorului încetează. În cazul în care debitorul este persoană fizică, legea stabilește norme speciale pentru ca acesta să beneficieze de scutire de la plata creanțelor care nu au fost achitate în cursul procedurii de insolvență. Cerințele pentru această scutire sunt stabilite la articolul 178bis. Debitorul trebuie să fi acționat cu bună-credință și trebuie să îndeplinească anumite obligații. Debitorul trebuie să solicite personal această scutire și atât administratorul judiciar, cât și creditorii pot formula observații. Scutirea poate fi revocată în anumite cazuri, precum, de exemplu, în cazul în care situația financiară a debitorului se îmbunătățește sau în cazul în care acesta nu respectă planul de plăți pe care s-a angajat să îl respecte pentru a plăti creanțele care nu intră sub incidența scutirii.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

În cazul închiderii procedurii de insolvență a persoanelor juridice ca urmare a lichidării, acestea își pierd personalitatea juridică.

În cazul în care închiderea are loc în temeiul punerii în aplicare a concordatului, creditorilor li se vor plăti creanțele în conformitate cu dispozițiile acestuia.

Creditorii privilegiați care nu au semnat concordatul creditorilor pot continua sau pot iniția proceduri de executare individuale, în anumite împrejurări.

În cursul punerii în aplicare a concordatului creditorilor, este de asemenea posibil ca debitorul să își piardă personalitatea juridică printr-un proces de modificare structurală, care a avut drept rezultat asumarea datoriilor de către o nouă întreprindere sau de către o societate absorbantă.

În cazul debitorilor care sunt persoane fizice, închiderea procedurii de insolvență ca urmare a lichidării sau din cauza insuficienței activelor înseamnă că creditorii pot iniția acțiuni de executare individuale împotriva debitorului, cu excepția cazului în care acesta a fost scutit de la plata creanțelor neachitate în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 178bis.

15.1 Redeschiderea procedurii de insolvență

În cazul în care se emite un ordin de insolvență pentru un debitor care este persoană fizică în termen de cinci ani de la închiderea procedurii de insolvență anterioare din cauza lichidării sau din cauza insuficienței activelor, se va considera că are loc o redeschidere a procedurii anterioare.

În cazul debitorilor care sunt persoane juridice, redeschiderea procedurii de insolvență care a fost închisă ca urmare a lichidării sau din cauza insuficienței activelor va fi dispusă de aceeași instanță care a judecat prima procedură, va fi analizată în cadrul aceleiași proceduri și se va limita la faza de lichidare a activelor și a drepturilor care au apărut ulterior.

În anul următor datei deciziei de închidere a procedurii de insolvență din cauza insuficienței activelor, creditorii pot solicita redeschiderea procedurii în scopul instituirii unor măsuri de recuperare, indicând măsurile specifice care trebuie să fie inițiate sau furnizând, în scris, faptele relevante care ar putea conduce la calificarea drept culpabilă a insolvenței, cu excepția cazului în care a fost emisă o hotărâre privind clasificarea în cadrul procedurii de insolvență închise.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

În conformitate cu articolul 84 alineatul (2) punctul (2) din Legea privind insolvența, toate cheltuielile de judecată aferente solicitării deschiderii procedurii de insolvență și desfășurării acesteia sunt creanțe împotriva masei credale. În special, acestea includ toate creanțele care decurg din cheltuielile de judecată aferente solicitării deschiderii procedurii de insolvență și ordinului de deschidere a procedurii de insolvență, adoptării de măsuri asigurătorii, publicării deciziilor prevăzute de această lege, precum și participării și reprezentării debitorului și a administratorului judiciar în cadrul procedurii de insolvență și al procedurii incidentale, atunci când participarea acestora este obligatorie din punct de vedere juridic sau este în interesul masei credale, până la data intrării în vigoare a concordatului sau, în caz contrar, până la închiderea procedurii de insolvență, cu excepția creanțelor care rezultă în urma căilor de atac introduse împotriva deciziilor instanței atunci când acestea sunt total sau parțial respinse cu un ordin expres de plată a cheltuielilor de judecată.

Sunt incluse, de asemenea, drept creanțe împotriva masei credale, în conformitate cu articolul 84 alineatul (2) punctul (3), cheltuielile de judecată care decurg din participarea și reprezentarea debitorului, a administratorului judiciar sau a creditorilor legitimi în procedură care, în interesul masei credale, continuă sau este inițiată în conformitate cu dispozițiile acestei legi, cu excepția dispozițiilor referitoare la cazurile de retragere, de acceptare, de încheiere a unui acord sau de apărare separată a debitorului și, dacă este cazul, în limitele cantitative stabilite în lege.

În cazul închiderii procedurii de insolvență din cauza caracterului insuficient al masei credale, creanțele pentru cheltuielile de judecată sunt plătite înainte de restul creanțelor împotriva masei credale, cu excepția creanțelor lucrătorilor și a creanțelor aferente obligațiilor de întreținere [articolul 176a alineatul (2)]. Onorariile administratorului judiciar se impută asupra masei credale și sunt stabilite de judecător în conformitate cu o grilă de onorarii aprobată prin lege; în prezent, se aplică grila de onorarii aprobată prin Decretul regal nr. 1860/2004 din 6 septembrie 2004. Articolul 34 conține norme speciale pentru stabilirea acestor onorarii și producerea de efecte.

Legea prevede posibilitatea numirii unor asistenți delegați pentru furnizarea de asistență administratorului judiciar, iar remunerarea lor este suportată de acesta din urmă.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Reglementarea acțiunilor revocatorii din cadrul procedurii de insolvență este cuprinsă la articolele 71-73 din Legea privind insolvența. Aceste dispoziții au făcut obiectul unor modificări succesive, în principal în legătură cu natura „*mecanismelor de protecție*” ale acordurilor de refinanțare.

Articolul 71 conține mecanismul juridic pentru acțiunile în recuperare, pe baza unei clauze generale care declară toate actele efectuate de debitor care sunt „în detrimentul activelor care intră sub incidența procedurii” drept „revocabile”, indiferent dacă a existat sau nu a existat „intenția de a induce în eroare”. Pentru a garanta efectele revocării, se stabilește un termen special: cei doi ani anteriori datei ordinului de insolvență.

(A) Termen de revocare

Legislația optează pentru stabilirea unui termen de revocare special: doi ani anteriori, calculați retroactiv de la data ordinului de insolvență.

(B) Noțiunea „prejudiciu patrimonial”

Actele efectuate de debitor în timpul „perioadei suspecte” pot fi revocate dacă acestea sunt în detrimentul activelor care intră sub incidența procedurii. Prejudiciile patrimoniale trebuie să fie dovedite în mod satisfăcător de către partea care depune plângerea. Cu toate acestea, având în vedere dificultățile pe care le presupune în mod normal dovedirea actelor prejudiciabile, Legea privind insolvența facilitează introducerea de acțiuni prin stabilirea unei serii de prezumții. Așa cum se întâmplă în cazul altor materii de drept, prezumțiile pot fi absolute sau relative. Astfel: (a) există prezumție absolută de prejudiciu patrimonial în două cazuri: (i) atunci când este vorba despre înstrăinarea activelor cu titlu gratuit, cu excepția donațiilor pentru utilizare, și (ii) atunci când este vorba despre plăți și despre alte acte care sting obligații care devin scadente ulterior ordinului de insolvență, cu excepția cazului în care acestea sunt acoperite cu garanții reale, caz în care prezumția admite proba contrară; (b) există prezumție relativă de prejudiciu patrimonial în trei cazuri: (i) atunci când este vorba de o înstrăinare de active contra cost persoanelor care au o relație specială cu debitorul aflat în stare de insolvență, (ii) atunci când este vorba despre grevarea cu sarcini a bunurilor în favoarea unor obligații preexistente sau în favoarea unor obligații noi asumate pentru a le înlocui pe primele menționate, și (iii) atunci când este vorba de plăți și de alte acte care sting obligații garantate cu garanții reale și care devin scadente ulterior ordinului de insolvență.

(C) Procedura

Calitatea procesuală activă de a introduce acțiuni revocatorii în cadrul procedurii de insolvență revine administratorului judiciar. Cu toate acestea, pentru protejarea creditorilor față de inacțiunea administratorilor judiciari, legea prevede o calitate procesuală activă subsidiară sau de al doilea grad pentru creditorii care au solicitat în scris administratorului judiciar să introducă o acțiune revocatorie dacă, în termen de două luni de la data solicitării, administratorul judiciar nu formulează această acțiune. Legea conține norme care au drept scop să asigure că administratorii judiciari își îndeplinesc în mod eficient rolul de a asigura neînstrăinarea activelor care intră sub incidența procedurii. Pentru acțiunile îndreptate împotriva acordurilor de refinanțare, calitatea procesuală activă aparține exclusiv administratorului judiciar, excluzând orice altă calitate procesuală subsidiară.

Pentru a proteja acordurile de refinanțare, există norme speciale care rezultă din modificări legislative recente, care definesc mecanismele de protecție care fac ca aceste acorduri (aprobată în anumite condiții) să reziste în fața acțiunilor revocatorii (articolul 71bis).

Ultima actualizare: 29/03/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Insolvență - Franța

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Orice persoană angajată în activități comerciale sau artizanale, orice agricultor, orice persoană fizică care exercită o activitate profesională independentă, inclusiv o profesie liberală care face obiectul unui statut legislativ sau de reglementare sau al cărei titlu este protejat, precum și orice persoană juridică de drept privat pot face obiectul unei proceduri de salvagardare, de reorganizare judiciară sau de lichidare judiciară.

O întreprindere individuală poate beneficia de deschiderea unei proceduri de insolvență.

Numai o persoană în activitate poate beneficia de deschiderea unei proceduri de salvagardare. În cazul unei reorganizări judiciare sau al unei lichidări judiciare, persoana poate să-și fi încetat deja activitatea în momentul deschiderii procedurii.

Persoanele juridice de drept privat care pot face obiectul unei proceduri de insolvență sunt societățile comerciale, societățile civile, grupurile de interes economic, asociațiile, sindicatele profesionale și comitetele de întreprinderi.

Grupurile de drept privat care nu au personalitate juridică, cum ar fi societățile mixte sau cele în formare, nu pot beneficia de deschiderea unei proceduri de insolvență.

De asemenea, sunt excluse toate persoanele juridice de drept public.

Salvagardare accelerată și salvagardare financiară accelerată:

Debitorul poate recurge la o procedură de salvagardare accelerată sau la o procedură de salvagardare financiară accelerată în cazul în care conturile sale au fost certificate de un auditor sau întocmite de către un expert contabil și dacă acesta are mai mult de 20 de angajați sau o cifră de afaceri, fără taxe, care depășește 3 milioane EUR sau un bilanț total care depășește 1,5 milioane EUR. Procedurile de salvagardare accelerată și de salvagardare financiară accelerată sunt deschise, de asemenea, pentru un debitor care și-a întocmit conturile consolidate.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Salvgardarea este inițiată în condițiile unor dificultăți insurmontabile pentru debitor și în absența încetării plăților.

Reorganizarea judiciară este inițiată atunci când debitorul, aflat în imposibilitatea de a-și onora datoriile exigibile cu activul disponibil, își încetează plățile.

Reorganizarea judiciară are scopul de a permite continuarea activității întreprinderii, menținerea locurilor de muncă și lichidarea datoriilor. Deschiderea acestei proceduri trebuie să fie solicitată de către directorul întreprinderii în termen de 45 de zile de la data încetării plăților.

Lichidarea judiciară este inițiată atunci când întreprinderea se află în încetare de plăți și când reorganizarea este, în mod evident, imposibilă.

Numai debitorul poate solicita deschiderea unei proceduri de salvagardare.

Dimpotrivă, deschiderea unei proceduri de reorganizare judiciară sau de lichidare judiciară poate fi solicitată, pe lângă debitor, de către un creditor sau de ministerul public, cu condiția să nu fie în curs de desfășurare o procedură de conciliere (procedură de pre-insolvență).

Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență produce efecte de la data la care a fost pronunțată. În consecință, aceasta produce efecte începând cu ora zero a zilei în care a fost pronunțată.

Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență este notificată debitorului în termen de opt zile de la data emiterii acesteia și comunicată practicienilor în insolvență și ministerului public, inclusiv în celelalte state membre unde debitorul are un sediu.

Hotărârea produce imediat efecte asupra tuturor.

În termen de cincisprezece zile de la data pronunțării hotărârii, se consemnează hotărârea de deschidere a procedurii în Registrul comerțului, în registrul profesiilor sau într-un registru special menținut de grefa Tribunalului de Primă Instanță.

Un extras din hotărâre se publică în *Bodacc* (*Bulletin officiel des annonces civiles et commerciales* - Jurnalul Oficial al anunțurilor civile și comerciale) și într-un ziar de anunțuri juridice din locul unde se află sediul sau adresa profesională a debitorului.

Salvgardare accelerată și salvagardare financiară accelerată

Există, de asemenea, procedura de salvagardare accelerată și procedura de salvagardare financiară accelerată.

Procedura de salvagardare accelerată poate fi deschisă la cererea unui debitor implicat într-o procedură de conciliere care dovedește că a întocmit un proiect de plan prin care vizează să asigure sustenabilitatea întreprinderii.

Faptul că debitorul se află în încetare de plăți nu constituie un obstacol pentru deschiderea procedurii de salvagardare accelerată dacă această situație nu este anterioară datei cererii de deschidere a procedurii de conciliere cu mai mult de 45 de zile.

Procedura de salvagardare financiară accelerată poate fi deschisă în aceleași condiții ca în cazul procedurii de salvagardare accelerată și atunci când conturile debitorului arată că gradul său de îndatorare permite adoptarea unui plan doar de către creditorii care au calitatea de membri ai comitetului instituțiilor de credit.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Întreg patrimoniul debitorului face obiectul procedurii de insolvență.

În cazul în care debitorul este un întreprinzător individual, patrimoniul său personal este vizat, de asemenea.

Cu toate acestea, locuința principală a unui întreprinzător individual care desfășoară o activitate comercială, industrială, meșteșugărească, agricolă sau o profesie liberală este insesizabilă de drept de către creditorii profesionali.

Celelalte bunuri funciare construite sau neconstruite care nu sunt destinate utilizării profesionale pot face obiectul unei declarații de insesizabilitate. O astfel de declarație, care trebuie făcută prin declarație notarială și publicată, nu produce efecte decât în raport cu creditorii profesionali ale căror drepturi survin după data publicării.

Insesizabilitatea locuinței principale a debitorului de către creditorii profesionali îndeplinește un obiectiv de protecție a debitorului și a familiei sale.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Desistarea debitorului

Salvgardare și reorganizare judiciară

În cazul deschiderii unei proceduri de salvagardare sau de reorganizare judiciară, debitorul rămâne în posesia activelor sale și continuă să-și administreze întreprinderea.

În cadrul procedurii de salvagardare, un administrator judiciar supraveghează sau asistă debitorul în activitatea sa de administrare a întreprinderii, în conformitate cu misiunea stabilită de instanță.

În cadrul reorganizării judiciare, administratorul judiciar asistă debitorul în activitatea de administrare sau asigură el însuși administrarea, în întregime sau parțial, în locul debitorului.

Lichidarea judiciară

În cazul deschiderii unei proceduri de lichidare judiciară, debitorului i se retrage dreptul de administrare și de control asupra bunurilor sale. Drepturile și acțiunile acestuia legate de patrimoniul profesional sunt exercitate de către lichidator. Lichidatorul asigură astfel administrarea bunurilor debitorului.

Practicienii în insolvență

Practicienii în insolvență sunt mandatar judiciar plasați sub supravegherea Ministerului public și care aparțin unor profesii reglementate.

Acești profesioniști liberali specializați trebuie să fie înscrși pe liste naționale și să îndeplinească condiții stricte în ceea ce privește aptitudinile și moralitatea. Pot fi desemnate, de asemenea, persoane care nu sunt înscrise pe liste, dar care au o experiență sau o calificare deosebită în ceea ce privește cauza respectivă.

Practicienii în insolvență sunt numiți de instanță în momentul deschiderii procedurii.

Aceștia își pot angaja răspunderea civilă în condițiile de drept comun.

Onorariile practicienilor sunt stabilite prin baremuri prevăzute prin decret; remunerarea acestora stabilită astfel este atribuită debitorului de către instanță.

Competențele practicienilor în insolvență și ale debitorului

Administratorul judiciar

În principiu, instanța care deschide o procedură de salvagardare sau de reorganizare judiciară desemnează un administrator judiciar care poate fi propus de către debitor în cadrul procedurii de salvagardare sau de către ministerul public.

Desemnarea acestuia nu este obligatorie în cazul în care debitorul are mai puțin de douăzeci de angajați și cifra sa de afaceri este mai mică de trei milioane de euro, fără taxe.

În cazul procedurii de salvagardare accelerată și al procedurii de salvagardare financiară accelerată, desemnarea unui administrator judiciar este întotdeauna obligatorie.

În cadrul procedurii de salvagardare, administratorul judiciar supraveghează sau asistă debitorul în activitatea sa de administrare a întreprinderii, în conformitate cu misiunea stabilită de instanță.

În cadrul reorganizării judiciare, acesta asistă debitorul în activitatea sa de administrare sau asigură el însuși administrarea, în întregime sau parțial, în locul debitorului.

Administratorul judiciar trebuie să întreprindă sau să determine debitorul să întreprindă acțiunile necesare conservării drepturilor întreprinderii împotriva debitorilor acesteia, precum și acțiunile necesare menținerii capacității de producție.

Administratorul judiciar are competențe proprii, cum ar fi de administrare sub semnătura sa a conturilor bancare ale debitorului căruia îi este interzis să emită cekuri, de solicitare a continuării contractelor în curs și de efectuare a concesiunilor necesare.

Mandatarul judiciar

Mandatarul judiciar este numit, în mod obligatoriu, de instanță în orice procedură colectivă.

Misiunea sa constă în reprezentarea creditorilor și a interesului lor colectiv.

Acesta stabilește lista de creanțe declarate, inclusiv cele salariale, împreună cu propunerile sale privind admiterea acestora, de respingere sau de trimitere la instanța competentă și transmite această listă judecătorului.

Lichidatorul

În hotărârea de lichidare judiciară, instanța numește un lichidator.

Lichidatorul trebuie să verifice creanțele și să înceapă operațiunile de valorificare a bunurilor din patrimoniul debitorului în vederea distribuirii activelor restante între creditori.

Acesta efectuează operațiunile de concesiune și poate să opteze pentru continuarea contractelor în curs.

Acesta reprezintă debitorul desistat și exercită astfel majoritatea drepturilor și acțiunilor patrimoniale ale acestuia în cursul procedurii de lichidare judiciară. În schimb, acesta nu poate exercita drepturile nepatrimoniale ale debitorului.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Compensarea este o metodă de lichidare a obligațiilor reciproce până la cea mai mică.

Aceasta nu poate avea loc decât între două persoane aflate simetric în poziția de creditor și de debitor una față de cealaltă.

Compensarea realizează astfel o dublă plată simplificată între creanțe reciproce.

În principiu, îi este interzis debitorului să plătească orice creanță apărută anterior hotărârii de deschidere a procedurii de salvagardare sau de reorganizare judiciară.

Cu toate acestea, interdicția de plată a creanțelor anterioare este ridicată pentru plata prin compensare a unor creanțe conexe. Sunt considerate conexe creanțele reciproce rezultate sau derivate din executarea sau neexecutarea aceluiași contract.

În cazul în care o creanță conexă creanței anterioare apare ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, se poate efectua plata acesteia, prin compensare cu creanța anterioară, cu condiția ca aceasta din urmă să fi fost declarată.

Creanțele reciproce sunt considerate conexe atunci când acestea rezultă sau derivă din executarea sau neexecutarea aceluiași contract sau a unui ansamblu contractual.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Procedura de continuare a contractelor în curs

Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere existenței contractelor dintre debitor și partenerii acestuia (furnizori, clienți) aflate în curs la data deschiderii.

Contractul în curs este un contract în curs de existență și în curs de executare în momentul deschiderii procedurii, un contract cu executare succesivă care nu a încetat la data respectivă sau un contract cu executare instantanee care nu a avut încă loc, dar care este deja încheiat.

Cealaltă parte la contractul în curs poate beneficia de un privilegiu și va fi plătită cu prioritate în raport cu ceilalți creditori.

Salvagardare și reorganizare judiciară

Contractul este continuat *a priori* în mod automat; administratorul judiciar dispune de o opțiune referitoare la ordinea publică care îi permite să solicite continuarea contractului cu obligația de a plăti serviciile care îi sunt furnizate.

În absența unui administrator judiciar, debitorul are posibilitatea de a solicita executarea contractelor în curs, după obținerea acordului din partea mandatarului judiciar.

Contractul continuat se execută în mod normal, conform prevederilor contractuale.

Administratorul judiciar are posibilitatea de a rezilia contractul pentru neexecutarea anticipată a obligațiilor de către debitor, în cazul în care constată că acesta nu deține fonduri suficiente pentru îndeplinirea obligațiilor respective.

Contractul în curs este reziliat de drept în cazul în care, la expirarea termenului de o lună, administratorul judiciar nu a solicitat în mod expres executarea contractului în curs.

Același lucru este valabil, de asemenea, în cazul neîndeplinirii obligațiilor de plată sau al absenței acordului celeilalte părți la contract de a continua relațiile contractuale.

Administratorul judiciar poate, de asemenea, să solicite judecătorului să dispună rezilierea contractului în curs, în cazul în care rezilierea este necesară pentru salvagardarea sau reorganizarea debitorului și cu condiția ca aceasta să nu aducă atingere în mod excesiv intereselor celeilalte părți la contract.

Lichidarea judiciară

Toate contractele în curs sunt menținute, în principiu.

Numai lichidatorul are posibilitatea să solicite executarea contractelor în curs furnizând prestația promisă debitorului.

Contractul în curs este reziliat de drept în cazul în care, la expirarea termenului de o lună, lichidatorul nu a solicitat în mod expres executarea contractului în curs.

Același lucru este valabil în cazul în care prestația debitorului se referă la plata unei sume de bani, la data la care cealaltă parte la contract este informată cu privire la decizia lichidatorului de a nu continua contractul, precum și în cazul neîndeplinirii obligațiilor de plată.

De asemenea, lichidatorul are posibilitatea de a rezilia contractul pentru neexecutarea anticipată a obligațiilor de către debitor, în cazul în care constată că acesta nu deține fonduri suficiente pentru îndeplinirea obligațiilor respective.

În cazul în care prestația nu se referă la plata unei sume de bani, lichidatorul poate, de asemenea, să solicite judecătorului să dispună rezilierea contractului în curs, în cazul în care aceasta este necesară pentru operațiunile de lichidare și în cazul în care aceasta nu aduce atingere în mod excesiv intereselor celeilalte părți la contract.

Transferul contractelor în curs

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, în cazul în care planul de reorganizare prevede transferul întreprinderii către un terț, instanța poate dispune transferul contractelor care sunt utile pentru întreprindere (arendă, contract de furnizare, contract de franciză, închiriere, licență de funcționare).

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

În cazul unei proceduri de insolvență, creditorii au obligația să își revendice drepturile pe care le dețin în raport cu debitorul exclusiv în cadrul procedurii de insolvență și nu pot acționa individual în cererea de plată împotriva debitorului.

Hotărârea de încheiere a procedurii de lichidare judiciară din lipsă de active suficiente nu restabilește dreptul creditorilor de a exercita în mod individual acțiuni împotriva debitorului.

Se face excepție de la această regulă:

- pentru acțiunile referitoare la bunuri achiziționate în cadrul unei succesiuni deschise în cursul procedurii de lichidare judiciară;
 - în cazul în care creanța provine dintr-o infracțiune pentru care s-a stabilit vinovăția debitorului sau în cazul în care aceasta se referă la drepturi asociate persoanei creditorului;
 - în cazul în care creanța provine din acțiuni frauduloase săvârșite în detrimentul organismelor de protecție socială. Originea frauduloasă a creanței este stabilită fie printr-o hotărâre judecătorească, fie printr-o sancțiune pronunțată de un organism de asigurări sociale.
- De asemenea, creditorii își recuperează dreptul de a introduce o acțiune individuală în următoarele cazuri:
- s-a pronunțat falimentul personal al debitorului;
 - debitorul a fost recunoscut vinovat de faliment;
 - debitorul, în temeiul oricăruia dintre activele sale, sau o persoană juridică al cărei administrator a fost acesta a făcut obiectul unei proceduri de lichidare judiciară încheiată anterior din lipsă de active suficiente cu mai puțin de cinci ani înainte de deschiderea procedurii la care este supus în prezent, precum și debitorul care, în cursul celor cinci ani anteriori datei respective, a beneficiat de o ștergere a datoriilor;
 - procedura a fost deschisă ca procedură teritorială în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență.

În plus, în caz de fraudă în ceea ce privește unul sau mai mulți creditori, instanța autorizează reluarea acțiunilor individuale de către creditori împotriva debitorului. Instanța se pronunță în momentul încheierii procedurii după audierea sau citarea în mod corespunzător a debitorului, a lichidatorului și a autorităților de control. Aceasta poate să se pronunțe ulterior încheierii procedurii, la cererea oricărei părți interesate, în aceleași condiții.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență întrerupe sau interzice acțiunile introduse împotriva debitorului prin care se urmărește plata unei sume de bani sau anularea unui contract pentru neplata unor sume de bani.

Procedurile de executare și măsurile asigurătorii sunt suspendate, de asemenea.

Acțiunea creditorilor anterioară deschiderii procedurii colective este întreruptă sau suspendată.

Prin urmare, sunt vizați toți creditorii anteriori, indiferent dacă aceștia beneficiază sau nu de garanții.

Întreruperea și interzicerea acțiunilor individuale se aplică tuturor procedurilor de insolvență.

Procesele în curs sunt întrerupte până când creditorul care a inițiat acțiunea își declară creanța.

Acestea sunt reluate apoi de drept, însă urmăresc doar constatarea creanței și stabilirea cuantumului acesteia, cu excluderea pronunțării unei hotărâri împotriva debitorului.

Acțiunile în justiție și procedurile de executare, altele decât cele menționate mai sus, sunt continuate pe durata perioadei de observare împotriva debitorului, după contestarea mandatarului judiciar și a administratorului judiciar în cazul în care acesta are drept misiune asistarea sau reprezentarea debitorului sau ulterior reluării procesului la inițiativa mandatarului judiciar sau a administratorului financiar.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Salvgardare și reorganizare judiciară

În perspectiva adoptării planului de salvagardare, creditorii sunt consultați cu privire la termenii de plată sau de remitere a datoriilor.

Propunerile sunt transmise de către administratorul judiciar mandatarului judiciar, reprezentant al creditorilor.

Mandatarul judiciar obține, în mod individual sau colectiv, acordul fiecărui creditor care și-a declarat creanța.

Mandatarul judiciar nu are obligația să consulte creditorii pentru care proiectul de plan nu modifică modalitățile de plată sau pentru care acesta prevede o plată integrală în număr din momentul adoptării planului sau al admiterii creanțelor.

Comitetele de creditori

În cazul în care un debitor are mai mult de 150 de angajați și cifra sa de afaceri este mai mare de 20 de milioane EUR, se constituie comitete de creditori care se vor pronunța cu privire la proiectele de plan de lichidare a datoriilor acestuia.

Comitetele de creditori constau în reunirea, în adunări distincte, a unor categorii diferite de creditori pentru a li se prezenta propuneri pe care aceștia să le poată discuta și cu privire la care să se pronunțe în mod colectiv, și anume minoritatea trebuie să se conformeze deciziei majorității.

Există un comitet al instituțiilor de credit, format din societăți de finanțare și instituții de credit și similare, precum și un comitet format din principalii furnizori de bunuri sau servicii. În cazul în care există deținători de obligațiuni, o adunare generală formată din ansamblul creditorilor titulari de obligațiuni emise în Franța sau în străinătate este convocată în vederea deliberării cu privire la proiectul de plan adoptat de comitetele de creditori.

Administratorul judiciar trebuie să consulte comitetele de creditori cu privire la proiectul de plan și să voteze în favoarea unui plan înainte ca instanța să se poată pronunța cu privire la cauză.

În prezența comitetelor de creditori, orice creditor membru al unui comitet poate formula propuneri alternative la proiectul de plan prezentat de către debitor. Prin urmare, proiectul de plan poate proveni de la debitor sau, în cadrul reorganizării judiciare, de la administrator cu ajutorul debitorului, însă poate, de asemenea, să fie legat de o inițiativă a creditorilor membri ai respectivelor comitete. Planul adoptat de comitete și, în cazul în care este diferit, cel susținut de către debitor sau administrator vor putea fi prezentate ulterior în instanță, în același timp.

Salvgardare accelerată

În cazul deschiderii unei proceduri de salvagardare accelerată, comitetele de creditori - comitetul instituțiilor de credit și comitetul furnizorilor de bunuri și servicii - se constituie în mod obligatoriu, precum și, după caz, adunarea generală a deținătorilor de obligațiuni.

De asemenea, creditorii care nu fac parte din comitete sunt consultați în mod individual.

Salvgardare financiară accelerată

În cazul deschiderii unei proceduri de salvagardare financiară accelerată, se constituie în mod obligatoriu doar comitetul instituțiilor de credit și, după caz, adunarea generală a deținătorilor de obligațiuni.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Toate creanțele apărute anterior hotărârii de deschidere a procedurii trebuie să fie declarate, indiferent de tipul sau natura acestora: comerciale, civile, administrative (Trezoreria publică, organisme de protecție și asigurări sociale) sau penale (amenzi). Faptul că o creanță este negarantată sau privilegiată, exigibilă sau însoțită de un termen, certă sau condiționată nu prezintă relevanță.

Creaanțele apărute în mod regulat ulterior hotărârii de deschidere pentru derularea procedurii sau, în contrapartidă, pentru un serviciu furnizat debitorului pentru activitatea sa profesională, se plătesc la scadența acestora.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Toți creditorii ale căror creanțe au apărut anterior hotărârii de deschidere a procedurii trebuie să își declare creanțele mandatarului judiciar, în cazul unei proceduri de salvagardare sau de reorganizare, sau lichidatorului, în caz de lichidare.

Perioada de declarare este de două luni de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență.

Debitorul poate, de asemenea, să declare creanța unuia dintre creditorii săi în aceleași condiții.

Declarația se referă, de asemenea, la anumite creanțe apărute ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, cele care nu beneficiază de un privilegiu de plată existent în favoarea creanțelor utile întreprinderii sau cele legate de derularea procedurii.

Creaanța declarată trebuie să indice cuantumul sumelor datorate și care vor deveni scadente, datele de scadență, natura privilegiului sau a garanției existente, modalitatea de calcul al dobânzilor.

Nu este necesar un formular special pentru declararea creanței. Declarația trebuie să precizeze, în sine și fără echivoc, dorința creditorului de a solicita plata creanței sale, de a figura în declarația privind creanțele și de a participa la procedură.

După primirea observațiilor din partea debitorului, mandatarul judiciar întocmește lista creanțelor declarate împreună cu propunerile sale de admitere, de respingere sau de trimitere la instanța competentă.

Această listă este transmisă judecătorului și este comunicată administratorului judiciar.

Înainte de a admite sau de a respinge o creanță, judecătorul verifică existența, cuantumul și natura acesteia, în funcție de elementele de probă pe care le prezintă autorul declarației și, eventual, în funcție de dovezile prezentate de cei care sunt audiați și de mandatarul judiciar.

Creditorii care nu și-au declarat creanțele în termenul stabilit își pierd drepturile de plată și, prin urmare, nu pot participa la distribuiri de dividende și nici nu pot pretinde dividende în cazul adoptării unui plan sau al valorificării activelor debitorului dacă nu obțin ridicarea decăderii din drepturi de către judecător.

În cazul ridicării decăderii din drepturi, aceștia pot participa la distribuiri ulterioare cererii lor.

Salvagardare accelerată și salvagardare financiară accelerată

Debitorul întocmește lista creanțelor fiecărui creditor care a participat la procedura de conciliere care trebuie să fie incluse în declarația de creanțe. Lista este certificată de auditorul conturilor debitorului și este depusă la grefa tribunalului.

Mandatarul judiciar transmite fiecărui creditor extrasul din listă referitor la creanța sa.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Un creditor privilegiat beneficiază de o garanție care îi asigură prioritatea la plată, în raport cu ceilalți creditori simpli, numiți chirografari, ai debitorului său, în cazul deschiderii unei proceduri colective în privința acestuia.

Astfel, un creditor poate fi privilegiat:

- deoarece dispune de o garanție acordată de debitorul acestuia sau pe care a obținut-o în justiție sau
- pentru că legea îi conferă un privilegiu ca urmare a calității sale.

Nu toți creditorii privilegiați sunt egali. În cazul în care mai mulți creditori privilegiați sunt în concurență, aceștia sunt plătiți în ordinea stabilită prin lege, dar întotdeauna înaintea creditorilor chirografari.

Creditorii chirografari sunt plătiți din activele rămase ale debitorului după plata creditorilor privilegiați. Distribuția se efectuează astfel încât proporția dintre orice creanță admisă și valoarea plății efectuate să fie identică pentru toți creditorii.

Ordinea privilegiilor

Salvagardare și reorganizare judiciară

Distribuția prețului de vânzare al unui bun imobil între creditori se face respectând următoarea ordine:

Creaanțele „super privilegiate” ale salariilor: plata remunerației pentru ultimele șazeci de zile lucrătoare anterioare hotărârii de deschidere a procedurii;

Costurile judiciare apărute în mod regulat ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, pentru derularea procedurii: costurile legate de conservarea, valorificarea bunurilor și distribuția prețului între creditori (costuri de inventariere și de publicitate, remunerarea mandatarilor judiciari etc);

Creaanțele garantate prin privilegiul concilierii: acestea sunt în beneficiul creditorilor care sunt de acord să aducă o nouă contribuție în numerar sau să furnizeze un nou bun sau un serviciu nou, în vederea asigurării continuării activității întreprinderii și a sustenabilității acesteia;

Privilegiul creanțelor apărute ulterior hotărârii de deschidere a procedurii: creanțele apărute pentru derularea procedurii sau din menținerea provizorie a activității sau creanțele apărute în contrapartidă pentru un serviciu furnizat debitorului pe durata menținerii activității sau din executarea unui contract în curs menținut de lichidator sau creanțele apărute pentru nevoile vieții de zi cu zi a debitorului persoană fizică;

Creaanțele garantate prin privilegiul general al angajaților: plata remunerației pentru ultimele șase luni de muncă anterioare hotărârii de deschidere a procedurii;

Creaanțele garantate printr-un privilegiu special sau printr-o ipotecă;

Creaanțele negarantate.

Distribuția prețului de vânzare al unui bun mobil între creditori se face respectând următoarea ordine:

Creaanțele garantate printr-o garanție mobilă specială cu drept de retenție;

Creaanțele „super privilegiate” ale salariilor: plata remunerației pentru ultimele șazeci de zile lucrătoare anterioare hotărârii de deschidere a procedurii.

Costurile judiciare apărute în mod regulat ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, pentru derularea procedurii: costurile legate de conservarea, valorificarea bunurilor și distribuția prețului între creditori (costuri de inventariere și de publicitate, remunerarea mandatarilor judiciari etc);

Creaanțele garantate prin privilegiul concilierii: acestea sunt în beneficiul creditorilor care sunt de acord să aducă o nouă contribuție în numerar sau să furnizeze un nou bun sau un serviciu nou, în vederea asigurării continuării activității întreprinderii și a sustenabilității acesteia;

Privilegiul creanțelor apărute ulterior hotărârii de deschidere a procedurii: creanțele apărute pentru derularea procedurii sau din menținerea provizorie a activității sau creanțele apărute în contrapartidă pentru un serviciu furnizat debitorului pe durata menținerii activității sau din executarea unui contract în curs menținut de lichidator sau creanțele apărute pentru nevoile vieții de zi cu zi a debitorului persoană fizică;

Privilegiul de trezorerie;

Creaanțele garantate printr-un privilegiu mobilă specială fără drept de retenție;

Creaanțele garantate prin alte privilegii mobiliare generale;

Creaanțele negarantate.

Lichidarea judiciară

Distribuția prețului de vânzare al unui bun imobil între creditori se face respectând următoarea ordine:

Creanțele salariale „super privilegiate” ale salariilor: plata remunerației pentru ultimele șazece de zile lucrătoare anterioare hotărârii de deschidere a procedurii;

Costurile judiciare apărute în mod regulat ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, pentru derularea procedurii: costurile de inventariere și de publicitate, remunerarea mandatarilor judiciari;

Creanțele garantate prin privilegiul concilierii: acestea sunt în beneficiul creditorilor care sunt de acord să aducă o nouă contribuție în numerar sau să furnizeze un nou bun sau un serviciu nou, în vederea asigurării continuării activității întreprinderii și a sustenabilității acesteia;

Creanțele garantate prin garanții imobiliare speciale;

Privilegiul creanțelor apărute ulterior hotărârii de deschidere a procedurii: creanțele apărute pentru derularea procedurii sau din menținerea provizorie a activității sau creanțele apărute în contrapartidă pentru un serviciu furnizat debitorului pe durata menținerii activității sau din executarea unui contract în curs menținut de lichidator sau creanțele apărute pentru nevoile vieții de zi cu zi a debitorului persoană fizică;

Creanțele negarantate.

Distribuirea prețului de vânzare al unui bun mobil între creditori se face respectând următoarea ordine:

Creanțele garantate printr-o garanție mobilă specială cu drept de retenție;

Creanțele salariale „super privilegiate” ale salariilor: plata remunerației pentru ultimele șazece de zile lucrătoare anterioare hotărârii de deschidere a procedurii;

Costurile judiciare apărute în mod regulat ulterior hotărârii de deschidere a procedurii, pentru derularea procedurii: costurile de inventariere și de publicitate, remunerarea mandatarilor judiciari;

Creanțele garantate prin privilegiul concilierii;

Privilegiul creanțelor apărute ulterior hotărârii de deschidere a procedurii: creanțele apărute pentru derularea procedurii sau din menținerea provizorie a activității sau creanțele apărute în contrapartidă pentru un serviciu furnizat debitorului pe durata menținerii activității sau din executarea unui contract în curs menținut de lichidator sau creanțele apărute pentru nevoile vieții de zi cu zi a debitorului persoană fizică;

Creanțele garantate printr-o ipotecă mobilă sau creanțele garantate printr-un gaj pe materiale sau utilaje;

Privilegiul de trezorerie;

creanțele garantate printr-o garanție mobilă specială fără drept de retenție;

Alte privilegii mobiliare (articolul 2331 din Codul civil) și privilegiul general al salariilor;

Creanțele negarantate.

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Salvgardare și reorganizare judiciară

Procedurile de salvagardare și de reorganizare judiciară au fost instituite pentru a permite salvagardarea întreprinderii, menținerea activității și a locurilor de muncă și lichidarea datoriilor, pe baza unui plan. Un plan de salvagardare sau de reorganizare poate fi adoptat numai dacă sunt îndeplinite aceste condiții.

Debitorul aflat în procedură de salvagardare sau administratorul, în caz de reorganizare judiciară, elaborează proiectul de plan, în cazul în care există o posibilitate reală ca întreprinderea să fie salvagardată. Acesta este format din trei componente:

— o componentă economică și financiară care stabilește perspectivele de reorganizare în funcție de posibilități și de modalitățile de desfășurare a activităților, de starea pieței și de mijloacele de finanțare disponibile;

— definirea modalităților de achitare a datoriilor și a eventualelor garanții pe care directorul întreprinderii trebuie să le subscrie pentru a asigura executarea acestora;

— o componentă socială, în care acesta descrie și justifică nivelul și perspectivele de ocupare a forței de muncă, precum și condițiile sociale avute în vedere pentru continuarea activității. În cazul în care proiectul prevede concedieri din motive economice, acesta reamintește măsurile deja adoptate și stabilește măsurile care trebuie luate pentru a facilita reangajarea și remunerarea angajaților ale căror locuri de muncă sunt amenințate.

Planul menționează ansamblul angajamentelor asumate de persoanele responsabile pentru punerea în aplicare și care sunt necesare pentru reorganizarea întreprinderii.

Instanța se pronunță ulterior cu privire la proiectul de plan care îi este prezentat de către debitor sau de către un creditor.

Hotărârea instanței prin care se adoptă un plan de salvagardare sau de reorganizare sau un plan de transfer este o hotărâre judecătorească. Planul prezintă, de asemenea, un aspect contractual, în cazul în care au fost constituite comitete de creditori.

Durata planului nu poate să depășească zece ani, respectiv cincisprezece ani în cazul fermierilor.

Instanța numește pe durata planului administratorul sau mandatarul judiciar în calitate de administrator însărcinat cu executarea planului pentru a monitoriza punerea în aplicare a acestuia.

Adoptarea planului pune capăt perioadei de observare. Debitorul își redobândește bunurile și poate să-și gestioneze din nou întreprinderea, sub rezerva măsurilor impuse de instanță în cadrul planului.

Debitorul trebuie să respecte prevederile planului în toate aspectele sale.

În caz contrar, în caz de neîndeplinire a angajamentelor sale sau în caz de intrare în încetare de plăți în cursul executării planului de salvagardare sau de reorganizare judiciară, debitorul se expune anulării planului și reluării procedurii.

Conversia în lichidare judiciară

Lichidarea judiciară poate fi pronunțată în timpul sau la sfârșitul perioadei de observare inițiată printr-o hotărâre de salvagardare, precum și printr-o hotărâre de reorganizare judiciară.

Instanța trebuie să dispună lichidarea judiciară din momentul în care continuarea activității întreprinderii se dovedește imposibilă sau în momentul în care nu poate fi adoptat un plan de transfer în cadrul procedurii de reorganizare judiciară.

Încetarea obligațiilor debitorului persoană fizică aflat în lichidare judiciară

Desistarea debitorului începe din ziua pronunțării lichidării judiciare până la încheierea lichidării. În acest moment, acesta își recuperează drepturile și poate din nou să exercite acțiuni.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

Finalizarea executării planului de salvagardare sau de reorganizare judiciară nu permite creditorilor care nu și-au declarat creanța să inițieze acțiuni împotriva debitorului.

Reluarea în mod excepțional a procedurilor individuale este prevăzută în mod expres numai în cazul încheierii procedurii de lichidare judiciară din cauza lipsei de active suficiente.

Momentul în care procedura de insolvență este considerată încheiată

Perioada de observare este perioada cuprinsă între data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și data hotărârii prin care se adoptă planul de salvagardare sau de reorganizare judiciară sau prin care se pronunță lichidarea judiciară.

În cadrul procedurii de salvagardare, precum și în cadrul procedurii de reorganizare judiciară, se continuă activitatea pe durata perioadei de observare, iar debitorul continuă, în principiu, să-și administreze întreprinderea, cu anumite restricții.

În cazul în care există o posibilitate reală ca întreprinderea să fie salvagardată, perioada de observare ar trebui să se încheie cu un plan de salvagardare sau de reorganizare judiciară.

Adoptarea unui plan de salvagardare sau de reorganizare conduce la recuperarea de către debitor a capacității sale de gestionare a întreprinderii, însă aceasta nu pune capăt procedurii.

Într-adevăr, încheierea procedurii are loc după ce raportul de încetare a misiunii administratorului și a mandatarului judiciar a fost aprobat de către judecător. Președintele tribunalului emite ulterior un ordin de încheiere, care constituie o măsură de administrare judiciară care nu poate face obiectul unei căi de atac. Procedura este astfel încheiată din punct de vedere judiciar din data emiterii ordinului de încheiere.

Cu toate acestea, efectele procedurii nu se opresc odată cu ordinul de încheiere, întrucât planul de salvagardare sau de reorganizare judiciară este încă în curs de desfășurare.

Debitorul trebuie să respecte prevederile planului în toate aspectele sale.

În caz contrar, în caz de neîndeplinire a angajamentelor sale sau în caz de intrare în încetare de plăți în cursul executării planului de salvagardare sau de reorganizare judiciară, debitorul se expune anulării planului și reluării procedurii.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile și cheltuielile aferente procedurii sunt suportate de întreprinderea care face obiectul procedurii de insolvență.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

În cazul în care instanța deschide o procedură de reorganizare judiciară sau de lichidare judiciară, data de încetare a plăților de către debitor este considerată, în principiu, a interveni la data deciziei de deschidere a procedurii.

Cu toate acestea, instanța are posibilitatea să fixeze data de încetare a plăților la o dată anterioară de până la 18 luni înaintea datei de deschidere a procedurii de insolvență.

Intervalul de timp de la data încetării plăților până la data deschiderii unei proceduri de reorganizare judiciară sau de lichidare judiciară este denumit în acest caz „perioadă suspectă”.

Anumite acte încheiate de debitor pe parcursul perioadei suspecte care par frauduloase se anulează.

Acțiunea în declararea nulității a actelor încheiate în perioada suspectă ține de competența exclusivă a instanței sesizate cu procedura.

Exercitarea acțiunii este rezervată administratorului judiciar, mandatarului judiciar, lichidatorului sau ministerului public.

Creditorii pot exercita, individual sau colectiv, prin intermediul mandatarului judiciar, o acțiune în constatarea inopozibilității actelor încheiate de către debitor. Actul este nul în raport cu toate persoanele, iar nulitatea produce efecte retroactiv.

Există douăsprezece cazuri în care actele suspecte atrag **nulitatea obligatorie**:

Toate actele cu titlu gratuit de transfer de bunuri mobile sau imobile;

Orice contract comutativ în care obligațiile debitorului depășesc considerabil obligațiile celeilalte părți;

Orice plată, prin oricare metodă, pentru datoriile care nu erau scadente la data efectuării plății;

Orice plată pentru datoriile scadente, realizată în alt mod decât în numerar, bonuri de comerț, transfer, borderouri de cesiune sau oricare alt tip de plată general acceptat în relațiile comerciale;

Orice depunere și orice consemnațiune de sume efectuate în urma unui gaj asupra unui bun în lipsa unei hotărâri judecătorești care a dobândit autoritate de lucru judecat;

Orice ipotecă convențională, orice ipotecă judiciară, precum și ipoteca legală a soților și orice drept de garanție sau de gaj constituite asupra bunurilor debitorului pentru datoriile contractate anterior;

Orice măsură asigurătorie, cu excepția cazului în care înscrierea sau actul de punere sub sechestrul este anterior datei de încetare a plăților;

Orice autorizare și ridicare a opțiunilor pentru angajații întreprinderii;

Orice transfer de bunuri sau de drepturi într-un patrimoniu fiduciar, cu excepția cazului în care un astfel de transfer are loc cu titlu de garanție pentru o datorie contractată simultan;

Orice act adițional la un contract de fiducie care afectează drepturile sau bunurile deja transferate într-un patrimoniu fiduciar pentru garantarea de datorii contractate anterior respectivului act adițional;

În cazul în care debitorul este o întreprindere profesională unipersonală cu răspundere limitată, orice utilizare sau modificare a destinației unui bun, sub rezerva plății unor venituri care nu sunt utilizate pentru activitatea profesională, din care rezultă o diminuare a patrimoniului care face obiectul procedurii în beneficiul unui alt patrimoniu al întreprinzătorului respectiv;

Declarația notarială de insesizabilitate întocmită de debitor.

Aceste acte trebuie să fie anulate de instanță, indiferent dacă părțile sunt de bună-credință sau de rea-credință.

De asemenea, instanța poate anula actele cu titlu gratuit de transfer de bunuri mobile sau imobile, precum și declarația de insesizabilitate, efectuate în cele șase luni anterioare datei de încetare a plăților. Aceste cazuri fac obiectul nulității relative.

Ultima actualizare: 13/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Croația

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura prefalimentului și procedura falimentului pot fi introduse împotriva persoanelor juridice, precum și împotriva bunurilor unui debitor individual, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Un debitor individual în sensul Legii privind falimentul (*Stečajni zakon – „SZ”*) este o persoană fizică supusă impozitului pe venit din activități independente în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitul pe venit (*Zakon o porezu na dohodak*) sau o persoană fizică supusă impozitului pe venit aplicabil societăților comerciale în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitarea societăților comerciale (*Zakon o porezu na dobit*).

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

a) Procedura prefalimentului poate fi inițiată în cazul în care instanța constată existența unui caz de insolvență iminentă, și anume instanța concluzionează că debitorul nu va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile existente la data la care acestea devin scadente.

Insolvența este considerată a fi iminentă dacă încă nu au apărut circumstanțele din cauza cărora debitorul este considerat insolubil și dacă:

- în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agenția Financiară (*Financijska agencija*), debitorul are înregistrate una sau mai multe datorii neonorate pentru care a existat un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau
- debitorul a întârziat peste 30 de zile cu plata salariilor angajaților în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați, sau
- debitorul nu efectuează în termen de 30 de zile plata contribuțiilor și a impozitelor pentru salariile menționate la paragraful anterior, începând cu data la care era obligat să efectueze plata salariilor angajaților.

B) Procedura falimentului poate fi inițiată în cazul în care instanța stabilește existența unor motive de faliment, și anume insolabilitate sau îndatorare excesivă.

Insolvența există dacă debitorul este în permanentă incapacitate de a-și achita datoriile financiare restante. Faptul că debitorul și-a achitat sau își poate achita integral sau parțial creanțele unor creditori nu califică debitorul ca fiind solvent.

Debitorul este considerat insolubil:

- dacă în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agenția financiară, acesta are înregistrate una sau mai multe datorii neachitate, restante de mai mult de 60 de zile, pentru care există un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau
- în cazul în care nu a plătit angajaților trei salarii consecutive în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați.

Se consideră că există supraîndatorare în cazul în care activele debitorului persoană juridică nu mai acoperă datoriile existente.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

În cazul procedurii falimentului, masa bunurilor care face obiectul falimentului include totalul activelor deținute de către debitor atunci când s-a deschis procedura falimentului, precum și activele dobândite de debitor pe durata procedurii falimentului. Masa bunurilor care face obiectul falimentului este utilizată pentru a achita costurile procedurii falimentului, precum și creanțele deținute de creditorii debitorului și creanțele a căror rambursare a fost garantată de anumite drepturi asupra patrimoniului debitorului.

Libera utilizare a activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului de către persoane care au fost autorizate să reprezinte debitorul conform legii sau de către debitorul individual, după deschiderea procedurii falimentului, nu are efecte juridice, cu excepția utilizării care este reglementată de normele generale privind respectarea principiului încrederii în registrele publice. Contraprestația este returnată contrapărții din masa bunurilor care face obiectul falimentului în cazul în care a crescut valoarea masei bunurilor care face obiectul falimentului.

În cazul în care debitorul individual a dobândit bunuri prin moștenire sau succesiune înainte de deschiderea procedurii falimentului sau în timpul acesteia, doar debitorul are dreptul să accepte sau să renunțe la moștenire sau succesiune.

Dacă un debitor formează o coproprietate sau orice alt raport legal sau parteneriat cu un terț, distribuirea activelor se desfășoară în afara procedurii falimentului. Se poate solicita o rambursare separată din partea care îi revine debitorului pentru rambursarea datoriilor care rezultă dintr-un astfel de raport.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

a) Procedura prefalimentului – cerințele pentru numirea unui administrator judiciar sunt aceleași ca pentru numirea unui lichidator. În cazul în care consideră necesar, instanța numește un administrator judiciar prin decizia sa de deschidere a procedurii prefalimentului. Sarcinile administratorului judiciar încetează la data adoptării unei decizii de confirmare a unui concordat preventiv, la data deschiderii procedurii falimentului sau în temeiul unei decizii a creditorilor.

Administratorul judiciar în procedura prefalimentului are obligația:

1. să examineze activitățile economice a debitorului
2. să examineze lista activelor și pasivelor debitorului
3. să examineze credibilitatea creanțelor înregistrate
4. să conteste creanțele dacă, pe baza declarațiilor emise de creditorii sau din alte motive, are îndoieli cu privire la veridicitatea acestora
5. să supravegheze activitatea economică a debitorului, în special operațiunile financiare ale acestuia, stabilirea de datorii față de terți, emiterea de instrumente de asigurare a plăților și activitățile comerciale legate de vânzarea de bunuri sau servicii, garantând în același timp că activele debitorului nu sunt prejudiciate
6. să depună o plângere în instanță dacă debitorul acționează cu încălcarea dispozițiilor articolului 67 din SZ
7. să emită ordine și certificate în conformitate cu articolele 69 și 71 din SZ
8. să se asigure că toate cheltuielile aferente procedurii prefalimentului sunt achitate integral și la timp
9. să desfășoare alte activități în temeiul SZ.

De la data deschiderii procedurii prefalimentului și până la încheierea acesteia, debitorul poate efectua numai plățile care sunt necesare pentru activitățile sale economice obișnuite. În această perioadă, debitorul nu poate achita datoriile care au fost suportate și au devenit exigibile înainte de deschiderea procedurii prefalimentului, altele decât obligațiile de plată brute către angajații și foștii angajați ai debitorului care rezultă dintr-un raport de muncă în care creanțele au devenit exigibile până la data la care a fost deschisă procedura prefalimentului, plățile compensatorii până la suma prevăzută de lege și contractele colective de muncă, creanțele rezultate din despăgubiri ca urmare a vătămărilor corporale sau a bolilor profesionale și creanțele bazate pe salariile angajaților majorate ca valoarea contribuțiilor de bază și alte drepturi materiale ale angajaților în conformitate cu contractele de muncă și acordurile colective care au devenit scadente în urma prezentării propunerii de deschidere a procedurii prefalimentului, precum și a altor plăți necesare pentru activitățile economice obișnuite, astfel cum sunt prevăzute de o lege specială.

De la data la care se prezintă propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului până la emiterea deciziei de deschidere a procedurii prefalimentului, debitorul nu poate să-și înstrăineze sau să-și greveze activele decât cu acordul prealabil al administratorului judiciar sau al instanței în cazul în care nu a fost numit niciun administrator judiciar.

b) Procedura falimentului – lichidatorul în procedura falimentului este selectat în mod aleatoriu din lista „A” a lichidatorilor din raza teritorială a instanței competente, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ. Pe baza acestei selecții, instanța numește lichidatorul în decizia de deschidere a procedurii falimentului. În mod excepțional, în cazul în care un administrator judiciar a fost numit în procedura prefalimentului care a precedat procedura falimentului sau în cazul în care un lichidator provizoriu a fost numit în procedura falimentului, instanța numește administratorul judiciar sau lichidatorul provizoriu ca lichidator.

Lichidatorul este investit cu drepturile și obligațiile organismelor corporative ale debitorului, dacă nu este specificat altfel în SZ. În cazul în care debitorul continuă să își desfășoare activitățile economice în cursul procedurii falimentului în temeiul articolului 217 alineatul (2) din SZ, lichidatorul gestionează activitățile economice.

Lichidatorul reprezintă debitorul. Lichidatorul gestionează numai acele operațiuni ale unui debitor individual care privesc masa bunurilor care face obiectul falimentului și reprezintă debitorul având competențele unui reprezentant legal.

Lichidatorul este obligat să acționeze conștiincios și într-o manieră ordonată, în special

1. să pună în ordine evidența contabilă până la data deschiderii procedurii falimentului
2. să întocmească o estimare a costului preliminar al procedurii falimentului și să o transmită spre aprobare comitetului creditorilor
3. să instituie un comitet pentru inventarul activelor
4. să întocmească un bilanț inițial al activelor debitorului
5. să gestioneze cu diligență necesară încheierea operațiunilor inițiate, dar neterminatelor ale debitorului și operațiunile necesare pentru prevenirea prejudiciilor aduse activelor debitorului
6. să asigure valorificarea creanțelor debitorului
7. să desfășoare conștiincios activitățile comerciale ale debitorului menționate la articolul 217 alineatul (2) din SZ
8. să transmită Institutului Asigurării de Pensii din Croația documentele referitoare la statutul beneficiarilor în temeiul dreptului muncii
9. să valorifice sau să colecteze cu diligență bunurile și drepturile debitorului care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului
10. să pregătească distribuirea către creditorii și să efectueze distribuirea după aprobare
11. să transmită un raport final comitetului creditorilor
12. să facă distribuiri ulterioare către creditorii
13. în urma încheierii procedurii falimentului, să reprezinte masa bunurilor care face obiectul falimentului în conformitate cu SZ.

Lichidatorul trebuie să prezinte rapoarte scrise cu privire la desfășurarea procedurii falimentului și la bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului, utilizând un formular standard, cel puțin o dată la trei luni.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, creditorul, în conformitate cu legea sau contractul, avea dreptul la compensare, deschiderea procedurii falimentului nu are niciun efect asupra acestui drept.

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, există una sau mai multe creanțe care urmează să fie compensate sub o condiție suspensivă sau care nu sunt exigibile sau nu sunt destinate să fie efectuate în același mod, compensarea se va produce atunci când au fost îndeplinite condițiile necesare. Ceea ce nu se aplică compensării este norma conform căreia creanțele neachitate devin scadente la deschiderea procedurii falimentului și creanțele nepecuniare sau creanțele pentru o sumă nespecificată sunt stabilite la valoarea monetară la care sunt estimate la data la care se deschide procedura falimentului. În cazul în care creanța care ar trebui utilizată pentru compensare devine necondiționată și exigibilă înainte ca o astfel de compensare să fie posibilă, compensarea este exclusă.

O compensare nu este exclusă pentru creanțele exprimate în diferite valute sau unități de conturi, cu condiția ca astfel de valute sau unități de conturi să poată fi ușor schimbate la locul de rambursare a creanțelor utilizate pentru compensare. Conversia se efectuează în funcție de cursul valutar valabil la locul de rambursare la momentul primirii declarației privind compensarea.

O compensare este inadmisibilă:

1. în cazul în care creanța creditorului față de masa bunurilor care face obiectul falimentului a apărut abia după deschiderea procedurii falimentului
2. în cazul în care creanța a fost cedată creditorului de către un alt creditor abia după deschiderea procedurii falimentului
3. în cazul în care creditorul și-a dobândit creanța prin cesiune în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii falimentului sau în cazul în care procedura prefalmentului nu a fost deschisă în cele 6 luni anterioare datei la care s-a deschis procedura falimentului, iar creditorul avea cunoștința sau ar fi trebuit să aibă cunoștința că debitorul a devenit insolubil sau că a fost prezentată o propunere de a deschide procedura prefalmentului sau procedura falimentului împotriva debitorului. Prin derogare, compensarea este permisă în cazul în care creanța a fost atribuită în ceea ce privește îndeplinirea unui contract neîndeplinit sau dacă dreptul de a îndeplini creanța a fost redobândit printr-o contestație câștigată împotriva unei tranzacții legale a unui debitor.
4. în cazul în care creditorul a dobândit dreptul la compensare printr-un act juridic care poate fi anulat.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, debitorul și contrapartea sa la contract nu au executat sau nu au executat integral un contract bilateral obligatoriu, lichidatorul poate executa contractul în locul debitorului și poate solicita celeilalte părți să execute contractul. În cazul în care lichidatorul refuză să execute contractul, cealaltă parte își poate valorifica creanța exigibilă pentru întârziere numai în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului. În cazul în care cealaltă parte la contract solicită lichidatorului să își prezinte observațiile cu privire la dreptul de a alege, lichidatorul trebuie să notifice de îndată, și cel târziu după ședința de raportare, celeilalte părți prin scrisoare recomandată dacă intenționează să solicite executarea contractului. Prin derogare, în cazul în care cealaltă parte ar suferi pagube semnificative până la data ședinței de raportare și a informat lichidatorul în acest sens, acesta din urmă trebuie să notifice celeilalte părți, în termen de opt zile, prin scrisoare recomandată, dacă va solicita executarea contractului. În caz contrar, lichidatorul nu va fi autorizat să solicite executarea contractului.

În cazul în care activitățile de executat în temeiul contractului sunt divizibile și dacă cealaltă parte și-a îndeplinit parțial obligațiile de executare la momentul deschiderii procedurii falimentului, acea parte poate să își exercite dreptul la o contraprestație corespunzătoare executării parțiale în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, chiar dacă lichidatorul a solicitat executarea părții rămase. Cealaltă parte nu are dreptul, din cauza incapacității de a-și exercita dreptul la contraprestație, să solicite returnarea valorii adăugate la activele debitorului prin executarea parțială a contractului.

În cazul în care a fost înregistrată o rezervă într-un registru funciar în scopul asigurării cererii de dobândire sau de revocare a drepturilor asupra unuia dintre bunurile debitorului sau asupra unuia dintre drepturile introduse în favoarea unui debitor sau pentru asigurarea cererii de schimbare a conținutului sau a priorității unui astfel de drept, creditorul își poate soluționa creanța în calitate de creditor din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care debitorul și-a asumat orice alte obligații față de creditor, pe care ulterior nu le-a îndeplinit în totalitate sau parțial. Această dispoziție se aplică prin analogie rezervărilor din registrul de transport maritim, din registrul navelor aflate în construcție sau din registrul avioanelor.

În cazul în care, înainte de deschiderea procedurii falimentului, debitorul și-a vândut bunurile mobile cu reținerea dreptului de proprietate și a livrat bunul în posesia cumpărătorului, cumpărătorul poate solicita executarea contractului de vânzare-cumpărare. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care debitorul și-a asumat obligații suplimentare față de cumpărător pe care nu le-a îndeplinit în totalitate sau pe care le-a îndeplinit doar parțial. În cazul în care, înainte de deschiderea procedurii falimentului, debitorul a cumpărat un bun imobiliar cu reținerea dreptului de proprietate și l-a luat în posesie de la vânzător, lichidatorul are dreptul de opțiune în conformitate cu articolul 181 din SZ.

Închirierea sau concesiunea imobilelor sau a spațiilor nu încetază prin deschiderea procedurii falimentului. Aceasta se aplică, de asemenea, contractelor de închiriere și de concesiune pe care debitorul le-a încheiat în calitate de locator în legătură cu obiecte care, în scopul asigurării, au fost transferate unei terțe persoane care și-a finanțat achiziția sau producția. Drepturile care se referă la perioada anterioară deschiderii procedurii falimentului, precum și la prejudiciile cauzate de rezilierea anticipată a contractului pot fi exercitate numai de către cealaltă parte în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului.

Lichidatorul poate anula închirierea sau concesiunea unui imobil sau a unui spațiu pe care debitorul l-a contractat în calitate de locatar, indiferent de perioada contractată, cu respectarea termenului legal de preaviz. Dacă lichidatorul declară anularea, cealaltă parte, în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, poate solicita despăgubiri din cauza rezilierii anticipate a contractului. În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, debitorul nu a preluat imobilele sau spațiile, lichidatorul și cealaltă parte se pot retrage din contract. În cazul în care lichidatorul se retrage, cealaltă parte poate, în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, să solicite despăgubiri pentru daune cauzate de rezilierea anticipată a contractului. Fiecare parte este obligată, la cererea celeilalte părți și în termen de 15 zile, să informeze cealaltă parte despre intenția de a se retrage din contract. Dacă nu face acest lucru, partea își pierde dreptul la retragere.

În cazul în care debitorul, în calitate de locatar al imobilelor sau spațiilor înainte de deschiderea procedurii falimentului, a avut creanțe în legătură cu relațiile de închiriere și de concesiune pentru o perioadă ulterioară, acest fapt are efect juridic în măsura în care se referă la închiriere sau concesiune, pentru luna calendaristică curentă în momentul deschiderii procedurii falimentului. În cazul în care procedura falimentului se deschide după a cincisprezecea zi a lunii, deținerea creanțelor are, de asemenea, efect juridic pentru următoarea lună calendaristică și se referă în mod specific la plata chiriei și a taxei de concesiune. Creanțele deținute în baza executării sunt echivalente cu creanțele contractuale.

Lichidatorul poate anula, în numele debitorului în calitate de locatar, contractul de închiriere sau de concesiune într-un termen legal de preaviz, indiferent de perioadă contractuală de preaviz.

Un terț către care lichidatorul a înstrăinat imobile sau spații care au fost concesionate de debitor și care, prin urmare, încheie un contract de închiriere sau de concesiune în locul debitorului, poate anula respectivul contract într-un termen de preaviz prevăzut de lege.

În cazul în care debitorul este locatarul, cealaltă parte contractantă nu poate anula contractul de închiriere după prezentarea propunerii de deschidere a procedurii falimentului:

1. din cauza întârzierii plății chiriei sau a taxei de concesiune înaintea deschiderii procedurii falimentului
2. din cauza deteriorării situației financiare a debitorului.

Deschiderea procedurii falimentului nu are ca rezultat încetarea contractelor de muncă sau a contractelor de prestări servicii încheiate cu debitorul. Deschiderea procedurii falimentului este un motiv justificat special pentru anularea contractului de muncă. După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul, în numele debitorului (în calitate de angajator) și al angajatului, poate anula contractul de muncă, indiferent de termenul contractual al contractului și indiferent de prevederile legale sau contractuale privind protecția salariaților. Perioada de preaviz este de o lună, cu excepția cazului în care legea prevede un termen mai scurt. În cazul în care angajații consideră că anularea contractului lor de muncă nu este conformă cu legea, aceștia pot solicita protecția drepturilor lor în temeiul Legii muncii (*Zakon o radu*).

Lichidatorul poate, pe baza aprobării instanței, să încheie noi contracte de muncă pe durată determinată fără restricțiile prevăzute de normele generale privind munca pentru contractele de muncă pe durată determinată, pentru a finaliza activitățile economice deja începute și pentru a preveni eventualele daune. Lichidatorul precizează salariile și alte prestații oferite de locul de muncă, pe baza aprobării instanței și în conformitate cu legea și acordul colectiv de muncă. Salariile și prestațiile de muncă la care angajații au primit dreptul după deschiderea procedurii falimentului sunt achitate ca pasive din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Dreptul de participare al angajaților încetează la deschiderea procedurii falimentului. Acordurile cu consiliul lucrătorilor nu sunt obligatorii pentru lichidator. Ordinele debitorului referitoare la activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului încetează să mai fie valabile la deschiderea procedurii falimentului. În cazul în care persoana care primește un ordin nu a avut cunoștință de procedura falimentului fără nicio vină proprie și își continuă activitățile, ordinul este considerat a fi încă în vigoare. Creanțele persoanei care primește ordinul în legătură cu astfel de activități continuate sunt rambursate sub formă de creanțe ale creditorului în cadrul procedurii falimentului. Persoana care primește ordinul trebuie, în scopul remedierii prejudiciului, să își continue activitățile după deschiderea procedurii falimentului până când lichidatorul își asumă activitățile. Creanțele persoanei care primește ordinul în legătură cu astfel de activități sunt rambursate drept creanțe ale creditorilor din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Ofertele făcute debitorului sau ofertele făcute de debitor nu mai sunt valabile începând din ziua deschiderii procedurii falimentului, cu excepția cazului în care acestea au fost acceptate înainte de acea zi.

În ceea ce privește contractele de muncă prin care o persoană s-a angajat să efectueze anumite servicii în numele debitorului și în ceea ce privește autorizarea debitorului cu privire la activele care intră în masa bunurilor care face obiectul falimentului și atunci când această autorizare încetează să mai fie valabilă odată cu deschiderea a procedurii falimentului, persoana care primește ordinul trebuie, în scopul remedierii daunelor, să continue să desfășoare activitățile inclusiv după deschiderea procedurii falimentului până când lichidatorul își asumă desfășurarea activităților. Creanțele persoanei care primește ordinul rezultat din activitățile continuate sunt rambursate drept creanțe ale creditorilor din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Dispozițiile contractuale care, în prealabil, exclud sau limitează aplicarea dispozițiilor SZ nu au efect juridic.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

a) Procedura prefalimentului – nu se poate introduce o procedură asigurătorie, administrativă sau de executare împotriva debitorului din ziua deschiderii procedurii prefalimentului și până la încheierea acesteia. Orice astfel de proceduri care sunt în curs sunt suspendate în ziua deschiderii procedurii prefalimentului. Procedura suspendată va continua la propunerea creditorilor:

- în urma încheierii unui concordat preventiv – în ceea ce privește creanțele sau o parte din creanțele care au fost contestate în cadrul procedurii prefalimentului

- în urma unei decizii definitive de întrerupere a procedurii prefalimentului.

Aceste dispoziții nu se aplică procedurilor care nu sunt afectate de procedura prefalimentului sau procedurilor de rambursare a creanțelor care au survenit după deschiderea procedurii prefalimentului.

În cadrul unei proceduri în fața instanței în care a fost dispusă suspendarea procedurii din cauza deschiderii procedurii prefalimentului și în care ulterior a fost pronunțată o decizie definitivă de confirmare a concordatului preventiv care a inclus creanța creditorului, instanța va continua procedura și va respinge acțiunea sau va întrerupe procedura asigurătorie sau de executare, mai puțin în ceea ce privește creanțele sau o parte din creanțele care au fost contestate în procedura prefalimentului.

b) Procedura falimentului – după deschiderea procedurii falimentului, creditorii persoane fizice nu pot solicita executarea sau asigurarea împotriva debitorului pentru acele părți din activele acestuia care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sau împotriva altor active ale debitorului. Creditorii care nu sunt creditori în cadrul procedurii falimentului nu sunt autorizați să solicite executarea sau asigurarea împotriva creanțelor viitoare ale debitorilor individuali, pe baza raportului lor de muncă sau de prestare de alte servicii, sau a creanțelor lor pe această bază în procedura falimentului, cu excepția procedurilor asigurătorii sau de executare pentru rambursarea creanțelor de întreținere și a altor creanțe care pot fi achitate din partea din veniturile debitorului provenite din activități profesionale din care nu pot fi achitate creanțele altor creditori. O astfel de procedură asigurătorie și de executare aflată în curs la momentul deschiderii procedurii falimentului este întreruptă. Odată ce această procedură continuă, instanța de executare încetează astfel de proceduri.

După deschiderea procedurii falimentului, creditorii îndreptățiți să pretindă ca o parte din bunurile debitorului să fie excluse din masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*izlučni vjerovnici*) pot, în scopul exercitării drepturilor lor, să inițieze proceduri asigurătorii și de executare împotriva debitorului în conformitate cu normele generale ale procedurii de executare. Procedura asigurătorie și de executare suspendată pe care creditorii au inițiat-o înainte de deschiderea procedurii falimentului va continua și va fi executată de o instanță de executare în conformitate cu normele procedurii de executare.

După deschiderea procedurii falimentului, creditorii care au dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) nu sunt autorizați să inițieze proceduri asigurătorii sau de executare. Procedurile asigurătorii și de executare aflate în curs în momentul deschiderii procedurii falimentului sunt suspendate. Procedurile asigurătorii și de executare suspendate sunt continuate de către instanța care desfășoară procedura falimentului prin aplicarea regulilor de valorificare a elementelor pentru care există un drept la acoperirea separată a creanțelor în cadrul procedurii falimentului.

După deschiderea procedurii falimentului, înscrierea în registrele publice este permisă dacă au fost îndeplinite condițiile preliminare de înscriere înainte ca consecințele juridice ale declanșării procedurii falimentului să producă efecte.

Executarea pentru rambursarea creanțelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului care nu se bazează pe actele juridice ale lichidatorului nu este permisă timp de șase luni de la deschiderea procedurii falimentului.

Această dispoziție nu se aplică pentru:

1. pasivul din masa bunurilor care face obiectul falimentului dintr-un contract bilateral obligatoriu pe care lichidatorul s-a angajat să îl execute
2. obligațiile care decurg dintr-un raport contractual permanent după expirarea primului termen-limită până la care lichidatorul ar fi putut anula contractul
3. datoriile rezultate dintr-un raport contractual permanent, dacă lichidatorul a primit o contraprestație în favoarea masei bunurilor care face obiectul falimentului.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

a) Procedura prefalimentului – de la data deschiderii procedurii prefalimentului și până la închiderea acesteia, nu se poate introduce acțiune civilă împotriva debitorului. Orice astfel de proceduri care sunt în curs sunt suspendate în ziua deschiderii procedurii prefalimentului. Procedurile suspendate sunt continuate la propunerea creditorului:

- în urma încheierii unui concordat preventiv – în ceea ce privește creanțele sau o parte din creanțele care au fost contestate în cadrul procedurii prefalimentului

- în urma unei decizii definitive de întrerupere a procedurii prefalimentului.

Aceste dispoziții nu se aplică procedurilor care nu sunt afectate de procedura prefalimentului sau procedurilor de soluționare a creanțelor survenite după deschiderea procedurii prefalimentului.

În cadrul unei proceduri în fața instanței în care a fost dispusă suspendarea procedurii din cauza deschiderii procedurii prefalimentului și în care, ulterior, a fost pronunțată o decizie definitivă de confirmare a concordatului preventiv care a inclus creanța creditorului, instanța va continua procedura și va respinge acțiunea sau va întrerupe procedura asigurătorie sau de executare, mai puțin în ceea ce privește creanțele sau o parte din creanțele care au fost contestate în procedura prefalimentului.

b) Procedura falimentului – lichidatorul va prelua procesele, inclusiv procedurile de arbitraj, privind bunurile care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului aflate în derulare la momentul deschiderii procedurii falimentului, acționând în numele și pe seama debitorului. Procesele legate de creanțele înregistrate în cadrul procedurii falimentului nu pot fi continuate până când nu sunt examinate în cadrul ședinței de reexaminare.

Procesele aflate în curs la deschiderea procedurii falimentului împotriva debitorului vor fi preluate de lichidator în numele acestuia în cazul în care se referă la:

1. excluderea activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului
2. soluționare separată
3. datoriile din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

a) Procedura prefalimentului – creditorii debitorului în procedura prefalimentului sunt persoanele care, la momentul deschiderii procedurii prefalimentului, au creanțe pecuniare față de debitor. Normele din SZ de stabilire a dreptului de vot în cadrul acordurilor cu creditorii se aplică în mod corespunzător dreptului de vot al creditorilor cu privire la planul de restructurare.

Creditorii își exprimă votul în scris pe buletinul de vot prevăzut. Buletinul de vot trebuie prezentat instanței nu mai târziu de începutul ședinței de vot și trebuie să fie semnat și autenticat de o persoană autorizată. În cazul în care, la începutul ședinței, creditorii nu depun buletinul de vot sau prezintă un buletin de vot din care nu se poate stabili în mod clar modul în care au votat, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Creditorii prezenți la ședință votează utilizând buletinul de vot prevăzut. În cazul în care creditorii cu drept de vot nu votează în cadrul acestei ședințe, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Fiecare grup de creditori cu drept de vot votează separat cu privire la planul de restructurare. Normele privind clasificarea participanților la acordurile cu creditorii se aplică în mod corespunzător clasificării creditorilor în cadrul procedurilor prefalimentului.

Se consideră că creditorii au acceptat planul de restructurare dacă majoritatea creditorilor au votat în favoarea acestuia și dacă, în fiecare grup, suma tuturor creanțelor creditorilor care au votat în favoarea planului este cel puțin dublă față de suma creanțelor creditorilor care au votat împotriva acceptării planului.

Creditorii care au un drept comun sau ale căror drepturi au constituit un singur drept unificat până la apariția temeiurilor pentru prefaliment se consideră ca fiind un singur creditor în cadrul procesului de votare. Titularii de drepturi separate sau de drepturi de uzufruct sunt tratați în mod corespunzător.

b) Procedura falimentului – comitetul creditorilor – în vederea protejării intereselor creditorilor în cadrul procedurii falimentului, înainte de prima ședință a creditorilor, instanța poate institui un comitet al creditorilor și poate desemna membrii acestuia.

Creditorii cu creanțele de cea mai mare valoare și creditorii cu creanțe mici trebuie să fie reprezentați în comitetul creditorilor. De asemenea, un reprezentant al foștilor angajați ai debitorului trebuie să fie reprezentat în comitetul creditorilor, cu excepția cazului în care aceștia participă la proceduri cu creanțe nesemnificative.

Creditorii cu dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) și persoanele care nu sunt creditori, dar care ar putea contribui la activitatea comitetului cu cunoștințele lor de specialitate pot fi numite membri ai comitetului creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să aibă un număr impar de membri, cel mult nouă. În cazul în care numărul creditorilor este mai mic de cinci, toți creditorii primesc competențe în comitetul creditorilor.

În cazul în care, în cadrul ședinței de reexaminare, creanțele recunoscute ale creditorilor au fost determinate ca având o valoare de peste 50 de milioane HRK, iar debitorul are, în ziua deschiderii procedurii falimentului, contracte de muncă cu mai mult de 20 de angajați, instanța este responsabilă pentru a permite creditorilor să emită o decizie privind instituirea unui comitet al creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să supravegheze lichidatorul și să-l sprijine în desfășurarea activităților de afaceri, precum și să monitorizeze operațiunile în conformitate cu articolul 217 din SZ, să examineze registrele contabile și alte evidențe aferente afacerii și să dispună verificarea cifrei de afaceri și a sumei în numerar. Comitetul creditorilor poate autoriza membrii individuali ai comitetului să desfășoare activități individuale în sfera sa de responsabilități.

În cadrul sferei sale de responsabilități, comitetul creditorilor va efectua, în special:

1. examinarea rapoartelor lichidatorului cu privire la desfășurarea procedurii falimentului și la masa bunurilor care face obiectul falimentului
 2. revizuirea registrelor de afaceri și a întregii documentații care a fost preluată de lichidator
 3. depunerea de obiecții în instanță împotriva actelor lichidatorului
 4. aprobarea estimărilor costurilor pentru procedura falimentului
 5. formularea unui avis pentru instanță cu privire la lichidarea activelor debitorului, la cererea instanței
 6. formularea unui avis pentru instanță cu privire la continuarea activităților economice în desfășurare sau la activitățile debitorului, la cererea instanței
 7. formularea unui avis pentru instanță cu privire la recunoașterea pierderilor justificate care au fost constatate în inventarul bunurilor, la cererea instanței
- (3) Comitetul creditorilor trebuie să notifice creditorii cu privire la desfășurarea procedurii și la situația masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Adunarea creditorilor

Instanța convoacă o adunare a creditorilor. Dreptul de participare este acordat tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului, tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului cu drept de rambursare separată, lichidatorului și debitorului individual.

La ședința de raportare sau la orice ședință ulterioară, adunarea creditorilor este autorizată:

1. să instituie un comitet al creditorilor, în cazul în care acesta nu a fost deja stabilit, sau să îi modifice componența sau să revoce comitetul
2. să numească un nou lichidator
3. să decidă continuarea sau întreruperea activităților debitorului și modalitatea și condițiile de lichidare a activelor debitorului
4. să dispună lichidatorului întocmirea unui acord cu creditorii
5. să adopte orice decizie care este de competența comitetului creditorilor
6. să decidă asupra altor aspecte relevante pentru punerea în aplicare și închiderea procedurii falimentului în temeiul SZ.

Adunarea creditorilor are dreptul să ceară lichidatorului să prezinte notificări și rapoarte privind situația de fapt și activitățile economice. În cazul în care nu a fost instituit niciun comitet al creditorilor, adunarea creditorilor poate dispune verificarea cifrei de afaceri și a sumelor în numerar gestionate de lichidator.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

La deschiderea procedurii falimentului, drepturile debitorului ca persoană juridică expiră și sunt transferate lichidatorului. La deschiderea procedurii falimentului, drepturile unui debitor individual de a administra și a dispune de activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt transferate lichidatorului.

După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul trebuie să preia imediat posesia și administrarea întregului patrimoniu al masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul poate solicita instanței, în baza unei decizii de executare privind deschiderea procedurii falimentului, să dispună debitorului să predea activele și să stabilească măsuri de executare pentru executarea forțată a ordinului.

Lichidatorul poate solicita instanței, după ce decizia de deschidere a procedurii falimentului devine definitivă, să dispună unor terți care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului să predea activele respective. Împreună cu cererea menționată, lichidatorul trebuie să prezinte un document care să ateste dreptul de proprietate asupra activelor. Instanța ia o decizie cu privire la propunerea lichidatorului după audierea persoanelor care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul compilează o listă de active individuale din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Debitorul individual și persoanele autorizate anterior să reprezinte debitorul prin lege trebuie să coopereze cu lichidatorul în această privință. Lichidatorul trebuie să colecteze informațiile necesare de la persoanele menționate, cu excepția cazului în care acest lucru ar determina întârzierea nejustificată a procedurii.

Lichidatorul întocmește o listă a tuturor creditorilor debitorului despre care află din registrele de afaceri ale debitorului și din documentația de afaceri, alte informații de la debitor, înregistrarea de creanțe sau altfel.

Lichidatorul compilează o imagine de ansamblu sistematică, cu privire la momentul deschiderii procedurii falimentului, prezentând și comparând activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului și datoriile debitorului și evaluarea acestora.

Inventarul masei bunurilor care face obiectul falimentului, lista creditorilor și prezentarea generală a activelor și pasivelor trebuie să fie depuse la grefa instanței cel mai târziu cu opt zile înainte de ședința de raportare.

Obligația debitorului, în temeiul dreptului comercial și fiscal, de a păstra registre și de a prezenta conturile rămâne neschimbată prin deschiderea procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să îndeplinească astfel de îndatoriri care decurg din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul trebuie să transmită instanței, cu cel puțin 15 zile înainte de ședința de raportare, un raport privind situația economică a debitorului și motivele acestei situații, raport care va fi publicat în buletinul informativ electronic al instanței (*e-Oglasna ploča suda*) cu cel mult opt zile înainte de ședința de raportare.

După ședința de raportare, lichidatorul trebuie să valorifice, fără întârziere, activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului, dacă acest lucru nu contravine deciziei adunării creditorilor.

Lichidatorul trebuie să valorifice activele din procedura falimentului în conformitate cu deciziile adunării creditorilor și ale comitetului creditorilor.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

La deschiderea procedurii falimentului, drepturile debitorului ca persoană juridică expiră și sunt transferate lichidatorului. La deschiderea procedurii falimentului, drepturile unui debitor individual de a administra și a dispune de activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt transferate lichidatorului.

După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul trebuie să preia imediat posesia și administrarea întregului patrimoniu al masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul poate solicita instanței, în baza unei decizii de executare privind deschiderea procedurii falimentului, să dispună debitorului să predea activele și să stabilească măsuri de executare pentru executarea forțată a ordinului.

Lichidatorul poate solicita instanței, după ce decizia de deschidere a procedurii falimentului devine definitivă, să dispună unor terți care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului să predea activele respective. Împreună cu cererea menționată, lichidatorul trebuie să prezinte un document care să ateste dreptul de proprietate asupra activelor. Instanța ia o decizie cu privire la propunerea lichidatorului după audierea persoanelor care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul compilează o listă de active individuale din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Debitorul individual și persoanele autorizate anterior să reprezinte debitorul prin lege trebuie să coopereze cu lichidatorul în această privință. Lichidatorul trebuie să colecteze informațiile necesare de la persoanele menționate, cu excepția cazului în care acest lucru ar determina întârzierea nejustificată a procedurii.

Lichidatorul întocmește o listă a tuturor creditorilor debitorului despre care află din registrele de afaceri ale debitorului și din documentația de afaceri, alte informații de la debitor, înregistrarea de creanțe sau altfel.

Lichidatorul compilează o imagine de ansamblu sistematică, cu privire la momentul deschiderii procedurii falimentului, prezentând și comparând activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului și datoriile debitorului și evaluarea acestora.

Inventarul masei bunurilor care face obiectul falimentului, lista creditorilor și prezentarea generală a activelor și pasivelor trebuie să fie depuse la grefa instanței cel mai târziu cu opt zile înainte de ședința de raportare.

Obligația debitorului, în temeiul dreptului comercial și fiscal, de a păstra registre și de a prezenta conturile rămâne neschimbată prin deschiderea procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să îndeplinească astfel de îndatoriri care decurg din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul trebuie să transmită instanței, cu cel puțin 15 zile înainte de ședința de raportare, un raport privind situația economică a debitorului și motivele acestei situații, raport care va fi publicat în buletinul informativ electronic al instanței (*e-Oglasna ploča suda*) cu cel mult opt zile înainte de ședința de raportare.

După ședința de raportare, lichidatorul trebuie să valorifice, fără întârziere, activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului, dacă acest lucru nu contravine deciziei adunării creditorilor.

Lichidatorul trebuie să valorifice activele din procedura falimentului în conformitate cu deciziile adunării creditorilor și ale comitetului creditorilor.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

a) Procedura prefalimentului – înregistrarea creanțelor se face la unitatea competentă a Agenției Financiare utilizând un formular standard, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care dovedesc creanța.

Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală (*Ministarstvo financija – Porezna uprava*) poate înregistra creanțe rezultate din impozite, suprataxă, contribuții la asigurarea obligatorie care trebuie prelevate, prin lege, din venituri și salarii, precum și alte creanțe pe care aceasta este autorizată să le încaseze în baza reglementărilor speciale, cu excepția creanțelor rezultate din impozitul și suprataxa pe veniturile din activități profesionale și a contribuțiilor din suma de bază pentru persoanele asigurate în cadrul unui raport de muncă.

În procedura prefalimentului, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală nu pot înregistra creanțe dintr-un raport de muncă, plăți compensatorii până la suma prevăzută de lege sau convenția colectivă și creanțe pe baza despăgubirilor pentru daunele și prejudiciile cauzate de vătămările suferite la locul de muncă sau bolile profesionale; aceste creanțe nu pot face obiectul procedurii prefalimentului. Dacă solicitantul nu a declarat aceste creanțe în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului sau dacă le-a declarat eronat, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală au dreptul să formuleze o obiecție.

La înregistrarea creanțelor, creditorii care au dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) au obligația să furnizeze informații cu privire la drepturile lor, baza juridică pentru acoperirea separată a creanțelor și partea din activele debitorului la care se aplică dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor și să declare dacă renunță sau nu la dreptul la rambursare separată.

La înregistrarea creanțelor, creditorii îndreptățiți să pretindă ca o parte din bunurile debitorului să fie excluse din masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*izlučni vjerovnici*) au obligația de a furniza informații cu privire la drepturile lor, temeiul juridic al dreptului de scutire și partea din activele debitorului la care se aplică dreptul lor de scutire.

La înregistrarea creanțelor, ambele tipuri de creditori (*razlučni vjerovnici* și *izlučni vjerovnici*) trebuie să emită o declarație privind consimțământul sau refuzul consimțământului acestora pentru suspendarea rambursării din activele la care se aplică dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor sau suspendarea segregării activelor cărora li se aplică dreptul de scutire, în scopul punerii în aplicare a planului de restructurare.

Un concordat preventiv nu trebuie să interfereze cu dreptul creditorilor la rambursare separată din activele cărora li se aplică dreptul la rambursare separată, cu excepția cazului în care respectivul acord prevede altfel. În cazul în care concordatul preventiv prevede în mod expres altfel, acesta trebuie să precizeze partea din drepturile respectivelor creditori care va fi redusă, perioada de timp pentru care va fi amânată rambursarea și ce alte dispoziții ale procedurii prefalimentului se vor aplica acestor drepturi.

În cazul în care creditorul nu înregistrează o creanță, dar creanța a fost menționată în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului, o astfel de creanță este considerată ca fiind înregistrată.

Debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, trebuie să se pronunțe asupra creanțelor înregistrate de creditori. Această observație este transmisă unității competente a Agenției Financiare utilizând un formular standard, care conține următoarele informații pentru fiecare creanță:

1. numărul creanței din tabelul de creanțe înregistrate
2. informații pentru identificarea creditorilor
3. valoarea creanței înregistrate
4. declarația debitorului și a administratorului judiciar, dacă este desemnat, de recunoaștere sau contestare a creanței
5. valoarea contestată a creanței
6. faptele care susțin inexistența creanței contestate sau a părții contestate din creanță.

La expirarea termenului-limită de prezentare a unei poziții privind creanțele înregistrate, debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, nu se mai pot opune creanțelor pe care le-au recunoscut.

Un creditor poate contesta o creanță înregistrată de un alt creditor.

Contestarea creanței este trimisă unității competente a Agenției Financiare utilizând formularul standard și trebuie să conțină următoarele informații:

1. informații pentru identificarea creditorului care contestă creanța
2. numărul de referință al creanței contestate din tabelul creanțelor înregistrate
3. informații pentru identificarea creditorului care a înregistrat creanța contestată
4. valoarea creanței înregistrate care este contestată
5. o declarație a creditorului care contestă creanța
6. valoarea contestată a creanței
7. faptele care susțin inexistența creanței contestate sau a părții contestate din creanță.

Agenția Financiară întocmește un tabel al creanțelor înregistrate și un tabel al creanțelor contestate utilizând un formular standard.

b) Procedura falimentului – înregistrarea creanțelor se face la lichidator utilizând un formular standard, în dublu exemplar, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care dovedesc creanța.

Lichidatorul va întocmi o listă a tuturor creanțelor angajaților și foștilor angajați ai debitorului până la deschiderea procedurii falimentului, care trebuie raportate în sume brute și nete; două copii ale înregistrării creanțelor trebuie depuse spre semnare.

Creanțele creditorilor cu prioritate mai mică se înregistrează numai la invitația specială a instanței. Înregistrarea unor astfel de creanțe ar trebui să indice faptul că acestea au o prioritate scăzută și clasamentul la care este îndreptățit creditorul.

Creditorii îndreptățiți să solicite scutirea (*izlučni vjerovnici*) trebuie să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor de scutire și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept sau să precizeze în notificarea acestora dreptul la compensare pentru dreptul de scutire.

Creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) sunt obligați să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept. În cazul în care astfel de creditori înregistrează o creanță în calitate de creditori în cadrul procedurii falimentului, aceștia trebuie să menționeze în înregistrarea lor partea din activele debitorului din cadrul procedurii falimentului căreia i se aplică dreptul la acoperirea separată a creanțelor și suma cu care creanța lor nu va fi rambursată în mod previzibil prin acest drept de separare.

Creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor și care nu informează în mod corespunzător lichidatorul cu privire la acest drept nu își pierd dreptul la rambursare separată. Cu titlu de excepție, creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor își pierd dreptul la rambursare separată și nu au dreptul să solicite despăgubiri pentru prejudiciile suferite sau orice alte compensații de la un debitor sau creditor din cadrul procedurii falimentului dacă obiectul dreptului la acoperirea separată a creanțelor a fost valorificat în procedura falimentului fără aceștia, iar dreptul de separare nu a fost înscris într-un registru public sau lichidatorul nu avea cunoștință de acesta sau nu ar fi putut avea cunoștință de acesta.

Creanțele înregistrate sunt examinate în ceea ce privește cuantumul și ordinea priorității în cadrul ședinței de reexaminare.

Lichidatorul trebuie să răspundă în mod specific în ceea ce privește recunoașterea sau contestarea fiecărei creanțe înregistrate.

Creanțele contestate de lichidator, de debitorul individual sau de unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului trebuie să fie examinate separat.

Drepturile de scutire și dreptul la acoperirea separată a creanțelor nu sunt supuse examinării.

O creanță se consideră stabilită dacă, la ședința de reexaminare, aceasta este recunoscută de lichidator și nu este contestată de un creditor din cadrul procedurii falimentului, sau dacă o contestație declarată este respinsă. Dacă un debitor individual contestă o creanță, acest lucru nu împiedică stabilirea creanței.

Instanța întocmește un tabel al creanțelor care au fost examinate, în care, pentru fiecare creanță înregistrată, introduce valoarea la care s-a stabilit creanța, ordinea priorității sale și persoana care a contestat creanța. Contestațiile privind creanțele unui debitor individual sunt introduse, de asemenea, în tabel.

Stabilirea creanței este indicată, de asemenea, de către instanță pe cambii și alte documente privind datoria.

Pe baza tabelului creanțelor examinate, instanța emite o decizie prin care stabilește cuantumul și rangul creanțelor individuale stabilite sau contestate. În temeiul acestei decizii, instanța hotărăște, de asemenea, cu privire la trimiterea la acțiunea pentru stabilirea sau contestarea creanțelor.

Dacă lichidatorul a contestat creanța, instanța va sesiza creditorul să întenteze un proces împotriva debitorului pentru stabilirea creanței contestate.

În cazul în care unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului a contestat o creanță recunoscută de lichidator, instanța va sesiza creditorul să întenteze un proces pentru stabilirea creanței contestate. Într-un astfel de proces, persoana care se opune creanței acționează în numele și pe seama debitorului.

În cazul în care creanțele angajaților și foștilor salariați ai debitorului au fost contestate, procesul de stabilire a creanțelor contestate este intentat în conformitate cu dispozițiile generale privind procedura în fața instanței și cu dispozițiile speciale privind procedurile în conflictele de muncă.

Dacă există un titlu executoriu pentru creanța contestată, instanța va sesiza partea contestantă să întenteze un proces pentru a dovedi meritele contestației.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Rambursarea creditorilor se face pe baza fluxului de numerar. Creditorii cu creanțe subordonate nu sunt luați în considerare la distribuirea parțială.

Distribuția este efectuată de către lichidator. Înainte de fiecare distribuție, lichidatorul trebuie să obțină consimțământul comitetului creditorilor sau al unei instanțe, dacă nu a fost instituit un comitet al creditorilor.

Creanțele superioare de cel mai înalt rang cuprind creanțele salariaților și foștilor angajați ai debitorului survenite până la data deschiderii procedurii falimentului dintr-un raport de muncă, pentru suma brută totală, plăți compensatorii în cuantumul prevăzut de lege sau de acordul colectiv, precum și creanțele care rezultă din despăgubirea pentru prejudiciile cauzate de o vătămare corporală sau o boală profesională.

Creanțele superioare de rang secund includ toate celelalte creanțe împotriva debitorului, cu excepția creanțelor clasificate drept subordonate.

După rambursarea creanțelor superioare, creanțele clasificate drept subordonate sunt rambursate în următoarea ordine:

1. dobânzi la creanțele creditorilor în cadrul procedurii falimentului calculate de la data deschiderii procedurii falimentului
2. costurile suportate de creditorii individuali ca urmare a participării acestora la proceduri
3. amenzi impuse pentru infracțiuni sau încălcări și costuri rezultate din proceduri penale sau privind încălcarea
4. creanțe care solicită libera prestare a serviciilor unui debitor
5. cererile de rambursare a împrumuturilor pentru a înlocui capitalul unui membru al unei societăți sau creanța corespunzătoare.

Creanțele neachitate devin scadente la deschiderea procedurii falimentului.

Creanțele legate de o condiție rezolutorie care intră în vigoare la deschiderea procedurii falimentului sunt considerate creanțe necondiționate până la intrarea în vigoare a condiției respective.

Cheltuielile legate de procedura falimentului și celelalte obligații din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt soluționate mai întâi din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Lichidatorul achită creanțele în ordinea scadenței acestora.

Înainte de distribuție, lichidatorul va întocmi o listă de creanțe care vor fi luate în considerare pentru distribuție (lista de distribuție). Creanțele angajaților și foștilor angajați ai debitorului survenite dintr-un raport de muncă derulat până la data deschiderii procedurii falimentului sunt luate în considerare în sumă brută. Lista trebuie să conțină suma creanțelor și suma disponibilă din masa bunurilor care face obiectul falimentului care urmează să fie distribuită între creditori.

Un creditor care are dreptul la acoperirea separată a creanțelor și față de care debitorul este, de asemenea, personal răspunzător ar trebui, cel târziu în termen de 15 zile de la anunțarea listei de distribuție, să prezinte lichidatorului dovezi că a renunțat la dreptul la rambursarea separată – și valoarea acesteia – sau că nu a existat o rambursare separată. Dacă acesta nu prezintă dovezi în timp util, creanța sa nu va fi luată în considerare la distribuția parțială.

Creanțele cu o condiție suspensivă sunt luate în considerare la întreaga lor valoare în timpul unei distribuții parțiale. Partea legată de aceste creanțe este rezervată în timpul distribuției.

În timpul distribuției finale, creanțele cu o condiție suspensivă nu sunt luate în considerare în cazul în care posibilitatea îndeplinirii condiției este atât de îndepărtată încât în momentul distribuției aceasta nu are valoare materială. În acest caz, sumele rezervate pentru satisfacerea creanței respective în timpul distribuțiilor anterioare sunt incluse în patrimoniul din care urmează să se facă distribuția finală.

Creditorii excluși de la distribuția parțială și care îndeplinesc ulterior condițiile prevăzute la articolele 275 și 276 din SZ primesc o sumă egală cu alți creditori din bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului în timpul următoarei distribuții. Doar ulterior va fi posibilă trecerea la rambursarea creanțelor altor creditori.

Distribuția finală va începe de îndată ce este finalizată valorificarea masei bunurilor care face obiectul falimentului. Distribuția finală poate fi inițiată numai cu acordul instanței.

În cazul în care creanțele tuturor creditorilor pot fi rambursate în totalitate în distribuția finală, lichidatorul va transfera orice excedent rămas debitorului individual. În cazul în care debitorul este persoană juridică, lichidatorul va aloca fiecărei persoane care are un interes în entitatea-debitoare partea din excedent la care această persoană ar avea dreptul în cazul unei proceduri de lichidare în afara procedurii falimentului.

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

a) Procedura prefalimentului – în cazul în care creditorii acceptă planul de restructurare, instanța va recunoaște, printr-o hotărâre, aprobarea planului de restructurare și va confirma un concordat preventiv în cadrul procedurii prefalimentului, cu excepția cazului în care:

– unul dintre creditorii stabilește, cu suficientă certitudine, că planul de restructurare reduce drepturile sub nivelul așteptat în mod rezonabil în absența restructurării

– din planul de restructurare nu pare probabil că punerea sa în aplicare va permite debitorului să devină solvent în perioada până la sfârșitul anului curent și în cei doi ani calendaristici ulteriori

– planul de restructurare nu a definit rambursarea sumelor pe care creditorii le-ar primi în cazul în care creanța lor nu ar fi contestată sau

– planul de restructurare a propus capitalizarea creanțelor unuia sau mai multor creditorii, iar membrii debitorului nu au emis o decizie de aprobare a unei astfel de activități în conformitate cu Actul privind societățile comerciale (*Zakon o trgovačkim društvima*).

Dacă nu au fost îndeplinite condițiile de confirmare a concordatului preventiv, instanța va stabili, prin decizie, neaprobarea confirmării concordatului preventiv în cadrul procedurii prefalimentului și suspendarea procedurii.

Un concordat preventiv confirmat are efect juridic față de creditorii care nu au participat la procedură și creditorii care au participat la procedură, iar creanțele contestate ale acestora sunt stabilite ulterior.

Un debitor care a obținut un profit din pasivele care sunt anulate în temeiul unui concordat preventiv confirmat trebuie să păstreze profitul astfel dobândit până la expirarea termenului pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor care decurg din concordatul preventiv.

În cazul în care un creditor anulează o creanță a debitorului în conformitate cu un concordat preventiv confirmat, valoarea creanței anulate este recunoscută drept cheltuielă deductibilă din impozitul creditorului.

b) Procedura falimentului – imediat după încheierea distribuției finale, instanța pronunță o decizie de încheiere a procedurii falimentului care este transmisă autorității care administrează registrul în care este înregistrat debitorul. La ștergerea din registru, un debitor care este persoană juridică încetează să mai existe, iar un debitor care este persoană fizică este privat de statutul de întreprinzător particular, antreprenor sau persoană care desfășoară o activitate independentă.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

Creditorii din cadrul procedurii falimentului pot continua, după încheierea procedurii falimentului împotriva unui debitor individual, exercitarea nelimitată a creanțelor rămase.

Creditorii din cadrul procedurii falimentului își pot recupera creanțele împotriva debitorului în temeiul unei decizii care prezintă stabilirea creanțelor lor, cu condiția ca aceste creanțe să fie stabilite și să nu fi fost contestate de debitor la ședința de reexaminare. O creanță care a fost contestată fără succes este echivalentă unei creanțe necontestate.

La propunerea lichidatorului sau a oricăruia dintre creditorii, sau acționând din oficiu, instanța va dispune continuarea procedurii în vederea distribuției ulterioare dacă, după ședința finală:

1. sunt îndeplinite condițiile prealabile pentru ca sumele rezervate să fie distribuite creditorilor
2. sumele care au fost plătite din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt reabsorbite în masa bunurilor care face obiectul falimentului
3. se găsesc active care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului

Instanța va dispune continuarea procedurii în scopul distribuției ulterioare, indiferent de faptul că procedura a fost încheisă.

Instanța poate să se abțină de la distribuția ulterioară și să transfere sumele disponibile pentru distribuție creditorilor sau să transfere obiectul care a fost găsit debitorului individual în cazul în care consideră necesar având în vedere suma nesemnificativă implicată sau valoarea mică a obiectului și costurile aferente continuării procedurii de distribuție ulterioară. Instanța poate condiționa continuarea procedurii în vederea distribuției ulterioare de o plată în avans care să deconteze costurile acestei proceduri.

După efectuarea distribuției ulterioare, instanța va emite o decizie de încheiere a procedurii falimentului.

După dispunerea distribuției ulterioare, lichidatorul va distribui, conform listei finale, suma care poate fi lichidată în mod liber sau suma obținută din valorificarea acelei părți din masa bunurilor care face obiectul falimentului care a fost constatată ulterior. Lichidatorul prezintă instanței un raport final.

Creditorii din masa bunurilor care face obiectul falimentului ale căror creanțe au fost constatate de către lichidator:

1. în timpul distribuției parțiale, după ce s-a determinat partea de distribuit,
2. în timpul distribuției finale, după încheierea ședinței finale,
3. în timpul distribuției ulterioare, după publicarea listei pentru distribuția respectivă,

pot solicita rambursarea numai din soldul rămas al masei bunurilor care face obiectul falimentului în urma distribuției.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Fiecare creditor suportă propriile cheltuieli de judecată în procedurile prefalimentului și falimentului, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Actele juridice întreprinse înainte de deschiderea procedurii falimentului, care împiedică rambursarea uniformă a creditorilor din cadrul procedurii falimentului (aducând prejudicii creditorilor) sau care favorizează anumii creditorii față de alții (tratamentul preferențial al creditorilor) pot fi contestate de lichidator în numele debitorului și al creditorilor din cadrul procedurii falimentului, în conformitate cu dispozițiile SZ. Omisiunile care au determinat debitorul să își piardă un drept sau pe baza cărora au fost întemeiate, întreținute sau garantate creanțele pecuniare împotriva acestuia sunt considerate echivalente cu astfel de acte juridice.

Un act juridic care asigură sau acordă creditorului garantarea sau satisfacția într-o manieră și la un moment care este în concordanță cu esența drepturilor sale (soluționare congruentă) și care a fost întreprins în cele 3 luni anterioare depunerii unei propuneri de deschidere a procedurii falimentului poate fi contestat dacă, la data actului, debitorul era insolvent, iar creditorul avea cunoștință de această stare de insolvență.

Un act juridic care asigură sau acordă creditorului garantarea sau satisfacția în conformitate cu esența drepturilor sale poate fi contestat dacă a fost întreprins după depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului și dacă, la data actului, creditorul avea cunoștință de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Se consideră că un creditor avea cunoștință de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului dacă acesta avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurări din care trebuie să fi fost evident că exista o stare de insolvență sau că a fost depusă o propunere de deschidere a procedurii falimentului.

Se consideră că persoanele care aveau o relație strânsă cu debitorul la data actului aveau cunoștință de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Un act juridic care asigură sau acordă o garanție sau satisfacție unui creditor care nu are dreptul să introducă o cerere de rambursare sau nu avea dreptul să introducă o cerere de rambursare în acest mod sau la acea dată poate fi contestat:

1. dacă a fost întreprins în ultima lună anterioară depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau după depunerea propunerii sau
2. dacă a fost întreprins în cea de a treia sau a doua lună anterioară depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului, iar debitorul era insolvent la momentul respectiv sau
3. dacă actul a fost întreprins în a treia sau a doua lună înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului, iar creditorul avea cunoștință, la data la care a fost întreprins actul, că acesta ar cauza prejudicii creditorilor din cadrul procedurii falimentului.

Se consideră că un creditor a avut cunoștință că actul ar cauza prejudicii altor creditori dacă acel creditor avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurările din care trebuie să fi fost evident că creditorii ar suferi prejudicii. Se consideră că persoanele care aveau o relație strânsă cu debitorul la data actului ar fi avut cunoștință că s-ar aduce prejudicii creditorilor din cadrul procedurii falimentului.

Un act juridic al debitorului care conduce direct la prejudicii aduse creditorilor din cadrul procedurii falimentului poate fi contestat:

1. dacă a fost întreprins în termen de trei luni înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului, în cazul în care debitorul era insolvent la data actului și în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință de starea de insolvență, sau
2. dacă a fost întreprins după depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului și în cazul în care cealaltă persoană avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință, la data actului juridic, de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Orice act juridic al debitorului care are ca rezultat pierderea oricăruia dintre drepturile debitorului sau care împiedică afirmarea oricăruia dintre drepturile debitorului sau orice act în temeiul căruia se poate menține validitatea sau se poate executa o creanță pecuniară împotriva debitorului este tratat la fel ca un act care cauzează prejudicii directe creditorilor.

Un act juridic întreprins de debitor în cei 10 ani anteriori depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului, sau ulterior, cu intenția de a cauza prejudicii creditorilor poate fi contestat în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință de intenția debitorului la data actului. Se prezumă cunoașterea intenției în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință că debitorul se confrunta cu amenințarea insolvenței și că acest act ar cauza prejudicii creditorilor.

Se consideră că un creditor a avut cunoștință că debitorul se confrunta cu amenințarea insolvenței și că un astfel de act ar aduce prejudicii creditorilor dacă acel creditor avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurările din care trebuie să fi fost evident că debitorul era insolvent și că un astfel de act ar cauza prejudicii creditorilor.

Contractele pentru interese pecuniare încheiate de debitor și de persoanele apropiate debitorului pot fi contestate în cazul în care acestea cauzează prejudicii directe creditorilor. Un astfel de contract nu poate fi contestat dacă a fost încheiat cu mai mult de doi ani înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau în cazul în care cealaltă parte dovedește că, la data încheierii contractului, nu avea cunoștință de intențiile debitorului de a aduce prejudicii creditorilor.

Un act juridic al debitorului fără compensație sau cu despăgubiri nesemnificative poate fi contestat, cu excepția cazului în care a fost întreprins cu patru ani înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului. În cazul unui cadou ocazional de valoare nesemnificativă, actul nu poate fi contestat.

Un act juridic prin care un membru al societății comerciale face o cerere de rambursare a împrumutului utilizat pentru înlocuirea capitalului sau o creanță similară este nul:

1. dacă prezintă garanții și dacă actul a fost întreprins în cei 5 ani anteriori depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau ulterior
2. dacă garantează rambursarea și dacă actul a fost întreprins în ultimul an înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau ulterior.

Un act juridic prin care participația asociatului tacit în societatea comercială este restituită, integral sau parțial, sau prin care se renunță, integral sau parțial, la partea sa din prejudiciul suferit, poate fi contestat în cazul în care contractul care are la bază un astfel de act a fost încheiat în ultimul an înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului împotriva societății sau ulterior. Același lucru este valabil, de asemenea, în cazul în care asociatul tacit este supus lichidării în conformitate cu contractul.

În cazul soluționării congruente, plățile debitorului rambursate prin intermediul cambiei nu pot fi recuperate de la beneficiar dacă, în conformitate cu legea privind instrumentele negociabile, beneficiarul, dacă ar refuza să accepte plata, ar pierde creanța față de alți debitori.

Se consideră că un act juridic a fost întreprins la data la care s-au produs efectele sale juridice.

În cazul în care o intrare într-un registru public, registru sau jurnal este necesară pentru validitatea juridică a unui act juridic, se consideră că actul juridic a fost întreprins de îndată ce sunt îndeplinite celelalte condiții prealabile pentru validitate, declarația de intenție a debitorului pentru o astfel de înregistrare devine obligatorie, iar cealaltă parte depune o cerere de înregistrare a unei modificări legale. Această prevedere se aplică, de asemenea, cererilor de intrare anticipată pentru a asigura dreptul la o modificare legislativă.

În cazul în care un act juridic este supus unei condiții sau unui termen-limită, se ia în considerare data întreprinderii acestuia, nu data la care intervine condiția sau expiră termenul-limită.

Un act juridic pentru care s-a obținut un mandat de executare și un act juridic întreprins în cadrul procesului de executare poate fi contestat.

În cazul în care debitorul a acceptat pentru prestația sa o contrapartidă cu aceeași valoare, care a devenit direct parte din activele sale, actul juridic care stă la baza acestei prestații poate fi contestat numai în condițiile unor prejudicii intenționate.

Lichidatorul poate, în numele debitorului, să conteste actele juridice ale debitorului pe baza aprobării instanței. Plângerea este formulată împotriva persoanei în privința căreia a fost întreprins actul contestat.

Lichidatorul poate depune o plângere pentru a contesta acte juridice în termen de un an și jumătate de la data deschiderii procedurii falimentului.

Orice creditor din cadrul procedurii falimentului poate introduce o acțiune pentru a contesta acte juridice în nume propriu și pe propria cheltuială dacă:

- lichidatorul nu a introdus o acțiune de contestare a actelor juridice în termenul-limită prevăzut la articolul 212 alineatul (3) din SZ – în termen de trei luni de la expirarea termenului-limită prevăzut la articolul 212 alineatul (3) din SZ.

- lichidatorul reține o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la data publicării deciziei finale prin care se confirmă retragerea acțiunii în buletinul informativ electronic al instanței (*e-Oglasna ploča suda*)

- a solicitat anterior o declarație din partea lichidatorului, iar lichidatorul a declarat că nu va introduce o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la publicarea declarației lichidatorului în buletinul informativ electronic al instanței

- a solicitat anterior o declarație din partea lichidatorului, iar lichidatorul nu a declarat în termen de trei luni dacă va introduce sau nu o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la data publicării apelului de a face o astfel de declarație.

În cazul în care cererea de contestare a actelor juridice a fost acceptată, actul juridic contestat nu va avea niciun efect juridic asupra masei bunurilor care face obiectul falimentului, iar cealaltă parte este obligată să returneze în masa bunurilor care face obiectul falimentului toate beneficiile materiale dobândite prin tranzacția contestată, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ. O propunere de executare bazată pe decizia de admitere a cererii de

contestare a actelor juridice poate fi înaintată de lichidator în numele și pe seama debitorului sau a masei bunurilor care face obiectul falimentului și de către un creditor din cadrul procedurii falimentului în nume propriu și în favoarea debitorului din cadrul procedurii falimentului sau a masei bunurilor care face obiectul falimentului.

O persoană care acceptă o prestație fără compensație sau cu o compensație nesemnificativă trebuie să returneze ceea ce a primit numai dacă a fost îmbogățită prin aceasta, cu excepția cazului în care avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință că o astfel de prestație ar dăuna creditorilor.

O hotărâre definitivă pronunțată într-o acțiune de contestare a actelor juridice se aplică debitorului din cadrul procedurii falimentului, masa bunurilor care face obiectul falimentului și toți creditorii din cadrul procedurii falimentului, cu excepția cazului în care se specifică altfel în SZ.

În cazul în care instanța a acceptat cererea de contestare a unui act juridic, partea care a formulat opoziția este obligată să returneze în masa bunurilor care face obiectul falimentului toate beneficiile materiale obținute prin tranzacția contestată. Odată ce aceste beneficii au fost returnate în masa bunurilor care face obiectul falimentului, creditorii care sunt reclamanți au dreptul la o rambursare preferențială din aceste beneficii, proporțional cu valoarea creanțelor stabilite ale acestora.

Actele juridice ale debitorului pot fi contestate prin depunerea unei obiecții în cadrul unui proces fără limită de timp.

Un act juridic poate fi contestat inclusiv împotriva moștenitorului sau împotriva altui succesor legal universal al părții adverse.

O tranzacție legală poate fi contestată împotriva altor succesori legali ai părții adverse:

1. dacă succesorul legal, la momentul achiziției, avea cunoștință de circumstanțele pe care se bazează posibilitatea de anulare a achiziției predecesorului său legal
2. dacă succesorul legal, la momentul achiziției, era o persoană aflată în relație strânsă cu debitorul, cu excepția cazului în care demonstrează că, la acea dată, nu avea cunoștință de circumstanțele pe care se bazează posibilitatea de anulare a achiziției predecesorului său legal
3. în cazul în care ceea ce a fost dobândit a fost transferat succesorului legal fără compensație sau cu o compensație nesemnificativă.

Un act juridic întreprins după deschiderea procedurii falimentului care rămâne valabil în conformitate cu normele privind protecția încrederii în registrele publice poate fi contestat în conformitate cu normele privind contestarea actelor juridice întreprinse înainte de deschiderea procedurii falimentului.

Ultima actualizare: 04/12/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Italia

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență se poate deschide împotriva agenților economici (persoane fizice sau societăți) cu condiția ca aceștia să aibă, după caz:

- a) active de 300 000,00 EUR sau mai mari în ultimii trei ani anteriori cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului sau
- b) un venit anual brut de 200 000,00 EUR sau mai mare în fiecare din ultimii trei ani anteriori cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului sau
- c) datorii totale (la data cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului) de 500 000,00 EUR sau mai mari (indiferent de data la care au apărut)

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

a) insolvența impune ca societatea să fie în stare de insolvență; aceasta poate fi solicitată de către:

- debitor
- un creditor
- procuror

b) o înțelegere cu creditorii (*concordato preventivo*) impune ca societatea să se afle în dificultate (și anume, să treacă prin dificultăți financiare care nu sunt suficient de grave pentru a provoca insolvența); poate fi solicitată doar de către debitor.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Toate activele fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu excepția următoarelor:

- 1) bunuri și drepturi strict personale;
- 2) pensii de întreținere, salarii, pensii precum și câștigul obținut de insolvent pentru munca depusă, în limita celor necesare pentru a se întreține și pentru a-și întreține familiile;
- 3) venitul din activele copiilor insolventului, disponibile acestuia conform legii, active constând din fonduri păstrate pentru nevoile familiei (*fondo patrimoniale*) și venitul generat de acestea, cu excepția celor prevăzute la articolul 170 din Codul civil;
- 4) bunurile care nu fac obiectul executării silite conform legii.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include și toate activele dobândite de insolvent după deschiderea procedurii de insolvență, dar nu include datoria angajată de dobândirea și păstrarea acelor active.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Practicianul în insolvență (administratorul) are atribuția/sarcina de a administra activele, de a le vinde și de a distribui veniturile încasate către creditorii. Administratorul îi poate solicita debitorului insolvent să dezvăluie informații, iar debitorul insolvent poate contesta măsurile luate de administrator și de lichidatorul desemnat de instanță, însă doar dacă acestea încalcă legea (drept urmare, nu doar din motive de oportunitate).

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Orice persoană care trebuie să plătească sume de bani practicianului în insolvență poate compensa această datorie cu o creanță (*controcredito*) cu privire la aceeași procedură, însă doar dacă ambele (datoria și creanța) au apărut înainte de deschiderea procedurii.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Administratorul poate decide cu privire la continuarea sau încetarea contractelor în vigoare la momentul deschiderii procedurii de insolvență.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Creditorii pot iniția o acțiune în instanță după deschiderea procedurii de insolvență doar dacă administratorul nu acționează, și anume dacă nu introduce această acțiune (în deplină cunoștință de cauză sau din simplă neglijență).

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Procesele intentate de un creditor împotriva unei persoane declarate insolvente ulterior pot fi continuate doar de către administrator.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Comitetul creditorilor este format din trei sau cinci creditori și are competențe semnificative, și anume:

- autorizează tranzacții, acorduri de compromis, renunțarea la procese, recunoașterea drepturilor terților, ridicarea ipotecilor, restituirea garanțiilor, eliberarea obligațiunilor, acceptarea moștenirilor și a donațiilor și alte acte de administrare specială
- îi solicită instanței înlocuirea administratorului
- aprobă planul de lichidare
- autorizează administratorul să preia contractele în vigoare la data declarării insolvenței
- participă la operațiunile de inventariere a activelor debitorului insolvent
- accesează toate documentele legate de procedură
- autorizează administratorul să excludă din active sau să renunțe la lichidarea unuia sau a mai multor active dacă aceasta par să fie vădit dezavantajoasă
- îi solicită lichidatorului desemnat de instanță suspendarea vânzării activelor.

Pe lângă atribuțiile administrative active indicate mai sus, comitetul creditorilor exprimă opinii cu privire la măsurile luate de către lichidatorul desemnat de instanță sau de către instanța însăși, și anume:

- autorizarea creditorilor garanți să vândă activele deținute ca garanții
- autorizarea lichidatorului desemnat de instanță să continue să administreze temporar societatea (comitetul creditorilor trebuie să aprobe continuarea)
- autorizarea lichidatorului desemnat de instanță să închirieze afacerea (comitetul creditorilor trebuie să aprobe închirierea).

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Administratorul poate (sub rezerva autorizării prealabile):

- să continue să administreze societatea
- să închirieze activitatea
- să vândă toate activele pentru a distribui încasările către creditori
- să decidă să nu vândă activele la o valoare scăzută.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Orice creditor poate depune o cerere în instanță pentru declararea insolvenței unui debitor. Nu este nevoie ca respectivul creditor să aibă un titlu executoriu; important este să existe documente justificative pentru creanță.

Toți creditorii (incluzându-i astfel și pe cei care au solicitat și au obținut declararea insolvenței) trebuie să solicite admiterea creanțelor lor după deschiderea procedurii de insolvență.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Creditorii își pot înscrie creanțele fără reprezentare juridică.

Cererile acestora trebuie să includă documente justificative pentru creanță și trebuie înregistrate electronic (folosind poșta electronică certificată).

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Veniturile încasate din valorificarea activelor se distribuie în rândul tuturor creditorilor în ordinea priorității. Legea acordă drept de prioritate multor creanțe (ipotecă, garanții, creanțe preferențiale generale sau speciale) în raport cu o parte din active sau cu toate activele.

Dacă (așa cum se întâmplă aproape întotdeauna) veniturile încasate sunt insuficiente pentru a satisface toate creanțele, acestea nu se distribuie proporțional cu valoarea creanțelor, ci în ordinea priorității prevăzută în Codul civil.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Procedura de insolvență se încheie când:

- nu s-au înregistrat creanțe
- s-au satisfăcut toate creanțele
- s-au distribuit toate veniturile încasate din valorificarea activelor
- s-a constatat că nu există active de valorificat sau alte venituri de încasat.

Odată încheisă procedura de insolvență, debitorul insolvent redobândește capacitatea de a introduce și de a răspunde acțiunii juridice și poate achiziționa active fără informarea administratorului.

Înțelegerile cu creditorii se încheie când se aprobă contractul dintre debitor și creditori, dar, când contractul impune cesiunea activelor (*concordato liquidatorio*), procedura continuă spre vânzare, astfel că se încheie după vânzarea tuturor activelor și distribuirea veniturilor încasate către creditori.

Odată încheiată înțelegerea cu creditorii, debitorul insolvent este eliberat de toate datoriile sale.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

După închiderea procedurii de insolvență, creditorii pot introduce acțiuni împotriva debitorului pentru recuperarea datoriei reziduale (și anume, partea de datorie care nu a fost restituită de către administrator), cu excepția cazului în care a avut loc o procedură de descărcare de gestiune, caz în care creditorii nu pot pretinde nimic de la debitorul insolvent.

Odată încheiată o înțelegere cu creditorii, aceștia nu mai pot pretinde nimic de la debitor. Totuși, dacă debitorul nu își respectă obligațiile, creditorii pot solicita încetarea înțelegerii; cererea trebuie depusă în decurs de un an.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile aferente procedurii de insolvență sunt suportate direct prin procedura de insolvență și se plătesc din veniturile încasate în urma valorificării activelor. Dacă nu există active, onorariul administratorului și costurile atrase de administrator sunt suportate de către stat.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Actele juridice desfășurate de debitorul insolvent înainte de deschiderea procedurii de insolvență pot fi revocate dacă au avut loc cu o anumită perioadă de timp (un an sau șase luni) înainte de deschiderea procedurii.

Actele juridice desfășurate de către debitorul insolvent după deschiderea procedurii de insolvență sunt nule.

Actele de administrare specială desfășurate în timpul înțelegerilor cu creditorii și fără acordul instanței sunt nule.

Ultima actualizare: 29/10/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Cipru

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Falimentul (ptóchevs): Un ordin de faliment (*diátagma ptóchevisis*) se emite numai împotriva unei persoane fizice aflate în insolvență.

Lichidarea (ek kathárisis): Un ordin de lichidare (*diátagma ekkathárisis*) se emite cu privire la orice persoană juridică. De asemenea, lichidarea voluntară (*ekoúsia ekkathárisis*), lichidarea extrajudiciară sau lichidarea sub controlul instanței se referă la o persoană juridică.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Falimentul: Prevederile legale referitoare la falimentul persoanelor fizice sunt incluse în Legea falimentului (*peri Ptóchevsis Nómos*, cap. 5), care a fost modificată semnificativ în ultimii doi ani pentru a reflecta situația economică și socială în schimbare.

O cerere de faliment poate fi formulată fie de către un creditor, fie de către debitorul însuși, pentru datoriile care depășesc 15 000 EUR, cu condiția să fi fost realizat un act de faliment, iar debitorul să se fi aflat în Cipru personal sau să aibă reședință obișnuită în Cipru sau să fi desfășurat activități în Cipru sau să fi fost membru al unei firme sau al unui parteneriat care a desfășurat activități în Cipru.

Un debitor realizează un act de faliment (*práxi ptóchevsis*), între altele, atunci când:

(a) un creditor obține o hotărâre judecătorească definitivă împotriva acestuia pentru orice sumă, iar debitorul nu efectuează plata;

(b) acesta înaintează o declarație de incapacitate de plată a datorilor sale;

(c) acesta înaintează o cerere de faliment;

(d) se consideră că un plan de rambursare personală la care acesta a fost parte a eșuat sau a încetat în conformitate cu prevederile Legii privind insolvența persoanelor fizice (*perí Aferengyótitas Fysikón Prosópon Nómos*).

Lichidarea societăților: O societate poate fi lichidată fie deoarece nu își poate plăti datoriile, fie printr-o hotărâre specială a societății care stabilește dizolvarea acesteia prin lichidarea patrimoniului său și rambursarea totală sau parțială a datorilor. Un ordin de lichidare poate fi adoptat în cazul în care o societate nu își poate plăti datoriile. Suma datorată trebuie să fie mai mare de 5 000 EUR. O cerere de lichidare este înaintată instanței fie de către un creditor, fie de către acționari.

Lichidare voluntară:

Există trei tipuri de lichidare voluntară:

Lichidare voluntară cu acordul creditorilor (*ekoúsia ekkathárisi apó pistotés*): Aceasta este o lichidare extrajudiciară care are loc atunci când societatea este **insolvabilă** și consiliul de administrație al acesteia decide lichidarea. Lichidarea voluntară cu acordul creditorilor începe cu convocarea adunării creditorilor pentru examinarea unei hotărâri speciale de lichidare voluntară care a fost adoptată de adunarea generală a acționarilor societății.

Lichidare voluntară cu acordul membrilor (*ekoúsia ekkathárisi apó méli*): Aceasta este, de asemenea, o lichidare extrajudiciară, care este inițiată prin hotărârea specială a adunării generale a acționarilor în situații în care societatea este **solvabilă**.

Lichidare voluntară sub controlul instanței (*ekoúsia ekkathárisi ypó tin epopteia tou Dikastíriou*): Atunci când o societate a adoptat o hotărâre de lichidare voluntară, instanța poate emite un ordin potrivit căruia lichidarea va avea loc sub controlul instanței.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Falimentul: masa bunurilor care face obiectul falimentului este formată din toate bunurile (mobile și/sau imobile) care aparțin falitului sau asupra cărora falitul are drepturi la începutul procedurii de faliment sau care sunt dobândite sau aparțin falitului înaintea remiterii de datorie, cu excepția patrimoniului indispensabil pentru supraviețuirea falitului și a familiei sale.

Patrimoniul dobândit după începerea procedurii de faliment și înaintea remiterii sau a anulării falimentului face parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidarea: masa bunurilor care face obiectul lichidării constă în patrimoniul care a aparținut societății înaintea pronunțării ordinului de lichidare sau înaintea datei hotărârii speciale de lichidare voluntară.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Falimentul: Când este pronunțat un ordin de faliment, administratorul judiciar (*epísimos paralíptis*) devine administratorul patrimoniului falitului. Într-o etapă ulterioară, orice practician în insolvență autorizat (*adeiodotiménos sýmoulos aferengyótitas*) poate fi desemnat în calitate de administrator (*diacheirístis*).

Sarcina administratorului este de a vinde patrimoniul falitului și de a distribui creditorilor sumele obținute. Atunci când administratorul judiciar sau orice practician în insolvență își asumă atribuțiile administratorului, falitul păstrează proprietatea asupra întregului său patrimoniu, însă acesta va fi gestionat exclusiv de către administrator de la data începerii procedurii de faliment.

Lichidarea: Când este pronunțat un ordin de lichidare, în cazul în care creditorii nu desemnează un lichidator, administratorul judiciar devine automat lichidator (*ek katharístis*), cu excepția cazului în care un practician în insolvență autorizat este desemnat în calitate de lichidator la cererea adresată instanței de către administratorul judiciar sau în urma unei decizii a adunării creditorilor și contribuitorilor societății. Sarcina lichidatorului constă în realizarea patrimoniului societății care face obiectul dizolvării și în distribuirea sumelor obținute către creditorii și contribuitorii acesteia. Chiar dacă societatea păstrează proprietatea asupra întregului său patrimoniu, după ce administratorul judiciar sau practicianul în insolvență își asumă atribuțiile de lichidator al patrimoniului entității juridice aflate în lichidare, acest patrimoniu este administrat de către lichidator, în scopul realizării acestuia, de la data începerii procedurii de lichidare.

Lichidare voluntară: În cazul lichidării voluntare, de la începerea procedurii de lichidare, societatea încetează desfășurarea activității, cu excepția măsurii în care acest lucru este necesar pentru lichidarea benefică a acesteia. Sarcina lichidatorului constă în realizarea patrimoniului societății lichidate și în distribuirea sumelor obținute către creditorii și contribuitorii.

Lichidare voluntară cu acordul creditorilor: Creditorii și societatea numesc, separat în cadrul adunărilor lor, practicianul în insolvență pe care doresc să îl desemneze în calitate de lichidator al societății, iar în cazul unui dezacord între cele două adunări, lichidatorul desemnat este practicianul în insolvență nominalizat de către creditorii.

Lichidare voluntară cu acordul membrilor: Prin decizie a adunării generale, societatea desemnează în calitate de lichidator un practician în insolvență autorizat, care își asumă responsabilitatea pentru soluționarea afacerilor societății și pentru distribuirea patrimoniului acesteia. La momentul desemnării lichidatorului, puterile administratorilor încetează, cu excepția cazului în care adunarea generală a societății sau lichidatorul aprobă continuarea acestora.

Lichidare voluntară sub controlul instanței: La momentul pronunțării unui ordin de lichidare sub supraveghere, instanța poate desemna un lichidator suplimentar prin intermediul ordinului respectiv sau printr-un alt ordin. Un lichidator desemnat de instanță are aceleași puteri, se supune aceluiași obligații și deține aceeași poziție ca un lichidator desemnat printr-o hotărâre specială sau printr-o decizie a creditorilor, astfel cum s-a descris mai sus.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Falimentul: Legislația prevede că poate fi invocată compensarea atunci când există credite reciproce sau datorii reciproce sau alte tranzacții reciproce între falit și orice altă persoană înaintea pronunțării ordinului de faliment, cu excepția cazului în care, la momentul acordării creditului, cealaltă persoană avea cunoștință de actul de faliment realizat de către falit.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Falimentul: Contractele legale existente la care falitul este parte rămân în vigoare și falitul rămâne responsabil personal pentru respectarea clauzelor contractuale ale acestora.

Lichidarea: Contractele legale existente la care societatea aflată în lichidare este parte rămân în vigoare. Aceeași situație se aplică și contractelor legale încheiate de către societățile care fac obiectul lichidării voluntare.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Falimentul: În cazul formulării unei acțiuni împotriva unui falit după pronunțarea ordinului de faliment, trebuie obținută permisiunea instanței pentru a continua acțiunea.

Lichidarea: În cazul formulării unei acțiuni împotriva unei societăți aflate în lichidare după pronunțarea ordinului de lichidare, trebuie obținută permisiunea instanței pentru a continua acțiunea.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Falimentul: Acțiunile pendinte împotriva unui falit se desfășoară în mod normal fără a necesita permisiunea instanței pentru continuarea acestora.

Lichidarea: Acțiunile pendinte împotriva unei societăți aflate în lichidare pot continua numai cu permisiunea instanței. Soluționarea acestor acțiuni intră în întregime în sarcina administratorului judiciar sau a lichidatorului societății.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Falimentul: Pentru a participa la procedura de faliment, un creditor trebuie să completeze formularele care dovedesc existența creanței (*epalíthevsi chréous*) și să furnizeze toate dovezile justificative. Administratorul judiciar sau practicianul în insolvență care acționează în calitate de administrator decide apoi admiterea sau respingerea dovezilor. Ulterior, creditorii primesc plata unor dividende în ordinea de prioritate stabilită în Legea falimentului. După înaintarea dovezilor, creditorii pot participa la adunări convocate de către administratorul judiciar sau de către practicianul în insolvență care lichidează societatea.

Lichidarea: Pentru a participa la procedura de lichidare, un creditor trebuie să completeze formularele care dovedesc existența creanței și să furnizeze toate dovezile justificative. Se aplică aceeași procedură ca în cazul falimentului, cu excepția faptului că, în acest caz, dividendele sunt distribuite în conformitate cu legea societăților comerciale (*perí Etaireión Nómos*, cap. 113).

Aceeași procedură se aplică și în cazul lichidării voluntare și, în special, al lichidării voluntare cu acordul creditorilor, în care creditorii participă direct de la începutul procedurii, atunci când sunt convocați să propună un lichidator la alegerea lor.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Falimentul: Administratorul are puterea și autoritatea de a vinde bunurile imobile în orice modalitate pe care o consideră corespunzătoare, în interesul procedurii. Ulterior, creditorii primesc plata unor dividende în ordinea de prioritate stabilită în Legea falimentului. În cazul bunurilor (mobile și/sau imobile) ipotecate, trebuie obținută o hotărâre judecătorească.

Lichidarea: Lichidatorul unei societăți aflate în lichidare poate vinde bunurile imobile ale societății în orice modalitate pe care o consideră corespunzătoare, în interesul procedurii. Ulterior, creditorii primesc plata unor dividende în ordinea de prioritate stabilită în legea societăților comerciale. În cazul bunurilor (mobile și/sau imobile) ipotecate, trebuie obținută o hotărâre judecătorească. Aceleași reguli se aplică și în cazul lichidării voluntare.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Falimentul: La emiterea unui ordin de faliment, creditorii pot înainta o dovadă a creanțelor care au apărut până la data ordinului de faliment sau de lichidare și care au legătură cu creanțele de valoare fixă. Creanțele care apar după emiterea ordinului de faliment nu intră sub incidența procedurii de faliment și creditorii trebuie să formuleze o acțiune împotriva falitului însuși.

Lichidarea: După emiterea unui ordin de lichidare sau după adoptarea unei hotărâri speciale pentru lichidare voluntară, creditorii pot înainta o dovadă a creanțelor care au apărut până la data ordinului de lichidare sau a hotărârii speciale și care au legătură cu creanțele de valoare fixă. Creanțele care apar după emiterea ordinului de lichidare sau a hotărârii speciale nu intră sub incidența procedurii de lichidare și creditorii trebuie să formuleze o acțiune împotriva directorilor societății aflate în lichidare.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Falimentul: La emiterea unui ordin de faliment, în termen de 35 de zile de la data publicării ordinului, fiecare creditor trebuie să transmită în scris administratorului judiciar sau administratorului o dovadă a datoriei. Dovada trebuie să prezinte detalii ale datoriei, să precizeze numele tuturor garanțiilor și să indice dacă respectivul creditor deține o garanție. În termen de 10 zile, administratorul judiciar sau administratorul trebuie să admită sau să respingă dovada, în scris, în vederea acordării dividendelor. Un creditor sau un garant care nu este mulțumit de decizia administratorului judiciar sau a administratorului o poate contesta în instanță în termen de 21 de zile.

Lichidarea: La emiterea unui ordin de lichidare, în termen de 35 de zile de la data publicării ordinului, fiecare creditor trebuie să transmită în scris administratorului judiciar sau lichidatorului o dovadă a datoriei. Dovada trebuie să prezinte detalii ale datoriei, să precizeze numele tuturor garanțiilor și să indice dacă respectivul creditor deține o garanție. În termen de 10 zile, administratorul judiciar sau lichidatorul trebuie să admită sau să respingă dovada, în scris, în vederea acordării dividendelor. Un creditor sau un garant care nu este mulțumit de decizia administratorului judiciar sau a lichidatorului o poate contesta în instanță în termen de 21 de zile. Aceleași reguli se aplică și în cazul lichidării voluntare.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Falimentul: La distribuirea masei bunurilor care face obiectul falimentului, datoriile sunt clasificate în funcție de rangul de prioritate și proporțional cu fiecare categorie („regula *pari passu*”), cu excepția cazului în care masa bunurilor care face obiectul falimentului este suficientă pentru a plăti toți creditorii în întregime. Creanțele sunt clasificate după cum urmează:

Cheltuieli efective și remunerația administratorului
Onorarii datorate administratorului judiciar
Cheltuieli efectuate de un creditor care este reclamant
Creanțe privilegiate
Creanțe negarantate

Lichidarea: La distribuirea masei bunurilor care face obiectul lichidării, datoriile sunt clasificate în funcție de rangul de prioritate și proporțional cu fiecare categorie („regula *pari passu*”), cu excepția cazului în care masa bunurilor care face obiectul lichidării este suficientă pentru a plăti toți creditorii în întregime. Creanțele sunt clasificate după cum urmează:

Cheltuieli efective și remunerația lichidatorului
Onorarii datorate administratorului judiciar sau lichidatorului
Cheltuieli efectuate de un creditor care este reclamant
Creanțe privilegiate
Garanții constituire asupra universalității de bunuri
Creditorii negarantați

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Falimentul: Falitul poate transmite administratorului judiciar sau administratorului o propunere scrisă de acord (*symvivismós*) cu creditorii săi. Are loc o adunare a creditorilor, în care acordul trebuie să fie aprobat de majoritatea creditorilor și de creditorii care și-au dovedit creanțele reprezentând trei părți din valoarea creanțelor. În cazul în care creditorii acceptă propunerea, falitul sau administratorul judiciar sau administratorul solicită instanței aprobarea acesteia. Aprobarea de către instanță este obligatorie pentru toți creditorii care și-au dovedit creanțele. Când condițiile acordului sunt îndeplinite, se consideră că datoriile dovedite au fost îndeplinite pe deplin.

Procedura de faliment se încheie complet la anularea ordinului de faliment.

Lichidarea: Procedura de lichidare se încheie complet la dizolvarea definitivă sau la anularea ordinului de lichidare.

Procedura de lichidare voluntară se încheie și societatea aflată în lichidare este dizolvată definitiv la trei luni după predarea situațiilor financiare finale ale societății către administratorul judiciar, acestea fiind elaborate după finalizarea oricărei lichidări și distribuiri a patrimoniului societății.

Cu toate acestea, în cazul în care orice persoană are un interes legal în reactivarea unei societăți care a fost dizolvată în urma lichidării voluntare sau prin hotărâre judecătorească, poate face acest lucru în termen de doi ani de la dizolvare, înaintând instanței o cerere în acest sens.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

Falimentul: În cazul anulării ordinului de faliment, în cazul în care creditorii și-au dat consimțământul fără să fi primit plata completă, respectivii creditorii au dreptul de a solicita sumele datorate după anularea ordinului.

Lichidarea: În cazul anulării ordinului de lichidare, în cazul în care creditorii și-au dat consimțământul fără să fi primit plata completă, respectivii creditorii au dreptul de a solicita sumele datorate după anularea ordinului.

În cazul în care orice persoană are un interes legal în reactivarea unei societăți care a fost dizolvată în urma lichidării voluntare sau prin hotărâre judecătorească, poate face acest lucru în termen de doi ani de la dizolvare, înaintând instanței o cerere în acest sens.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Falimentul: Costul obținerii ordinului de faliment este suportat de către creditorul care înaintează cererea de emitere a ordinului. Cheltuielile de plătit administratorului judiciar se ridică la 500 EUR. Cheltuielile efectuate în cursul procedurii de faliment sunt plătite din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidarea: Costul obținerii ordinului de lichidare este suportat de către creditorul care înaintează cererea de emitere a ordinului. Cheltuielile de plătit administratorului judiciar se ridică la 500 EUR. Cheltuielile efectuate în cursul procedurii de dizolvare, lichidare și distribuire a patrimoniului societății sunt plătite din masa bunurilor care face obiectul lichidării.

Costul transmiterii și înregistrării documentelor referitoare la procedura de lichidare voluntară la administratorul judiciar se ridică în total la aproximativ 440 EUR. Cheltuielile efectuate în cursul procedurii de dizolvare, lichidare și distribuire a patrimoniului societății sunt plătite din masa bunurilor care face obiectul lichidării.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Falimentul: Unele dispoziții care se aplică procedurii de faliment permit administratorului să solicite instanței recuperarea patrimoniului în beneficiul creditorilor. Principalele dispoziții sunt următoarele:

A. Transfer fraudulos (*dólia metavivasi*):

În cazul în care administratorul sau lichidatorul are dovezi că patrimoniul unei societăți sau al unei persoane fizice a fost transferat fie fără remunerație, fie la o valoare semnificativ mai mică decât valoarea reală, acesta poate solicita instanței emiterea unui ordin de anulare a transferului sau a actului fraudulos. Pentru aplicarea acestei dispoziții, trebuie ca transferul să fi avut loc: (a) în perioada de trei ani premergătoare datei falimentului, cu excepția cazului în care acesta a fost încheiat cu bună credință și cu titlu oneros, sau (b) în perioada de zece ani premergătoare datei falimentului, în cazul în care, la momentul transferului, persoana fizică în cauză nu își putea plăti toate datoriile fără ajutorul bunului transferat. În cazul unei companii aflate în lichidare, pentru ca un act să fie considerat fraudulos, trebuie ca acesta să fi fost efectuat în perioada de șase luni premergătoare începerii lichidării, care este data la care a fost prezentată cererea de lichidare.

B. Preferință frauduloasă (*dólia protimisi*):

În cazul în care administratorul sau lichidatorul are dovezi că un creditor a beneficiat de tratament preferențial, acesta poate solicita instanței emiterea unei decizii de anulare a respectivului tratament.

Lichidarea: Unele dispoziții care se aplică procedurii de lichidare permit lichidatorului să solicite instanței recuperarea patrimoniului în beneficiul creditorilor. Principalele dispoziții sunt următoarele:

A. Transfer fraudulos:

În cazul în care administratorul sau lichidatorul are dovezi că patrimoniul unei societăți sau al unei persoane fizice a fost transferat fie fără remunerație, fie la o valoare semnificativ mai mică decât valoarea reală, acesta poate solicita instanței emiterea unui ordin de anulare a transferului sau a actului fraudulos. Pentru aplicarea acestei dispoziții, trebuie ca transferul să fi avut loc: (a) în perioada de trei ani premergătoare datei falimentului, cu excepția cazului în care acesta a fost încheiat cu bună credință și cu titlu oneros, sau (b) în perioada de zece ani premergătoare datei falimentului, în cazul în care, la momentul transferului, persoana fizică nu își putea plăti toate datoriile fără ajutorul bunului transferat. În cazul unei societăți aflate în lichidare, pentru ca un act să fie considerat fraudulos, trebuie ca acesta să fi fost efectuat în perioada de șase luni premergătoare începerii lichidării, care este data la care a fost înaintată cererea de lichidare.

B. Preferință frauduloasă:

În cazul în care administratorul sau lichidatorul are dovezi că un creditor a beneficiat de tratament preferențial, acesta poate solicita instanței emiterea unei decizii de anulare a respectivului tratament.

Ultima actualizare: 13/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Luxemburg

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Marele Ducat al Luxemburgului are opt tipuri de proceduri de insolvență.

Trei se aplică exclusiv comercianților (persoane fizice și juridice):

Procedurile de faliment prevăzute de Codul comercial (*Code de Commerce*) vizează lichidarea activelor unui comerciant care a devenit insolvent și insolubil. Concordatul preventiv pentru prevenirea falimentului prevăzut de Legea din 14 aprilie 1886 privind concordatul preventiv pentru prevenirea falimentului (*loi du 14 avril 1886 concernant le concordat préventif de la faillite*) este o procedură deschisă, în anumite condiții, debitorilor care îndeplinesc criteriile de

faliment. În cazul în care acest concordat implică renunțarea la active, scopul acestuia, la fel ca falimentul, constă în lichidarea activelor comerciantului în cauză. Totuși, acesta este diferit de faliment de vreme ce comerciantul evită efectele procedurii de faliment.

Procedurile de punere sub administrare prevăzute de Regulamentul Marelui Ducat din 24 mai 1935 privind punerea sub administrare (*arrêté grand-ducal du 24 mai 1935 instituant la gestion contrôlée*) vizează reorganizarea afacerilor comercianților care solicită acest lucru. Cu toate acestea, se poate recurge la aceste proceduri și în cazul în care comercianții doresc ca activele lor să fie lichidate în cel mai bun mod posibil.

Pe lângă aceste proceduri, dreptul luxemburghez (articolul 593 *et seq.* din Codul comercial) prevede o procedură prin care comercianții pot obține suspendarea plăților în anumite condiții.

O a patra procedură este deschisă numai pentru persoanele fizice care nu sunt comercianți: aceasta este procedura de supraîndatorare prevăzută de Legea din 8 ianuarie 2013 privind supraîndatorarea (*loi du 8 janvier 2013 sur le surendettement*), care are ca scop să permită solicitanților să își îmbunătățească situația financiară prin stabilirea unui plan de rambursare a datoriilor.

De asemenea, există proceduri de insolvență specifice notarilor, instituțiilor de credit, societăților de asigurare, precum și organismelor de plasament colectiv (deoarece acestea sunt specifice unei categorii profesionale sau unui sector de activitate, nu vor fi descrise în această fișă informativă).

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

1. Faliment

Procedurile de faliment sunt deschise de debitorul care a depus cererea de faliment, de către unul sau mai mulți creditori care solicită falimentul debitorului sau de către o instanță judecătorească.

Comercianții trebuie să declare falimentul la registrul tribunalului districtual (*tribunal d'arrondissement*) competent în materie comercială pentru domiciliul sau sediul social al comerciantului. Acest lucru trebuie efectuat în termen de o lună de la data îndeplinirii condițiilor de faliment.

În cazul în care unul sau mai mulți creditori ai debitorului hotărăsc să solicite declararea comerciantului ca falimentar, aceștia trebuie să apeleze la un executor judecătoresc care, printr-o citație, solicită comerciantului să se înfățișeze în fața tribunalului districtual competent în materie comercială în termen de opt zile (citație cu dată fixă), astfel încât să se poată lua o decizie pe fondul cererii de faliment.

De asemenea, procedurile de faliment pot fi deschise de către o instanță judecătorească pe baza informațiilor de care dispune. În acest caz, instanța judecătorească trebuie să citeze persoana falimentară, prin Grefa Curții, pentru a-și explica situația în fața instanței judecătorești, în audiență privată.

Înainte de a declara un comerciant în stare de faliment, tribunalul districtual competent în materie comercială (denumit în continuare „tribunalul comercial” – *tribunal de commerce*) trebuie să verifice dacă persoana sau societatea în cauză îndeplinește următoarele trei condiții:

statutul comerciantului: o persoană fizică care întreprinde, ca profesie obișnuită (principală sau suplimentară), acțiuni descrise prin lege ca fiind comerciale (de exemplu, acțiunile enumerate la articolul 2 din Codul comercial) sau o persoană juridică înregistrată într-una dintre formele prevăzute de legea modificată din 10 august 1915 privind societățile comerciale (*loi modifiée du 10 août 1915 concernant les sociétés commerciales*) [de ex. *société anonyme* (societate pe acțiuni), *société à responsabilité limitée* (societate cu răspundere limitată), cooperativă etc.];

încetarea plăților: înseamnă că datoriile incontestabile scadente (de exemplu, salariile, asigurarea socială etc.) nu sunt plătite, datoriile la termen sau contingente și obligațiile naturale nefiind suficiente; și

pierderea bonității: comerciantul nu mai poate obține credite de la bănci, furnizori sau creditori.

Deși refuzul sau incapacitatea de a plăti o datorie unică (indiferent de sumă) care este incontestabilă și scadentă este suficientă, în principiu, pentru a stabili starea de încetare a plăților, o simplă problemă privind fluxul de numerar nu implică starea de faliment, cu condiția ca creditul necesar pentru continuarea tranzacționării și pentru onorarea angajamentelor să poată fi obținut de către comerciant.

2. Concordat preventiv pentru prevenirea falimentului

Concordatul preventiv pentru prevenirea falimentului este rezervat „debitorilor care sunt victima unui concurs regretabil de împrejurări, dar care acționează cu bună-credință”. Aceste calități sunt evaluate de instanța judecătorească pe baza circumstanțelor cauzei.

La depunerea cererii, tribunalul comercial desemnează unul dintre judecători să examineze situația solicitantului și să întocmească un raport.

Pe baza raportului respectiv, instanța judecătorească poate conveni sau nu asupra unei perioade de grație pentru a permite comerciantului să înainteze creditorilor propunerii de concordat preventiv.

3. Administrare

Debitorii trebuie să adreseze o cerere motivată tribunalului comercial pentru districtul în care își au sediul principal sau sediul social, în cazul unei societăți.

Comercianții pot fi puși sub administrare numai în cazul în care au devenit insolvabili sau nu își pot îndeplini toate angajamentele. În plus, cererea trebuie să urmărească fie reorganizarea activității debitorului, fie lichidarea activelor sale în cel mai bun mod posibil. În ultimul rând, jurisprudența impune debitorilor să acționeze cu bună-credință. În acest context, instanța judecătorească are competența de a aprecia dacă, în funcție de faptele și circumstanțele cauzei, comerciantul a acționat sau nu cu bună-credință, așa cum este necesar pentru a beneficia de această procedură.

4. Supraîndatorare

Supraîndatorarea persoanelor fizice este descrisă drept situația în care debitorul domiciliat în Marele Ducat al Luxemburgului se află, în mod evident, în incapacitatea de a-și îndeplini toate datoriile neprofesionale scadente sau care devin scadente și de a-și onora angajamentul de a garanta sau plăti în mod solidar sau individual datoria unui singur comerciant sau societăți, cu condiția să nu fi fost directorul, de fapt sau de drept, al societății respective.

Procedura colectivă de stingere a datoriilor implică trei etape, după cum urmează:

etapa de stingere convenită, care are loc în fața Comisiei de mediere în chestiuni de supraîndatorare (*Commission de médiation en matière de surendettement*);

etapa de reorganizare judiciară sub supravegherea instanței, care are loc în fața judecătorului de pace (*juge de paix*) pentru domiciliul debitorului supraîndatorat;

etapa de recuperare personală, cunoscută și sub denumirea de „faliment personal” (*faillite civile*), care are loc în fața judecătorului de pace pentru domiciliul debitorului supraîndatorat.

Trebuie remarcat faptul că etapa de recuperare personală, care este subsidiară celorlalte două etape ale procedurii colective de stingere a datoriilor, poate fi declanșată numai în cazul în care debitorul supraîndatorat se află într-o situație compromisă în mod iremediabil, care este descrisă ca fiind situația în care debitorul nu poate pune în aplicare:

măsurile prevăzute în planul de soluționare convenit sau

măsurile propuse de Comisia de mediere ca parte a soluționării convenite și

măsurile stabilite în procedurile de reorganizare judiciară sub supravegherea instanței.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că cererile pentru procedura de soluționare convenită trebuie trimise președintelui Comisiei de mediere.

Un formular de cerere pentru procedura de soluționare convenită poate fi descărcat de la [această adresă](#).

În plus, creditorii debitorului supraîndatorat trebuie să declare creanțele la Serviciul de informare și consiliere în materie de supraîndatorare (*Service d'information et de conseil en matière de surendettement*). Un formular pentru declararea creanțelor poate fi descărcat de la [următoarea adresă](#).

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

1. Faliment

Odată ce sentința declarativă de faliment este pronunțată, persoanele falimentare sunt în mod automat private de dreptul de a-și administra activele, chiar și acelea care ar putea reveni persoanei falimentare în urma sentinței declarative de faliment.

Această privire acoperă toate bunurile mobile și imobile ale persoanei falimentare. Acest mecanism are ca scop protejarea intereselor mesei credale.

În general, administratorul fiduciar merge la sediul persoanei falimentare pentru a întocmi un inventar al activelor situate acolo. În acest sens, administratorul fiduciar trebuie să facă distincția între activele care aparțin în totalitate persoanei falimentare și cele asupra cărora terții își pot exercita diferite drepturi de proprietate.

La lichidarea activelor mobile și imobile, administratorul fiduciar se asigură că orice active ale persoanei falimentare sunt vândute în interesul superior al mesei credale. Pentru a vinde activele respective, administratorul fiduciar are nevoie de autorizare din partea instanței judecătorești. Activele mobile și imobile trebuie vândute în conformitate cu Codul comercial. Încasările trebuie depuse în contul bancar deschis în numele procedurii de insolvență.

2. Supraîndatorare

Instanța judecătorească dispune evaluarea situației financiare și sociale a debitorului pentru a verifica creanțele și pentru a estima activele și pasivele.

În urma luării deciziei de a demara procedura de recuperare personală și a determinării faptului că există active de lichidat, instanța judecătorească continuă astfel cu lichidarea activelor debitorului.

Instanța judecătorească decide în privința oricărei creanțe contestate și dispune lichidarea activelor personale ale debitorului. Excepție fac numai mobilierul necesar traiului de zi cu zi și activele neprofesionale esențiale pentru întreprinderea unei activități profesionale. Activele debitorului supraîndatorat sunt lichidate în cadrul procedurii de recuperare personală în conformitate cu obiectivul prevăzut în lege și anume, îmbunătățirea situației financiare a debitorului permițându-i acestuia și familiei să ducă o viață conformă cu demnitatea umană.

Drepturile și acțiunile debitorului în legătură cu activele acestuia sunt exercitate pe durata lichidării de către un lichidator desemnat de instanța judecătorească.

Lichidatorul are la dispoziție șase luni pentru a vinde activele debitorului în mod amiabil sau pentru a organiza o vânzare forțată.

Efectele procedurilor de recuperare personală:

În cazul în care încasările provenite de pe urma lichidării activelor sunt suficiente pentru a satisface creditorii, instanța judecătorească dispune încheierea procedurilor.

În cazul în care încasările de pe urma lichidării activelor nu sunt suficiente pentru a satisface creditorii, instanța judecătorească dispune încheierea din cauza activelor insuficiente.

În cazul în care debitorul nu mai are decât mobilierul necesar traiului de zi cu zi și activele neprofesionale esențiale pentru întreprinderea unei activități profesionale, instanța judecătorească dispune încheierea din cauza activelor insuficiente.

În cazul în care activele nu au valoare de piață sau ar costa o sumă disproporționată la vânzare în raport cu valoarea de piață, instanța judecătorească dispune încheierea din cauza activelor insuficiente.

Încheierea din cauza activelor insuficiente are efectul de anulare a tuturor datoriilor neprofesionale ale debitorului.

Cu toate acestea, din anularea datoriilor neprofesionale ale debitorului se exclud următoarele:

datorii pe care un garant sau un co-debitor le-a plătit în locul debitorului;

datorii menționate la articolul 46 din Lege, adică plăți curente ale datoriilor de întreținere și sume monetare acordate victimelor unor acțiuni de violență premeditate din cauza vătămărilor corporale suferite.

Cu toate acestea, datoriile menționate la articolul 46 din Lege pot fi anulate în cazul în care creditorul în cauză și-a exprimat acordul în vederea remiterii, reprogramării sau anulării datoriilor în cauză.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

1. Faliment

Odată ce sentința declarativă de faliment este pronunțată, persoanele falimentare sunt în mod automat private de dreptul de a-și administra activele, chiar și acelea care ar putea reveni persoanei falimentare.

În urma acestei sentințe declarative, administrarea activelor debitorului este încredințată unui administrator fiduciar.

În cazul în care persoana falimentară este o persoană juridică, masa bunurilor care face obiectul insolvenței constă în toate activele și pasivele societății, cu excepția drepturilor pe care partenerii le pot avea în capacitatea respectivă.

Administratorii fiduciar sunt aleși din rândul acelor persoane care pot oferi cele mai bune garanții în termeni de capital informațional și acuratețe în gestionare.

În practică, judecătorii din cadrul tribunalelor districtuale responsabile de cauzele comerciale aleg administratori fiduciar din lista de avocați. Cu toate acestea, în cazurile în care acest lucru este necesar în interesul persoanei falimentare, instanța judecătorească poate desemna și notari sau contabili /auditori.

La fel ca în cazul tuturor procedurilor care implică comercianți, tribunalul comercial are jurisdicție în cazurile de faliment.

Prin urmare, tribunalul comercial este cel care pronunță sentința declarativă de faliment, stabilește data de încetare a plăților, desemnează diverșii participanți (administratorul judiciar/administratorul fiduciar), stabilește data pentru declararea creanțelor și data finalizării raportului privind verificarea creanțelor și dispune încheierea procedurilor de faliment.

Administrarea activelor este încredințată unui administrator fiduciar desemnat de către instanța judecătorească, care este responsabil de lichidarea activelor debitorului și distribuirea încasărilor în rândul diverșilor creditori, în conformitate cu regulile privind creanțele preferențiale și taxele pe proprietate.

Administratorul judiciar este responsabil de supervizarea operațiunilor de faliment, gestionare și lichidare. În timpul unei audieri, acesta raportează cu privire la orice litigiu care poate surveni și dispune orice măsură urgentă necesară securizării și conservării mesei bunurilor care face obiectul insolvenței. De asemenea, acesta prezidează orice reuniune cu creditorii persoanei falimentare.

Odată ce falimentul a fost pronunțat, comercianții falimentari sunt privați de dreptul de a-și administra activele și nu mai pot efectua plăți sau tranzacții sau alte acțiuni în legătură cu activele respective.

2. Supraîndatorare

În ceea ce privește obligațiile debitorului și efectul demarării procedurii colective de stingere a datoriilor asupra activelor debitorului, trebuie de reținut faptul că debitorul se află sub rezerva obligației de bună conduită.

În timpul perioadei de bună conduită, debitorul trebuie:

să coopereze cu autoritățile și organismele implicate în procedură, convenind în privința furnizării spontane de informații referitoare la activele, venitul și datoriile acestuia, precum și orice modificare care apare în situația acestuia;

să întreprindă, în măsura posibilităților, o activitate plătită în conformitate cu expertiza acestuia;
să nu își agraveze starea de insolvență și să acționeze loial pentru a-și reduce datoriile;
să nu favorizeze un anumit creditor, cu excepția creditorilor obligației de întreținere pentru plățile curente, a proprietarilor pentru plata chiriei curente pentru locuință în vedere satisfacerii nevoilor de bază ale debitorului, a furnizorilor de bunuri și servicii esențiale pentru o viață demnă și a creditorilor plăților curente în legătură cu executarea plății de daune de către debitor ca urmare a unor acte de violență premeditate, din cauza vătămării corporale suferite;
să onoreze angajamentele luate ca parte a procedurii.

Două categorii de organisme sunt implicate în funcție de etapa în care se află procedura, **convenită sau judiciară**.

Etapa de **soluționare convenită** are loc în fața Comisiei de mediere. Membrii Comisiei de mediere sunt desemnați de către ministru. Aceasta are un președinte și un secretar și se întrunește cel puțin o dată pe trimestru. Pentru a fi eligibili în cadrul Comisiei de mediere, pe lângă alte documente, candidații trebuie să prezinte un cazier judiciar. Odată desemnați, membrii au obligația juridică de a informa ministrul în privința oricărei proceduri penale sau condamnări la adresa acestora pentru a putea fi înlocuiți. Membrii Comisiei de mediere primesc o zi de lucru în valoare de 10 euro pe ședință, iar președintele primește o zi de lucru în valoare de 20 euro pe ședință.

Comisia de mediere decide, mai ales, dacă să accepte sau nu cererile privind procedura și dacă creanțele declarate sunt admisibile sau nu. De asemenea, aprobă sau modifică proiectele planului de soluționare convenită care îi sunt înaintate în urma investigației întreprinse de către Serviciul de informare și consiliere privind supraîndatorarea (în continuare, „Serviciul”).

Dacă, în termen de șase luni de la consimțirea procedurii de către Comisie, planul propus nu este acceptat de către părțile interesate, Comisia întocmește un raport în care consemnează eșecul procedurii de soluționare convenită. În termen de două luni de la data la care raportul respectiv este publicat în registru, debitorul poate demara procedurile de reorganizare juridică în fața judecătorului de pace cu privire la domiciliul acestuia. Dacă debitorul nu depune această cerere în limita de timp indicată, acesta poate demara o nouă procedură colectivă de stingere a datoriilor numai după ce au trecut doi ani de la data publicării raportului în registru.

Dacă **etapa de reorganizare judiciară** este demarată, părțile vor fi convocate în fața judecătorului de pace care le poate solicita să furnizeze toate documentele sau informațiile care permit stabilirea activelor și/sau a pasivelor debitorului.

Pe baza informațiilor prezentate, instanța judecătorească întocmește un plan de reorganizare care va include măsurile care îi permit debitorului să își onoreze angajamentele.

Planul de reorganizare întocmit de către instanța judecătorească se aplică timp de cel mult șapte ani și poate înceta într-un număr limitat de cazuri (mai ales în cazul în care debitorul nu și-a îndeplinit obligațiile în conformitate cu planul de reorganizare).

3. Administrare

În cadrul procedurii de punere sub administrare, debitorii își pierd puterile decizionale în favoarea administratorilor cărora li se încredințează întocmirea unui inventar și elaborarea unui plan de reorganizare sau a unui plan de lichidare și distribuire a activelor. De asemenea, debitorilor li se interzice să acționeze într-un mod care poate contraveni prestației administratorilor desemnați în cadrul acestor proceduri.

4. Concordat preventiv

Pe durata procedurii de concordat preventiv, debitorul nu poate vinde sau ipoteca nimic și nu se poate angaja în nicio privință fără autorizația judecătorului delegat. Judecătorul delegat întocmește inventarul și analizează starea activității comerciale și, dacă este necesar, poate beneficia de asistența experților.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Diversele proceduri la care se face referire mai sus nu pun capăt creanțelor preferențiale ale creditorilor, cu excepția procedurii de concordat preventiv.

1. Concordat preventiv

Creditorii care beneficiază de pe urma taxelor pe proprietate care iau parte la vot își pierd statutul de creditori preferențiali (articolul 10 din Legea din 14 aprilie 1886).

2. Faliment

„Referitor la faliment, jurisprudența prevede faptul că, după pronunțarea sentinței declarative de faliment, nicio compensație legală hotărâtă de instanța judecătorească sau convenită nu mai este posibilă, chiar și în ceea ce privește creanțele existente în prealabil, dacă acestora le-ar lipsi, până la momentul respectiv, una din cele trei calități respectiv lichiditatea, posibilitatea de plată și caracterul amovibil. Deși sentința declarativă de faliment poate împiedica astfel orice compensație juridică, aceasta nu înseamnă că ea are un caracter absolut sau retroactiv. Sentința declarativă de faliment nu afectează **compensația juridică** în cazul în care condițiile pentru aceasta au fost îndeplinite înainte de demararea procedurilor de faliment. Curtea de Apel (*Cour d'appel*) a hotărât că „*perioada suspectă nu împiedică acest tip de compensație. Compensația juridică este posibilă în pofida încetării plăților. Nu este o acțiune a debitorului, întrucât are loc fără știrea acestuia; Articolul 445 din Codul comercial nu o acoperă.*”

În ceea ce privește **compensația hotărâtă de instanța judecătorească**, aceasta nu poate fi pronunțată după deschiderea procedurilor colective. Totuși, acest lucru poate surveni în timpul perioadei suspecte, cu condiția ca sentința relevantă să fie definitivă (nu poate face obiectul unui apel). În acest caz, compensația poate intra în vigoare numai de la data pronunțării sentinței.

În ceea ce privește **compensația convenită**, este foarte clar că aceasta nu poate surveni după deschiderea procedurilor colective. Mai mult, aceasta nu poate apărea în timpul perioadei suspecte, deoarece este privită conform articolului 445 din Codul comercial drept o metodă anormală de plată, fiind sancționată prin nulitate [1].”

Cu toate acestea, trebuie reținut faptul că Legea din 5 august 2005 privind garanțiile financiare (*loi du 5 août 2005 sur les garanties financières*) menționează anumite excepții de la regulile descrise mai sus, spre exemplu, cu privire la acordurile de compensație care pot fi încheiate între părți la data demarării procedurilor de insolvență (sau chiar după aceasta – consultați articolul 18 *et seq.* din legea din 5 august 2018 privind garanțiile financiare).

3. Administrare

În ceea ce privește administrarea, concordatul preventiv sau suspendarea plăților, compensația nu poate fi efectuată după ce debitorii își pierd libertatea de a dispune de drepturile și activele acestora.

[1] ‘*La compensation comme garantie d’une créance sur un débiteur en faillite*’, Pierre HURT, J.T., 2010, p. 30.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Una dintre principalele dificultăți care survin pentru administratorii fiduciarți după demararea procedurilor de faliment se referă la contractele curente încheiate înainte de declararea falimentului. Cu excepția contractelor de muncă care încetează automat la data declarării falimentului (articolul 121 din Codul muncii (*Code du travail*)), continuarea contractelor curente este acceptată în mod tradițional până când acestea sunt reziliate de către administratorul fiduciar.

Administratorul fiduciar trebuie să pună în balanță interesele implicate atunci când ia o decizie cu privire la continuarea temporară sau nu a acestor contracte. Dacă există clauze în contract care duc la rezilierea acestuia în cazul în care una din părți este declarată în stare de faliment, trebuie să se ia decizia dacă administratorul fiduciar intenționează sau nu să conteste caracterul aplicabil al acestor clauze (reținând faptul că validitatea acestor clauze este discutabilă; de exemplu, aceste clauze sunt privite ca fiind nule în Belgia, în contextul închirierilor comerciale).

În orice caz, în principiu, administratorul fiduciar este exclusiv responsabil de alegerea între executarea sau rezilierea acestor contracte. Dacă este contestat de către cealaltă parte contractantă care invocă rezilierea automată a contractului din cauza falimentului, administratorul fiduciar se expune procedurilor juridice cu un rezultat incert, precum și riscului de a contracta noi costuri pentru masa bunurilor care face obiectul insolvenței [1].

[1] Surse: 'Les procédures collectives au Luxembourg', Yvette HAMILIUS și Brice HELLINCKX (autorii Capitolului 3), Editura Larcier, 2014, p. 86.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

1. Proceduri de concordat preventiv, faliment, suspendare a plății și administrare

În cadrul procedurilor de concordat preventiv, faliment, suspendare a plății și administrare se suspendă măsurile de executare împotriva comercianților și a activelor acestora. Totuși, niciun text juridic aplicabil în Marele Ducat nu împiedică luarea de măsuri de către creditorii pentru a conserva integritatea activelor debitorilor.

În cadrul tuturor acestor proceduri, debitorii nu mai au libertatea de a dispune de activele acestora. „Începând cu sentința declarativă de faliment și până la încheierea procedurilor, nu se poate intenta în mod valid niciun proces juridic exclusiv împotriva persoanei falimentare, în ceea ce privește activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței” (Lux. 12 ianuarie 1935, Pas. 14, p. 27). „Creditorii chirografari și cei care au o creanță preferențială generală nu pot, în timpul falimentului, să urmărească obligarea persoanei falimentare sau chiar a administratorului fiduciar, însă pot acționa numai prin declararea creanțelor sau prin intentarea unui proces pentru recunoașterea creanțelor acestora” (Cass. 13 noiembrie 1997, Pas. 3030, p. 265).

Cu toate acestea, în anumite cazuri, acțiunile de înstrăinare pot fi întreprinse cu sprijinul persoanei delegate de către tribunalul comercial (cu privire la suspendarea plăților sau administrare).

Mai mult, sentința declarativă de faliment face ca datoriile care nu sunt scadente să devină exigibile și încetează aplicarea dobânzii.

2. Supraîndatorare

Referitor la stingerea colectivă a datoriilor, decizia Comisiei de mediere de a accepta cererea debitorului suspendă automat orice măsură de executare împotriva activelor debitorului, cu excepția măsurilor care au legătură cu obligațiile de întreținere, încetează aplicarea dobânzii și face ca datoriile care nu sunt scadente să devină exigibile.

Dacă etapa de soluționare convenită eșuează, judecătorul de pace în fața căruia se va audia etapa juridică poate suspenda orice măsură de executare în aceleași condiții precum cele indicate mai sus.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Litigiile deja în curs la demararea procedurilor de insolvență pot fi continuate în mod valid de către administratorul fiduciar care acționează în calitate respectivă. Cu toate acestea, solicitanții în astfel de cazuri trebuie să reglementeze procedurile implicând administratorul fiduciar care are puterea exclusivă de a reprezenta debitorul falimentar în mod valid.

Atunci când debitorul nu are câștig de cauză, creditorii care au intentat procedurile înainte de faliment, obțin un titlu de valoare pe care îl pot utiliza la lichidare. Totuși, acest titlu de valoare nu poate fi executat deoarece sentința declarativă de faliment duce la privarea debitorului de dreptul de administrare a oricăror active.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

1. Faliment

Publicarea notificării privind falimentul în unul sau mai multe ziare distribuite în Luxemburg informează creditorii cu privire la intrarea în faliment a debitorului. Astfel, aceștia trebuie să-și declare creanțele, împreună cu titlurile de valoare la registrul tribunalului districtual competent în materie comercială, în limita de timp stabilită în sentința declarativă de faliment. Grefierul înregistrează creanțele și furnizează o dovadă de primire.

Declarațiile privind creanțele trebuie semnate și trebuie să includă numele, prenumele, profesia și adresa creditorilor, precum și suma creanței, motivul creanței și orice garanții sau titluri de valoare asociate creanței. Diversele creanțe declarate sunt apoi verificate în prezența administratorului fiduciar, a debitorului falimentar și a administratorului judiciar.

În timpul acestei proceduri, dacă există litigii, creditorii pot fi convocați pentru a explica detaliile creanței și fondul acesteia sau suma exactă în cadrul unui interogatoriu în contradictoriu.

Dacă administratorul fiduciar a putut identifica activele care pot fi distribuite în rândul creditorilor, acesta îi convoacă pe cei din urmă la o ședință de prezentare a conturilor bancare în timpul căreia creditorii își pot exprima opinia cu privire la planul de distribuire.

Dacă activele sunt insuficiente, se dispune încheierea falimentului.

Dacă administratorul fiduciar nu își îndeplinește datoriile spre satisfacția creditorilor, aceștia din urmă pot trimite reclamațiile către administratorul judiciar care, după caz, poate înlocui administratorul fiduciar.

2. Administrare

În cadrul procedurilor de administrare, administratorii trebuie să ofere creditorilor detalii privind planul de reorganizare sau de lichidare a activelor.

În acest caz, creditorii pot fi invitați să facă observații. În termen de 15 zile de la informare, creditorii trebuie să comunice registrului dacă acceptă sau dacă se opun planului, care nu poate fi implementat cu excepția cazului în care mai mult de jumătate din creditorii ai căror creanțe reprezintă mai mult de jumătate din pasive acceptă acest plan.

3. Concordat preventiv

În cazul procedurii de concordat preventiv, creditorii sunt convocați la o ședință pentru a le permite să discute propunerile privind concordatul făcute de către judecătorul delegat. Prin urmare, creditorii trebuie să își declare creanțele și, de asemenea, să specifice dacă acceptă sau nu propunerile privind concordatul. Creditorii pot, mai apoi, să facă observații în timpul audierii privind aprobarea concordatului. De asemenea, aceștia pot adresa o contestație împotriva deciziei care aprobă concordatul, în cazul în care nu au fost invitați la ședința creditorilor sau dacă au votat împotriva propunerilor privind concordatul.

4. Supraîndatorare

În primă instanță, în timpul etapei de soluționare convenită, creditorii trebuie să își declare creanțele la Serviciul de informare și consiliere privind supraîndatorarea. Astfel, creditorii pot lua parte în mod activ la adoptarea de către Serviciul respectiv a unui plan de soluționare convenită.

Comisia de mediere pentru supraîndatorare convoacă apoi creditorii și expune propunerile formulate în planul de soluționare convenită. Cel puțin 60 % dintre creditorii ai căror creanțe reprezintă 60% din totalul creanțelor trebuie să specifice astfel faptul că acceptă planul de soluționare convenită pentru ca acesta să fie considerat drept acceptat. Lipsa unui răspuns din partea creditorilor se consideră drept un acord.

10 În ce mod poate practicantul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Administratorii fiduciarilor în caz de faliment reprezintă atât persoana falimentară, cât și masa credală. În această dublă capacitate, aceștia nu sunt responsabili doar de administrarea activelor persoanei falimentare, ci sunt autorizați și să monitorizeze, în calitate de reclamânți sau inculpați, toate acțiunile care urmăresc conservarea activelor care trebuie utilizate ca titlu de valoare pentru creditorii și, de asemenea, să recupereze sau să sporească activele respective în interesul comun al acestora din urmă (Curtea de Apel, 2 iulie 1880, Pas. 2, p. 49).

Administratorul fiduciar poate intenta orice proces cu privire la garanția comună pentru creditori, constând din activele persoanei falimentare, proces care are în vedere recuperarea, protejarea sau lichidarea activelor respective (Curtea de Apel, 25 februarie 2015, Pas. 37, p. 483).

În ceea ce privește contractele curente ulterioare sentinței declarative de faliment, administratorul fiduciar trebuie să decidă rezilierea sau nu a acestora sau dacă ar fi mai bine, în cazurile în care acestea pot pune active la dispoziție, să continue cu executarea lor pentru a acoperi ulterior pasivele persoanei falimentare.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Toți creditorii trebuie să își declare creanțele, indiferent de natura acestora și dacă aceștia au sau nu o creanță preferențială. Cu toate acestea, excepția de la această procedură constă în creanțele ce derivă din bunuri, adică acele creanțe ce derivă ulterior și în interesul procedurilor de faliment (de exemplu, costurile administratorului fiduciar, chiria care devine scadentă după sentința declarativă de faliment etc.).

Referitor la creanțele care derivă din bunuri după demararea procedurilor de insolvență și care rezultă în urma administrării falimentului sau a continuării anumitor activități comerciale ale persoanei falimentare, acestea sunt onorate înainte ca restul activelor să fie distribuite în rândul masei credale. Creanțele care derivă din bunuri sunt astfel onorate în toate cazurile înaintea celor aparținând altor creditori.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

1. Faliment

În cadrul procedurilor de faliment, sentința declarativă de faliment va fi publicată pe diverse căi (presă, înregistrare la tribunalul comercial) pentru ca situația să fie adusă în atenția creditorilor debitorului falimentar, care se pot face apoi cunoscuți (articolul 472 din Codul comercial).

Creditorii trebuie să își declare apoi, creanțele la registrul tribunalului comercial și să depună documentele justificative (articolul 496 din Codul comercial).

Un formular care permite creditorilor să facă această declarație a creanțelor este disponibil online la [această adresă](#).

Creanțele sunt verificate de către administratorul fiduciar responsabil de lichidare și pot fi contestate de către acesta din urmă (articolul 500 din Codul comercial).

Orice creanță declarată care este contestată va fi înaintată instanței.

Cu toate acestea, dacă există contestații care, din cauza obiectului acestora, nu intră sub jurisdicția tribunalului districtual competent în materie comercială, acestea sunt înaintate tribunalului competent în vederea luării unei decizii referitoare la fondul acestora. Acestea sunt înaintate și tribunalului districtual pentru cauze comerciale în vederea pronunțării unei sentințe în conformitate cu articolul 504, privind sumele care pot fi pretinse de către creditorii în cauză în contextul discuțiilor legate de concordat (articolul 502).

2. Concordat preventiv

În cadrul procedurii de concordat preventiv, debitorul care solicită concordatul trebuie să specifice, în cerere, identitățile și adresele creditorilor, precum și sumele creanțelor acestora (articolul 3 din Legea din 14 aprilie 1886).

Creditorii sunt notificați prin scrisoare recomandată (articolul 8 din Legea din 14 aprilie 1886) prin care sunt invitați să ia parte la ședința privind concordatul. Invitația va fi publicată și în presă.

În timpul ședinței privind concordatul, creditorii își declară sumele creanțelor.

Așa cum s-a menționat mai sus, creditorii cu creanțe securizate de taxe pe proprietate care iau parte la vot, își pierd statutul de creditori preferențiali (articolul 10 din Legea din 14 aprilie 1886).

3. Suspendarea plăților

În cadrul procedurilor de suspendare a plăților, debitorul trebuie să prezinte și o listă a creditorilor, indicând numele, suma creanțelor și adresele acestora.

Creditorii sunt invitați la o ședință prin scrisoare recomandată (articolul 596 din Codul comercial) și prin intermediul presei.

În timpul ședinței, aceștia trebuie să declare sumele creanțelor (articolul 597 din Codul comercial).

4. Administrare

În cadrul procedurilor de administrare, nu există nicio procedură privind declararea și acceptarea creanțelor. Debitorii trebuie să informeze tribunalul în cererea acestora cu privire la identitățile creditorilor.

Acești creditori sunt informați ulterior de către tribunal cu privire la planul de reorganizare și lichidare de active întocmit de către administratorii desemnați de către instanța judecătorească.

5. Procedura de supraîndatorare

În termen de o lună de la publicarea în registru a notificării privind stingerea datoriilor colective, creditorii debitorului supraîndatorat trebuie să își declare **creanțele la Serviciul de informare și consiliere privind supraîndatorarea**.

Declararea creanțelor trebuie să fie conformă cu articolele 6 și 7 din Regulamentul Marelui Ducat din 17 ianuarie 2014 care pune în aplicare Legea din 8 ianuarie 2013 privind supraîndatorarea (*règlement grand-ducal du 17 janvier 2014 portant exécution de la loi du 8 janvier 2013 concernant le surendettement*).

Un formular de declarare este pus la dispoziția creditorilor.

Comisia de mediere analizează măsura în care creanțele sunt admisibile.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Principiul de bază al legii privind falimentul constă în faptul că fiecare creditor trebuie să primească o cotă-parte identică, proporțională cu suma creanțelor.

În primul rând sunt plătiți creditorii cu un titlu de valoare sau o creanță preferențială.

Creditorii preferențiali sunt clasificați într-o ordine juridică care face obiectul unei politici publice (proprietarii proprietăților date în chirie, creditorii ipotecari, creditorii cu titluri de valoare asupra capitalului societății și, mai ales, trezoreria publică în sensul cel mai larg).

În general, administratorul fiduciar se raportează la articolele de la 2096 la 2098, 2101 și 2102 din Codul civil (*Code civil*).

Administratorul fiduciar trebuie să verifice fiecare creanță raportându-se la lege și la jurisprudență.

Activele nete disponibile creditorilor chirografari trebuie distribuite în mod proporțional în conformitate cu articolul 561, primul alineat din Codul comercial.

După ce administratorul fiduciar cunoaște suma taxelor stabilită de instanță, a clasificat creditorii preferențiali și cunoaște suma rămasă de distribuit în rândul creditorilor chirografari, acesta elaborează un plan de distribuire a activelor care este înaintat, în primă instanță, administratorului judiciar. În conformitate cu articolul 533 din Codul comercial, administratorul fiduciar invită toți creditorii la ședința de prezentare a conturilor bancare prin scrisoare recomandată la care atașează o copie a planului de distribuire a activelor.

Persoana falimentară trebuie să fie înștiințată oficial cu privire la ședința de către un executor judecătoresc sau prin publicarea într-un ziar din Luxemburg.

Cu excepția cazului în care prezentarea conturilor bancare de către administratorul fiduciar este contestată de către un creditor, administratorul fiduciar înaintează procesul-verbal al ședinței de prezentare, în baza unui plan de distribuire a activelor, administratorului judiciar și greferului pentru semnare.

După prezentarea conturilor, administratorul fiduciar plătește creditorii.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

1. Faliment

În cazul procedurilor de faliment, după efectuarea plăților, administratorul fiduciar poate solicita încheierea procedurilor, care este urmată de decizia de încetare care, așa cum denumirea o sugerează, pune capăt procedurilor de faliment.

Conform articolului 536 din Codul comercial, persoanele falimentare care nu au fost declarate falimentare în sensul penal ca urmare a unor acte neglijente sau frauduloase, nu mai pot fi urmărite în instanță de către creditorii, cu excepția cazului în care averile acestora sporesc în termen de șapte ani de la decizia de încetare a procedurilor din cauza activelor insuficiente.

Conform articolului 586 din Codul comercial, persoanele falimentare care plătesc în totalitate toate sumele datorate ca principal, dobândă și costuri pot fi achitate adresând o cerere în acest sens Curții Supreme de Justiție (*Cour supérieure de justice*).

2. Concordatul preventiv, suspendarea plăților, administrarea

În cadrul procedurilor de concordat preventiv, suspendare a plăților și administrare, decizia instanței judecătorești care aprobă măsura relevantă pune capăt procedurilor.

Instanța judecătorească poate impune sancțiuni civile sau penale debitorului falimentar.

Dacă instanța judecătorească constată că falimentul a fost cauzat de abuzul grav și flagrant al persoanei falimentare, aceasta îi poate interzice celei din urmă să își desfășoare activitățile comerciale fie direct, fie prin intermediul altei persoane. Această interdicție se aplică și celor care dețin o funcție ce implică puteridecizionale în cadrul unei societăți.

Alte sancțiuni civile includ, în cazul falimentului societăților comerciale, posibilitatea de a extinde falimentul în rândul directorilor și posibilitatea de a intenta procese în baza articolelor 1382 și 1383 din Codul civil (răspundere juridică generală) și a articolelor 59 și 192 din Legea privind societățile comerciale (*loi sur les sociétés commerciales*).

Sancțiunile penale (faliment penal) pot fi impuse și persoanei falimentare.

În cazul concordatelor preventive, persoanele care beneficiază de pe urma acestei proceduri trebuie să își despăgubească creditorii, dacă averile acestora sporesc (articolul 25 din Legea din 14 aprilie 1886 privind concordatul preventiv pentru prevenirea falimentului).

Concordatul preventiv nu are efect asupra următoarelor datorii:

taxe și alte obligații guvernamentale;

creanțe asigurate prin drepturi preferențiale, ipoteci sau garanții suplimentare;

creanțe privind întreținerea.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Ca urmare a încheierii procedurilor de insolvență, dacă există active, creditorii primesc sumele integrale sau o parte din sumele creanțelor în conformitate cu condițiile de distribuire acceptate în decizia de încheiere.

Dacă persoanele falimentare nu au fost declarate falimentare în sensul penal ca urmare a unor acte neglijente sau frauduloase, acestea nu mai pot fi urmărite în instanță de către creditorii, cu excepția cazului în care averile acestora sporesc în termen de șapte ani de la decizia de încetare a procedurilor de faliment.

De asemenea, creditorii pot intenta un proces în baza articolelor 1382 și 1383 din Codul civil pentru a invoca răspunderea juridică generală a directorilor persoanei falimentare sau un proces în baza articolelor 50 și 192 din Legea privind societățile comerciale (răspunderea administratorilor și a directorilor în ceea ce privește executarea mandatului).

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile cererii de intrare în faliment sunt incluse în costurile mesei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Întrucât acestea sunt costuri care survin în interesul procedurilor de intrare în faliment, acestea sunt plătite din activele persoanei falimentare înainte ca administratorul fiduciar să distribuie restul de active diverșilor creditorii.

Legea din 29 martie 1893 privind asistența juridică și procedurile privind deficitul (*loi du 29 mars 1893 concernant l'assistance judiciaire et la procédure en débet*) stabilește, la articolele 1 și 2, diversele costuri care pot rezulta în urma formalităților impuse de procedurile de insolvență și determină ordinea în care vor fi plătite în cazurile în care activele sunt insuficiente.

Tribunalul districtual competent stabilește onorariile administratorului fiduciar conform Regulamentului Marelui Ducat din 18 iulie 2003 (*règlement grand-ducal du 18 juillet 2003*).

Administratorul fiduciar trebuie să adreseze tribunalului districtual responsabil de cauzele comerciale o declarație a costurilor și onorariilor pe baza activelor recuperate.

Articolul 536-1 din Codul comercial specifică la cel de-al doilea alineat faptul că onorariile și costurile falimentului încheiat din cauza activelor insuficiente vor fi prezentate de Administrația taxelor indirecte (*Administration de l'Enregistrement*) în condițiile menționate în Legea din 29 martie 1893 privind asistența juridică și procedurile privind deficitul.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

1. Faliment

Sentiința declarativă de faliment poate stabili data de încetare a plăților de către persoana falimentară la o dată anterioară celei la care s-a pronunțat sentiința. Totuși, această dată nu poate precede sentiința cu mai mult de șase luni.

Pentru a proteja interesele creditorilor, perioada cuprinsă între încetarea plăților și sentiința declarativă este considerată drept „**perioada suspectă**”.

Anumite acțiuni întreprinse în această perioadă, în cazul în care ar fi în detrimentul drepturilor creditorilor, vor fi **nule și neavenite**. Acestea includ, mai ales: orice acțiune în legătură cu bunurile mobile și imobile pe care persoana falimentară le-a oferit gratuit sau în schimbul unei plăți, prețul vânzării fiind evident mult mai scăzut decât valoarea bunului în cauză;

toate plățile efectuate în numerar sau prin virament, vânzare, compensație sau în alt mod, pentru datorii care nu au devenit încă scadente;

toate plățile efectuate, altele decât cele în numerar sau utilizând instrumente comerciale pentru datoriile devenite scadente;

orice ipotecă sau alte drepturi de proprietate acordate de debitor pentru datoriile contractate înainte de încetarea plăților.

Cu toate acestea, pentru alte acțiuni, principiul de nulitate nu este aplicat în mod automat.

Prin urmare, anumite **plăți efectuate de către persoana falimentară** pentru datoriile ce devin scadente și oricare alte acțiuni întreprinse în schimbul plății în timpul perioadei suspecte pot fi anulate dacă se dovedește faptul că terțele părți care au primit plățile sau care au negociat cu persoana falimentară **luaseră cunoștință de încetarea plăților**.

Atunci când un creditor știe că un debitor nu își poate onora angajamentele, creditorul respectiv nu trebuie să caute să fie tratat preferențial în detrimentul masei credale generale.

 Ipoteca și drepturile preferențiale care au fost dobândite în mod valid pot fi înregistrate până la data sentinței declarative de faliment. Cu toate acestea, drepturile înregistrate în termen de **10 zile înainte de data încetării plăților** sau mai târziu, pot fi declarate nule și neavenite dacă au trecut mai mult de 15 zile între data titlului de gaj și data înregistrării.

În sfârșit, orice **acțiune întreprinsă sau plată efectuată în condiții frauduloase pentru creditori**, adică atunci când debitorul acționează astfel fiind deplin conștient de prejudiciul pe care l-ar putea cauza creditorului (adică prin reducerea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, nerespectarea clasificării creanțelor etc.), este considerată nulă și neavenită, indiferent de data la care a avut loc.

Conceptul de perioadă suspectă nu se aplică **contractelor de garanție financiară** sau în cazurile **creanțelor viitoare transferate către un organism de securitizare**.

2. Concordat preventiv

Pe durata procedurii de obținere a concordatului preventiv, debitorii nu pot transfera, ipoteca și nu se pot angaja în nicio privință fără autorizația judecătorului delegat.

3. Administrare

De la data luării deciziei de desemnare a unui judecător delegat privind întocmirea inventarului societății, comerciantul nu poate, sub amenințarea de nulitate, transfera, stabili titluri de valoare sau ipoteci, nu poate angaja sau primi active cu capital mobil fără o autorizație în scris din partea judecătorului delegat. De asemenea, trebuie de reținut faptul că legea privind administrarea prevede sancțiuni penale pentru comercianții care au tănuit o parte din active, au exagerat în privința totalului pasivelor sau au implicat creditori ai căror creanțe au fost exagerate.

4. Supraîndatorare

Judecătorul poate, unde este cazul, să numească persoane responsabile de furnizarea de asistență socială, educațională sau de gestionarea financiară pentru a asigura faptul că partea din venitul debitorului care nu este alocată pentru achitarea datoriilor este utilizată în scopurile propuse.

În scopul desfășurării activității, aceste persoane sunt autorizate să ia orice măsură concepută pentru a preveni devierea acestei părți de venit de la scopul său natural sau prejudicierea intereselor privind gospodăria debitorului.

Ultima actualizare: 22/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Ungaria

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura de insolvență pentru persoane juridice este reglementată prin legea XLIX din 1991 privind procedura de faliment și procedura de lichidare (Legea falimentului).

Legea falimentului reglementează două tipuri de proceduri de insolvență: procedura de faliment și procedura de lichidare.

Procedura de **faliment** constă în procedura reorganizării în cadrul căreia debitorului care se confruntă cu insolvența i se acordă o suspendare a plăților pentru a ajunge la un acord voluntar și pentru a încerca să încheie un astfel de acord în vederea restabilirii solvabilității.

Procedura de **lichidare** are scopul de a asigura îndestularea creditorilor în conformitate cu normele specifice, în cazul în care un debitor insolubil face obiectul dizolvării fără a avea un succes legal – în cadrul unei proceduri având drept scop distribuirea către creditori a tuturor activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței aparținând debitorului. Cu toate acestea, procedura de lichidare trebuie să fie finalizată dacă debitorul și-a plătit datoria în întregime, precum și costurile procedurii, sau dacă este încheiat un acord voluntar cu creditorii privind condițiile stingerii datoriei, iar acest acord a fost aprobat de către instanță.

Legislația care reglementează succursalele din Ungaria ale întreprinderilor cu sediul social în străinătate, organizațiile societății civile și întreprinderile din sectorul financiar (instituții de credit, întreprinderi financiare, întreprinderi de asigurări, firme de investiții, antrepозite publice), de exemplu, include norme speciale, derogatorii.

Procedura de faliment nu există în cazul întreprinderilor din sectorul financiar, însă organismele de supraveghere au posibilitatea de a interveni încă de la primele semne ale oricărei deteriorări a situației financiare a acestora pentru a evita insolvența și trebuie create fonduri (Fondul pentru decontarea daunelor, Fondul pentru protecția investitorilor, Fondul de asigurare a depozitelor) pentru protejarea clienților și pentru despăgubirea acestora.

În cazul întreprinderilor din sectorul financiar, lichidarea poate fi inițiată în fața instanței de către Banca Națională a Ungariei, acționând în calitate de autoritate de supraveghere financiară după revocarea autorizației acestora de a desfășura respectivele activități.

Legea privind organizațiile societății civile conține norme derogatorii privind procedura de faliment și de lichidare a organizațiilor societății civile (asociații, fundații), iar în caz contrar se aplică prevederile legii falimentului.

Procedura de stingere a datoriilor persoanelor fizice (falimentul personal)

Legea CV din 2015 privind stingerea datoriilor persoanelor fizice a intrat în vigoare la 1 septembrie 2015. Legea stabilește cadrul juridic pentru stingerea datoriilor, în plus față de asigurarea protecției falimentului prin cooperarea dintre un debitor și creditorii acestuia. Legea protejează în principal debitorii ipotecari, în special cei care au întârzieri de lungă durată, sunt îndatorați față de mai mulți creditori și a căror proprietate imobiliară de tip rezidențial este amenințată de vânzare forțată.

Procedura începe ca o procedură extrajudiciară, fiind coordonată de primul creditor ipotecar. Procedura judiciară de faliment este inițiată în cazul în care nu există o soluționare extrajudiciară. Mai întâi, procedura judiciară are, de asemenea, scopul de a ajunge la un acord, însă, în cazul în care nu se votează în favoarea acestui acord, instanța stabilește condițiile pentru stingerea datoriei.

Guvernul a instituit Serviciul de Stat privind Insolvența Familiilor. Această organizație joacă un rol important în procedura de stingere a datoriilor. Serviciul privind Insolvența Familiilor verifică dacă debitorul îndeplinește cerințele legale, ține evidențele statului privind datele procedurii și angajează administratorii familiilor. Administratorii familiilor desfășoară activitățile pregătitoare și colaborează cu instanța în cursul procedurii judiciare de stingere a datoriilor, execută deciziile instanței, sprijină debitorul, supraveghează gestionarea gospodăriei debitorului, vând activele debitorului care au valoare comercială și plătesc creditorii.

Rezultatul unei proceduri reușite de stingere a datoriilor constă în faptul că datoria plătită în cursul procedurii nu mai poate fi pretinsă ulterior de la debitor, iar creditorii primesc o proporție specifică a creanțelor lor într-o perioadă de timp previzibilă.

Procedura de stingere a datoriilor persoanelor fizice nu este însă notificată în temeiul Regulamentului (UE) nr. 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului.

În conformitate cu Legea falimentului, **procedura de faliment** poate fi inițiată de către organizația debitoare, cu aprobarea organului său principal de decizie, utilizând un formular – reprezentarea legală este obligatorie în cursul procedurii. Debitorul nu poate înainta această cerere dacă face obiectul unei proceduri

de faliment aflate în curs de desfășurare sau dacă a fost pronunțată o decizie în primă instanță prin care se dispune lichidarea debitorului. Condițiile și termenele de prescripție pentru admisibilitatea unei cereri reînnoite de inițiere a procedurii de faliment constau din îndeplinirea creanțelor creditorului care au existat sau au apărut în cursul procedurii anterioare de faliment, expirarea unei perioade de doi ani de la încheierea definitivă a procedurii anterioare de faliment sau, în cazul în care cererea anterioară a fost respinsă din oficiu, expirarea unei perioade de un an de la pronunțarea ordinului definitiv în chestiunea respectivă.

Ca regulă generală, dacă debitorul este insolvabil, **procedura de lichidare** poate fi inițiată la cererea debitorului sau a creditorilor acestuia sau din oficiu, de către instanță, în anumite cazuri prevăzute în Legea falimentului. Legea falimentului prevede în mod explicit cine poate iniția procedura de lichidare și reglementează normele pentru procedura deschisă la cerere sau din oficiu.

Ambele tipuri de proceduri sunt **proceduri de stingere colectivă a datoriilor**, creditorii debitorului trebuie să participe la procedură și nu pot solicita executarea creanțelor lor în altă modalitate sau în cadrul unei alte proceduri desfășurate împotriva debitorului în cursul acestei proceduri.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Procedura de faliment:

Procedura de faliment poate fi solicitată de către administratorul debitorului, fiind obligatorie reprezentarea de către un avocat sau consilier juridic.

În orice moment, poate fi inițiată numai o singură procedură de faliment împotriva debitorului și nu poate fi pendinte nicio procedură de lichidare împotriva acestuia. Procedura de faliment reînnoită poate începe numai dacă debitorul a stins datoriile pretinse în procedura anterioară și au trecut doi ani de la această procedură. În cazul în care instanța a respins procedura anterioară de faliment din oficiu din cauza unor vicii de formă, procedura de faliment reînnoită nu poate fi inițiată timp de un an.

Procedura de lichidare

Procedura de lichidare poate fi inițiată de către debitor, de către un creditor, de către administratorul care a participat la procedura anterioară de lichidare voluntară sau de către o instanță sau autoritate administrativă în cazurile prevăzute de lege. De exemplu, o procedură de lichidare este inițiată de către instanță în cazul în care nu s-a încheiat un acord voluntar în cursul procedurii de faliment sau dacă dizolvarea unei firme cu încălcarea gravă a legii este dispusă sub autoritatea sa de supraveghere juridică în calitate de instanță comercială.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Activele debitorului incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței reprezintă suma tuturor activelor fixe și a activelor curente în sensul legislației contabile.

Orice majorare a activelor obținută în cursul procedurii de faliment face, de asemenea, parte din activele incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Debitorul păstrează drepturile aferente gestionării activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, însă sub supravegherea administratorului. În procedura de lichidare, debitorul nu reține drepturile aferente gestionării activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței: Aceste drepturi sunt transferate lichidatorului. Lichidatorul este reprezentantul legal al organizației debitoare și efectuează înregistrarea și evaluarea creanțelor creditorilor, realizarea activelor și distribuirea sumelor obținute în rândul creditorilor sub controlul instanței.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

În procedura de faliment și de lichidare, un **debitor** în sensul legii falimentului poate fi un operator economic enumerat în lege. Procedura de faliment este inițiată de către debitor, care își poate continua activitățile economice pe durata procedurii. Directorii executivi și proprietarii debitorului nu au restricții în exercitarea drepturilor lor, însă își pot exercita drepturile numai fără încălcarea drepturilor prevăzute de lege pentru administrator. Debitorul efectuează înregistrarea și clasificarea creanțelor în colaborare cu administratorul și, cu implicarea administratorului, elaborează un program și o propunere de negocieri în vederea unei înțelegeri în scopul încheierii unui acord pentru restabilirea sau păstrarea solvabilității. Înțelegerea include acordul dintre debitor și creditorii asupra condițiilor stingerii datoriilor și asupra tuturor celorlalte aspecte pe care aceștia le consideră importante pentru reorganizare.

Până la începerea procedurii, un **creditor** din cadrul unei proceduri de faliment și de lichidare înseamnă o persoană care are creanțe bănești restante sau creanțe exprimate în termeni monetari în baza unei decizii definitive și executorii a unei instanțe sau autorități publice sau care sunt recunoscute sau nu sunt contestate de către debitor. În procedura de faliment, creditor înseamnă, de asemenea, orice persoană ale cărei creanțe scadente în cursul procedurii de faliment sau ulterior au fost înregistrate de către administrator sau orice persoană ale cărei creanțe au fost înregistrate de către lichidator în cadrul unei proceduri de lichidare.

Un **administrator** în cadrul procedurii de faliment este o persoană juridică desemnată de către instanță, autorizată să îndeplinească sarcinile unui practician în insolvență. Administratorul trebuie să desemneze o persoană angajată de acesta, având calificări corespunzătoare, pentru a desfășura activitățile administratorului. Sarcina acestei persoane este de a monitoriza activitățile economice ale debitorului pentru a conveni asupra unui acord, luând în considerare interesele creditorilor, de a înregistra creanțele creditorilor, de a colabora la redactarea propunerii de acord și de a contrasemna procesul-verbal al hotărârilor adoptate în cadrul negocierilor acordului.

Lichidator înseamnă o organizație-lichidator (o persoană juridică autorizată să îndeplinească sarcinile unui practician în insolvență) desemnată de către instanță, care este reprezentantul legal al organizației aflate în lichidare și care, în același timp, garantează interesele creditorilor și îndeplinește sarcinile prevăzute de lege. Legislația prevede cerințe personale și profesionale stricte privind organizațiile-lichidator, inclusiv formare profesională regulată. Organizația-lichidator desemnează un administrator al insolvenței pentru desfășurarea activităților lichidatorului.

Numele organizației-lichidator și ale administratorului insolvenței sunt, de asemenea, înregistrate în registrul persoanelor juridice ținut de instanță.

Procedurile de faliment și de lichidare sunt proceduri civile necontencioase care se desfășoară în fața instanței. În situațiile care nu sunt reglementate de Legea falimentului, se aplică normele Codului de procedură civilă, cu derogările care apar din particularitățile procedurilor necontencioase. Procedura de faliment este dispusă de instanță, în timp ce procedura de lichidare este dispusă de instanță ca urmare a declarării insolvenței debitorului sau în alte cazuri prevăzute de lege sau în baza unei cereri formulate de o altă instanță, autoritate publică sau de către administrator. La deschiderea procedurii, instanța desemnează administratorul sau lichidatorul din lista lichidatorilor. La inițierea procedurii de lichidare, instanța desemnează – la cererea creditorilor – un lichidator care are competența unui administrator temporar pentru supravegherea activităților debitorului până la dispunerea lichidării.

Obiecțiile formulate împotriva oricăror măsuri sau omisiuni nelegale ale administratorului sau ale lichidatorului sunt soluționate de către instanță și, în cazul unei măsuri sau omisiuni nelegale, instanța solicită administratorului sau lichidatorului să își desfășoare activitățile potrivit legii iar, în cazul încălcării legii, administratorul sau lichidatorul este eliminat din procedură și este desemnat un noul administrator sau lichidator.

Pe parcursul procedurii de faliment, debitorul beneficiază de protecție în caz de faliment, procedurile de executare se suspendă și debitorul beneficiază de suspendarea plăților sau de un moratoriu privind plata datoriilor efectuate anterior.

Dacă majoritatea prevăzută de Legea falimentului acceptă acordul voluntar, iar acordul respectă cerințele legale, instanța aprobă acordul, iar debitorul este obligat de acesta.

În cazul în care nu se convine asupra unui acord voluntar, instanța dispune lichidarea din oficiu a debitorului.

Un acord între debitor și creditorii poate fi, de asemenea, încheiat și în procedura de lichidare. Instanța stabilește data negocierilor în vedere acordului în cursul procedurii de lichidare și, dacă votul este favorabil acordului voluntar și acordul respectă legislația, instanța îl aprobă. În cadrul lichidării, condițiile de aprobare a unui acord voluntar prevăd ca, în urma acordului debitorul să nu mai fie insolubil, iar creanțele prioritare să fie stinse sau să fie disponibilă o acoperire a acestor creanțe.

Instanța decide cu privire la înregistrarea închiderii procedurii de faliment sau de lichidare sau cu privire la finalizarea procedurii.

În cazul în care procedura de lichidare este încheisă fără existența unui succesor legal al debitorului, la primirea unei notificări din partea instanței, instanța comercială radiază debitorul dizolvat prin lichidare din registrul comerțului sau radiază organizația societății civile din registrul organizațiilor societății civile. În cadrul procedurii de lichidare, plata salariilor angajaților este garantată din fondurile existente în Fondul de garantare a salariilor, sub rezerva condițiilor prevăzute în legea privind fondul de garantare a salariilor.

Consecințele juridice ale inițierii procedurii:

În cursul procedurii de faliment, instanța ia măsuri pentru publicarea unei **suspendări imediate temporare a plăților** în Buletinul societăților comerciale la solicitarea debitorului, în conformitate cu Legea falimentului. Fondul cererii este examinat ulterior, atunci când instanța decide respingerea cererii din oficiu în cazurile stabilite de lege sau, în caz contrar, atunci când decide admiterea procedurii de faliment. Procedura de faliment începe cu publicarea ordinului referitor la acest lucru în Buletinul societăților comerciale. Ca urmare a deschiderii procedurii de faliment, debitorul beneficiază de **suspendarea plăților** pentru stingerea creanțelor monetare până la ora 0 în a doua zi lucrătoare care urmează celei de a 120-a zile (cu câteva excepții), iar moratoriul poate fi prelungit chiar și până la 365 de zile. În cursul perioadei de suspendare a plăților, poate fi efectuată numai plata creanțelor indicate în actul juridic, nu apar consecințe juridice referitoare la neexecutarea sau executarea cu întârziere a obligațiilor de plată, este suspendată executarea creanțelor monetare împotriva debitorului, iar în acest mod debitorul are posibilitatea reală de a elabora un program în scopul restabilirii solvabilității și stingerii datoriilor.

În cazul în care instanța declară că debitorul este insolubil din cauza existenței oricărui **motiv de insolvență** definit în actul juridic, lichidarea debitorului este dispusă printr-un ordin și, după intrarea în vigoare a acestuia, este desemnat un lichidator printr-un ordin publicat în Buletinul societăților comerciale, incluzând, de asemenea, o convocare a creditorilor pentru notificarea creanțelor acestora. Drepturile de proprietate încetează atunci când se dispune procedura de lichidare, acest lucru având scopul de a proteja activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și, de la data începerii lichidării, numai lichidatorul, care acționează ca reprezentant al debitorului, poate face declarații juridice privind activele debitorului. La data începerii lichidării, fiecare datorie a operatorului economic expiră (devine restantă).

Lichidarea are scopul distribuirii tuturor activelor debitorului între creditorii acestuia și trebuie finalizate chiar și procedurile de executare a activelor care fac obiectul procedurii de lichidare. Procedurile contencioase și necontencioase începute înainte de data inițierii lichidării continuă în fața instanței notificate. După data începerii lichidării, orice creanță monetară referitoare la activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței poate fi declarată numai în cadrul procedurii de lichidare. Orice limitare referitoare la înstrăinare sau grevare de sarcini stabilită asupra bunurilor imobile ale debitorului sau asupra altor active încetează la data începerii lichidării, iar drepturile de răscumpărare și opțiunile de cumpărare, precum și drepturile de retenție încetează la momentul vânzării activului. O persoană îndreptățită își poate îndești creanța dintr-un depozit de garanție furnizat de către debitor până la data începerii lichidării, ulterior persoana îndreptățită trebuie să predea lichidatorului suma rămasă.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În cursul unei proceduri de lichidare, fiecare creditor poate declara o creanță împotriva debitorului numai prin înregistrare în cadrul procedurii, nu poate fi invocată o compensare extrajudiciară, cu excepția compensării cu exigibilitate imediată în temeiul convențiilor de comerț internațional. Cu toate acestea, dacă există un litigiu anterior pendinte între creditor și debitor, creditorul poate compensa orice creanțe declarate în cadrul litigiului cu datoria acestuia față de debitor.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Deschiderea procedurii de lichidare în sine nu are efectul juridic al încetării contractelor încheiate anterior de către debitor. Contractele pot înceta ca parte a procedurii, în cazul procedurii de faliment sub supravegherea administratorului și în cazul procedurii de lichidare, lichidatorul fiind cel care reziliază contractele în calitate de reprezentant juridic al debitorului. Lichidatorul are dreptul de a rezilia contractele cu efect imediat sau de a anula contractele.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Activele debitorului nu pot face obiectul executării, un creditor care are calitatea de titular al unui drept de gaj nu poate vinde gajul; datoriile sunt stinse în cursul procedurii de lichidare.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Litigiile inițiate anterior sunt finalizate de către instanța notificată anterior. Dacă debitorul nu are succes de cauză în litigiu, partea care are succes de cauză participă la procedura de lichidare în calitate de creditor. Dacă debitorul are succes de cauză în litigiu, orice active sau fonduri datorate acestuia sunt incluse în activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Legea falimentului prevede în mai multe ocazii că furnizarea de informații către creditorii întră în sarcina administratorului sau a lichidatorului.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Creditorii pot constitui comitete ale creditorilor sau pot alege un reprezentant al creditorilor cu care lichidatorul trebuie să se consulte și pe care lichidatorul are obligația de a-l informa și al cărui consimțământ implicit sau explicit trebuie obținut pentru anumite măsuri.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Lichidatorul poate vinde activele debitorului către cumpărătorul care face cea mai bună ofertă în cadrul unei proceduri publice de vânzare pe un portal web de vânzări auditat.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Atât datoriile acumulate anterior, cât și cele care apar după deschiderea procedurii de insolvență pot fi declarate de către creditorii prin notificarea creanțelor lor în procedura de faliment sau în procedura de lichidare, în calitate de creditorii.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Practicianul în insolvență (administratorul din procedura de faliment sau lichidatorul din procedura de lichidare) înregistrează creanțele creditorilor și înaintează creanțele contestate instanței care desfășoară procedura de faliment sau procedura de lichidare în vederea judecării.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Lichidatorul utilizează sumele obținute din vânzarea unui gaj – după deducerea anumitor cheltuieli – pentru a plăti titularul gajului. Suma rămasă este distribuită în rândul creditorilor în funcție de distribuirea activelor, luând în considerare rangul de prioritate pentru îndeștierea creditorilor stabilit în Legea falimentului și pe baza bilanțului contabil intermediar al lichidării sau a bilanțului contabil de închidere a lichidării.

În urma vânzării altor active, sumele obținute pot fi distribuite după acceptarea bilanțului contabil intermediar al lichidării sau a bilanțului contabil de închidere a lichidării, luând în considerare distribuția activelor aprobată de către instanță și rangul de prioritate pentru îndeștierea creditorilor stabilit în Legea falimentului.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Debitorul poate conveni asupra unui acord voluntar cu creditorii atât în cadrul procedurii de faliment, cât și în cadrul procedurii de lichidare. Dacă acordul respectă legislația, instanța îl aprobă și declară procedura închisă. În aceste cazuri, debitorul își continuă funcționarea. Creanțele creditorilor sunt îndeplinite în modalitatea și în măsura stabilite în acord, iar debitorul este scutit de plata oricărei sume suplimentare.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Într-o procedură de faliment încheiată printr-un acord voluntar aprobat de instanță, creanțele creditorilor sunt îndeplinite în modalitatea și în conformitate cu graficul stabilit în acord. În cazul în care debitorul nu respectă acordul, creditorii pot formula o acțiune de executare sau pot iniția lichidarea debitorului.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Creditorii plătesc o taxă de înregistrare. Formularea unei proceduri de insolvență (procedură de faliment, procedură de lichidare) se supune plății unei taxe. În caz contrar, orice costuri efectuate sunt suportate de către debitor.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Lichidatorul sau creditorii pot contesta aceste tranzacții prin înaintarea unei cereri și pot solicita ca tranzacția să fie declarată nevalabilă. Orice active returnate astfel debitorului sporesc activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Lichidatorul sau creditorii pot iniția litigiul împotriva foștilor administratori ai debitorului pentru activitățile acestora desfășurate în detrimentul intereselor creditorilor pe motivul că foștii administratori nu și-au îndeplinit funcțiile de conducere luând în considerare interesele creditorilor la momentul apariției unei situații care amenința cu insolvența, determinând scăderea activelor operatorului economic, sau nu au realizat stingerea deplină a creanțelor creditorilor sau au neglijat decontarea taxelor de mediu. Dacă acest lucru este dovedit, fostul administrator al debitorului trebuie să despăgubească creditorii pentru daunele astfel cauzate.

Ultima actualizare: 03/12/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Malta

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Proceduri de insolvență (societăți comerciale) și proceduri de faliment (parteneriate și comercianți)

În temeiul dreptului național se pot identifica două tipuri de entități cărora li se poate aplica o procedură de insolvență, acestea fiind parteneriatele comerciale și comercianții. Acestor categorii de entități le sunt aplicabile regimuri diferite. Parteneriatele comerciale pot fi subdivizate în parteneriatele *en nom collectif* (în nume colectiv), parteneriatele *en commandite* (în comandită) și societatea cu răspundere limitată.

Se poate deschide o procedură de insolvență împotriva tuturor părților menționate mai sus (fizice și juridice), dar cu aplicarea de proceduri, norme și legislație diferite. De fapt, procedura de faliment (capitolul 13 din Legislația Maltei) se poate iniția împotriva parteneriatelor *în nume colectiv*, a parteneriatelor *în comandită* și împotriva comercianților. În scopul procedurii de faliment, parteneriatele *în nume colectiv* și parteneriatele *în comandită* sunt asociate comercianților, din toate punctele de vedere. Termenul „comerciant” este definit la capitolul 13 drept orice persoană care, prin profesia sa, exercită acte de comerț în nume propriu și include orice parteneriat comercial.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Procedura de reorganizare poate fi deschisă împotriva societăților în temeiul articolelor 327 - 329b din capitolul 386 - Legea privind societățile comerciale din 1995.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Societatea, ca urmare a unei decizii a adunării generale sau a consiliului de administrație, sau orice deținător de obligațiuni, creditor sau creditor sau orice contribuitor sau contribuitori pot introduce o acțiune în instanță pentru dizolvarea societății și lichidarea ulterioară a acesteia în cazul în care societatea nu își poate achita datoriile. Testul care trebuie aplicat în temeiul articolului 214 alineatul (2) litera (a) punctul (ii) din capitolul 386 este următorul:

Se consideră că societatea este incapabilă să își achite datoriile -

- (a) în cazul în care o datorie neachitată a societății nu a fost stinsă integral sau parțial după douăzeci și patru de săptămâni de la punerea în executare a unui titlu executoriu împotriva societății în temeiul oricărui act de executare prevăzut la articolul 273 din Codul de procedură civilă și organizațională; sau
- (b) în cazul în care se demonstrează cu succes în fața instanței că societatea nu își poate plăti datoriile, luându-se în considerare și datoriile contingente și viitoare ale societății.

Instanța le va acorda părților posibilitatea să își prezinte argumentele și va decide în cele din urmă dacă se îndeplinesc cerințele pentru insolvență, caz în care instanța va dispune dizolvarea, iar data insolvenței va fi considerată data de depunere a cererii în fața instanței în temeiul articolului 223 din capitolul 386. Pentru perioada cuprinsă între decizia de dizolvare în caz de insolvență și depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență în instanță, instanța poate, în orice moment, să numească un administrator provizoriu și îl poate însărcina cu administrarea patrimoniului succesoral al activității societății conform prevederilor din decizia de numire a acestuia. Administratorul provizoriu ocupă această funcție până în momentul în care se dispune lichidarea sau se respinge cererea de lichidare, cu excepția cazului în care acesta demisionează sau este înlăturat de către instanță înainte de acest moment, prin indicarea de motive întemeiate.

Insolvență - Lichidare voluntară de către creditorii

În afară de cele de mai sus, o societate poate fi dizolvată în mod voluntar, iar dacă administratorii sunt de părere că activele societății nu sunt suficiente pentru a acoperi pasivele, se convoacă o adunare a creditorilor pentru numirea unui practician în insolvență (și/sau unei comisii de lichidare) care se bucură de încrederea creditorilor și care va fi însărcinat/ă cu lichidarea societății fără a fi nevoie de acțiuni în justiție. Normele care trebuie să fie respectate sunt stabilite la articolele 277 și următoarele din capitolul 386.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Societatea - în urma unei rezoluții extraordinare, administratorii - în urma unei decizii a consiliului de administrație sau creditorii societății care reprezintă mai mult de jumătate din valoarea creditorilor societății pot deschide procedura de reorganizare (procedurile de redresare în temeiul articolului 329b din capitolul 386) în instanță dacă societatea nu își poate achita datoriile sau este pe cale de a intra în imposibilitatea de achitare a datoriilor. Ca și în cazul precedent, se consideră că societatea este incapabilă să își achite datoriile -

- (a) în cazul în care o datorie neachitată a societății nu a fost stinsă integral sau parțial după douăzeci și patru de săptămâni de la punerea în executare a unui titlu executoriu împotriva societății în temeiul oricărui act de executare prevăzut la articolul 273 din Codul de procedură civilă și organizațională; sau

(b) în cazul în care se demonstrează cu succes în fața instanței că societatea nu își poate plăti datoriile, luându-se în considerare și datoriile contingente și viitoare ale societății.

Instanța va decide dacă să dispună reorganizarea societății prin emiterea unui ordin de redresare a societății în termen de douăzeci de zile lucrătoare de la cererea depusă în instanță privind administrarea activității societății pentru o perioadă care urmează a fi stabilită de instanță (în prezent o perioadă de un an care poate fi prelungită cu o perioadă ulterioară de 1 an, însă în temeiul unor amendamente care sunt în curs de realizare, acest termen se reduce la o perioadă de patru luni care poate fi prelungită cu câte o perioadă suplimentară de patru luni, până la o perioadă maximă de douăsprezece luni.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Procedura de faliment poate fi deschisă de către orice creditor, indiferent dacă suma datorată este o datorie comercială sau de altă natură și chiar dacă o astfel de sumă nu a devenit exigibilă, în vederea începerii acțiunii preliminare în fața instanței civile, prima cameră, împotriva debitorului sau a reprezentantului său legal, solicitând o declarație potrivit căreia un astfel de debitor este în stare de faliment.

Criteriul pentru a fi declarat în faliment este suspendarea plății datoriilor de către debitor. Instanța va pronunța hotărârea de declarare a falimentului și va desemna unul sau mai mulți curatori să exercite funcțiile care le sunt încredințate în temeiul Codului comercial, capitolul 13.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale) (inclusiv lichidare voluntară de către creditor)

Se vor lichida toate activele deținute de societate pentru a acoperi pasivele debitorului. Nu există nicio distincție între activele care făceau deja parte din patrimoniul debitorului și cele care îi revin debitorului după deschiderea procedurii de insolvență.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În cazul procedurii de faliment care vizează comercianții și parteneriatele *în nume colectiv și în comandită*, toate activele mobile și imobile pot fi incluse în patrimoniul succesoral ce urmează să fie lichidat. În cazul falimentului, după pronunțarea unei hotărâri de declarare a falimentului, societatea falimentară este deposedată ipso iure de administrarea întregului său patrimoniu, indiferent că vizează activitatea sa economică sau de altă natură, cu excepția dreptului său la o indemnizație zilnică de subsistență.

Activele sale sunt încredințate unui curator care, la rândul său, are dreptul să vândă și să înstrăineze bunurile cu aprobarea instanței. Bunurile perisabile ale societății falimentare sunt vândute prin intermediul unui adjudecător autorizat după obținerea acordului instanței.

Este nevoie de acordul instanței și pentru mărfuri neperisabile și alte bunuri.

În astfel de circumstanțe, judecătorul dă dispozițiile pe care le consideră a fi cele mai avantajoase în interesul societății falimentare și al creditorilor, chiar și în cazul în care apar anumite circumstanțe, pentru a-i permite curatorului să restabilească situația societății falimentare sau să îi creeze activele, atât timp cât acest lucru este în beneficiul creditorilor.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

De îndată ce instanța dispune dizolvarea unei societăți pe motiv că aceasta este în stare de insolvență, va fi desemnat un practician în insolvență (practician în insolvență).

Capitolul 386 impune obligația ca acest practician în insolvență să fie o persoană fizică cu pregătire de avocat sau de expert-contabil și/sau de auditor sau să fie înregistrat la Registrul Comerțului ca îndeplinind cerințele de competență și onorabilitate de a exercita funcția de administrator de insolvență.

O restricție suplimentară constă în faptul că practicianul în insolvență nu poate să acționeze ca practician în insolvență al unei anumite societăți în cazul în care a deținut funcțiile de administrator sau secretar al societății sau a avut orice alt tip de funcție pentru sau în legătură cu respectiva societate, în orice moment pe parcursul a patru ani anteriori datei de dizolvare a societății.

Instanța dispune de o putere largă de apreciere pentru a stabili cine plătește remunerația practicianului în insolvență. În mod implicit, practicianul în insolvență este remunerat din activele societății. Totuși, în cazul în care acestea sunt insuficiente, instanța poate să dispună ca plata respectivă să fie efectuată de către alte persoane (afiliate) și în baza prevăzută de instanță.

În temeiul articolului 296 din capitolul 386, atribuțiile personalului de conducere al societății (administratori și secretar) încetează la numirea unui practician în insolvență, astfel că nici administratorii, inclusiv orice delegat, nici secretarul societății nu dețin autoritatea de a efectua tranzacții în numele și pentru respectiva societate în lichidare. Practicianul în insolvență va lua în custodie sau sub controlul său toate bunurile și toate drepturile la care acesta are motive întemeiate să creadă că societatea are dreptul.

În temeiul articolului 238 din capitolul 386, în cazul unei lichidări prin instanță, cu aprobarea instanței sau a comisiei de lichidare, practicianul în insolvență are competența:

- să introducă sau să apere orice acțiune sau alte proceduri legale în numele și pentru societate;
 - să continue desfășurarea activității societății atât cât este necesar pentru lichidarea benefică a acesteia;
 - să plătească creditorii în funcție de rangul lor în fața legii;
 - să ajungă la un compromis sau o înțelegere cu creditorii sau persoanele care pretind a fi creditori sau care au sau pretind că au o pretenție, prezentă sau viitoare, certă sau contingentă, stabilită sau care poate fi datorată în despăgubire împotriva societății sau prin care societatea poate fi considerată răspunzătoare și să supună arbitrajului orice astfel de chestiune;
 - să le solicite contribuitorilor cerți sau preținși și să ajungă la un compromis sau o înțelegere cu privire la creanțele, pasivele și pretențiile prezente sau viitoare ale societății, certe sau contingente, stabilite sau care pot fi datorate în despăgubire, care subzistă sau sunt presupuse între societate și un contribuitor cert sau prețins sau orice alt debitor cert sau prețins, precum și pentru toate chestiunile cu privire la sau care afectează activele sau lichidarea societății, în condițiile convenite, și să ia orice garanție pentru stingerea oricăror astfel de cereri, creanțe, pasive sau pretenții și să le stingă integral;
 - să reprezinte societatea în toate aspectele și să întreprindă toate măsurile necesare pentru lichidarea activității societății și distribuirea activelor acesteia.
- În plus, instanța poate prevedea că practicianul în insolvență, în cazul în care nu există o comisie de lichidare, să exercite oricare dintre competențele menționate la literalele (a) sau (b) de mai sus, fără aprobarea instanței.

În general, în cazul unei lichidări realizate prin instanță, practicianul în insolvență are următoarele competențe -

- să vândă bunurile mobile și imobile ale societății, inclusiv orice drept, prin licitație publică sau acord privat, având competența de a le transfera integral sau parțial;
- să redacteze și să execute, în numele și pentru societate, toate actele, chitanțele și alte documente;
- să strângă orice sume de bani necesare pentru garantarea activelor societății;
- să numească un mandatar care să acționeze în numele său în calitate de practician în insolvență pentru anumite scopuri.

Exercitarea de către practicianul în insolvență în cazul unei lichidări prin instanță a competențelor conferite de prezentul articol este supusă controlului instanței, iar orice creditor sau contribuitor poate să se adreseze instanței cu privire la exercitarea efectivă sau propusă a oricăreia dintre aceste competențe.

În perioada intermediară cuprinsă între decizia de dizolvare în caz de insolvență și depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență în instanță, în cazul în care instanța desemnează un administrator provizoriu, atribuțiile reprezentanților societății încetează, iar instanța însărcinează administratorul cu administrarea patrimoniului succesoral sau cu activitatea societății, conform deciziei de numire a acestuia.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

În temeiul articolului 329b alineatul (6) litera (a) din capitolul 386, în perioada în care este în vigoare un ordin de redresare (reorganizare), societatea continuă să își desfășoare activitățile obișnuite gestionate de administratorul special.

Conform celor stabilite de instanță într-o manieră satisfăcătoare, administratorul special trebuie să fie o persoană care deține competențe și experiență dovedite în gestionarea societăților comerciale, este calificată și dispusă să accepte numirea și nu are niciun conflict de interese în ceea ce privește numirea sa.

Remunerarea administratorului special este suportată de societate. De fapt, la numirea acestuia, instanța stabilește un termen, care nu depășește zece zile lucrătoare de la data prezentării ordinului de redresare, în care societatea trebuie să depună o sumă de bani în instanță sau să ofere alte garanții corespunzătoare sau alte măsuri adecvate, considerate suficiente de instanță pentru a acoperi remunerația precum și cheltuielile administratorului special cu privire la numirea sa.

La numirea unui administrator special, se suspendă orice atribuții conferite societății în temeiul legii sau prin actul constitutiv și statut, cu excepția cazului în care s-a obținut acordul administratorului special pentru exercitarea acestora, acord care poate fi exprimat fie la modul general, fie în legătură cu un anumit caz sau anumite cazuri. În absența acestora, orice astfel de atribuții sunt exercitate de administratorului special.

În general, administratorul special va avea autoritatea:

(a) de a lua în custodie sau sub controlul său toate bunurile societății, fiind astfel responsabil pe mai departe de gestionarea și de supravegherea activităților, a afacerii și a bunurilor acesteia.

(b) după ce a informat instanța, de a înlătura orice administrator al societății și de a numi o persoană care să exercite funcția de director;

(c) de a angaja persoane pentru furnizarea de servicii administrative sau profesionale și de a angaja societatea la plata onorariilor sau a cheltuielilor atrase de acestea; și

(d) de a convoca o reuniune a membrilor sau a creditorilor societății.

În plus, cu autorizarea expresă prealabilă a instanței, administratorul special are competența:

(i) să angajeze societatea în orice obligație cu o durată de peste șase luni;

(ii) să rezilieze contractele de muncă ale salariaților societății, după cum consideră necesar pentru a asigura continuitatea activității societății ca entitate viabilă în totalitate sau în parte;

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Conform celor explicate mai sus, legislația aplicabilă cu privire la comercianții care își desfășoară activitatea în nume personal și la parteneriate, este Codul comercial, titlul Faliment.

În ceea ce privește competențele practicianului în insolvență în cadrul procedurii de faliment, acesta este denumit „curator”, iar „curatorul” este o persoană sau sunt persoanele pe care instanța le consideră adecvate să își îndeplinească cu fidelitate atribuțiile acestei funcții, chiar dacă acest „curator” este un afiliat al societății falimentare sau un creditor al acesteia.

La preluarea îndatoririlor sale aferente acestei funcții, curatorul intră în posesia tuturor bunurilor societății falimentare și a drepturilor de orice natură care aparțin acesteia. În plus, societatea falimentară trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a proteja drepturile societății falimentare împotriva debitorilor acesteia și pentru a înregistra în registrul public orice ipotecă ce grevează proprietatea debitorilor societății falimentare. Curatorul este responsabil de acțiunile sale față de societatea falimentară.

Curatorul are și obligația de a acționa în instanță pentru plata creanțelor datorate societății falimentare, dar legea nu le permite curatorilor să ajungă la un compromis sau să supună orice litigiu arbitrajului fără acordul în scris al majorității valorice a creditorilor societății falimentare și fără acordul judecătorului. În termen de o lună de la pronunțarea hotărârii de faliment, curatorul inventariază bunurile societății falimentare.

Fiecare creditor are dreptul de a vedea o astfel de listă, creditorul și societatea falimentară fiind obligați să contribuie la inventariere.

Acest inventar conține o listă reală, împreună cu o descriere și o evaluare a bunurilor societății falimentare.

Curatorul nu poate dispune de bunuri fără acordul instanței, întreaga procedură fiind deschisă controlului public. Se redactează o listă cu veniturile obținute din vânzarea realizată de către curator în numele societății falimentare sau al parteneriatului și trebuie să se țină evidența corespunzătoare cu toate chitanțele și facturile.

Ține de competența instanței să le solicite curatorilor, societății falimentare și creditorilor să acorde sub jurământ toate informațiile pe care le consideră necesare.

În ceea ce privește atribuțiile debitorului (în acest caz, persoana falimentară sau parteneriatul falimentar), acesta are dreptul să supravegheze dacă respectivul curator desfășoară procedura de faliment în conformitate cu legislația și în mod corect.

Debitorul are dreptul să sesizeze instanța în cazul în care astfel de acțiuni întreprinse de curator nu respectă condițiile hotărârii instanței sau în cazul în care acesta nu îi gestionează activitatea în mod corespunzător.

Registrele și documentele debitorului falit pot fi inspectate în orice moment, ceea ce înseamnă și că debitorul are dreptul să știe și să verifice acțiunile curatorului numit de instanță.

De asemenea, debitorul are dreptul legal la o indemnizație periodică pentru subzistență, ceea ce înseamnă că instanța îi va acorda debitorului un fond constituit din bunurile sale, transferat de către curator, reprezentând o indemnizație de subzistență pentru traiul acestuia și al familiei sale, atâta timp cât nu există nicio prezumție că debitorul falit a acționat în mod fraudulos.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Procedura de insolvență și reorganizare (societăți comerciale)/ Proceduri de faliment (parteneriate și comercianți)

În temeiul capitolului 459, orice dispoziție de compensare cu exigibilitate imediată sau orice altă dispoziție din orice contract care prevede sau care se referă la compensare sau la compensarea bilaterală a sumelor datorate de fiecare parte celeilalte părți în ceea ce privește creditele reciproce, datoriile reciproce sau alte operațiuni reciproce este executorie în conformitate cu condițiile acesteia, fie înainte, fie după procedurile de faliment sau de insolvență, în ceea ce privește datoriile reciproce, creditele reciproce sau operațiuni reciproce care au apărut înainte de falimentul sau insolvența uneia dintre părți, împotriva:

(a) părților contractante,

(b) oricărui garant sau oricărei persoane care garantează pentru oricare dintre părțile contractante,

(c) practicianului în insolvență, lichidatorului, curatorului, administratorului, administratorului special sau oricărui alt reprezentant similar al oricăreia dintre părțile contractante, și

(d) creditorilor părților contractante.

Dispozițiile de mai sus nu se aplică în ceea ce privește orice acord de compensare cu exigibilitate imediată încheiat la o dată la care cealaltă parte știa sau ar fi trebuit să știe că o cerere de dizolvare și de lichidare a societății pe motive de insolvență era pendinte sau că societatea a luat măsurile oficiale în temeiul oricărei legi aplicabile în scopul de a obține dizolvarea și lichidarea sa pe motive de insolvență.

De asemenea, aceasta nu se aplică nici în cazul în care debitorul insolvent este o persoană (nu un comerciant) sau un parteneriat comercial, altul decât o societate (parteneriat *în nume colectiv* sau parteneriat *în comandită*), iar cealaltă parte cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască evenimente de aceeași natură ca cele prevăzute la alineatul precedent cu privire la debitorul insolvent.

Autoritatea sau mandatul într-un contract pentru punerea în aplicare a oricărei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată nu pot fi revocate de declararea falimentului sau de insolvența oricărei alte părți contractante.

De asemenea, se precizează că, fără a aduce atingere dispozițiilor oricărei alte legislații naționale, nicio dispoziție nu limitează sau întârzie aplicarea vreunei dispoziții din orice contract care prevede sau se referă la compensare ori compensarea bilaterală, contract care, în caz contrar, ar fi executoriu și că niciun ordin al vreunei instanțe, niciun mandat, ordin judecătoresc sau un ordin similar emis de o instanță sau altfel și nicio procedură de orice natură nu are efecte în legătură cu acesta. Cu toate acestea, fără a aduce atingere prevederilor din prezentul alineat, nimic nu împiedică aplicarea oricărei legi care ar face inopozabile compensarea bilaterală sau compensarea în orice caz particular pe motiv de fraudă sau pentru orice alt motiv similar, sau permite caracterul executoriu de compensare bilaterală sau de compensare dacă o dispoziție a unui contract dintre părțile în cauză ar invalida dreptul de compensare bilaterală sau de compensare pe motiv de fraudă sau din alt motiv similar.

Legea prevede că este legitim ca părțile contractante:

să accepte orice sistem sau mecanism care le-ar permite părților să transforme o obligație nefinanciară într-o obligație monetară cu valoare echivalentă și să pună în valoare această obligație pentru orice compensare sau compensare bilaterală;

să convină asupra cursului de schimb sau a metodei care trebuie utilizată pentru a stabili cursul de schimb care trebuie aplicat la efectuarea operațiunilor de compensare sau de compensare bilaterală atunci când sumele care urmează a fi compensate sau compensate bilateral sunt în monede diferite și să se stabilească moneda în care se va efectua plata sumei nete;

să convină asupra faptului că orice tranzacții sau alte operațiuni efectuate în temeiul oricărui contract, indiferent dacă sunt identificate în mod specific sau prin trimitere la un tip sau clasă de tranzacții sau operațiuni, sunt tratate ca o singură tranzacție sau operațiune în sensul dispozițiilor de compensare sau de compensare bilaterală din contract și că toate aceste tranzacții sau operațiuni sunt tratate ca o singură tranzacție sau operațiune de către părți sau de către orice practician în insolvență, lichidator, curator, administrator sau administrator special sau orice alt reprezentant care acționează în numele părților și orice instanță.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Articolul 303 din capitolul 386 prevede că privilegiile, ipotecile sau alte impuneri, transferul sau alt tip de înstrăinare de bunuri sau de drepturi, precum și orice plată, executare sau altă acțiune referitoare la bunuri sau drepturi efectuate de către sau împotriva unei societăți, precum și orice obligație generată de societate **în termen de șase luni înainte de dizolvarea societății** sunt considerate ca fiind de natură frauduloasă față de creditorii săi dacă o astfel de tranzacție este cu titlu gratuit sau oneros, dacă aceasta constituie o tranzacție **subevaluată** sau în cazul în care **se acordă un tratament preferențial**. În astfel de cazuri, tranzacția (mai ales frauduloasă) este nulă.

Subevaluarea este definită după cum urmează:

(a) o societate încheie o tranzacție subevaluată în cazul în care:

- (i) societatea acordă o donație sau intră altfel într-o tranzacție în condiții care prevăd ca societatea să nu primească nicio contravaloare, sau
- (ii) societatea încheie o tranzacție în schimbul unei contraprestații a cărei valoare, în bani sau în echivalent, este semnificativ mai redusă decât valoarea în bani sau în echivalent a contraprestației furnizate de societate;

Preferențial este definit după cum urmează:

(b) o societate acordă un tratament preferențial unei persoane în cazul în care:

- (i) persoana respectivă este unul dintre creditorii societății sau un garant pentru oricare din datoriile societății sau orice alte pasive; și
- (ii) societatea întreprinde sau permite întreprinderea unei acțiuni care, în ambele cazuri, are efectul de a pune persoana în cauză într-o poziție care, în cazul în care societatea intră în lichidare pe motive de insolvență, va fi mai bună decât poziția pe care ar fi avut-o dacă această acțiune sau omisiune nu ar fi avut loc.

O excepție de la cele menționate anterior o reprezintă cazul în care persoana respectivă, în favoarea căreia este realizată, întreprinsă sau permisă tranzacția, dovedește că nu avea cunoștință și nu avea motive să creadă că societatea era susceptibilă de a fi dizolvată pe motiv de insolvență.

Pe lângă cele de mai sus, nu există nicio altă dispoziție care are un efect direct asupra contractelor.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Legiferările ad-hoc nu tratează efectele procedurii de reorganizare în materie de contracte.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În temeiul Codului comercial, și mai precis în temeiul articolului 485, orice act translativ de proprietate sau orice obligație asumată sau orice renunțare la o succesiune efectuată de debitorul falit în temeiul unui titlu gratuit sau oneros, care are scopul de a înșela creditorii săi, poate fi anulat.

Spre deosebire de Legea privind societățile comerciale, Codul comercial nu prevede un termen limită ca și în articolul 303 din capitolul 386 din legislația Maltei.

În astfel de cazuri de mai sus, dacă se dovedește că debitorul falit cunoștea existența împrejurărilor care conduc la declararea falimentului, asemenea acțiuni pot fi anulate.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

De îndată ce o procedură de insolvență este deschisă (societatea este dizolvată prin hotărâre judecătorească pe motiv de insolvență), nu se poate **intenta (interdicția de a intenta acțiuni)** nicio acțiune sau procedură împotriva societății sau bunurilor acesteia decât cu aprobarea instanței și sub rezerva condițiilor impuse de instanță. Legea nu precizează cazurile în care instanța ar permite începerea sau continuarea unei proceduri de către un creditor, dar principiul general este că în timpul unei proceduri de insolvență activele societății sunt administrate în mod adecvat în beneficiul tuturor creditorilor și anumiți creditori nu ar trebui să poată obține un avantaj prin deschiderea unei proceduri împotriva societății.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Legislația națională prevede o suspendare a procedurii în timpul procedurii de reorganizare (redresarea societății). De fapt, articolul 329b alineatul (4) din capitolul 386 prevede că la momentul depunerii unei cereri de reorganizare (redresarea societății), cu excepția cazului în care este respinsă sau în perioada în care este în vigoare procedura de redresare a societății:

(a) se suspendă orice cerere de lichidare pendinte sau nouă;

- (b) nu se poate lua și nu poate intra în vigoare nicio rezoluție pentru dizolvarea și lichidarea ulterioară a societății;
- (c) se suspendă executarea creanțelor bănești împotriva societății și a oricăror dobânzi aferente care s-ar putea acumula;
- (d) pe durata contractului de închiriere, proprietarul sau alte persoane cărora li se plătește chiria nu pot exercita vreun drept de încetare a contractului de închiriere în ceea ce privește spațiile închiriate societății din cauza nerespectării de către societate a oricăror termene sau condiții de închiriere a acestor spații decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta;
- (e) nu se pot lua alte măsuri pentru a executa vreo garanție asupra patrimoniului societății și nu se poate relua posesia bunurilor societății în temeiul niciunui contract de cumpărare cu plata în rate decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta;
- (f) nu se va iniția niciun act preventiv, act de executare sau mandat menționat în Codul de procedură civilă și organizațională, capitolul 16, împotriva societății sau a bunurilor societății decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta; și
- (g) nu se inițiază și nu se continuă proceduri judiciare împotriva societății sau a bunurilor acesteia decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În procedura de faliment împotriva unui comerciant sau a unui parteneriat, odată ce instanța a numit un curator, toate acțiunile împotriva persoanei și a bunurilor debitorului falit pot fi formulate doar împotriva curatorului/curatorilor și nu împotriva debitorului falit sau a parteneriatului falit, în conformitate cu articolul 500 din capitolul 13.

Creditorul are dreptul să fie informat, să controleze și să verifice modul în care curatorul gestionează activitatea debitorului falit și să apeleze la instanță în cazul în care îi sunt încălcate drepturile de către curator/curatori.

În procedura de redresare, instanța are libertatea de a emite un ordin temporar în scopul de a oferi un răgaz pentru redresarea activității debitorului falit /parteneriatului.

Cu toate acestea, spre deosebire de redresarea societății, creditorii pot iniția acțiuni împotriva curatorului ce reprezintă comerciantul falit sau parteneriatul falit.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

De îndată ce se deschide o procedură de insolvență (dizolvarea societății prin hotărâre judecătorească pe motiv de insolvență), nu se va **continua (se va suspenda)** nicio acțiune sau procedură împotriva societății sau bunurilor acesteia decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor impuse de aceasta. Legea nu precizează cazurile în care instanța ar permite începerea sau continuarea unei proceduri de către un creditor, dar principiul general este că în timpul unei proceduri de insolvență activele societății sunt administrate în mod adecvat în beneficiul tuturor creditorilor și anumiți creditori nu ar trebui să poată obține un avantaj prin deschiderea unei proceduri împotriva societății.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Legislația națională prevede o suspendare a procedurii în timpul procedurii de reorganizare (redresarea societății). De fapt, articolul 329b alineatul (4) din capitolul 386 prevede că la momentul depunerii unei cereri de reorganizare (redresarea societății), cu excepția cazului în care este respinsă sau în perioada în care este în vigoare procedura de redresare a societății:

- (a) se suspendă orice cerere de lichidare pendinte sau nouă;
- (b) nu se poate lua și nu poate intra în vigoare nicio rezoluție pentru dizolvarea și lichidarea ulterioară a societății;
- (c) se suspendă executarea creanțelor bănești împotriva societății și a oricăror dobânzi aferente care s-ar putea acumula;
- (d) pe durata contractului de închiriere, proprietarul sau alte persoane cărora li se plătește chiria nu pot exercita vreun drept de încetare a contractului de închiriere în ceea ce privește spațiile închiriate societății din cauza nerespectării de către societate a oricăror termene sau condiții de închiriere a acestor spații decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta;
- (e) nu se pot lua alte măsuri pentru a executa vreo garanție asupra patrimoniului societății și nu se poate relua posesia bunurilor societății în temeiul niciunui contract de cumpărare cu plata în rate decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta;
- (f) nu se va iniția niciun act preventiv, act de executare sau mandat menționat în Codul de procedură civilă și organizațională, capitolul 16, împotriva societății sau a bunurilor societății decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta; și
- (g) nu se inițiază și nu se continuă proceduri judiciare împotriva societății sau a bunurilor acesteia decât cu aprobarea instanței și conform condițiilor dispuse de aceasta.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Legislația națională în conformitate cu Codul comercial nu prevede nicio suspendare a procedurii. Totuși, la cererea curatorului, s-ar putea solicita ca astfel de cereri formulate în fața instanțelor să fie tratate de către același judecător care decide cu privire la faliment, astfel încât judecătorul să poată reglementa și gestiona activitățile cu privire la faliment prin protejarea drepturilor și a obligațiilor debitorului falit, asigurându-se că drepturile sunt auzite și că se decide cu privire la acestea în conformitate cu cererea depusă de către creditor.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Creditorii pot interveni în procedura de insolvență în cazul în care dovedesc că au un interes judiciar și, ca atare, ar fi în măsură să intervină în cursul procedurii în fața instanței.

Creditorii sunt informați cu privire la procesul în curs de desfășurare de către practicianul în insolvență care organizează și reuniunile, iar creditorii au posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Articolul 329b din capitolul 329b prevede în mod expres că atât instanța, cât și administratorul special acționează *inter alia* în interesul creditorilor.

Administratorul special este obligat să convoace, de asemenea, reuniunile creditorilor, prima având loc în decurs de maximum o lună de la numirea sa.

În timpul acestor reuniuni, administratorul special are obligația de a numi un comitet comun al creditorilor și al membrilor pentru a acorda îndrumarea și asistența considerate oportune de către administratorul special pentru gestionarea afacerilor, a activității și a bunurilor societății, precum și pentru redresarea acesteia ca entitate viabilă conform principiului de continuare a activității.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Creditorii pot interveni în procedura de faliment și pot participa dacă dovedesc că au un interes judiciar și, ca atare, ar fi în măsură să intervină în cursul procedurii în fața instanței.

Creditorii sunt informați cu privire la procesul în curs de desfășurare de către curator care organizează și reuniunile, iar creditorii au posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere.

De asemenea, creditorii au dreptul de a-și exprima votul, iar un acord final cu privire la un mecanism propus necesită aprobarea a trei părți din valoarea creditorilor care și-au dovedit pretențiile.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Practicianul în insolvență va fi în măsură să vândă bunurile prin obținerea celei mai avantajoase oferte pentru activele societății.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Administratorul special nu va putea să execute bunurile societății fără o autorizație expresă din partea instanței sau, conform celor indicate în planul de redresare aprobat ulterior, cu sau fără modificările aduse de instanță. În orice caz, instanța va îndruma sau va aproba metoda de executare a activelor societății

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În cadrul unei proceduri de faliment, curatorul execută bunuri prin obținerea celei mai avantajoase oferte pentru activele societății, pe baza autorizării primite de la instanță în acest sens.

Pentru redresarea unui parteneriat sau a unei părți falite, conform articolului 498 din capitolul 13, curatorul trebuie să respecte planul de redresare, însă judecătorul dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește oferirea indicațiilor pe care le consideră cele mai oportune în interesul debitorului falit și al creditorilor.

Totuși, este posibil ca un creditor să se opună acestei autorități a judecătorului în cazul în care creditorul, cu motive întemeiate, demonstrează că aceasta nu este în interesul creditorilor.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Nu se face nicio distincție între creanțele născute după deschiderea procedurii de insolvență și cele care existau anterior. Totuși, în procedura falimentului instanța poate să emită, în cazul în care activele sunt insuficiente pentru a acoperi pasivele, un ordin de plată din active aferent costurilor, taxelor și cheltuielilor atrase pentru dizolvare și lichidare, în ordinea de prioritate pe care instanța o consideră adecvată, aceasta luând în considerare următoarea ordine generală de prioritate:

- (a) cheltuielile corespunzătoare sau atrase de către lichidatorul oficial sau de practicianul în insolvență pentru conservarea, exploatarea sau încasarea activelor societății;
- (b) orice alte cheltuieli atrase sau plăți efectuate de lichidatorul oficial sau conform autorității acestuia, inclusiv cele atrase sau efectuate pentru desfășurarea activității societății;
- (c) remunerația administratorului provizoriu, dacă este cazul;
- (d) costurile solicitantului și ale oricărei persoane care figurează pe cerere ale cărei costuri sunt aprobate de către instanță;
- (e) remunerația administratorului special, dacă este cazul;
- (f) orice sumă care trebuie plătită unei persoane angajate sau autorizate să ajute la întocmirea bilanțului de lichidare sau a situației contabile;
- (g) orice indemnizație stabilită prin ordinul instanței pentru acoperirea costurilor cu privire la o cerere de scutire de la obligația de a depune bilanțul de lichidare sau de prorogare a termenului prevăzut pentru a depune acest bilanț;
- (h) orice plăți necesare efectuate de către practicianul în insolvență în timpul gestionării sale, inclusiv orice cheltuieli atrase de către membrii comisiei de lichidare sau de reprezentanții acestora și aprobate de practicianul în insolvență;
- (i) remunerația oricărei persoane angajate de către practicianul în insolvență să îndeplinească orice servicii pentru societatea comercială, conform cerințelor și autorizării conferite de dispozițiile capitolului 386
- (j) remunerația lichidatorului oficial și a practicianului în insolvență.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

N/A

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Nu se face nicio distincție între creanțele născute după deschiderea procedurii de faliment și cele care existau anterior. În procedura falimentului, instanța poate să emită, în cazul în care activele sunt insuficiente pentru a acoperi pasivele, un ordin de plată din active aferent costurilor, taxelor și cheltuielilor atrase pentru dizolvare și lichidare, în ordinea de prioritate pe care instanța o consideră adecvată, aceasta luând în considerare următoarea ordine generală de prioritate:

- (a) cheltuielile corespunzătoare sau atrase de către curator pentru conservarea, exploatarea sau încasarea activelor societății;
- (b) orice alte cheltuieli atrase sau plăți efectuate de curator sau conform autorității acestuia, inclusiv cele atrase sau efectuate pentru desfășurarea activității societății;
- (c) remunerația curatorului, dacă este cazul;
- (d) costurile solicitantului și ale oricărei persoane care figurează pe cerere ale cărei costuri sunt aprobate de către instanță;
- (e) remunerația administratorului special și a operatorului de registru, dacă este cazul;
- (f) orice sumă care trebuie plătită unei persoane angajate sau autorizate să ajute la întocmirea bilanțului de lichidare sau a situației contabile;
- (g) orice indemnizație stabilită prin ordinul instanței pentru acoperirea costurilor cu privire la o cerere de scutire de la obligația de a depune bilanțul de lichidare sau de prorogare a termenului prevăzut pentru a depune acest bilanț;
- (h) orice plăți necesare efectuate de către curator în timpul gestionării sale, inclusiv orice cheltuieli atrase de către membrii comisiei, dacă este cazul, sau de reprezentanții acestora și aprobate de curator;

Odată ce acestea sunt plătite, creditorii garantați sunt plătiți în conformitate cu data înregistrării creanței acestora, iar după acești creditori garantați se plătesc toți ceilalți creditori în funcție de momentul înscrierii acestora. Dacă nu există fonduri suficiente pentru creanțele acestora din urmă (creditorii chirografari), aceștia au rang *pari passu*.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Creanțele sunt acceptate la discreția practicianului în insolvență. Nu există norme specifice care să reglementeze modul în care se întocmesc cererile de înregistrare a creanței. Este important să subliniem că ori de câte ori lichidatorul oficial este numit practician în insolvență, se utilizează următorul formular pentru înregistrarea creanțelor:

LICHIDATOR JUDICIAR

destinatar intermediar (c/o) MFSA (Autoritatea pentru servicii financiare din Malta)

Notabile Road

Date despre societatea dizolvată			
1	Denumire și număr de înregistrare		
2	Data intrării în vigoare a dizolvării		
Date despre creditor			
3	Nume și prenume/număr de înregistrare		
4	Adresă		
5	Adresa de e-mail		
6	Telefon/mobil	/	
Date despre datorie			
7	Valoarea totală a creanței, inclusiv orice dobândă necapitalizată exigibilă la data dizolvării		
8	Valoarea totală a dobânzii necapitalizate la data dizolvării		
9	Descrieți originea datoriei, inclusiv orice date relevante		
		(Anexați pagini suplimentare dacă este cazul)	
10	Detalii despre documentele și/sau alte dovezi în susținerea creanței (se anexează copie legalizată și se numerotează fiecare document succesiv)		
		(Anexați pagini suplimentare dacă este cazul)	
Detalii despre garanție (dacă este cazul)			
11	Se descrie tipul de garanție acordată/obținută		
		(Anexați pagini suplimentare dacă este cazul)	
12	Data/datele la care s-a acordat/obținut garanția		
13	Valoarea datoriei garantate		
Declarația creditorului			
14	Subsemnatul declar prin prezenta că informațiile prezentate în acest formular sunt, din cunoștințele mele, adevărate, corecte și complete:		
	Semnătura creditorului	Numele și prenumele cu majuscule	Carte de identitate numărul
15	În cazul în care se semnează de către reprezentantul unei persoane juridice, vă rugăm să completați mai jos: În numele și pentru _____ Nr. de înregistrare _____ în calitatea mea de _____.		

În ceea ce privește termenul în care pot fi înscrise aceste creanțe, articolul 255 din capitolul 386 îi conferă instanței autoritatea de a stabili data sau datele până la care creditorii trebuie să își dovedească datoriile sau creanțele, în caz contrar urmând a fi excluși de la orice distribuție înainte de dovedirea acestor creanțe.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Actele normative ad-hoc nu tratează efectele procedurii de reorganizare în materie de înscriere, verificare și admitere a creanțelor.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Este de reținut că, în ceea ce privește procedura de insolvență în temeiul legislației malteze, nu există nicio listă finală privind rangul creditorilor, deoarece clasificarea nu se regăsește în cadrul unei legislații specifice, ci este prezentă în diverse acte legislative. Legislația care tratează rangul creanțelor se regăsește mai jos:

Articolul 302 din capitolul 386 prevede că în cadrul procedurii de lichidare a unei societăți ale cărei active sunt insuficiente pentru a acoperi pasivele, drepturile creditorilor garanțai și ale creditorilor chirografari și prioritatea și clasificarea datoriilor lor sunt reglementate de legislația în vigoare la momentul respectiv.

Articolul 535 din capitolul 13 prevede de asemenea că acei creditori care au gajuri, privilegiu sau ipotecă se clasifică în funcție de legislația în vigoare la momentul respectiv.

Atât în temeiul articolului 535 din capitolul 13, cât și al articolului 302 din capitolul 386, se specifică faptul că rangul datoriilor este reglementat de legislația în vigoare la momentul respectiv.

În temeiul legislației malteze, principiul *pari passu* se regăsește indirect la articolul 1996 din Codul civil, capitolul 16, care prevede drept cauze legale de preferință ca fiind privilegiile, ipotecile și beneficiul acțiunii de separare a patrimoniului succesoral. În plus, acesta prevede că este legal ca un creditor să subordoneze, să amâne, să renunțe sau să modifice în alt mod drepturile sale existente sau viitoare de plată, de executare, de clasificare și alte drepturi similare existente sau viitoare în favoarea unei alte persoane. O astfel de subordonare, amânare, renunțare, modificare sau altă acțiune similară se poate face prin acord cu orice persoană sau prin declarație unilaterală față de orice persoană, inclusiv un alt creditor, indiferent dacă s-a stabilit sau urmează să se stabilească la momentul încheierii unui astfel de acord sau al unei astfel de declarații.

Prin urmare, diferențele de rang se creează prin acord. În consecință, în cazul în care nu există privilegiu, ipotecă sau beneficiul acțiunii de separare a patrimoniului, debitorii vor fi de același rang.

În temeiul celor de mai sus, ar trebui să se analizeze diferitele legi specifice care acordă priorități anumitor creanțe, precum Legea privind taxa pe valoarea adăugată, capitolul 406, Legea privind ocuparea forței de muncă și relațiile industriale, capitolul 452 și Legea privind contribuțiile sociale, capitolul 318.

Articolul 62 din Legea privind taxa pe valoarea adăugată prevede că:

„Comisarul are un privilegiu special asupra activelor care fac parte din activitatea economică a unei persoane cu privire la orice impozit datorat de persoana respectivă în temeiul acestei legi, iar impozitul respectiv, fără a aduce atingere dispozițiilor cuprinse în orice altă lege, trebuie plătit înaintea unei datorii ce se bucură de orice alt privilegiu, cu excepția unei datorii ce se bucură de un privilegiu general și a unei datorii menționate la articolul 2009 litera (a) sau (b) din Codul civil.”

Articolul 20 din Legea privind ocuparea forței de muncă și relațiile industriale prevede că:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor oricărei alte legi, orice pretenție a unui angajat cu privire la suma maximă echivalentă cu salariul actual pe trei luni plătită de către angajator angajatului, precum și indemnizația pentru concediul la care are dreptul angajatul, la care se adaugă orice indemnizație datorată angajatului în temeiul încetării contractului de muncă sau al oricărui preaviz în acest sens, constituie o creanță privilegiată asupra patrimoniului angajatorului și se plătește preferențial față de celelalte creanțe privilegiate sau ipotecare:

cu condiția că, în orice caz, valoarea maximă a creanței privilegiate nu poate să depășească echivalentul salariului minim prevăzut de lege plătit la momentul ridicării pretenției pe o perioadă de șase luni.”

Articolul 116 alineatul (3) din Legea privind contribuțiile sociale prevede că:

„Fără a aduce atingere prevederilor oricărei alte legi, pretenția administratorului cu privire la orice sumă datorată în temeiul unei contribuții de primă categorie sau de categoria a doua conform prezentului articol constituie o creanță privilegiată în cazul unei contribuții de primă categorie, având același rang ca salariile angajaților față de activele angajatorului și, în cazul unei contribuții de categoria a doua, asupra activelor persoanei liber-profesioniste sau cu activitate independentă în cauză și se plătește preferențial față de orice alte creanțe (exclusiv salarii), fie acestea privilegiate sau ipotecare.”

În plus, articolele 2088-2095 din Codul civil tratează în mod specific ordinea de prioritate a privilegiilor. Se afirmă, printre altele, că datoriile trebuie plătite în funcție de ordinea de înscriere. Astfel, ipotecile înscrise în aceeași zi sunt de rang egal.

Cu toate acestea, în cadrul unei proceduri de insolvență și în cazul în care activele sunt insuficiente pentru a acoperi pasivele, instanța poate (ceea ce se și întâmplă în majoritatea cazurilor) să emită un ordin privind plata din active pentru costurile, taxele și cheltuielile atrase pentru dizolvare și lichidare în ordinea de prioritate stabilită de instanță, iar instanța va avea în vedere următoarea ordine generală de prioritate:

(a) cheltuielile corespunzătoare sau atrase de către lichidatorul oficial sau de practicianul în insolvență pentru conservarea, exploatarea sau încasarea activelor societății;

(b) orice alte cheltuieli atrase sau plătite efectuate de lichidatorul oficial sau conform autorității acestuia, inclusiv cele atrase sau efectuate pentru desfășurarea activității societății;

(c) remunerația administratorului provizoriu, dacă este cazul;

(d) costurile solicitantului și ale oricărei persoane care figurează pe cerere ale cărei costuri sunt aprobate de către instanță;

(e) remunerația administratorului special, dacă este cazul;

(f) orice sumă care trebuie plătită unei persoane angajate sau autorizate să ajute la întocmirea bilanțului de lichidare sau a situației contabile;

(g) orice indemnizație stabilită prin ordinul instanței pentru acoperirea costurilor cu privire la o cerere de scutire de la obligația de a depune bilanțul de lichidare sau de prorogare a termenului prevăzut pentru a depune acest bilanț;

(h) orice plăți necesare efectuate de către practicianul în insolvență în timpul gestionării sale, inclusiv orice cheltuieli atrase de către membrii comisiei de lichidare sau de reprezentanții acestora și aprobate de practicianul în insolvență;

(i) remunerația oricărei persoane angajate de către practicianul în insolvență să îndeplinească orice servicii pentru societatea comercială, conform cerințelor și autorizării conferite de dispozițiile capitolului 386

(j) remunerația lichidatorului oficial și a practicianului în insolvență.

În cadrul procedurii de insolvență, practicianul în insolvență pregătește un raport care conține o clasificare a creditorilor și o schemă de distribuire care vor fi prezentate în instanță. Creditorii au dreptul de a prezenta observații în cazul în care aceștia sunt în dezacord cu privire la conținutul acestui raport, iar instanța poate dispune rectificarea acestuia. În cele din urmă, instanța aprobă clasificarea și schema menționate și dispune ca practicianul în insolvență să efectueze plățile către creditori.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

N/A

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În primul rând, tipul de distribuire care reglementează distribuirea veniturilor obținute din valorificarea activelor este guvernată în principal de articolul 531 din Codul comercial și de dispozițiile Codului civil care precizează clasificarea creditorilor între acei creditori care au un privilegiu legitim și acei creditori care au o ipotecă garantată. Aceștia sunt creditori garanți care rezultă fie din dispozițiile legii, fie din înscrisuri publice în conformitate cu data înscrierii și care sunt reglementați și de articolul 535 din Codul comercial.

Ulterior, creditorii simpli (care nu sunt creditori înscriși) sunt clasificați *pari passu* în conformitate cu pretențiile acestora.

Din momentul în care o persoană este declarată falimentară, are loc o reuniune în termen de zece zile de la declarare în cadrul căreia sunt analizate pretențiile în fața judecătorului, grefierului, curatorului, persoanei aflate în stare de faliment și creditorilor și este întocmit inventarul.

În cadrul acestei reuniuni, este audiată persoana aflată în stare de faliment care propune condițiile concordatului. În această reuniune, se discută dacă circumstanțele respective impun un concordat, prin care creditorii care au încheiat concordatul (cei care nu sunt creditori înscriși în temeiul unui privilegiu sau al unei ipoteci sau al unui gaj) sunt desemnați să apară în locul tuturor creditorilor, iar creditorii au dreptul, chiar și individual, de a contesta aceasta în termen de 8 de zile.

Va avea loc o a doua reuniune, prezidată din nou de judecător, în care pentru a fi acceptat, concordatul trebuie să reprezinte trei sferturi din sumele admise ca fiind datorate de persoana aflată în stare de faliment;

După această procedură, și odată stabilit inventarul de către toți creditorii, are loc o altă reuniune prezidată de judecător, convocată printr-o înștiințare corespunzătoare publicată conform legii.

În cadrul acestei reuniuni, fiecare creditor trebuie să își prezinte situația, iar în cazul în care curatorul se opune unui creditor, atunci creditorul trebuie să-și susțină cauza în fața curatorului și a concordatului.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

În cursul procedurii de insolvență, imediat ce practicianul în insolvență a obținut toate bunurile societății, sau atât cât a putut din acestea, în opinia sa, fără tergiversarea inutilă a insolvenței, a efectuat o plată finală creditorilor, după caz, a modificat drepturile contribuitorilor, a restituit o sumă finală contribuitorilor, după caz, și a depus declarațiile pe cheltuielile societății conform cărora practicianul în insolvență a respectat în mod satisfăcător cerințele de la capitolul 386 și orice alte cerințe, dacă există, care ar putea fi stabilite de acesta și, după ce a luat în considerare raportul și orice obiecție care poate fi ridicată de oricare dintre creditori, contribuitori sau persoane interesate, instanța va degreva practicianul în insolvență de obligațiile acestuia.

Ulterior, instanța dispune ca denumirea societății să fie radiată din registru începând cu data ordinului respectiv de dispunere. Acest ordin se comunică Registrului Comerțului spre radiere.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Articolul 329b alineatul (12) prevede diferite scenarii care implică încetarea procedurii de redresare după cum urmează:

(a) Dacă în orice moment din cadrul unei proceduri în vigoare de redresare a societății, după consultarea comitetului comun al creditorilor și al membrilor, administratorul special ajunge la concluzia că nu ar fi util ca societatea să continue procedura menționată, acesta depune de îndată o cerere în instanță

pentru încetarea procedurii de redresare a societății, prezentând motive detaliate și cuprinzătoare în acest sens, iar instanța dispune ca societatea să fie lichidată pe baza unei decizii judecătorești.

Se aplică procedura prevăzută la capitolul 386 cu privire la deschiderea procedurii de insolvență.

(b) Dacă în orice moment din cadrul unei proceduri în vigoare de redresare a societății, după consultarea comitetului comun al creditorilor și al membrilor, administratorul special ajunge la concluzia că activitățile societății s-au îmbunătățit astfel încât își poate achita datoriile, administratorul special depune o cerere în instanță, prezentând motive detaliate și cuprinzătoare în acest sens, solicitând instanței să dispună încetarea procedurii de redresare a societății. În cazul în care instanța admite cererea, aceasta adoptă dispozițiile și condițiile pe care le consideră necesare ținând cont de împrejurările cauzei.

În acest caz, societatea continuă să funcționeze ca entitate viabilă. Suspendarea procedurii încetează imediat ce instanța admite cererea sus-menționată.

(c) Dacă în orice moment din cadrul unei proceduri în vigoare de redresare a societății, administratorii societății sau membrii unei adunări generale extraordinare sunt mulțumiți de îmbunătățirea activității societății astfel încât să își poată achita datoriile, aceștia pot depune o cerere în instanță, împreună cu documentația justificativă și informațiile corespunzătoare, care să confirme concluzia acestora și pot solicita instanței să dispună încetarea procedurii de redresare a societății, iar instanța nu va admite sau respinge cererea fără audierea prealabilă a administratorului special. În cazul în care instanța admite cererea, aceasta adoptă dispozițiile și condițiile pe care le consideră necesare ținând cont de circumstanțele cauzei.

La fel ca în cazul precedent, societatea va continua să funcționeze ca entitate viabilă. Suspendarea procedurii încetează imediat ce instanța admite cererea sus-menționată.

(d) La sfârșitul mandatului său, administratorul special prezintă un raport final scris instanței conținând opinia și motivele detaliate și cuprinzătoare ale acestuia cu privire la posibilitatea ca societatea să aibă perspective rezonabile de a continua ca entitate viabilă, în totalitate sau în parte și să fie în măsură să își plătească datoriile cu regularitate pe viitor.

În cazul în care raportul final prezentat de administratorul special exprimă opinia că societatea are o perspectivă rezonabilă de a continua ca entitate viabilă, în totalitate sau în parte, acesta trebuie să fie însoțit și de un plan de redresare precis și detaliat, care să conțină toate propunerile necesare pentru a-i permite societății să își continue activitatea ca entitate viabilă, explicațiile necesare pentru intrarea în vigoare a redresării, inclusiv propuneri în ceea ce privește resursele financiare, păstrarea angajaților și gestionarea viitoare a societății. Planul de redresare menționat trebuie să explice și propunerea de plată integrală sau proporțională a creanțelor creditorilor, dacă s-a ajuns la un compromis voluntar cu toți creditorii sau dacă se propune ca instanța să aprobe un compromis care nu a fost aprobat de toți creditorii.

După primirea raportului final și a planului de redresare, instanța poate solicita orice explicații și clarificări, după cum consideră potrivit, care sunt furnizate fie oral, fie în scris, în funcție de solicitarea instanței. Ulterior, instanța poate respinge planul de redresare propus sau îl poate accepta și aproba, în totalitate sau în parte, și poate dispune modificarea acestuia. În cazul în care instanța aprobă planul de redresare prezentat de administratorul special, cu sau fără amendamentele dispuse de instanță, planul de redresare trebuie să fie eficace și obligatoriu pentru toate părțile interesate conform legii. Suspendarea procedurii încetează imediat ce instanța aprobă planul de redresare.

(e) În cazul în care instanța emite un ordin pentru încetarea procedurii de redresare a societății pe motiv că societatea nu are perspective rezonabile de a continua ca entitate viabilă și nu va fi în măsură să își plătească datoriile cu regularitate pe viitor, aceasta va dispune lichidarea societății prin instanță.

Se va aplica procedura prevăzută la capitolul 386 cu privire la procedura de insolvență.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

În cursul procedurii de faliment, imediat ce curatorul a obținut toate bunurile societății, sau atât cât a putut din acestea, în opinia sa, fără amânarea inutilă a falimentului, a efectuat o plată finală creditorilor, după caz, a modificat drepturile contribuitorilor, a restituit o sumă finală contribuitorilor, după caz, și a depus declarațiile pe cheltuiala societății conform cărora curatorul a respectat în mod satisfăcător cerințele de la capitolul 13 și orice alte cerințe, dacă există, care ar putea fi stabilite de acesta și, după ce a luat în considerare raportul și orice obiecție care poate fi ridicată de oricare dintre creditorii, contribuitorii sau persoanele interesate, instanța va degreva curatorul de obligațiile sale.

Ulterior, instanța dispune ca denumirea parteneriatului să fie radiată din registru începând cu data deciziei respective de radiere. Această decizie se comunică Registrului Comerțului spre radiere.

Desigur, se aplică prevederile de mai sus pentru parteneriate.

În ceea ce privește comercianții, după ce comerciantul este declarat falimentar și se distribuie încasările obținute din valorificarea activelor, prin intermediul unei cereri adresate operatorului de registru, comerciantul falimentar poate solicita să se prezinte în fața unui judecător, zi în care instanța va convoca creditorii și curatorul implicat în falimentul acestuia pentru a stabili în ce măsură comerciantul poate fi reabilitat pentru a desfășura din nou activități comerciale.

În cazul în care comerciantul nu a acționat în mod fraudulos sau cu rea-credință, acesta poate fi reabilitat pentru a desfășura activități comerciale. Această reabilitare are efectul de a degreva comerciantul falimentar atât cu privire la persoana sa, cât și la proprietatea dobândită ulterior de toate datoriile care ar fi putut fi invocate împotriva sa în orice moment înainte de declararea falimentului.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

În temeiul articolului 315 alineatul (1) din capitolul 386, un creditor poate să solicite remedierea drepturilor sale împotriva oricărei părți care se consideră că a desfășurat activități comerciale cu intenția de a fraudă creditorii societății, creditorii oricărei alte persoane sau pentru orice scop fraudulos. În astfel de cazuri, ca urmare a unei cereri în instanță, se poate dispune ca orice persoană care era cu bună știință parte la desfășurarea activității conform celor sus-menționate să fie responsabilă personal, fără nicio limitare a răspunderii pentru toate sau o parte dintre datoriile sau alte pasive ale societății, conform celor dispuse de instanță.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Actele normative ad-hoc nu tratează drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Odată cu încetarea falimentului, indiferent dacă este vorba de un parteneriat sau comerciant, drepturile creditorilor nu există decât în cazul în care creditorul dovedește că acel comerciant sau parteneriat a acționat cu rea-credință sau în mod fraudulos față de creditorii.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Costurile sunt suportate fie de către persoana care formulează cererea de insolvență, fie de societate, conform celor dispuse de instanță

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

În procedura de reorganizare (redresarea societății), societatea va suporta cheltuielile de judecată.

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Costurile și cheltuielile sunt suportate de către persoana care depune cererea de admitere a creanțelor sau de către persoană falimentară

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Procedura de insolvență (societăți comerciale)

Articolul 303 din capitolul 386 prevede că privilegiile, ipotecile sau alte impuneri, transferul sau alt tip de dispunere de bunuri sau de drepturi, precum și orice plată, executare sau altă acțiune referitoare la bunuri sau drepturi efectuate de către sau împotriva unei societăți, precum și orice obligație atrasă de societate **în termen de șase luni înainte de dizolvarea societății** sunt considerate ca fiind de natură frauduloasă față de creditorii săi fie că sunt cu titlu gratuit sau oneros, dacă aceasta constituie o tranzacție **subevaluată** sau în cazul în care **se acordă un tratament preferențial**. În astfel de cazuri, tranzacția (de preferință frauduloasă) este nulă.

Subevaluarea este definită după cum urmează:

(a) o societate încheie o tranzacție subevaluată în cazul în care:

- (i) societatea acordă o donație sau intră altfel într-o tranzacție în condiții care prevăd ca societatea să nu primească nicio contravaloare, sau
- (ii) societatea încheie o tranzacție în schimbul unei contraprestații a cărei valoare, în bani sau în echivalent, este semnificativ mai redusă decât valoarea în bani sau în echivalent a contraprestației furnizate de societate;

Preferențial este definit după cum urmează:

(b) o societate acordă un tratament preferențial unei persoane în cazul în care:

- (i) persoana respectivă este unul dintre creditorii societății sau un garant pentru oricare dintre datoriile societății sau orice alte pasive; și
- (ii) societatea întreprinde sau permite întreprinderea unei acțiuni care, în ambele cazuri, are efectul de a pune persoana în cauză într-o poziție care, în cazul în care societatea intră în lichidare pe motive de insolvență, va fi mai bună decât poziția pe care ar fi avut-o dacă această acțiune sau omisiune nu ar fi avut loc.

O excepție de la cele menționate anterior constă în cazul în care persoana respectivă, în favoarea căreia este realizată, întreprinsă sau permisă tranzacția, dovedește că nu avea cunoștință și nu avea motive să creadă că societatea era susceptibilă de a fi dizolvată pe motiv de insolvență.

Procedura de reorganizare (redresarea societății)

Actele normative ad-hoc nu prevăd nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale în cadrul procedurii de reorganizare (redresarea societății).

Procedura de faliment (parteneriate și comercianți)

Actele normative ad-hoc nu prevăd nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale în cadrul procedurii de faliment sau de redresare.

Ultima actualizare: 15/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - România

Materialul nu cuprinde procedurile de insolvență aplicabile persoanelor fizice consumatori. Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice nu se aplică încă (s-a amânat intrarea în vigoare pentru 31 decembrie 2016), iar procedurile nu au fost notificate Comisiei în vederea înscrierii în anexele la Regulamentul UE 2015/848.

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedurile prevăzute de Legea nr. 85/2014 se aplică profesioniștilor, astfel cum sunt definiți la art. 3 alin. (2) din Codul civil, cu excepția celor care exercită profesii liberale, precum și a celor cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea ce privește regimul insolvenței lor. (art. 3 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență).

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Când procedura se deschide la cererea debitorului este necesară existența stării de insolvență (insuficiența fondurilor bănești pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile sub 40.000 lei) și, când se deschide la cererea creditorului, este necesară existența unei creanțe certe, lichide și exigibile peste 40.000 lei și stării de insolvență (neplata datoriei după 60 de zile de la scadență).

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Averea debitorului reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale, inclusiv cele dobândite în cursul procedurii insolvenței, care pot face obiectul executării silite potrivit Codului de procedură civilă (art. 5 pct. 5 din Legea nr. 85/2014).

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

După deschiderea procedurii de insolvență se desemnează un administrator special și un practician în insolvență (în funcție de tipul procedurii administrator judiciar în procedura de reorganizare judiciară sau lichidator judiciar în procedura falimentului). **Administratorul special** este persoana fizică sau juridică desemnată de adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului, împuternicită să le reprezinte interesele în procedură și, atunci când debitorului i se permite să își administreze activitatea, să efectueze, în numele și pe contul acestuia, actele de administrare necesare; (art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014).

Administratorul special are următoarele atribuții:

- a) participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor prevăzute la art. 117 -122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84;
- b) formulează contestații în cadrul procedurii reglementate de prezenta lege;
- c) propune un plan de reorganizare;
- d) administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului, doar în situația în care nu i s-a ridicat debitorului dreptul de administrare;
- e) după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și situația financiară de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiilor și aprobarea raportului;
- f) primește notificarea închiderii procedurii.

După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care îi conduce și activitatea de afaceri, iar mandatul administratorului special va fi redus ta a reprezenta interesele acționarilor/asociaților/membrilor.(art. 56 din Legea nr. 85/2014)

Administratorul judiciar

Administratorul judiciar, persoană fizică sau persoană juridică, inclusiv reprezentantul acesteia, trebuie să aibă calitatea de practician în insolvență, potrivit legii. Principalele atribuții ale administratorului judiciar sunt:

- a) examinarea situației economice a debitorului și a documentelor depuse și întocmirea unui raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație în cadrul procedurii generale și supunerea aceluși raport aprobării judecătorului-sindic, într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 20 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;
- b) examinarea activității debitorului și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, cu menționarea eventualelor indicii sau elemente preliminare privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă și cu privire la existența premiselor angajării răspunderii acestora precum și asupra posibilității reale de reorganizare a activității debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea și depunerea la dosarul cauzei, într-un termen stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăși 40 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;
- c) întocmirea actelor contabile în cazul în care debitorul nu și-a îndeplinit obligația respectivă înăuntrul termenelor legale, precum și verificarea, corectarea și completarea informațiilor cuprinse în actele respective, când acestea au fost prezentate de debitor;
- d) elaborarea planului de reorganizare a activității debitorului, în funcție de cuprinsul raportului prevăzut la lit. a);
- e) supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului;
- f) conducerea integrală, respectiv în parte, a activității debitorului, în acest ultim caz cu respectarea precizărilor exprese ale judecătorului-sindic cu privire la atribuțiile sale și la condițiile de efectuare a plăților din contul averii debitorului;
- g) convocarea, prezidarea și asigurarea secretariatului ședințelor adunării creditorilor sau ale acționarilor, asociațiilor ori membrilor debitorului persoană juridică;
- h) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor sau operațiunilor frauduloase ale debitorului, încheiate în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
- i) sesizarea de urgență a judecătorului-sindic în cazul în care constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de procedură;
- j) denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
- k) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, notificarea creditorilor în cazul neînscrisurii sau înscrierii parțiale a creanțelor, precum și întocmirea tabelelor de creanțe;
- l) încasarea creanțelor, urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii, formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;
- m) încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejursorilor, renunțarea la garanții reale, cu condiția confirmării acestor operațiuni de către judecătorul-sindic;
- n) sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
- o) inventarierea bunurilor debitorului;
- p) dispunerea evaluării bunurilor debitorului, astfel încât aceasta să fie realizată până la data stabilită pentru depunerea tabelului definitiv al creanțelor;
- q) transmiterea spre publicare în BPI a unui anunț cu privire la depunerea la dosar a raportului de evaluare, în termen de două zile de la depunere. Judecătorul-sindic poate stabili în sarcina administratorului judiciar, prin încheiere, orice alte atribuții în afara celor prevăzute la alin. (1), cu excepția celor prevăzute de lege în competența exclusivă a acestuia.

Administratorul judiciar va depune lunar un raport cuprinzând descrierea modului în care și-a îndeplinit atribuțiile, justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului, precum și, dacă este cazul, stadiul efectuării inventarierii. În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate precum avocați, experți contabili, evaluatori sau alți specialiști. Administratorul judiciar, precum și oricare dintre creditorii pot formula obiecțiuni împotriva rapoartelor de evaluare întocmite în cauză.

Lichidatorul judiciar

În cazul în care dispune trecerea la faliment, judecătorul-sindic va desemna un lichidator judiciar. Atribuțiile administratorului judiciar încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului judiciar de către judecătorul-sindic. Principalele atribuții ale lichidatorului judiciar sunt:

- a) examinarea activității debitorului asupra căruia se inițiază procedura simplificată în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă și a existenței premiselor angajării răspunderii acestora
- b) conducerea activității debitorului;
- c) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor și operațiunilor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor cauze de preferință, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
- d) aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor;
- e) denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
- f) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, notificarea creditorilor în cazul neînscrisurii sau înscrierii parțiale a creanțelor, precum și întocmirea tabelelor de creanțe;
- g) urmărirea încasării creanțelor din averea debitorului, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani efectuat de acesta înaintea deschiderii procedurii, încasarea creanțelor, formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;
- h) primirea plăților pe seama debitorului și consemnarea lor în contul averii debitorului;
- l) vânzarea bunurilor din averea debitorului, potrivit prevederilor prezentei legi;
- j) sub condiția confirmării de către judecătorul-sindic, încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidej ușori lor, renunțarea la garanții reale;
- k) sesizarea judecătorului-sindic cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta; l) orice l) alte atribuții stabilite prin încheiere de către judecătorul-sindic.

În procedura concordatului preventiv debitorul participă la procedură prin reprezentanții săi legali sau convenționali.

Atribuțiile **administratorului concordatar** sunt următoarele:

- a) întocmește tabelul creditorilor, care include și creditorii contestați sau ale căror creanțe sunt în litigiu, și tabelul creditorilor concordatari; o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari aflați în procedură de concordat va fi înscrisă în toate tablourile creditorilor cu valoarea nominală a creanței deținute până ce aceasta va fi complet acoperită;
- b) elaborează, împreună cu debitorul, oferta de concordat, cu elementele componente ale acesteia, respectiv proiectul de concordat și planul de redresare;
- c) face demersuri pentru soluționarea pe cale amiabilă a oricărei dispute între debitor și creditorii ori între creditorii;

- d) solicită judecătorului-sindic omologarea concordatului preventiv;
- e) supraveghează îndeplinirea obligațiilor asumate de către debitor prin concordatul preventiv;
- f) informează, de urgență, adunarea creditorilor concordatari asupra neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare de către debitor a obligațiilor sale;
- g) întocmește și transmite adunării creditorilor concordatari rapoarte lunare sau trimestriale asupra activității sale și a debitorului; raportul administratorului concordatar va conține și opinia acestuia privind existența sau, după caz, inexistența unor motive de rezoluțiune a concordatului preventiv;
- h) convoacă adunarea creditorilor concordatari;
- i) cere instanței închiderea procedurii concordatului preventiv;
- j) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de prezentul capitol, instituite prin concordatul preventiv ori stabilite de judecătorul-sindic. (art. 19 din Legea nr. 85 /2014)

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul niciunui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii. Compensarea poate fi constatată și de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii. Orice clauze contractuale de desființare a contractelor în derulare, de decădere din beneficiul termenului sau de declarare a exigibilității anticipate pentru motivul deschiderii procedurii sunt nule. Prevederile referitoare la menținerea contractelor în derulare și la nulitatea clauzelor de încetare sau accelerare a obligațiilor nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală.

În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, într-un termen de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii, administratorul judiciar /lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract, închirierile neexpirate, alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu au fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate. În cazul denunțării unui contract, o acțiune pentru despăgubiri poate fi introdusă de către cocontractant împotriva debitorului.

De asemenea, practicianul în insolvență trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile de la primire, notificării contractantului, formulată în primele 3 luni de la deschiderea procedurii, prin care i se cere să denunțe contractul; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat.

Legea reglementează și situația unor contracte speciale, cum sunt cele de furnizare de utilități, de leasing, acord mașter de netting, etc.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

De la data comunicării hotărârii de omologare a concordatului preventiv se suspendă de drept urmările individuale ale creditorilor semnatori asupra debitorului și curgerea prescripției dreptului de a cere executarea silită a creanțelor acestora contra debitorului.

Curgerea dobânzilor, a penalităților și a oricăror altor cheltuieli aferente creanțelor nu se suspendă față de creditorii semnatori, cu excepția situației în care aceștia își exprimă expres, în scris, acordul în sens contrar, acord ce va fi menționat în proiectul de concordat.

Prin hotărârea prin care se omologhează concordatul preventiv judecătorul-sindic suspendă toate procedurile de executare silită.

La cererea administratorului concordatar, sub condiția acordării de garanții creditorilor de către debitor, judecătorul-sindic poate impune creditorilor nesemnatori ai concordatului preventiv un termen de maximum 18 luni de amânare a scadenței creanței lor, perioadă în care nu vor curge dobânzi, penalități, precum și orice alte cheltuieli aferente creanțelor. Prevederile referitoare la amânarea scadenței creanței nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală. Concordatul va fi opozabil creditorilor bugetari, cu condiția respectării prevederilor legale cu privire la ajutorul de stat din legislația internă și europeană. În perioada concordatului preventiv omologat nu se poate deschide procedura insolvenței față de debitor.

Orice creditor care obține un titlu executoriu asupra debitorului în cursul procedurii poate formula cerere de aderare la concordat sau poate să își recupereze creanța prin orice alte modalități prevăzute de lege.

De la data deschiderii procedurii de insolvență se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Deschiderea procedurii suspendă orice termene de prescripție a acțiunilor.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului.

Nu sunt supuse suspendării:

- a) căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii și nici acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului;
- b) acțiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor și/sau terților garanți;
- c) procedurile extrajudiciare aflate pe rolul comisiilor sportive din cadrul federațiilor sportive care funcționează potrivit Legii educației fizice și sportului nr. 69 /2000, cu modificările și completările ulterioare, având ca obiect denunțarea unilaterală a contractelor individuale de muncă sau convențiilor civile ale sportivilor și sancțiuni sportive aplicabile în această situație sau orice alte litigii având ca obiect dreptul sportivului de a participa la competiție. Se impune precizarea că se suspendă doar procesele cu obiect pretenții împotriva averii debitorului, nu și cele privind drepturi și obligații nepatrimoniale, care se continuă la instanța sesizată.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Toți creditorii debitorului în insolvență se întrunesc în adunarea creditorilor.

Adunarea creditorilor va fi convocată și prezidată de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar. Creditorii cunoscuți vor fi convocați de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar în cazurile prevăzute expres de lege și ori de câte ori este necesar.

Convocarea creditorilor se realizează prin publicare în BPI cu cel puțin 5 zile anterior ținerii ședinței și trebuie să cuprindă ordinea de zi a acesteia. Creditorii pot fi reprezentați în adunare prin împuterniciți cu procură specială autentică sau, în cazul creditorilor bugetari și al celorlalte persoane juridice, cu delegație semnată de conducătorul unității. Dacă prin lege nu se interzice în mod expres, creditorii vor putea vota și prin corespondență.

Cu excepția cazurilor în care legea cere o majoritate specială, ședințele adunării creditorilor au loc în prezența titularilor de creanțe însumând cel puțin 30% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot asupra averii debitorului, iar deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul favorabil manifestat expres al titularilor majorității, prin valoare, a creanțelor prezente cu drept de vot. Votul condiționat este considerat vot negativ. Sunt considerați prezenți și creditorii care au votat valabil prin corespondență.

Judecătorul-sindic și apoi creditorii după convocarea primei adunări pot desemna, în raport cu numărul creditorilor, un comitet format din 3 sau 5 creditori, dintre cei cu drept de vot, cu creanțele beneficiind de cauze de preferință, creanțele bugetare și chirografare cele mai mari, prin valoare. Comitetul creditorilor are următoarele atribuții:

- să analizeze situația debitorului și să facă recomandări adunării creditorilor cu privire la continuarea activității debitorului și la planurile de reorganizare propuse;
- să negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul judiciar care dorește să fie desemnat de către creditori în dosar condițiile numirii;
- să ia cunoștință de rapoartele întocmite de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, să le analizeze și, dacă este cazul, să formuleze contestații la acestea;
- să întocmească rapoarte, pe care să le prezinte adunării creditorilor, privind măsurile luate de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar și efectele acestora și să propună, motivat, și alte măsuri;
- să solicite ridicarea dreptului de administrare al debitorului;
- să introducă acțiuni pentru anularea unor acte sau operațiuni frauduloase, făcute de debitor în dauna creditorilor, atunci când astfel de acțiuni nu au fost introduse de administratorul judiciar ori de lichidatorul judiciar.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

În funcție de situația concretă a debitorului, respectiv dacă s-a ridicat sau nu dreptul de administrare practicianul în insolvență are următoarele atribuții:

Administratorul judiciar supraveghează operațiunile de gestionare a patrimoniului debitorului. El conduce integral, respectiv în parte, activitatea debitorului, în acest ultim caz cu respectarea precizărilor exprese ale judecătorului-sindic cu privire la atribuțiile sale și la condițiile de efectuare a plăților din contul averii debitorului.

Încasează creanțele, încheie tranzacții, face inventarul, valorifică bunurile din averea debitorului.

Debitorul poate dispune de bunuri doar în situația în care și-a păstrat dreptul de administrare și în limitele desfășurării activității curente și este supravegheat și controlat de administratorul judiciar.

Lichidatorul judiciar, după intrarea în faliment conduce activitatea debitorului, denunță contractele, încasează creanțele, valorifică bunurile, încheie tranzacții, primește plățile pe seama debitorului, etc. În faliment doar lichidatorul judiciar poate dispune de activele din patrimoniul debitorului.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Toți creditorii ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, cu excepția salariaților ale căror creanțe vor fi înregistrate de administratorul judiciar conform evidențelor contabile, vor depune cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în hotărârea de deschidere a procedurii, însoțită de documentele doveditoare. Toate creanțele prezentate a fi admise și înregistrate la grefa tribunalului vor fi prezumate valabile și corecte dacă nu sunt contestate de către debitor, administratorul judiciar sau creditorii. Creanțele înscrise în tabelul de creanțe se plătesc în cadrul procedurii insolvenței în ordinea de distribuție prevăzută de lege.

Creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală. Prevederea se aplică în mod corespunzător pentru creanțele născute după data deschiderii procedurii de faliment.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Cu excepția salariaților ale căror creanțe vor fi înregistrate de administratorul judiciar conform evidențelor contabile, toți ceilalți creditori, ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, vor depune cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în hotărârea de deschidere a procedurii. Cererea va cuprinde: numele/denumirea creditorului, domiciliul/sediul, suma datorată, temeiul creanței, precum și mențiuni cu privire la eventualele cauze de preferință. La cerere vor fi anexate documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de cauze de preferință, cel mai târziu în termenul stabilit pentru depunerea cererii de admitere a creanței.

Cererea de admitere a creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu. Creanțele nescadente sau sub condiție la data deschiderii procedurii vor fi admise la masa credală.

Creanța unei părți vătămate din procesul penal se înscrie sub condiție suspensivă, până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în procesul penal în favoarea părții vătămate, prin depunerea unei cereri de admitere a creanței.

Creanțele beneficiare ale unei cauze de preferință se înscriu în tabelul definitiv până la valoarea de piață a garanției stabilită prin evaluare, dispusă de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, efectuată de un evaluator.

Toate creanțele vor fi supuse procedurii de verificare cu excepția creanțelor constatate prin hotărâri judecătorești executorii, precum și prin hotărâri arbitrate executorii. Nu sunt supuse acestei proceduri creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale. Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar întocmește un tabel preliminar al creanțelor, care poate fi contestat la judecătorul sindic de orice persoană interesată, debitor sau creditor. Cu excepția cazului în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor referitoare la citare și comunicarea actelor de procedură, titularul de creanțe anterioare deschiderii procedurii, care nu depune cererea de admitere a creanțelor până la expirarea termenului prevăzut (termenul este indicat prin notificare și e de max. 45 zile de la deschiderea procedurii), va fi decăzut, cât privește creanțele respective, din dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor și nu va dobândi calitatea de creditor îndreptățit să participe la procedură. El nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociațiilor cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior închiderii procedurii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase. Decăderea va fi constatată de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care nu va mai înscrie creditorul în tabelul creditorilor.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Fondurile obținute din vânzarea bunurilor și drepturilor din averea debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de cauze de preferință, vor fi distribuite în următoarea ordine:

taxe, timbre și orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, precum și cheltuielile avansate de creditor în cadrul procedurii de executare silită, creanțele furnizorilor de utilități născute ulterior deschiderii procedurii, remunerațiile datorate la data distribuirii persoanelor angajate în interesul comun al tuturor creditorilor, care se vor suporta pro rata, în raport cu valoarea tuturor bunurilor din averea debitorului;

creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință născute în timpul procedurii de insolvență. Aceste creanțe cuprind capitalul, dobânzile, precum și alte accesorii, după caz;

creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel,

în cazul în care sumele realizate din vânzarea acestor bunuri ar fi insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe, creditorii vor avea, pentru diferență, creanțe chirografare sau bugetare, după caz, care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor. Dacă după plata sumelor prevăzute anterior rezulta o diferență în plus, aceasta va fi depusă, prin grija lichidatorului judiciar, în contul averii debitorului. Creanțele se plătesc, în cazul falimentului, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele sau orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezentul titlu, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, pentru continuarea activității, precum și pentru plata remunerațiilor persoanelor angajate în interesul procedurii
2. creanțele provenind din finanțări acordate în timpul procedurii
3. creanțele izvorâte din raporturi de muncă;
4. creanțele rezultând din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii, cele datorate cocontractanților și cele datorate terților dobânditori de bună-credință sau subdobânditorilor care restituie averii debitorului bunurile ori contravaloarea acestora
5. creanțele bugetare;
6. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți, în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;
7. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;
8. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, din chirii, creanțele corespunzătoare contractelor de leasing, inclusiv obligațiunile;
9. alte creanțe chirografare;
10. creanțele subordonate, în următoarea ordine de preferință:
 - a) creanțele născute în patrimoniul terților dobânditori de rea-credință ai bunurilor debitorului, cele convenite subdobânditorilor de rea-credință după admiterea acțiunilor în anulare precum și creditele acordate persoanei juridice debitoare de către un asociat sau acționar deținând cel puțin 10% din capitalul social, respectiv din drepturile de vot în adunarea generală a asociațiilor ori, după caz, de către un membru al grupului de interes economic;
 - b) creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Dacă **procedura concordatului preventiv** se finalizează cu succes, la termenul prevăzut în contract sau anterior acestuia, după caz, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere prin care va constata realizarea obiectului concordatului preventiv. În acest caz, modificările creanțelor prevăzute în concordatul preventiv rămân definitive, (art. 36 din Legea nr. 85/2014).

O **procedură de reorganizare** prin continuarea activității sau de lichidare pe bază de plan va fi închisă, prin sentință, în baza unui raport al administratorului judiciar care constată îndeplinirea tuturor obligațiilor de plată asumate prin planul confirmat, precum și plata creanțelor curente scadente. Dacă o procedură începe ca reorganizare, dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă potrivit prevederilor referitoare la închiderea procedurii de faliment. La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan, pe parcursul procedurii reorganizării judiciare.

O **procedură de faliment** va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. După închiderea procedurii se dispune radierea debitorului din registrele în care acesta a fost înmatriculat.

Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de drepturi de preferință, acționari sau asociați.

Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul persoană fizică (care desfășoară activități economice) va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase; în astfel de situații, el va fi descărcat de obligații numai în măsura în care acestea au fost plătite în cadrul procedurii.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

După închiderea procedurii insolvenței, indiferent de forma ei, creditorii nu mai pot urmări debitorul pentru creanțele anterioare deschiderii procedurii insolvenței.

Creditorii conservă acțiunile lor pentru întreaga valoare a creanțelor, împotriva codebitorilor și a fidejursorilor debitorului.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea și comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul judiciar și/sau de lichidatorul judiciar, vor fi suportate din averea debitorului, (art. 39 din Legea nr. 85/2014). În lipsa disponibilităților în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar poate introduce la judecătorul-sindic **acțiuni pentru anularea actelor sau operațiunilor frauduloase** ale debitorului în dauna drepturilor creditorilor, în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii.

Următoarele acte sau operațiuni ale debitorului vor putea fi anulate, pentru restituirea bunurilor transferate sau a valorii altor prestații executate:

- a) acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;
 - b) operațiuni în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii;
 - c) acte încheiate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile;
 - d) acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;
 - e) constituirea unui drept de preferință pentru o creanță care era chirografară, în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii;
 - f) plățile anticipate ale datoriiilor, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;
 - g) actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde /întârzia starea de insolvență ori de a fraudă un creditor.
- Următoarele acte sau operațiuni, încheiate în cei 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii cu persoanele aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate:

- a) cu un asociat comanditat sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a asociațiilor, în situația în care debitorul este acea societate în comandită, respectiv o societate agricolă, în nume colectiv sau cu răspundere limitată;
- b) cu un membru sau administrator, atunci când debitorul este un grup de interes economic;
- c) cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a acționarilor, în situația în care debitorul este respectiva societate pe acțiuni;
- d) cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere a debitorului, societate cooperativă, societate pe acțiuni cu răspundere limitată sau, după caz, societate agricolă;
- e) cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție de control asupra debitorului sau a activității sale;
- f) cu un coproprietar sau proprietar devălmaș asupra unui bun comun;
- g) cu soțul, rudele sau afinii până la gradul al patrulea inclusiv, ai persoanelor fizice enumerate la lit. a) - f).

Acțiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea primului raport al administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, dar nu mai târziu de 16 luni de la data deschiderii procedurii, în cazul admiterii acțiunii, părțile vor fi repuse în situația anterioară, iar sarcinile existente la data transferului vor fi reînscrise.

Comitetul creditorilor sau creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală pot introduce la judecătorul-sindic o astfel de acțiune, dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu o face.

Nu se va putea cere anularea unui act de constituire sau de transfer cu caracter patrimonial, făcut de către debitor în cursul desfășurării normale a activității sale curente. Cererea pentru anularea unui act de constituire sau de transfer cu caracter patrimonial se va nota, din oficiu, în registrele de publicitate aferente.

În privința actelor și operațiunilor menționate anterior se instituie o prezumție relativă de fraudă în dauna creditorilor.

După deschiderea procedurii de insolvență, în afară de operațiunile necesare desfășurării activității curente, de cele autorizate de judecătorul-sindic sau avizate de către administratorul judiciar, toate actele, operațiunile și plățile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule de drept.

Ultima actualizare: 19/10/2017

Versionea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Slovenia

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedurile de insolvență și procedura de restructurare preventivă sunt reglementate de [Legea privind operațiunile financiare, procedurile de insolvență și dizolvarea obligatorie](#) (ZFPPIPP).

I. PROCEDURILE DE INSOLVENȚĂ

1. Proceduri de restructurare financiară - reorganizare

O procedură de reorganizare judiciară poate fi inițiată

- împotriva unei persoane juridice care este organizată ca o societate comercială sau o cooperativă, cu excepția cazului în care legea prevede altfel pentru societatea comercială sau cooperativa în cauză, ca urmare a activității pe care o desfășoară, și
- împotriva unui antreprenor și
- împotriva unei alte persoane juridice prevăzute de lege.

Procedura de reorganizare judiciară include, de asemenea, **norme specifice referitoare la reorganizarea judiciară a întreprinderilor mari, mijlocii și mici.**

Această procedură oferă o amplă gamă de măsuri pentru restructurarea financiară a obligațiilor debitorilor (de exemplu, garantarea creanțelor creditorilor).

Procedura simplificată de reorganizare judiciară este permisă doar împotriva unei societăți comerciale clasificate, în conformitate cu normele privind societățile comerciale, ca microîntreprindere sau împotriva antreprenorilor care îndeplinesc criteriile pentru microîntreprinderi și întreprinderi mici.

2. Proceduri de faliment

Procedura de faliment poate fi inițiată împotriva tuturor persoanelor juridice, cu excepția cazului în care legea prevede altfel pentru o anumită formă juridică, pentru un anumit tip de persoană juridică sau pentru o anumită persoană juridică. Procedura de faliment nu poate fi inițiată împotriva unui atelier protejat decât sub rezerva unei aprobări prealabile emise de Guvernul Republicii Slovenia.

Procedura de faliment personal poate fi inițiată împotriva bunurilor:

- unui antreprenor;
- unei persoane private (medic, notar, avocat, fermier sau orice altă persoană fizică care nu este antreprenor și care desfășoară o anumită activitate în cadrul profesiei sale) sau
- unui consumator.

Falimentul succesiunii este inițiat împotriva bunurilor unei persoane fizice decedate îndatorate excesiv.

II. PROCEDURA DE PRE-INSOLVENȚĂ

Procedura de restructurare preventivă

Procedura de restructurare preventivă este permisă doar împotriva unei societăți comerciale de capital clasificate, în conformitate cu normele privind societățile comerciale, în rândul întreprinderilor mari, mijlocii sau mici.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Insolvență

Condiția materială pentru inițierea procedurii de insolvență este existența unei situații de insolvență. **Insolvența** este definită ca o situație care apare:

- dacă debitorul **nu are lichidități pe termen lung** deoarece nu este în măsură, pe o perioadă lungă de timp, să își plătească toate obligațiile care îi revin și care au ajuns la scadență în perioada respectivă, sau
- dacă debitorul devine **insolubil pe termen lung** deoarece valoarea bunurilor sale este inferioară sumei datoriei sale (**îndatorare excesivă**) sau pentru că pierderile debitorului, care este o societate de capital, înregistrate în timpul anului în curs și adăugate la pierderile înregistrate, se ridică la jumătate din capitalul social, iar aceste pierderi nu pot fi acoperite de profitul obținut sau de rezerve.

Procedura preliminară și procedura principală de insolvență

Procedura de insolvență cuprinde procedura preliminară și procedura principală de insolvență. Procedura preliminară de insolvență este inițiată prin introducerea unei cereri de deschidere a procedurii (inițierea unei proceduri de insolvență). În cursul procedurii preliminare de insolvență, instanța stabilește condițiile pentru deschiderea procedurii. Procedura principală este inițiată prin decizia prin care instanța dispune deschiderea procedurii de insolvență (deschiderea procedurii de insolvență).

Părțile la procedura preliminară și la procedura principală de insolvență

În cursul procedurii preliminare, actele de procedură pot fi realizate de către solicitantul procedurii, de către debitorul împotriva căruia este introdusă cererea de inițiere a procedurii, în cazul în care acesta nu este solicitantul, și de către creditorul care își demonstrează în mod credibil creanța asupra debitorului împotriva căruia a fost introdusă cererea de inițiere a procedurii, dacă acesta declară participarea sa la procedura preliminară.

În cursul procedurii principale de insolvență, actele de procedură pot fi efectuate de către fiecare creditor care invocă o creanță asupra debitorului insolvent în cadrul acestei proceduri, precum și de către debitorul insolvent (în procedura de reorganizare judiciară, de reorganizare judiciară simplificată și în faliment personal).

Deschiderea și publicarea procedurii

În ziua în care instanța emite decizia de deschidere a procedurii, aceasta publică decizia respectivă pe site-ul internet destinat publicării actelor și documentelor juridice și a celorlalte informații cu privire la procedurile de insolvență. Instanța informează creditorii cu privire la deschiderea procedurii printr-un anunț pe care trebuie să îl publice în aceeași zi și în același timp cu publicarea deciziei de inițiere a procedurii. În anunț, instanța publică informațiile relevante cu privire la procedura în cauză. Deschiderea procedurii produce consecințe juridice începând cu data declarării deschiderii procedurii de faliment.

Solicitantul procedurii

O cerere de deschidere a unei **proceduri de reorganizare judiciară** nu poate fi introdusă decât de un debitor insolvent sau de un asociat al debitorului care răspunde în mod personal. O cerere de deschidere a unei **proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici** poate fi introdusă, de asemenea, de creditorii care dețin împreună cel puțin 20 % din totalul creanțelor financiare. Acești debitori sunt, în special, băncile care au calitatea de operatori avizați și care dispun de informațiile, de infrastructura și de resursele umane necesare pentru a putea propune singure un plan de restructurare financiară a debitorului insolvent.

Procedura de reorganizare judiciară este realizată pentru a permite debitorului insolvent să pună în aplicare măsuri de restructurare financiară adecvate pentru ca acesta să redevină solvabil pe termen scurt și lung. Pentru a permite debitorului să își desfășoare activitățile în mod normal (și să dispună de lichiditățile necesare pentru funcționare), în pofida incertitudinii care domnește pe durata procedurii de reorganizare judiciară, intervențiile forțate asupra bunurilor debitorului nu sunt permise în cursul acestei perioade. Pentru a compensa acest „avantaj” și a împiedica debitorul să abuzeze de acesta, activitățile debitorului sunt limitate pe durata procedurii, astfel încât acesta nu se poate ocupa decât de afacerile sale curente.

O cerere de deschidere a unei **proceduri de reorganizare judiciară simplificată** nu poate fi introdusă decât de către un debitor insolvent. În cadrul acestei proceduri, numai creanțele obișnuite negarantate fac obiectul unei restructurări. Reorganizarea judiciară simplificată nu are efect nici asupra creanțelor privilegiate și garanțiilor, nici asupra creanțelor cu titlu de impozite și cotizații.

O cerere de deschidere a unei **proceduri de faliment** poate fi introdusă de către un debitor, de către un asociat răspunzător al debitorului, de către un creditor sau de Fondul public de garanție, de pensie de întreținere și de invaliditate din Republica Slovenia. Creditorul trebuie să arate că creanța sa asupra debitorului împotriva căruia solicită deschiderea procedurii este reală și să demonstreze că debitorul are mai mult de două luni de întârziere la plata acestei creanțe. Fondul public de garanție, de pensie de întreținere și de invaliditate din Republica Slovenia trebuie să demonstreze că creanțele salariaților asupra debitorului împotriva căruia se solicită deschiderea procedurii sunt reale și trebuie să demonstreze, de asemenea, că debitorul are mai mult de două luni de întârziere la plata acestor creanțe.

Procedura de restructurare preventivă este inițiată pentru a permite unui debitor care riscă să devină insolvent în cursul anului următor să pună în aplicare, în conformitate cu un acord de restructurare financiară, măsurile adecvate pentru restructurarea obligațiilor sale financiare și celelalte măsuri de restructurare financiară necesare pentru a-i permite să elimine cauzele care ar putea să îl facă insolvent. Debitorii au dreptul de a introduce o cerere de deschidere a unei proceduri de restructurare preventivă. Cererea de deschidere a procedurii de restructurare preventivă trebuie să fie aprobată de creditorii care dețin cel puțin 30 % din toate creanțele financiare asupra debitorului. Debitorul trebuie să atașeze la cererea sa o declarație autenticată de un notar care să indice faptul că respectivii creditorii aprobă deschiderea procedurii.

Site-uri internet destinate publicării procedurilor de insolvență

Site-ul internet pe care sunt făcute publice procedurile de insolvență trebuie să publice, pentru fiecare procedură de insolvență:

datele referitoare la procedurile de reorganizare judiciară, de faliment, de lichidare prin executare silită, de reorganizare judiciară simplificată, de restructurare preventivă și de faliment al succesiunii;

hotărârile judecătorești adoptate în cursul procedurilor (în afară de excepțiile prevăzute de lege);

anunțurile de deschidere a procedurii, anunțurile de stabilire a datei ședinței și alte anunțuri sau apeluri la vot pe care instanța le emite în temeiul legii;

procese-verbale ale audierilor și ale reuniunilor comitetului creditorilor;

rapoartele administratorilor și, în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară, rapoartele debitorului insolvent;

listele creanțelor verificate;

solicitățile părților în cadrul procedurilor, precum și celelalte acte judiciare a căror publicare este obligatorie în temeiul ZFPPIPP;

pentru procedurile de faliment, toate anunțurile de vânzare prin licitație publică și toate cererile de oferte în legătură cu valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Site-ul internet destinat publicării procedurilor de insolvență este gestionat de Agenția Națională a Registrelor Publice și a Serviciilor. Publicarea face obiectul unei prezumții legale irefutabile conform căreia partea la procedura de insolvență sau o altă persoană a luat cunoștință de conținutul hotărârii judecătorești, de cererea celeilalte părți la procedură sau de orice alt act juridic în termen de 8 zile de la data publicării respectivului act juridic. Acesta este motivul pentru care site-ul internet este **public și accesibil în mod gratuit.**

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Procedura de reorganizare judiciară

Debitorul își păstrează bunurile după deschiderea **procedurii de reorganizare judiciară**. Acesta poate să vândă bunurile de care nu are nevoie pentru a-și desfășura activitățile, în cazul în care vânzarea bunurilor respective este inclusă în planul de restructurare financiară printre măsurile de restructurare financiară. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu poate să contracteze un împrumut sau un credit decât cu consimțământul instanței și pentru o sumă care nu depășește valoarea totală a lichidităților necesare pentru finanțarea funcționării de zi cu zi și pentru acoperirea costurilor procedurii de reorganizare judiciară.

Creaanțele care au apărut în legătură cu finanțarea activităților curente ale debitorului în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și al procedurii de restructurare preventivă sunt rambursate, în cazul unei eventuale proceduri de faliment ulterioare, din masa generală de repartizare, înainte de rambursarea creanțelor privilegiate (și anume, pentru cheltuielile de procedură).

Proceduri de faliment

Masa bunurilor care fac obiectul insolvenței unui **debitor care este o persoană juridică** include bunurile debitorului intrat în faliment, la momentul deschiderii procedurii respective, toate bunurile provenite din valorificarea și administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și al acțiunilor revocatorii inițiate împotriva debitorului intrat în faliment, bunurile obținute din continuarea activităților, în cazul în care debitorul intrat în faliment continuă să își desfășoare activitățile după deschiderea procedurii de faliment în temeiul ZFPPIPP. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include, de asemenea, bunurile care provin din executarea cererilor față de asociatul debitorului intrat în faliment care răspunde în mod personal, cu excepția lucrurilor necesare pentru ca acesta să își îndeplinească cerințele minime de trai.

Masa bunurilor care face obiectul falimentului **debitorului intrat în faliment personal** include, de asemenea, toate bunurile dobândite de către debitorul insolvent pe parcursul perioadei de probă, până la eliberarea de obligații sau până la încheierea procedurii de faliment. În caz de faliment personal, următoarele elemente sunt excluse din masa bunurilor care face obiectul falimentului:

– obiectele [lucruri personale (articole de îmbrăcăminte, articole de încălțăminte), obiecte de uz casnic (mobilier, frigider, aragaz, mașină de spălat rufe), care sunt indispensabile pentru debitor și pentru membrii familiei sale, obiectele care îi sunt absolut necesare pentru exercitarea activității sale profesionale, distincțiile și premiile, verighetele, scrisorile personale, manuscrisele și celelalte documente personale ale debitorului, precum și fotografiile membrilor familiei etc.], și

– prestațiile (prestațiile în temeiul unei pensii de întreținere legale, indemnizațiile în temeiul unei cereri de despăgubire pentru vătămări corporale în conformitate cu normele privind asigurarea de invaliditate, prestațiile de asistență socială etc.).

În plus, masa bunurilor care face obiectul insolvenței în caz de faliment personal nu include prestațiile debitorului care garantează debitorului nivelul minim al protecției sociale (de exemplu, debitorului îi rămâne o sumă cel puțin egală cu 76 % din salariul minim, iar dacă debitorul are în întreținere un membru al familiei sau o altă persoană căreia trebuie să îi asigure întreținerea în temeiul legii, de asemenea suma egală cu prestația prescrisă pentru persoana pe care o are în întreținere).

Debitorul intrat în faliment personal primește același nivel minim al protecției sociale pe care l-ar fi primit în caz de executare individuală.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Competențele și obligațiile instanței

Instanța regională este cea competentă să se pronunțe în cadrul procedurilor de insolvență. Procedurile de insolvență sunt judecate de un judecător unic. Curtea de apel din Ljubljana are competența, la nivel teritorial, de a se pronunța cu privire la căile de atac introduse în toate procedurile de insolvență.

Numirea și mandatele administratorilor

Administratorul este organul din cadrul procedurii de faliment care, în cadrul acestei proceduri, își exercită competențele și sarcinile stabilite prin lege în vederea protejării și a satisfacerii intereselor creditorilor. Administratorul este numit în cadrul procedurilor de reorganizare judiciară și al procedurilor de faliment. Instanța numește administratorul prin decizia de deschidere a procedurii de insolvență. În cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici, administratorul este numit printr-o decizie specială începând cu ziua următoare primirii cererii de deschidere a procedurii.

În **procedura de reorganizare judiciară**, administratorul supraveghează activitățile debitorului. În acest scop, debitorul insolvent este obligat să îi furnizeze administratorului toate informațiile necesare în scopul controlului și să îi acorde accesul la registrele și documentele sale contabile. În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, capacitatea juridică a debitorului este limitată. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu este autorizat decât să administreze afacerile curente (regulate) asociate cu activitatea sa și să își îndeplinească obligațiile care decurg din acestea. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, debitorul nu poate să dispună de bunurile sale decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru desfășurarea activităților regulate; acesta nu poate să contracteze împrumuturi sau credite, nu poate să se constituie garant sau să exercite activități sau să efectueze alte operațiuni care ar antrena un tratament inegal al creditorilor sau să împiedice punerea în aplicare a restructurării financiare. După deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, dacă obține acordul instanței, în plus față de gestionarea afacerilor curente, debitorul poate să vândă bunurile de care nu are nevoie pentru activitățile sale, în cazul în care vânzarea respectivelor bunuri imobile este prevăzută în planul de restructurare financiară ca o măsură de restructurare financiară, și să contracteze împrumuturi și credite, însă pentru o sumă care nu depășește valoarea totală a lichidităților necesare pentru finanțarea funcționării curente și pentru acoperirea costurilor procedurii de reorganizare judiciară. Instanța hotărăște să își dea acordul pe baza avizului administratorului și al comitetului creditorilor.

Deschiderea **procedurii de faliment** a persoanei juridice pune capăt competențelor reprezentanților debitorului, ale agenților și ale altor reprezentanți autorizați să reprezinte debitorul, precum și competențelor conducerii de a gestiona desfășurarea activității debitorului. Aceste competențe sunt transferate către un administrator care gestionează activitățile debitorului insolvent în cursul procedurii de faliment, în funcție de nevoile procedurii, și care reprezintă debitorul:

în actele de procedură și în alte acte legate de verificarea creanțelor și de dreptul de a delimita garanția de masa bunurilor;

în actele de procedură și în alte acte legate de acțiunile revocatorii introduse împotriva debitorului insolvent;

în tranzacțiile juridice și în alte acte necesare pentru valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței;

în exercitarea dreptului de retragere și a altor drepturi pe care debitorul insolvent le dobândește ca o consecință juridică a deschiderii procedurii de faliment și în celelalte tranzacții juridice pe care debitorul insolvent le poate pune în aplicare în temeiul legii.

În urma deschiderii **procedurii de faliment personal**, capacitatea juridică a debitorului intrat în faliment este limitată după cum urmează:

1. acesta nu poate încheia contracte, tranzacții juridice sau alte acte al căror scop este de a dispune de bunurile sale incluse în masa bunurilor care face obiectul falimentului,

2. fără aprobarea instanței, acesta nu poate:

să contracteze credite sau împrumuturi sau să se constituie garant;

să deschidă un nou cont curent sau un alt cont de trezorerie;

să renunțe la succesiune sau la alte drepturi patrimoniale.

Orice tranzacție juridică sau orice alt act juridic al debitorului intrat în faliment care contravine acestor norme nu are efecte juridice, cu excepția cazului în care, în mod excepțional, cealaltă parte contractantă în tranzacțiile juridice sau în celelalte acte juridice referitoare la utilizarea bunurilor incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu avea cunoștință și nu ar fi putut să știe că debitorul făcea obiectul unei proceduri de faliment personal. Ca regulă generală, dovada contrară nefiind admisă, se presupune că cealaltă parte contractantă este la curent cu faptul că o procedură de faliment personal a fost inițiată împotriva debitorului dacă contractul a fost încheiat sau orice altă tranzacție a fost efectuată cel târziu în termen de opt zile de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii de faliment personal pe site-ul internet public al publicării procedurilor de insolvență.

Administratorul nu este implicat în **procedura de restructurare preventivă**. Capacitatea juridică a debitorului nu este limitată în această procedură.

Administratorul nu este implicat nici în **procedura de reorganizare judiciară simplificată**.

Autorizație pentru a exercita funcția de administrator

Funcția de administrator poate fi exercitată de orice persoană care dispune de o autorizație valabilă din partea Ministrului Justiției pentru a exercita funcția de administrator în procedurile de insolvență și de lichidare judiciară.

Ministrul Justiției eliberează o autorizație pentru a exercita funcția de administrator persoanelor care îndeplinesc următoarele condiții:

sunt cetățeni ai Republicii Slovenia sau ai unui stat membru al Uniunii Europene sau ai unui stat membru al Spațiului Economic European sau ai unui stat membru al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică și cunosc activ limba slovenă;

au capacitatea de a încheia contracte și au o stare generală de sănătate bună;

au obținut cel puțin o diplomă de învățământ superior de prim nivel sau o formare comparabilă dobândită în străinătate, aprobată, recunoscută sau evaluată în conformitate cu legislația care reglementează evaluarea și recunoașterea studiilor, sau dețin o autorizație de a exercita funcțiile de auditor sau de auditor agreat;

au cel puțin trei ani de experiență profesională în desfășurarea unor activități cu formarea profesională prevăzută;

dețin o asigurare de răspundere pentru suma minimă asigurată de 500 000 EUR în cursul anului;

au susținut examenul profesional pentru a exercita funcția de administrator;

sunt demne de încrederea publică legată de exercitarea acestei funcții;

au depus la Ministerul Justiției o declarație care atestă faptul că își vor exercita competențele și sarcinile de administrator în mod conștiincios și responsabil și că își vor da silința să finalizeze cât mai curând posibil procedurile și să ramburseze în cel mai eficient mod posibil creditorii în fiecare procedură de insolvență în care sunt numiți.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Compensarea unor creanțe la deschiderea unei proceduri de reorganizare judiciară

În cazul în care, la deschiderea unei **proceduri de reorganizare judiciară**, există în același timp o creanță a unui creditor individual asupra debitorului insolvent și, în contrapartidă, o creanță a debitorului insolvent asupra acestui creditor, se consideră că respectivele creanțe sunt compensate la deschiderea procedurii de reorganizare judiciară. Această regulă se aplică, de asemenea, creanțelor nemonetare și creanțelor care nu sunt încă scadente la deschiderea procedurii de reorganizare judiciară. Deschiderea procedurii de reorganizare judiciară nu produce niciun efect asupra creanțelor garantate și privilegiate, nici asupra drepturilor de separare. În cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici, creanțele garantate pot face obiectul unei restructurări financiare.

Compensarea unor creanțe în momentul deschiderii procedurii de faliment

În cazul în care, la deschiderea unei **proceduri de faliment**, există în același timp o creanță a unui creditor individual asupra debitorului intrat în faliment și, în contrapartidă, o creanță a debitorului intrat în faliment asupra acestui creditor, se consideră că respectivele creanțe sunt compensate la deschiderea procedurii de faliment. Această regulă se aplică, de asemenea, creanțelor nemonetare și creanțelor care nu sunt încă scadente la deschiderea procedurii de faliment. Creditorul nu își declară creanțele asupra debitorului intrat în faliment în cursul procedurii de faliment, dar trebuie să informeze administratorul cu privire la compensare în termen de trei luni de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii de faliment. În cazul în care creditorul nu informează administratorul cu privire la compensare, creditorul este obligat să îi plătească debitorului intrat în faliment cheltuielile și alte prejudicii pe care acesta le-a suferit din cauza omisiunii creditorului. În cazul în care creanța creditorului asupra debitorului intrat în faliment este legată de o condiție, compensarea se acordă dacă creditorul solicită acest lucru și dacă instanța își dă acordul cu privire la punerea în aplicare a compensării.

Creanța asupra debitorului intrat în faliment care a survenit înainte de deschiderea procedurii de faliment și pe care noul creditor a dobândit-o după deschiderea procedurii de faliment în urma cesiunii din partea unui creditor anterior nu poate fi compensată de creanța în contrapartidă a debitorului intrat în faliment asupra noului creditor care a fost formată înainte de procedura de faliment.

Creanța creditorului asupra debitorului intrat în faliment apărută înainte de inițierea procedurii de faliment nu poate face obiectul unei compensări cu creanța debitorului intrat în faliment asupra aceluiași creditor apărută după deschiderea procedurii de faliment.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, ordinele de executare a unor tranzacții juridice sau a altor acte juridice în numele debitorului, pe care debitorul le-a emis înainte de deschiderea procedurii de faliment, încetează să se mai aplice. După deschiderea unei proceduri de faliment, prestatorii de servicii de plată nu trebuie să efectueze nicio plată suportată din activele financiare ale unui debitor insolvent pe baza unei decizii de executare sau a unei decizii de recuperare prin executare silită. Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, ofertele emise de debitorul intrat în faliment înainte de deschiderea procedurii de faliment încetează să mai fie valabile, cu excepția cazului în care destinatarul a acceptat oferta înainte de deschiderea procedurii de faliment.

Din momentul deschiderii unei proceduri de faliment, administratorul poate rezilia contractele de închiriere și de leasing pe care debitorul intrat în faliment le-a încheiat înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu un preaviz de o lună, fără a ține cont de dispozițiile legislative generale sau de normele convenite prin contract. În cazul în care debitorul intrat în faliment exercită un drept de reziliere, termenul de reziliere începe să curgă din ultima zi a lunii în care cealaltă parte la contract a primit declarația de reziliere a debitorului intrat în faliment și expiră în ultima zi a lunii următoare. Cealaltă parte contractantă are dreptul de a solicita debitorului intrat în faliment despăgubirea pentru prejudiciul pe care l-a suferit ca urmare a faptului că dreptul de reziliere a fost exercitat cu încălcarea normelor generale. Creanța sa privind repararea prejudiciului trebuie să fie declarată în procedura de faliment și se calculează din masa de repartizare în conformitate cu normele prevăzute în legea privind plata creanțelor creditorilor.

Deschiderea unei proceduri de faliment nu are niciun efect asupra unui acord de compensare sau asupra unui contract financiar calificat care intră sub incidența normelor prevăzute într-un acord de compensare. În cazul în care, după compensarea drepturilor și obligațiilor reciproce în conformitate cu normele stabilite în acordul de compensare, asupra debitorului intrat în faliment apare o creanță financiară netă a celeilalte părți contractante, aceasta din urmă trebuie să declare această creanță în cadrul procedurii de faliment și să fie rambursată din masa comună, în conformitate cu normele din ZFPPIP privind plata creanțelor creditorilor.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Interzicerea măsurilor de executare sau a măsurilor asigurătorii

În principiu, după **deschiderea unei proceduri de insolvență** împotriva unui debitor insolvent, legea interzice deciziile de executare sau deciziile asigurătorii, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

După **deschiderea procedurii de restructurare preventivă** împotriva unui debitor, nu este permis să se emită un ordin de executare sau o garanție de recuperare a creanței care face obiectul restructurării preventive.

Suspendarea procedurilor de executare sau a procedurilor asigurătorii deja inițiate

Procedura de executare sau procedura asigurătorie care a fost inițiată împotriva debitorului insolvent **înainte de deschiderea procedurii de reorganizare judiciară** este suspendată prin deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și nu poate fi reluată decât în temeiul unei decizii a instanței care conduce procedura de reorganizare judiciară, această decizie fiind definită prin lege ca bază pentru continuarea procedurii de executare sau a procedurii asigurătorii. **Deschiderea unei proceduri de faliment** are următoarele consecințe juridice pentru procedurile de executare sau procedurile asigurătorii care au fost inițiate împotriva debitorului insolvent înainte de deschiderea procedurii:

în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare sau al unei proceduri asigurătorii care include un drept de gaj asupra unui bun imobil sau asupra unui bun mobil, creditorul nu a obținut încă un drept de separare înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura de executare sau procedura asigurătorie este oprită de deschiderea procedurii de faliment;

în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare sau al unei proceduri asigurătorii care include un drept de gaj asupra unui bun imobil sau asupra unui bun mobil, creditorul a obținut un drept de separare înainte de deschiderea procedurii de faliment și dacă vânzarea bunului care face obiectul dreptului de separare nu a fost efectuată înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura de executare sau procedura asigurătorie este suspendată de deschiderea procedurii de faliment;

în cazul în care, în cadrul unei proceduri de executare inițiate înainte de deschiderea procedurii de faliment, creditorul a obținut un drept de separare și dacă vânzarea bunului care face obiectul dreptului de separare a fost efectuată înainte de deschiderea procedurii de faliment, deschiderea procedurii de faliment nu are niciun efect asupra desfășurării procedurii de executare;

deschiderea procedurii de faliment pune capăt procedurii asigurătorii prin intermediul unei măsuri provizorii sau al unei măsuri preliminare, iar toate acțiunile desfășurate în cadrul procedurii respective sunt anulate.

Procedura de executare sau procedura asigurătorie care a fost inițiată împotriva debitorului înainte de deschiderea **procedurii de restructurare preventivă** pentru recuperarea sau garantarea creanței financiare care face obiectul restructurării preventive este suspendată de deschiderea procedurii de restructurare preventivă. Instanța de executare se pronunță cu privire la suspendarea procedurii de executare sau a procedurii asigurătorii la cererea debitorului.

Principiul concentrării procedurii de faliment

Creditorul nu poate depune o cerere de executare a unei obligații care a apărut înainte de deschiderea procedurii de faliment, împotriva debitorului intrat în faliment, decât în cadrul procedurii de faliment inițiate împotriva acestui debitor și în conformitate cu normele procedurii respective [norme privind declararea și verificarea creanțelor, sesizarea instanțelor (introducerea unei căi de atac) în ceea ce privește creanțele contestate etc.].

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

În cazul în care creditorul a inițiat o procedură civilă pentru a obține rambursarea creanțelor sale înainte de deschiderea procedurii de faliment, procedura civilă este suspendată de deschiderea procedurii de faliment, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Creditorul care a inițiat o procedură civilă înainte de deschiderea procedurii de faliment pentru a obține rambursarea creanțelor sale trebuie, de asemenea, să-și declare creanța în cadrul procedurii de faliment.

Prin publicarea deciziei privind verificarea creanțelor, motivul suspendării procedurii ia sfârșit ca urmare a apariției consecințelor juridice ale procedurii de faliment. În cazul în care creanța creditorului este admisă, avantajul juridic care rezultă din hotărârea instanței referitoare la această creanță dispare. Se pune capăt procedurii civile. Creditorul este rambursat cu un procent proporțional identic cu cel al celorlalți creditori ale căror creanțe obișnuite negarantate au fost admise în procedura de faliment.

În cazul în care creanța creditorului în procedura de faliment este contestată de administrator, creditorul trebuie să solicite, în termen de o lună de la publicarea deciziei de verificare a creanțelor, continuarea procedurii civile suspendate. În acest caz, creditorul nu solicită, în procedura civilă, decât constatarea existenței creanței. În cazul în care creanța creditorului în procedura de faliment este contestată de un alt creditor, creditorul trebuie, în termen de o lună de la publicarea deciziei de verificare a creanțelor, să extindă calea de atac la creditorul care a contestat creanța, în calitate de nou părât. În cazul în care existența creanței sale este stabilită în cadrul procedurii civile, creditorul este rambursat, în cadrul procedurii de faliment, cu un procent proporțional, identic cu cel al celorlalți creditori ale căror creanțe obișnuite negarantate au fost admise în procedura de faliment.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

În cadrul procedurii principale de insolvență, actele de procedură sunt efectuate de către fiecare creditor care demonstrează o creanță asupra debitorului insolvent în cadrul acestei proceduri. În general, fiecare creditor (ca parte) are dreptul, în cadrul procedurilor de insolvență, să introducă o cale de atac împotriva fiecărei decizii a instanței, cu excepția cazului în care legea prevede, pentru anumite decizii, că o cale de atac nu poate fi formulată decât de către anumite părți. Calea de atac trebuie să fie introdusă în termen de 15 zile. Termenul începe să curgă, pentru persoanele pentru care decizia trebuie notificată în conformitate cu ZFPPIPP, de la data notificării deciziei, și, pentru celelalte persoane, de la data publicării deciziei.

În cadrul unei proceduri de insolvență, creditorii pot, de asemenea, să întreprindă acțiuni procedurale prin intermediul comitetului creditorilor, care este autorizat, în numele tuturor părților la procedură, să efectueze acțiunile procedurale prevăzute de lege. Comitetul creditorilor este format în cadrul procedurilor de reorganizare judiciară; cu toate acestea, în cadrul unei proceduri de faliment, acesta este format numai la cererea creditorilor.

Procedura de reorganizare judiciară

Comitetul creditorilor

În procedura de reorganizare judiciară, instanța numește, în vederea protejării intereselor creditorilor, un comitet al creditorilor care are dreptul, în cadrul exercitării drepturilor și competențelor sale, să examineze registrele contabile (să verifice activitatea și situația financiară a debitorului) și să prezinte cererile și avizele necesare pentru protecția creditorilor în cursul procedurii. În procedura de reorganizare judiciară pentru restructurarea financiară a unui debitor insolvent, comitetul creditorilor poate, în anumite condiții legale, să adopte o decizie de majorare a capitalului social prin noi contribuții în numerar sau în natură, al căror obiect privește creanțele asupra debitorului insolvent.

În scopul de a asigura o mai mare eficacitate a restructurării financiare a întreprinderilor mijlocii și mari, legea a fost modificată la sfârșitul anului 2013 pentru a introduce în legislație norme speciale aplicabile în cadrul procedurii de reorganizare judiciară a acestor întreprinderi care au consolidat, în special, situația juridică a creditorilor. De la ultimele modificări aduse legii în 2016, normele privind această procedură se aplică, de asemenea, întreprinderilor mici. Pentru a-și exercita (în mod corect) atribuțiile în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară, administratorul are nevoie de experiență și calificări semnificative; în consecință, instanța nu aplică regula numirii administratorului în mod automat, ci poate alege administratorul după propria voință. În cazul în care creditorii, în conformitate cu noile dispoziții legale, din proprie inițiativă, propun deschiderea procedurii de reorganizare judiciară împotriva debitorului insolvent, instanța va numi ca administrator persoana propusă de solicitanți. Conform noilor norme, comitetul creditorilor poate numi un reprezentant al creditorilor. Acest lucru permite comitetului creditorilor să asigure o monitorizare (operațională) mai eficientă a activităților societății în cauză și a procedurilor de management în cadrul punerii în aplicare a măsurilor de restructurare financiară care intră în sfera sa de competență (de exemplu, măsuri de restructurare a întreprinderii pentru a optimiza costurile de exploatare și a îmbunătăți eficacitatea activităților societății). Competențele comitetului creditorilor au fost consolidate, de asemenea, de posibilitatea de a modifica planul de restructurare financiară.

Căi de atac aflate la dispoziția unui creditor individual în procedura de reorganizare judiciară

Fiecare creditor sau administrator poate introduce o cale de atac împotriva desfășurării procedurii de reorganizare judiciară:

dacă debitorul nu este insolvent și își poate îndeplini pe deplin și în timp util toate obligațiile care îi revin;

dacă debitorul insolvent poate să își îndeplinească obligațiile într-o mai mare măsură sau într-o perioadă de timp mai scurtă decât cea pe care o propune în cererea sa de reorganizare judiciară;

în cazul în care este puțin probabil ca realizarea planului de restructurare financiară să permită debitorului să își recapete solvabilitatea, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung;

dacă este puțin probabil ca, validând reorganizarea judiciară propusă de către debitor, creditorii să beneficieze de condiții mai favorabile de plată a creanțelor decât în cazul deschiderii unei proceduri de faliment împotriva debitorului sau

dacă comportamentul debitorului insolvent contravine normelor care impun restricții cu privire la activitățile pe care le poate desfășura în cursul procedurii de reorganizare judiciară sau dacă acesta are mai mult de 15 zile de întârziere la plata salariilor angajaților, pe baza salariului minim, sau la plata impozitelor și a contribuțiilor pe care angajatorul trebuie să le plătească odată cu plata salariilor angajaților.

Orice creditor a cărui creanță este afectată de reorganizarea judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată dacă debitorul insolvent este în măsură să ramburseze toate creanțele creditorilor afectați de reorganizarea judiciară menționată. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de șase luni de la expirarea termenului de plată a creanțelor prevăzut în decizia de autorizare a reorganizării judiciare. Orice creditor a cărui creanță este afectată de reorganizarea judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată dacă decizia a fost adoptată în mod fraudulos. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a deciziei de autorizare a reorganizării judiciare.

Procedura de faliment

Comitetul creditorilor

În cadrul unei proceduri de faliment, comitetul creditorilor are, de asemenea, dreptul de a inspecta toate documentele deținute de administratorul din procedura de faliment și toate documentele pe care administratorul trebuie să le gestioneze în cadrul procedurii. În cadrul unei proceduri de faliment, comitetul creditorilor își dă:

avizul privind finalizarea chestiunilor urgente ale debitorului care a intrat în faliment;

acordul cu privire la continuarea activităților debitorului care a intrat în faliment;

avizul referitor la propunerea de plan a administratorului privind desfășurarea procedurii de faliment;

avizul cu privire la decizia de vânzare a bunurilor;

acordul în cazul în care prețul de pornire stabilit pentru vânzare este mai mic decât jumătate din valoarea lichidativă estimată a bunurilor;

avizul privind estimarea previzională a costurilor procedurii de faliment de către administrator și modificarea acestei estimări;

avizul privind închiderea procedurii de faliment.

În cadrul **procedurii simplificate de reorganizare judiciară** și al **procedurii de restructurare preventivă**, nu se constituie un comitet al creditorilor.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Într-o procedură de faliment, administratorul este reprezentantul legal al debitorului intrat în faliment și, în această calitate, este autorizat să administreze și să valorifice masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Administratorul judiciar **administrează masa bunurilor care face obiectul insolvenței**, în special oferind bunurile debitorului intrat în faliment spre închiriere și investind activele financiare ale acestuia. Acesta poate, de asemenea, să încheie o tranzacție judiciară sau nejudiciară, pentru care sunt necesare avizul comitetului creditorilor și acordul instanței. După deschiderea procedurii de faliment, bunurile debitorului intrat în faliment pot fi oferite spre închiriere sau leasing numai dacă aceste operațiuni nu întârzie vânzarea bunurilor. Contractul de închiriere sau de leasing poate fi încheiat numai sub forma unui contract cu durată limitată și pentru o durată de închiriere sau de leasing care nu trebuie să depășească un an. Cu aprobarea instanței, administratorul poate, în favoarea locatarului, să instituie un drept de preempțiune cu privire la bunurile oferite spre închiriere.

Administratorul este obligat să respecte normele de drept, de asemenea, în ceea ce privește investiția activelor financiare ale debitorului intrat în faliment. Nu este permis să se investească activele în cauză decât în titluri de creanță emise de Republica Slovenia sau de orice alt stat membru al Uniunii Europene, de Banca Centrală Europeană, de Banca Sloveniei sau de o bancă centrală dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, în titluri de creanță (cu excepția titlurilor subordonate) emise de o bancă stabilită în Republica Slovenia sau de o instituție de credit cu sediul într-un alt stat membru al Uniunii Europene. Administratorul poate efectua depozite în numerar numai la o bancă stabilită în Republica Slovenia sau la o instituție de credit cu sediul într-un alt stat membru al Uniunii Europene.

În cadrul **valorificării** bunurilor, administratorul judiciar efectuează vânzarea bunurilor debitorului care a intrat în faliment, recuperează creanțele acestuia și efectuează orice alt act juridic în vederea exercitării drepturilor patrimoniale ale debitorului. Contractul de vânzare a bunurilor debitorului care a intrat în faliment nu poate fi încheiat decât pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise. În circumstanțe excepționale, contractul poate fi încheiat pe baza unor negocieri directe cu cumpărătorul. Vânzarea începe cu (prima) decizie judiciară de vânzare. Instanța se pronunță cu privire la vânzare, la propunerea administratorului și pe baza avizului comitetului acționarilor. Atunci când vânzarea se referă la bunurile asupra cărora creditorul privilegiat dispune de un drept de satisfacere a cerințelor prioritare (drept de gaj instituit), avizul respectivului creditor este necesar, de asemenea. În decizia sa prin care se pronunță, pentru prima oară, cu privire la vânzarea unui bun, instanța stabilește:

1. condițiile vânzării;
2. prețul de vânzare pentru licitațiile publice sau prețul de pornire pentru procedurile de ofertare închise și
3. valoarea garanției.

În cazul în care licitația publică sau procedura de ofertare pentru vânzarea bunurilor, organizată în temeiul primei decizii de vânzare, nu are succes, instanța poate, în decizia sa suplimentară de vânzare:

1. fie:
 - să decidă din nou că vânzarea trebuie să fie efectuată pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise și
 - să stabilească un preț sau un preț de pornire mai mic decât cele stabilite în prima decizie;
2. fie să decidă să organizeze o procedură de ofertare deschisă în vederea unei vânzări cu negocieri directe.

Instanța stabilește prețul de pornire în cadrul procedurii de ofertare închise în funcție de valoarea estimată a bunurilor. Prețul de pornire stabilit în prima decizie de vânzare nu poate fi mai mic decât jumătate din valoarea lichidativă estimată. Printr-o decizie suplimentară, instanța stabilește prețul de pornire sau prețul de referință la o sumă care este mai mică decât jumătate din valoarea estimată a activelor pe baza valorii lor de lichidare, cu acordul comitetului creditorilor sau al unui creditor distinct.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Într-o procedură de faliment, creditorii trebuie să își declare creanțele asupra debitorului intrat în faliment apărute înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu excepția celor a căror declarație nu este prevăzută de lege. Creditorul răspunzător de obligația debitorului intrat în faliment în calitate de codebitor solidar, de garant sau de gajist trebuie, de asemenea, să declare, în cadrul procedurii de faliment, eventuala sa creanță născută în urma unei căi de atac, care nu era încă apărută înainte de deschiderea procedurii de faliment, cu condiția suspensivă că va obține, ca urmare a plății acestei creanțe după deschiderea procedurii de faliment, creanța asupra debitorului intrat în faliment născută în urma căii de atac. În cazul în care, în afară de debitorul intrat în faliment, alți codebitori solidari sau garanți sunt responsabili de executarea creanței creditorului, acesta poate, în cadrul procedurii de faliment, să declare și să evalueze valoarea totală a creanței până la plata integrală a acesteia, cu condiția rezolutorie care este îndeplinită în cazul în care creanța sa este plătită de un alt codebitor solidar sau garant. În cazul în care creditorul nu ține seama de termenul de declarație, creanța sa asupra debitorului intrat în faliment se stinge și instanța respinge declararea tardivă a creanței.

În procedura de faliment, nu este **necesar să se declare creanța prioritară** pentru plata salariului și a indemnizațiilor lucrătorilor a căror activitate în urma deschiderii procedurii de faliment devine inutilă, pentru perioada cuprinsă de la începutul procedurii de faliment până la expirarea termenului de preaviz și de concediere a lucrătorilor al căror contract de muncă a fost reziliat de către administrator, dat fiind că activitatea acestora în urma deschiderii procedurii de faliment sau în cursul procedurii a devenit inutilă. Același lucru este valabil, de asemenea, în ceea ce privește anumite creanțe referitoare la declararea și plata taxelor, nefiind necesar ca acestea să fie declarate.

În cazul în care **creanța este garantată cu un drept de separare a bunurilor**, creditorul este obligat, de asemenea, în cadrul procedurii de faliment, să declare respectivul drept în termenul prevăzut pentru declararea acestei creanțe garantate. În cazul în care, în conformitate cu situația existentă la momentul deschiderii procedurii de faliment, asupra bunului imobil este înscris un drept de proprietate în beneficiul debitorului intrat în faliment, iar acest drept de proprietate este delimitat de o ipotecă înregistrată sau de o ipotecă maximă a cărei înscriere a intrat în vigoare înainte de deschiderea procedurii de faliment, se consideră că această ipotecă sau ipoteca maximă și creanța sunt declarate în timp util în cadrul procedurii de faliment.

În procedura de faliment, creditorii trebuie să își declare **drepturile preferențiale**, apărute înainte de deschiderea procedurii, în termen de trei luni de la data declarării deschiderii procedurii de faliment. În cazul în care creditorul nu ține seama de termenul de declarație a dreptului de separare, acest drept nu se stinge. În cazul în care administratorul vinde activele care fac obiectul unor drepturi preferențiale care nu au fost declarate, creditorul preferențial își pierde dreptul, dar va putea solicita să i se plătească o sumă de bani, obținută din vânzarea acestor active, din care au fost deduse costurile de vânzare. Creditorul preferențial nu are nici dreptul de a solicita despăgubiri pentru prejudiciul suferit. De asemenea, creditorul își pierde dreptul de separare și dreptul la plata unei sume de bani dacă nu le declară înainte de publicarea planului primei împărțiri globale.

Obligațiile debitorului intrat în faliment apărute după deschiderea procedurii de faliment (cu câteva excepții) sunt considerate **costuri de procedură**. Aceste costuri sunt împărțite între:

- costuri de funcționare (salarii și alte indemnizații plătite persoanelor care desfășoară activități necesare în cadrul procedurii de faliment, inclusiv impozitele și cotizațiile pe care angajatorul trebuie să le calculeze și să le plătească simultan cu aceste salarii și indemnizații; costurile aferente administratorului; costurile cu electricitatea, apa, încălzirea, telefonul și alte costuri legate de utilizarea unor localuri comerciale necesare în cadrul procedurii de faliment; prime de asigurare a bunurilor incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței; costuri de publicare; cheltuieli de judecată ale debitorului intrat în faliment legate de contestarea creanțelor; costuri aferente serviciilor contabile, administrative și altor servicii necesare în cadrul procedurii de faliment etc.);
- costuri ocazionale (plata creanțelor apărute în timpul procedurii de reorganizare judiciară; executarea unei obligații în temeiul unui contract bilateral reciproc nerealizat; executarea unei obligații în temeiul realizării unor acte juridice urgente și în caz de continuitate a activității; costuri de evaluare a bunurilor și costuri ale celorlalte demersuri legate de realizarea vânzării etc.).

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Prin declararea creanței sale, creditorul dobândește dreptul de a efectua acte procedurale în cadrul procedurii principale de insolvență. Creanța trebuie să fie declarată în termenul stabilit. Creanțele apărute înainte de deschiderea procedurii de insolvență trebuie să fie declarate.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, se realizează notificarea și verificarea creanțelor, în special pentru a aprecia legitimitatea creditorului de a vota în acest cadru. Creanțele trebuie să fie declarate în termen de 30 de zile de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii pe site-ul internet al Agenției Naționale pentru Registrele Publice și Servicii (AJPES). În cazul în care nu reușește să-și declare creanțele sau le declară după expirarea acestui termen, creditorul nu își pierde creanțele, ci numai dreptul său de vot.

În cadrul procedurii de faliment, notificarea și verificarea creanțelor constituie baza pentru determinarea modului în care va fi distribuită masa de repartizare. În cadrul acestei proceduri, creditorii trebuie să își declare creanțele în termen de trei luni de la data publicării anunțului de deschidere a procedurii pe site-ul internet al AJPES.

În cadrul unui faliment personal, creditorul nu pierde creanța dacă aceasta este declarată după expirarea termenului, dar administratorul o înscrie pe lista creanțelor suplimentare.

Creditorul împotriva căruia a fost introdusă o acțiune de contestare a actelor juridice ale debitorului intrat în faliment trebuie să declare, în cadrul procedurii de faliment, în termen de o lună de la notificarea acțiunii respective, drept creanță eventuală, creanța care va apărea în cazul în care cererea este admisă. Creditorul trebuie să își declare creanța pentru despăgubirea prejudiciului produs ca urmare a rezilierii, de către administrator, a unui contract de închiriere sau a unui contract care nu este realizat la nivel bilateral, în termen de o lună de la data primirii declarației debitorului intrat în faliment cu privire la exercitarea dreptului de reziliere sau de retragere.

Conținutul creanței

Declarația unei creanțe în procedura de insolvență trebuie să conțină:

1. cererea de admitere a creanței în cadrul procedurii;
2. descrierea faptelor, din care să reiasă temeinicia cererii, precum și mijloacele de probă ale faptelor respective, inclusiv documentele justificative anexate. Declarația unei creanțe în cadrul procedurii de faliment trebuie să conțină, de asemenea, informații cu privire la contul în care trebuie să fie plătită creanța și, în cazul în care creditorul a inițiat o procedură civilă sau o altă procedură pentru a invoca creanța sa înainte de deschiderea procedurii de faliment, este necesar să se indice, de asemenea, informațiile privind instanța sau celelalte organisme competente sesizate cu procedura, precum și numărul de înregistrare al procedurii.

Cererea de admitere a creanței trebuie să conțină:

1. valoarea creanței principale;
2. în cazul în care creditorul, în procedura de insolvență, invocă dobânzile în plus față de creanța sa principală: valoarea capitalizată a eventualelor dobânzi calculate pentru perioada cuprinsă între data scadenței și data deschiderii procedurii de insolvență; în cazul unor creanțe privilegiate, administratorul calculează valoarea capitalizată a dobânzii;
3. în cazul în care creditorul, în procedura de insolvență, invocă, în plus față de creanța sa principală, costurile ocazionale de contestare a creanței în procedură judiciară sau alte proceduri înainte de deschiderea procedurii de insolvență: cuantumul acestor costuri;
4. în cazul în care creditorul invocă creanța sa drept creanță privilegiată: cererea ca, la momentul împărțirii, această creanță să aibă prioritate la plată;

5. În cazul în care creditorul invocă creanța sa drept creanță eventuală: descrierea circumstanțelor a căror apariție înseamnă că este îndeplinită condiția suspensivă sau rezolutorie de care este legată respectiva creanță.

Creditorul poate, în cadrul procedurii de insolvență, să utilizeze aceeași cerere pentru înscrierea mai multor creanțe.

Procedura de verificare a creanțelor

Procedura de verificare a creanțelor cuprinde trei etape:

1. Declarația administratorului cu privire la creanțele declarate:

Administratorul se pronunță cu privire la admiterea sau contestarea creanțelor întocmind *lista de bază a creanțelor verificate*. Pe această listă, administratorul notează pentru fiecare dintre creanțe dacă o admite sau o contestă. Instanța publică lista respectivă pe site-ul său de internet destinat publicării documentelor privind procedurile de insolvență. Creditorii au posibilitatea de a invoca eventuale erori în ceea ce privește luarea în considerare a creanțelor declarate pe lista de bază în termen de 15 zile de la data publicării acesteia, introducând o *oposiție la lista de bază*. În cazul în care opoziția creditorului este întemeiată, administratorul efectuează corectarea listei de bază.

2. Declarația creditorilor cu privire la creanțele declarate de către alți creditori:

Orice creditor care și-a declarat în timp util creanța în cadrul procedurii poate contesta creanțele celorlalți creditori introducând o *oposiție împotriva creanțelor*. Creditorul trebuie să transmită opoziția împotriva creanței în termen de 15 zile în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și, în cadrul procedurii de faliment, în termen de o lună de la data publicării listei creanțelor verificate. În procedurile de faliment personal și de reorganizare judiciară, o astfel de opoziție poate fi introdusă, de asemenea, de către debitorul insolvent în calitate de parte la procedură. Declarațiile creditorilor și ale debitorului cu privire la creanțele contestate sunt înscrise de administrator pe *lista completată a creanțelor verificate*. Eventualele erori privind neluarea în considerare a opoziției formulate trebuie să fie invocate introducând o opoziție la lista completată.

3. Hotărârea judecătorească de verificare a creanțelor:

Instanța hotărăște să efectueze verificarea creanțelor emițând o *decizie de verificare a creanțelor*. În temeiul respectivei decizii, administratorul întocmește *lista finală a creanțelor verificate*, pe care instanța o publică împreună cu decizia de verificare a creanțelor.

În decizia privind verificarea creanțelor, instanța se pronunță cu privire la obiecțiile, la creanțele recunoscute și contestate și la creanțele care ar putea fi dovedite și decide cine trebuie să depună o cerere în cadrul unei alte proceduri (de exemplu, o procedură civilă) pentru constatarea unei creanțe. Termenul de introducere a căii de atac este de o lună.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței este constituită din bunurile debitorului intrat în faliment care sunt valorificate în cadrul procedurii de faliment pentru a acoperi costurile aferente procedurii și a rambursa creanțele. Legislația face distincție între masa generală a bunurilor care face obiectul insolvenței și masa specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței. Masa specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței este constituită din bunurile asupra cărora există un drept de separare a bunurilor sau a activelor financiare care provin din valorificarea acestor bunuri. Pentru fiecare bun specific care face obiectul unui drept de separare a bunurilor, este necesar să se formeze o masă specifică a bunurilor care face obiectul insolvenței, precum și să se gestioneze și să se administreze respectivul bun separat de bunurile incluse în masa generală a bunurilor care face obiectul insolvenței și de bunurile care constituie alte mase specifice.

Partea valorificată din masa bunurilor care face obiectul insolvenței constituie o masă comună și este destinată plății creditorilor. Masa generală comună este constituită din activele financiare provenite din valorificarea masei generale a bunurilor care face obiectul insolvenței din care se deduc cheltuielile aferente procedurii de faliment. Masa specifică comună este constituită din activele financiare provenite din valorificarea masei specifice a bunurilor care face obiectul insolvenței din care se scad cheltuielile legate de respectiva valorificare.

În ceea ce privește dreptul de satisfacere prioritară în cadrul procedurii de faliment, creanțele care au apărut înainte de deschiderea procedurii se clasifică după cum urmează:

creanțe garantate a căror plată este garantată prin dreptul de separare a bunurilor, care include dreptul de satisfacere prioritară a unei creanțe asupra unui bun specific, și

creanțe negarantate dintre care, în procedura de faliment, creanțele privilegiate sunt plătite primele, fiind urmate de creanțele obișnuite, apoi de creanțele subordonate și, în ultimul rând, de creanțele persoanelor juridice.

Creanțele garantate sunt creanțe a căror plată este garantată de dreptul de separare a bunurilor. Dreptul de separare a bunurilor este orice drept care include un drept de satisfacere prioritară a unei creanțe asupra unui anumit bun. Cel mai frecvent drept de separare a bunurilor este dreptul de gaj. În procedura de faliment, creanțele garantate sunt plătite în mod prioritar din încasările din vânzarea bunurilor care fac obiectul unui drept de separare a bunurilor.

Creanțele negarantate sunt creanțe a căror plată nu este garantată de dreptul de separare a bunurilor. În ceea ce privește satisfacerea acestora din bunurile care fac obiectul unui drept de separare a bunurilor, aceste creanțe sunt subordonate plății creanțelor garantate. La satisfacerea acestora din bunurile rămase, creanțele sunt plătite în următoarea ordine: (1) creanțe privilegiate, (2) creanțe obișnuite și (3) eventuale creanțe subordonate.

Creanțele privilegiate sunt creanțe (negarantate) despre care legea prevede că vor fi rambursate în mod prioritar, înainte de creanțele obișnuite (negarantate) (de exemplu salariile și indemnizațiile salariale din ultimele șase luni dinainte de deschiderea procedurii de insolvență, indemnizația plătită lucrătorilor, cotizațiile neplătite etc.). În cazul în care procedura de faliment este inițiată din cauza rezultatului negativ al procedurii de reorganizare judiciară, creanțele născute în cursul procedurii de reorganizare judiciară au o prioritate absolută și sunt rambursate înainte de creanțele privilegiate.

Creanțele obișnuite sunt creanțe negarantate care nu sunt nici privilegiate, nici subordonate.

Creanțele subordonate sunt creanțe negarantate care nu sunt rambursate decât după plata celorlalte creanțe negarantate, pe baza relației juridice dintre debitor și creditor și dacă debitorul este insolvent. În cadrul reorganizării judiciare, creanțele subordonate pot fi convertite în participații. În cazul în care creanțele subordonate nu au fost transferate sub forma unei contribuții în natură, autorizarea reorganizării judiciare are ca efect stingerea acestor creanțe.

Drepturile societăților (acțiuni sau participații) nu prezintă caracteristicile (juridice) ale drepturilor personale și le conferă acționarilor/asociaților dreptul la o parte proporțională din reziduul masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Înainte de rambursarea creditorilor, o sumă necesară pentru plata cheltuielilor aferente procedurii de faliment este dedusă din masa bunurilor care face obiectul insolvenței (masa comună). Creditorii sunt rambursați în următoarea ordine: în primul rând, creditorii separați ale căror creanțe sunt garantate printr-un drept de separare (de exemplu, o ipotecă) sunt rambursați pe baza activelor acoperite de garanție (masa de repartizare specifică). În continuare, creditorii ale căror creanțe provin din contracte sau din alte tranzacții juridice încheiate de către debitorul intrat în faliment în cursul perioadei cuprinse între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și inițierea procedurii de faliment, în conformitate cu legea care limitează activitățile efectuate în cadrul procedurii de reorganizare judiciară, apoi creditorii privilegiați (lucrătorii) și, în sfârșit, ceilalți creditori care dețin creanțe ordinare negarantate și cei care dețin creanțe subordonate. Eventualul sold restant care provine din valorificarea bunurilor este repartizat între asociați.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Procedura de reorganizare judiciară

Reorganizarea judiciară votată de creditorii trebuie, de asemenea, să fie aprobată de instanță. Prin decizia sa de autorizare a reorganizării judiciare, instanța:

1. decide să autorizeze reorganizarea judiciară;
2. ia act de conținutul reorganizării autorizate, indicând:
 - cota-parte de plată a creditorilor;
 - termenele de plată a acestor creanțe și
 - rata dobânzii aplicabile creanțelor în perioada cuprinsă între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și expirarea termenului de plată a respectivelor creanțe;
3. decide ce creanțe sunt constatate în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și
4. obligă debitorul să plătească creanțele creditorului care au fost verificate în cursul procedurii de reorganizare judiciară, în proporțiile, în termenele și cu dobânzile stabilite în cadrul procedurii de reorganizare judiciară.

În cadrul procedurii se aplică regula de prioritate absolută (*Absolute Priority Rule*). Prin restructurarea financiară a întreprinderii debitorului în cadrul procedurii de reorganizare judiciară:

asociații debitorului nu pot păstra decât partea din capitalul social al debitorului ce corespunde valorii soldului restant al bunurilor sale pe care aceștia l-ar fi primit în cazul în care împotriva debitorului s-ar declara o procedură de faliment;

creditorii trebuie să beneficieze de condiții de plată a creanțelor lor care le sunt mai favorabile decât în cazul în care împotriva debitorului s-ar declara o procedură de faliment, ținând cont de ordinea și de celelalte norme privind plata creanțelor privilegiate, obișnuite și subordonate și a creanțelor garantate în procedura de faliment;

activitatea întreprinderii debitorului sau a părții profitabile a întreprinderii continuă.

Debitorul realizează restructurarea financiară oferind creditorilor săi posibilitatea de a accepta o reducere a creanțelor lor obișnuite sau o amânare a termenelor de plată a acestor creanțe. Debitorul trebuie să ofere tuturor creditorilor săi același procent din plata creanțelor lor obișnuite, aceleași termene de plată și aceleași rate ale dobânzilor pe parcursul perioadei de la începerea procedurii de reorganizare judiciară până la expirarea termenului de plată. În cazul în care debitorul este o societate de capital, acesta are posibilitatea de a oferi creditorilor săi posibilitatea de a alege:

fie să accepte o diminuare și o amânare a scadenței creanțelor lor obișnuite,

fie să cedeze aceste creanțe debitorului sub forma unei contribuții în natură la majorarea capitalului social al debitorului (*debt to equity swap*).

Reorganizarea judiciară nu produce niciun efect asupra creanțelor privilegiate și asupra drepturilor de separare. Creanțele subordonate se sting. În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, creanțele garantate nu pot fi restructurate decât în mod voluntar. Cu toate acestea, în cadrul unei **proceduri de reorganizare judiciară împotriva unei întreprinderi mari, mijlocii sau mici**, creanțele garantate pot, de asemenea, să facă obiectul unei restructurări forțate în ceea ce privește amânarea scadenței sau reducerea ratei dobânzii, în sensul că decizia unei majorități de 75 % din creditorii se aplică și creditorilor prioritari care nu au votat pentru reorganizarea judiciară. În cadrul acestei proceduri, restructurarea financiară poate lua, de asemenea, forma unei separări a părții profitabile a întreprinderii debitorului în favoarea unei alte societăți (*spin-off*). Este permisă, de asemenea, conversia drepturilor de separare a bunurilor într-un singur drept de acest tip (dar necesită o majoritate de 85 %).

Procedura de faliment împotriva unei persoane juridice

Procedura de faliment este pusă în aplicare în scopul de a valorifica masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a plăti creditorii. În principiu, contractul de vânzare a bunurilor debitorului care a intrat în faliment poate fi încheiat pe baza unei licitații publice sau a unei proceduri de ofertare închise. Licităția publică poate lua forma unei licitații cu majorare a prețului sau a unei licitații cu reducere a prețului. În cadrul procedurii de faliment, activitatea întreprinderii poate fi menținută în scopul de a vinde întreprinderea, în cadrul unei vânzări publice, în ansamblul său, și anume prin vânzarea părților sale viabile (*sale of a business as a „concern”*).

Înainte de a efectua rambursarea creditorilor, suma necesară pentru plata cheltuielilor aferente procedurii de faliment este dedusă din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Creditorii sunt rambursați în următoarea ordine: în primul rând, creditorii separați ale căror creanțe sunt garantate printr-un drept de separare (de exemplu, o ipotecă) sunt rambursați pe baza activelor acoperite de garanție. În continuare, creditorii ale căror creanțe provin din contracte sau alte acte juridice încheiate de debitorul intrat în faliment în cursul perioadei cuprinse între deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și inițierea procedurii de faliment, în conformitate cu legislația care limitează activitățile în cursul procedurii de reorganizare judiciară, apoi creditorii privilegiați (lucrătorii) și, în sfârșit, ceilalți creditori care dețin creanțe obișnuite negarantate și cei care dețin creanțe subordonate. Eventualul sold restant care provine din valorificarea bunurilor este repartizat între asociați.

Falimentul personal

La fel ca procedura de faliment împotriva unei persoane juridice, procedura de faliment personal se realizează în vederea plății proporționale și simultane a creanțelor tuturor creditorilor. Creditorii sunt rambursați proporțional și simultan în funcție de bunurile debitorului. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include toate bunurile aflate în posesia persoanei îndatorate excesiv la momentul deschiderii procedurii de faliment, cu excepția cazului în care bunurile au fost excluse de la executare, în conformitate cu dispozițiile Legii privind executarea și măsurile asigurătorii. În măsura în care, spre deosebire de o persoană juridică, o persoană fizică nu dispune la încheierea unei proceduri de faliment, nici creanțele care nu au fost plătite în procedura de faliment nu se sting. Spre deosebire de creditorii din cadrul procedurilor de faliment împotriva persoanelor juridice, executarea creanțelor în procedurile de faliment personal nu încetează odată cu închiderea procedurii de faliment. Decizia de închidere a procedurii de faliment personal, care include lista creanțelor admise, dar neplătite în cadrul procedurii de faliment, constituie un titlu executoriu în vederea recuperării creanțelor respective.

Pentru a-și reduce obligațiile, debitorul intrat în faliment are, prin urmare, posibilitatea de a introduce, înainte de adoptarea deciziei de închidere a procedurii de faliment personal, o cerere de remitere a datoriei sale apărută înainte de deschiderea procedurii de faliment cu privire la o parte dintre datorii care nu va fi plătită în cadrul acestei proceduri. În cazul în care debitorul intrat în faliment introduce o cerere de remitere a datoriei și, după o perioadă de probă, procedura de remitere a datoriei determină o remitere a datoriei sale, partea din datoriile sale care ar fi putut fi recuperată în temeiul deciziei de închidere a procedurii de faliment va fi remisă, ceea ce va conduce la stingerea drepturilor creditorilor de a invoca rambursarea pe cale judiciară a creanțelor rămase. Chiar dacă cererea de remitere a datoriei este admisă, această remitere nu afectează următoarele obligații ale debitorului:

1. obligațiile salariale privilegiate;
2. creanțele împotriva debitorului intrat în faliment în ceea ce privește pensiile de întreținere legale, indemnizația pentru prejudiciul cauzat fie de diminuarea activităților de zi cu zi, fie de reducerea sau pierderea capacității de muncă, precum și indemnizația pentru pensiile de întreținere pierdute ca urmare a decesului debitorului obligației de întreținere;
3. creanțele cu titlu de penalități sau de recuperare a activelor, pronunțate în cadrul unor proceduri penale;
4. creanțele în temeiul unei condiții stabilite în cazul unei condamnări cu suspendare în scopul rambursării veniturilor provenite din săvârșirea infracțiunii sau al despăgubirii unui prejudiciu cauzat de o infracțiune penală;

5. creanțele provenind din amenzi sau din recuperarea activelor, apărute ca urmare a unor încălcări ale legii constatate în cadrul unei proceduri privind încălcarea legii;

6. creanțele apărute în urma confiscării activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni;

7. creanțele apărute în temeiul despăgubirii unor prejudicii cauzate în mod intenționat sau din neglijență gravă.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Procedura de reorganizare judiciară se încheie atunci când instanța a pronunțat o decizie definitivă prin care se confirmă reorganizarea judiciară.

Orice creditor a cărui creanță este confirmată în reorganizarea judiciară poate solicita instanței să anuleze respectiva procedură confirmată, în măsura în care debitorul intrat în faliment plătește, în mare parte sau în întregime, creanțele obișnuite deținute de creditorii care sunt vizati de reorganizarea judiciară. Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de șase luni de la data expirării termenului stabilit pentru plata creanțelor, prevăzut în reorganizarea judiciară.

Orice creditor a cărui creanță este afectată de o reorganizare judiciară autorizată poate solicita instanței să anuleze respectiva reorganizare judiciară autorizată, dacă decizia a fost adoptată în mod fraudulos.

Acțiunea revocatorie trebuie formulată în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a deciziei de autorizare a reorganizării judiciare.

Această acțiune intră în competența instanței care a adoptat decizia de autorizare a reorganizării judiciare.

Decizia prin care instanța anulează reorganizarea judiciară confirmată impune debitorului, în termenul stabilit de aceasta, care nu poate depăși un an de la data la care ordonanța a devenit definitivă, să plătească partea din creanțele neachitate vizată de reorganizarea judiciară confirmată.

Inchiderea procedurii de faliment împotriva unei persoane juridice

Procedura de faliment împotriva unei persoane juridice se termină cu decizia de închidere a procedurii de faliment. Instanța pronunță această decizie pe baza raportului final al administratorului, întocmit după ce acesta a completat toate actele prevăzute de lege și pe baza avizului comitetului creditorilor.

Acesta trebuie să își prezinte raportul în termen de o lună de la executarea repartizării finale.

În cazul în care bunuri care aparțin debitorului intrat în faliment sunt găsite ulterior deciziei de închidere a procedurii de faliment, procedura de faliment împotriva debitorului poate fi deschisă în ceea ce privește bunurile găsite ulterior, la solicitarea creditorului autorizat să întocmească acte de procedură în cadrul falimentului și al cărui drept nu a fost stins înainte de încheierea acestei proceduri de faliment, sau la cererea unui asociat al debitorului intrat în faliment.

Inchiderea falimentului personal

Falimentul personal se încheie printr-o decizie de închidere a procedurii.

În cazul în care debitorul intrat în faliment personal a **beneficiat de o remitere de datorii**, orice creditor ale cărui creanțe sunt afectate de o decizie de remitere de datorii devenită definitivă poate solicita instanței să anuleze remiterea autorizată prin respectiva decizie dacă debitorul a obținut remiterea menționată prin disimulare sau falsă reprezentare a informațiilor referitoare la starea bunurilor sale sau printr-o altă fraudă. Calea de atac trebuie introdusă în termen de trei ani de la data intrării în vigoare a deciziei de remitere de datorii (articolul 411 din ZFPPIPP). Creditorii care găsesc, după ce decizia de remitere de datorii a devenit definitivă, bunuri ale debitorului pe care acesta le-a achiziționat anterior remiterii de datorii (sau pe care le-a ascuns) pot, de asemenea, să obțină anularea remiterii solicitând deschiderea unei proceduri de faliment cu privire la respectivele bunuri. În acest caz, introducerea unei cereri de anulare a remiterii de datorii nu trebuie să respecte termenul de trei ani.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Orice creditor trebuie să acopere cheltuielile aferente participării sale în cadrul unei **proceduri de insolvență**.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară, deschisă la cererea debitorului, cheltuielile de procedură și alte cheltuieli sunt suportate de debitor.

În cadrul procedurii de reorganizare judiciară a unei întreprinderi mici, mijlocii sau mari, deschisă la cererea creditorilor, costurile inițiale ale procedurii sunt suportate de reclamant. În cadrul acestei proceduri, reclamantul plătește, de asemenea, onorariile administratorului. Debitorul împotriva căruia a fost deschisă o procedură este obligat să suporte cheltuielile necesare pentru plățile care decurg:

— din contractele cu consilierii juridici și financiar pentru serviciile juridice și financiare necesare pentru pregătirea unor rapoarte privind situația financiară și activitatea debitorului, a planului de restructurare financiară sau a altor documente care trebuie anexate ulterior la propunerea de reorganizare judiciară;

— din contractul cu auditorul pentru revizuirea raportului privind situația financiară și activitatea debitorului și

— din contractul cu evaluatorul acreditat pentru examinarea planului de restructurare financiară.

În procedura de faliment, cheltuielile de procedură și cheltuielile apărute în cursul procedurii sunt suportate din masa credală înainte de plata creanțelor și înainte de repartizarea masei. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de creditor, acesta trebuie să suporte și să plătească costurile inițiale ale procedurii; cu toate acestea, creditorul are dreptul la rambursarea sumei plătite, în conformitate cu normele privind plata costurilor unei proceduri de faliment.

În cadrul procedurii de restructurare preventivă, debitorul trebuie să ramburseze creditorilor care sunt părți la o procedură de restructurare preventivă valoarea cheltuielilor proporțional cu costurile care sunt suportate de aceștia în cadrul participării lor la procedură și care, în conformitate cu norma generală, sunt suportate de către debitor. Debitorul și creditorii convin să ramburseze cheltuielile respective în cadrul unui acord privind restructurarea preventivă.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Condiții de anulare

Creditorii și administratorul falimentului au dreptul de a contesta actele juridice ale debitorului. Calea de atac sau contestația sunt îndreptate împotriva persoanei în beneficiul căreia a fost întocmit actul atacat.

Anularea se poate referi la orice act juridic (inclusiv omiterea) care conduce la o rambursare disproporționată sau redusă a creditorilor din cadrul procedurii de faliment sau care a permis ca debitorul să își îmbunătățească situația (favorizând anumiți creditorii) — **element obiectiv de nulitate**. În susținerea acțiunii sale, reclamantul trebuie să demonstreze că cealaltă parte în beneficiul căreia a fost întocmit actul în litigiu cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dificultățile economice și financiare ale debitorului (**element subiectiv de nulitate**). Legea stabilește prezumțiile legale pentru a concluziona că această condiție este îndeplinită și cazurile în care actele juridice nu pot fi contestate. Legea precizează, de asemenea, conținutul acțiunii de constatare a nulității și modalitățile de introducere a acesteia.

Perioada în care sunt întocmite actele atacabile

În procedura de faliment, este posibil să se conteste actele juridice întocmite în cursul perioadei cuprinse între ultimul an dinaintea deschiderii procedurii de faliment și începutul procedurii de faliment; sau, atunci când este vorba despre acte juridice cu titlu gratuit (sau echivalent), actele întocmite în cursul perioadei cuprinse între începutul celor 36 de luni care preced deschiderea procedurii de faliment și începutul procedurii de faliment. Acțiunea de constatare a nulității trebuie să fie introdusă în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a deciziei de inițiere a procedurii de faliment.

Acte care nu sunt atacabile

Nu este posibil să se conteste actele juridice realizate de către debitorul intrat în faliment în cursul procedurii de reorganizare judiciară în conformitate cu normele de drept aplicabile activităților debitorului în procedura respectivă, actele juridice realizate de către debitorul intrat în faliment în vederea plății

creanțelor în proporțiile, în termenele și cu dobânzile stabilite prin decizia de autorizare a reorganizării judiciare, precum și plățile referitoare la cambii și la cecuri dacă plata era datorată unei alte părți pentru ca debitorul să nu își piardă dreptul la calea de atac împotriva celorlalți terți.

Actele juridice realizate de către debitor pentru plata creanțelor sau pentru îndeplinirea altor obligații în conformitate cu acordul autorizat de restructurare preventivă nu pot fi contestate.

Particularitățile falimentului personal

Perioada de contestare a actelor juridice cu titlu gratuit și a actelor întocmite de către debitorul intrat în faliment în favoarea unui asociat strâns legat este de cinci ani în cadrul unui faliment personal. Această regulă se aplică în cazul contractelor încheiate cu persoane fizice strâns legate și cu persoane juridice asociate debitorului intrat în faliment sau strâns legate de persoane fizice asociate. Este vorba despre persoane juridice în care debitorul intrat în faliment sau persoanele care au o legătură strânsă cu debitorul dețin, individual sau împreună, cel puțin 25 % din capitalul subscris sau 25 % din drepturile de vot sau au dreptul de a numi sau a revoca persoane care au competențe de reprezentare a persoanei juridice sau au competențe de reprezentare a persoanei juridice, sau în beneficiul societăților care le sunt afiliate.

Ultima actualizare: 23/05/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Finlanda

Prin insolvență se înțelege incapacitatea, alta decât temporară, în care se află debitorul de a-și plăti datoriile la data scadenței. Prin procedura de insolvență se înțelege procedura de executare care reunește toate datoriile debitorului.

În Finlanda, există trei proceduri de insolvență: falimentul, restructurarea pentru întreprinderi și planul de reorganizare a datoriilor pentru persoanele fizice. Falimentul este reglementat de dispozițiile Legii privind falimentul (*Konkurssilaki 120/2004*), care a intrat în vigoare la 1 septembrie 2004. Legea de reglementare a restructurării întreprinderilor (*Laki yrityksen saneerauksesta 47/1993*) și Legea privind planurile de reorganizare a datoriilor pentru persoanele fizice (*Laki yksityishenkilön velkajärjestelystä 57/1993*) au intrat în vigoare la 8 februarie 1993.

Falimentul este o procedură de lichidare destinată să realizeze activele unui debitor și să distribuie fondurile astfel obținute între creditorii. Restructurarea întreprinderilor și reorganizarea datoriilor persoanelor fizice sunt proceduri de reorganizare menite să restabilească soliditatea financiară și să ofere debitorului posibilitatea de a-și soluționa problemele economice.

De asemenea, un debitor poate să convină cu creditorii săi asupra unui plan de stingere a datoriilor și asupra altor compensări în afara unei proceduri oficiale de insolvență. Acordurile încheiate voluntar nu sunt reglementate.

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Faliment

Domeniul de aplicare a falimentului este general, astfel încât atât o persoană fizică, cât și o persoană juridică pot fi declarate în stare de faliment. O persoană juridică poate fi declarată în stare de faliment chiar dacă aceasta a fost radiată din registrul relevant sau dizolvată. O succesiune poate, de asemenea, să fie declarată în stare de faliment.

Restructurare

Orice întreprindere care desfășoară o activitate comercială, precum și orice antreprenor privat poate face obiectul unei proceduri de restructurare. Cu toate acestea, anumite societăți sunt excluse din procedura de restructurare, cum ar fi instituțiile de credit și companiile de asigurări, care fac obiectul unei legislații și unui control specifice.

Reorganizarea datoriei

Numai o persoană fizică poate solicita o reorganizare a datoriei. În anumite condiții, poate beneficia, de asemenea, de o reorganizare a datoriei o persoană fizică care administrează o întreprindere privată, care își desfășoară activitatea în cadrul unei societăți în nume colectiv sau care acționează în calitate de partener într-o societate în comandită simplă.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Condiția generală pentru deschiderea uneia dintre procedurile de insolvență constă în insolvența debitorului. Prin insolvență se înțelege incapacitatea, alta decât temporară, în care se află debitorul de a-și plăti datoriile la data scadenței. O procedură de restructurare poate fi inițiată în cazul în care debitorul este amenințat cu insolvența.

Faliment

Debitorul sau un creditor poate solicita falimentul. Condiția generală pentru declararea falimentului este insolvența debitorului. Legea privind falimentul reglementează argumentația privind ipotezele în care debitorul este considerat a fi în stare de insolvență, cu excepția cazului în care acesta demonstrează contrariul.

Există o prezumție de insolvență:

1. dacă debitorul declară că este în stare de insolvență și dacă nu există motive speciale pentru a respinge declarația acestuia;
2. dacă debitorul este în situație de încetare de plăți;
3. dacă, în termen de șase luni înainte de depunerea unei cereri de declarare a falimentului prin executare silită, se dovedește că debitorul nu va fi în măsură să își achite integral creanțele; sau
4. dacă debitorul, care, pe parcursul anului care precede depunerea unei cereri de declarare a falimentului, este sau a fost obligat să țină o contabilitate în activitatea sa comercială, nu a plătit o creanță incontestabilă și scadentă în termen de o săptămână de la primirea unei somații.

În cazul în care un creditor solicită falimentul, creanța acestuia trebuie să se bazeze pe o hotărâre judecătorească sau pe un alt act cu putere executorie, pe o recunoaștere semnată de debitor sau să fie incontestabilă. Creanța nu trebuie să fi ajuns la scadență. Cererea de declarare a falimentului pe baza unei creanțe modeste și atunci când creditorul este titularul unei garanții este limitată.

Instanța numește un administrator al bunurilor și se asigură că declarația de faliment este publicată fără întârziere în Monitorul Oficial al Finlandei. De asemenea, anunțul poate fi publicat într-un cotidian. Administratorul bunurilor trebuie să prevină creditorii cu privire la deschiderea procedurii de faliment. Deschiderea procedurii de faliment este comunicată de asemenea, printre altele, în registrul privind falimentul și restructurările, în registrul comerțului, în registrul cadastral și ipotecar, în registrul navelor și al construcțiilor navale, în registrul aeronavelor, în registrul ipotecar comercial, în registrul de evidență a vehiculelor și în registrul de acțiuni.

Restructurare

Debitorul sau un creditor poate solicita deschiderea unei proceduri de restructurare. Majoritatea cererilor sunt efectuate de către debitori.

Poate fi inițiată o procedură de restructurare în cazul în care debitorul se află în stare de insolvență și dacă nu există niciun obstacol juridic în calea deschiderii procedurii. Obstacolele juridice includ, printre altele, faptul că insolvența nu poate fi soluționată printr-un program de restructurare sau că bunurile debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi costurile care decurg din procesul de restructurare. O procedură de restructurare poate fi inițiată în cazul în care debitorul este amenințat cu insolvența. Un creditor nu poate, cu toate acestea, să solicite deschiderea procedurii de restructurare pe această bază decât dacă respectiva creanță reprezintă un interes financiar considerabil. În plus, o procedură de restructurare poate fi inițiată dacă debitorul și cel puțin doi creditori formulează o cerere comună sau dacă creditorii declară că sprijină cererea debitorului. Creanțele acumulate de creditori trebuie să se ridice la cel puțin o cincime din datoriile cunoscute ale debitorului.

Instanța publică decizia de deschidere a procedurii de restructurare în Monitorul Oficial al Finlandei. Practicianul în insolvență trebuie să informeze creditorii cu privire la deschiderea procedurii. Deschiderea procedurii de restructurare trebuie, de asemenea, să fie comunicată anumitor autorități, precum și, printre altele, să fie înscrisă în registrul de insolvență și restructurări, în registrul comerțului și în registrul cadastral și ipotecar.

Consecințele juridice ale deschiderii unei proceduri de restructurare intră automat în vigoare de la data pronunțării deciziei de deschidere a procedurii. După depunerea cererii, instanța poate, la cererea reclamantului sau a debitorului, să dispună interzicerea rambursării datoriilor și a garanției acestora, interzicerea recuperării creanței, interzicerea sechestrului sau orice altă măsură executorie care va produce efecte înainte de deschiderea procedurii.

Reorganizarea datoriei

Numai debitorul poate solicita reorganizarea datoriei sale. Deschiderea unei proceduri de reorganizare a datoriei presupune că debitorul este în stare de insolvență și nici chiar moderarea nu îi va permite acestuia să își consolideze capacitatea de plată pentru a-și reduce datoria. Principalul motiv de insolvență trebuie să fie o scădere importantă a capacității debitorului de a plăti, ca urmare a unei schimbări de situație care nu se datorează direct debitorului, cum ar fi o boală. Reorganizarea datoriei poate fi acordată, de asemenea, în cazul în care există un motiv întemeiat pentru a proceda astfel, ținând cont de valoarea totală a datoriei și de solvabilitatea debitorului. Atunci când se evaluează capacitatea de plată a debitorului, sunt luate în considerare, printre altele, activele, veniturile și venitul potențial al acestuia.

Nu trebuie să existe niciun obstacol juridic în calea procedurii de reorganizare a datoriei (de exemplu, îndatorare prin încălcarea legii sau în mod evident irațională). Cu toate acestea, reorganizarea datoriei poate fi acordată în pofida unui obstacol general în cazul în care există un motiv serios pentru a face acest lucru. În astfel de cazuri, trebuie să se ia în considerare, în mod deosebit, măsurile luate de debitor pentru a-și plăti datoriile, vechimea creanțelor, situația debitorului, precum și impactul reorganizării datoriei pentru debitor și pentru creditorii săi.

Consecințele juridice ale deschiderii unei proceduri de reorganizare a datoriei intră în vigoare în mod automat de la data luării deciziei de inițiere a procedurii. După depunerea cererii, instanța poate, la cererea debitorului, să dispună interzicerea temporară a rambursării datoriilor și a garanției acestora, interzicerea recuperării creanței, interzicerea sechestrului sau orice altă măsură executorie care va produce efecte înainte de deschiderea procedurii.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Faliment

Activele debitorului la deschiderea procedurii de faliment și cele pe care acesta le dobândește înainte de închiderea procedurii de faliment constituie lichidarea în procedura de faliment. Realizarea bunurilor care intră în lichidare în procedura de faliment, activele care pot fi recuperate din lichidare și activele dobândite prin înlocuire în lichidare din procedura de faliment, constituie, de asemenea, active care intră în lichidare în procedura de faliment.

În general, activele insesizabile nu constituie active care intră în lichidare în procedura de faliment. În plus, activele dobândite sau veniturile obținute de o persoană fizică după deschiderea procedurii de faliment nu sunt active care intră în lichidare în procedura de faliment.

Restructurare

În cadrul procedurilor de restructurare, se elaborează un program de restructurare pentru debitor. Programul conține, printre altele, un raport privind poziția financiară a debitorului, și anume activele, datoriile și alte angajamente ale debitorului. Programul de restructurare trebuie să fie pregătit pe baza valorii totale a activelor debitorului la momentul desfășurării procedurii. O recuperare este posibilă, de asemenea: o tranzacție susceptibilă de a fi anulată în cazul în care a fost depusă o cerere de declarare a falimentului în locul unei cereri de restructurare poate fi anulată în cadrul unei proceduri de restructurare, din aceleași motive ca în cadrul unei proceduri de faliment.

Deși, în cazuri excepționale, ar trebui să existe posibilitatea de modificare a programului de restructurare după ce acesta a fost aprobat, valoarea plăților destinate pentru fiecare creditor nu poate fi mărită printr-o modificare la program. Cu toate acestea, în cazul unui transfer de active către debitor după aprobarea programului de restructurare, creditorii pot avea dreptul de a solicita plăți suplimentare de la debitor. Debitorul poate fi obligat să efectueze plăți suplimentare dacă situația financiară a debitorului este considerată mai bună decât în momentul în care a fost elaborat programul. O cerere de plăți suplimentare poate fi depusă, dacă este cazul, la instanță, în termen de cel mult un an de la înaintarea raportului final în instanță.

Reorganizarea datoriei

Atunci când se evaluează capacitatea de plată a debitorului, trebuie să fie luate în considerare, între altele, fondurile provenite din lichidarea activelor debitorului, veniturile și veniturile potențiale ale debitorului, cheltuielile de subzistență necesare și obligația de întreținere. În cadrul reorganizării datoriei, un calendar de plată corespunzător capacității de plată a debitorului este aprobat pentru debitor. În plus, totalitatea veniturilor debitorului care depășesc cheltuielile sale de subzistență necesare și obligația de întreținere sunt utilizate pentru recuperarea datoriei, precum și toate celelalte active ale debitorului care nu intră în necesitățile sale de bază. Activele considerate drept necesități de bază ale debitorului includ locuința aflată în proprietatea debitorului, mobilierul rezonabil pe care îl conține aceasta, precum și obiectele personale și instrumentele de lucru ale debitorului, în măsura în care acestea sunt rezonabile. Activele considerate drept necesități de bază ale debitorului pot fi lichidate numai în cazurile prevăzute de lege.

În plus, calendarul de plată poate solicita debitorului să facă plăți suplimentare ca urmare a unui venit suplimentar sau a unor active primite de către debitor în perioada de aplicare a calendarului de plată. Debitorul este obligat să transfere către creditorii o parte din donațiile și din celelalte plăți unice primite în perioada de aplicare a calendarului de plată. În cazul în care venitul debitorului depășește venitul stabilit pentru calendarul de plată, debitorul poate fi obligat să plătească creditorilor o parte din venitul suplimentar.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Faliment

Întocmirea declarației de faliment îi revine instanței. Aceasta din urmă desemnează, de asemenea, un administrator al bunurilor. O persoană poate fi numită administrator al bunurilor dacă este de acord cu numirea, are capacitatea, competențele și experiența necesare pentru a îndeplini această sarcină și este aptă din toate punctele de vedere. Administratorul bunurilor nu trebuie să aibă nicio legătură cu debitorul sau cu creditorii care ar putea compromite independența sa în raport cu debitorul sau imparțialitatea sa în raport cu creditorii sau capacitatea sa de a-și îndeplini sarcina în mod corespunzător. O persoană juridică nu poate fi numită ca administrator al bunurilor.

Administratorul bunurilor joacă un rol central în procesul de gestionare a aspectelor legate de lichidare. Sarcina sa constă, printre altele, în a reprezenta lichidarea în procedura de faliment și a se ocupa de gestionarea curentă a acesteia, a întocmi registrul lichidării și a stabili debitorul, a verifica creanțele și a stabili lista plăților. Administratorul bunurilor este responsabil, de asemenea, de administrarea și vânzarea bunurilor care intră în lichidare, precum și de distribuirea fondurilor.

La deschiderea procedurii de faliment, debitorul pierde orice putere de decizie asupra bunurilor care fac parte din lichidarea în procedura de faliment. Acesta este obligat să coopereze astfel încât procedura de faliment să poată fi încheiată. Debitorul trebuie să furnizeze administratorului bunurilor informațiile care permit elaborarea registrului lichidării și să le confirme. Debitorul are dreptul de a obține informații cu privire la lichidare și de a participa la reuniunile creditorilor, precum și de a-și exprima punctul de vedere cu privire la sumele care trebuie plătite.

Restructurare

După inițierea procedurii de restructurare a unei întreprinderi, instanța numește un judecător sindic. Acesta trebuie să fie un adult a cărui onestitate este recunoscută, care nu se află în stare de faliment și care îndeplinește condițiile cerute de lege. Această persoană trebuie să aibă capacitatea, competențele și experiența necesare pentru postul respectiv. Judecătorul sindic nu trebuie să aibă nicio legătură cu debitorul sau cu creditorii care ar putea compromite independența sa față de debitor sau imparțialitatea sa în raport cu creditorii. O persoană juridică nu poate fi numită judecător sindic.

Judecătorul sindic este responsabil de realizarea obiectivelor procedurii și de protejarea intereselor creditorilor. Acesta întocmește un raport cu privire la activul și pasivul debitorului și elaborează o propunere de program de structurare. De asemenea, acesta monitorizează activitățile debitorului.

Instanța poate desemna un colegiu al creditorilor în scopul de a reprezenta toți creditorii și de a acționa ca un organism consultativ pentru a sprijini judecătorul sindic în îndeplinirea sarcinilor sale. Nu se constituie colegiul creditorilor dacă acesta se dovedește a fi inutil ca urmare a numărului mic de creditori sau din orice alt motiv.

Debitorul își păstrează autoritatea asupra activelor și activităților sale, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legislație. Cu toate acestea, după inițierea procedurii, debitorul nu poate, fără acordul judecătorului sindic, să contracteze noi datorii, cu excepția cazului în care acestea sunt legate de activitățile sale obișnuite, iar cuantumul și condițiile acestora nu sunt neobișnuite. La cererea judecătorului sindic sau a unui creditor, autoritatea debitorului poate fi limitată, de asemenea, în alte moduri, în special în cazul în care există un risc ca debitorul să acționeze într-un mod care ar aduce atingere intereselor creditorilor. Debitorul este obligat să coopereze cu instanța, judecătorul sindic și colegiul creditorilor, precum și să le ofere informații. Debitorul poate, în continuare, să își exercite dreptul de acțiune în proceduri juridice suspendate sau viitoare, cu excepția cazului în care judecătorul sindic nu hotărăște să exercite dreptul de acțiune al debitorului.

Reorganizarea datoriei

În cazul în care este necesar, instanța poate numi un judecător sindic în cadrul reorganizării datoriei, dacă acest lucru este necesar pentru clarificarea situației financiare a debitorului, lichidarea activelor acestuia sau realizarea reorganizării datoriei. O persoană poate fi desemnată drept judecător sindic dacă aceasta este un adult, este cunoscută pentru integritatea sa, nu se află în stare de faliment, nu face obiectul unor limitări în ceea ce privește competențele și este de acord cu numirea. Judecătorul sindic trebuie să dispună de competențele și experiența necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale. Acesta nu trebuie să aibă nicio legătură cu debitorul sau cu creditorii, care ar putea compromite independența sa față de debitor sau imparțialitatea sa în raport cu creditorii. O persoană juridică nu poate fi numită judecător sindic.

După caz, judecătorul sindic elaborează propunerea de calendar de plată și execută toate celelalte sarcini care îi sunt impuse de instanță. În cadrul elaborării propunerii de calendar de plată, judecătorul sindic are obligația să negocieze cu debitorul și cu creditorii și să le furnizeze informațiile necesare cu privire la reorganizarea datoriei, oferindu-le acestora posibilitatea de a prezenta o declarație cu privire la cererea și la propunerea de calendar de plată. Judecătorul sindic poate să fie responsabil, de asemenea, de lichidarea activelor debitorului, precum și de transferul fondurilor obținute din lichidare către creditori. În cazul în care nu este numit niciun judecător sindic, debitorul va fi singurul responsabil pentru elaborarea propunerii de calendar de plată. Deschiderea unei proceduri de reorganizare a datoriei unei persoane private îi revine instanței. Aceasta este responsabilă, de asemenea, de validarea calendarului de plată. Debitorul păstrează titlul și dreptul de a deține toate activele sale. Cu toate acestea, toate activele debitorului care nu sunt considerate necesități de bază ale debitorului sunt utilizate pentru a acoperi datoriile. Debitorul trebuie să furnizeze instanței, creditorilor și, dacă este cazul, judecătorului sindic toate informațiile relevante necesare pentru reorganizarea datoriei. Debitorul trebuie să contribuie, de asemenea, la realizarea eficientă a procedurii de reorganizare a datoriei.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Faliment

Sub rezerva anumitor excepții, creditorul poate să utilizeze o creanță din procedura de faliment în compensarea unei datorii față de debitor la deschiderea procedurii de faliment, chiar dacă datoria față de debitor sau creanța nu este încă exigibilă. Dreptul de compensare nu se aplică creanțelor care nu permit creditorului să beneficieze de o plată rezultată din lichidarea în procedura de faliment, nici creanțelor subordonate altor creanțe. Creditorul este obligat să furnizeze informațiile referitoare la creanțele care pot fi utilizate în cadrul unei compensări.

Restructurare

În pofida interdicției de recuperare a creanțelor, creditorul are dreptul de a compensa o datorie față de debitor la deschiderea procedurii, în aceleași condiții precum cele din cadrul procedurii de faliment. Decizia privind compensarea trebuie, de asemenea, să fie notificată judecătorului sindic. Dreptul de compensare nu se aplică compensării de către o instituție de credit a fondurilor debitorului depuse la instituția respectivă în momentul în care interdicția de recuperare intră în vigoare sau ulterior, sau a fondurilor care se află în instituția de credit la momentul respectiv pentru a fi transferate în contul debitorului, în cazul în care acest cont poate fi utilizat pentru plăți.

Reorganizarea datoriei

Odată ce procedura de reorganizare a datoriei a fost deschisă, nu trebuie luată nicio măsură la adresa debitorului pentru recuperarea unei datorii care face obiectul unei suspendări a plății sau pentru securizarea plății. O recuperare care face obiectul unei suspendări include plata creanțelor care pot fi recuperate și a datoriilor debitorului față de creditor. Cu toate acestea, suspendarea nu se aplică plății taxelor.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

În general, contractele care nu includ creanțe recuperabile care fac obiectul unei proceduri de insolvență rămân valabile și nemodificate în toate tipurile de proceduri de insolvență.

Faliment

În cazul în care, la inițierea procedurii de faliment, debitorul se află în situație de neexecutare a unui contract la care este parte, cealaltă parte contractantă solicită o declarație în care să se indice dacă lichidarea în procedura de faliment va onora contractul. În cazul în care se declară că lichidarea în procedura de faliment va onora contractul și se oferă o garanție acceptabilă pentru executarea contractului, acesta din urmă nu poate fi reziliat. Cu toate acestea, cealaltă parte contractantă poate rezilia contractul în cazul în care acesta este de natură personală sau dacă există orice alt motiv special pentru ca cealaltă parte să mențină contractul în contextul lichidării în procedura de faliment.

În plus, o tranzacție individuală poate fi anulată pe baza unei recuperări, astfel cum se menționează în Legea privind recuperarea lichidării (*Laki takaisinsaannista konkurssipesään* 758/1991).

Restructurare

Deschiderea procedurii de restructurare nu are niciun efect asupra întreprinderilor existente ale debitorului, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legislație. Un contract de leasing sau de închiriere în care debitorul este locatarul poate fi reziliat de către debitor în scopul finalizării în termen de două luni de la data depunerii notificării de încetare. O persoană care, înainte de deschiderea procedurii, s-a angajat să realizeze o prestație contractuală față de debitor, însă nu a finalizat-o la momentul inițierii procedurii, poate fi avută în vedere pentru prestația sa, dacă aceasta din urmă poate fi considerată ca făcând parte din activitățile curente ale debitorului. Dacă problema se referă la un alt tip de contract încheiat înainte de inițierea procedurii și dacă debitorul, la data inițierii procedurii, nu își respectă obligația contractuală de plată, judecătorul sindic, la cererea celeilalte părți, trebuie să decidă dacă debitorul continuă sau nu să fie parte la contract. În cazul în care răspunsul este negativ sau nu este furnizat într-un termen rezonabil, partea adversă trebuie să aibă dreptul de a anula contractul. Un contract în temeiul căruia debitorul efectuează o plată pe baza unei datorii aflate în restructurare sau în legătură cu aceasta este nul, cu excepția cazului în care obligația de a efectua plata se bazează pe programul de restructurare aprobat.

În cazul în care un angajator este supus unei proceduri de restructurare, acesta are dreptul, în anumite condiții, să rezilieze un contract de muncă de orice durată, prezentând un preaviz de două luni.

O tranzacție susceptibilă de a fi anulată dacă a fost depusă o cerere de declarare a falimentului în locul unei cereri de restructurare poate fi anulată la cererea creditorului în cadrul procedurii de restructurare, în conformitate cu dispozițiile stabilite în legea privind recuperarea lichidării.

Reorganizarea datoriei

Debitorul trebuie să renunțe la activele situate în afara necesităților sale de bază și care au fost obținute pe baza unei scheme de plată parțiale sau unice. Debitorul are dreptul de a rezilia un contract de închiriere în care acesta este locatarul sau de a rezilia orice alt tip de contract de consum sau schemă de plată unică, cu aplicare după două luni de la data notificării de încetare. O persoană care, înainte de deschiderea procedurii, s-a angajat să realizeze o prestație contractuală față de debitor, însă nu a finalizat-o la momentul inițierii procedurii, poate fi avută în vedere pentru prestația sa, dacă aceasta din urmă poate fi considerată ca făcând parte din activitățile curente ale debitorului. Un contract în cadrul căruia debitorul este responsabil în temeiul reorganizării datoriei sau în legătură cu aceasta este nul, cu excepția cazului în care responsabilitatea a fost prevăzută în calendarul de plată sau prin lege.

O tranzacție susceptibilă de a fi anulată dacă a fost depusă o cerere de declarare a falimentului în locul unei cereri de reorganizare a datoriei poate fi anulată la cererea creditorului în cadrul procedurii de reorganizare a datoriei, în conformitate cu dispozițiile stabilite în legea privind recuperarea lichidării.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Faliment

După deschiderea procedurii de faliment, nu se intentează nicio acțiune împotriva bunurilor incluse în lichidarea în procedura de faliment pentru a obține un motiv de executare în ceea ce privește o creanță din procedura de faliment și nu se aplică nicio măsură executorie în ceea ce privește bunurile care intră în lichidare pentru a recupera o creanță din procedura de faliment. Cu toate acestea, un creditor garantat poate iniția o acțiune de recuperare a creanței pe baza respectivei garanții.

Restructurare

În general, după inițierea unei proceduri de restructurare, debitorul este supus unei interdicții de rambursare, iar creditorii sunt supuși unei interdicții de recuperare a creanței, cu alte cuvinte nu se întreprinde nicio acțiune împotriva debitorului pentru recuperarea unei datorii în procedura de restructurare sau pentru asigurarea plății acesteia. În anumite cazuri, un creditor garantat poate solicita instanței să îi acorde permisiunea de a utiliza garanția pentru a obține o plată. Acest lucru poate fi posibil, de exemplu, dacă este evident că, în temeiul dispozițiilor procedurii de restructurare, nu este necesar ca debitorul să păstreze bunurile care servesc drept garanție aflate în posesia sa. În general, după inițierea procedurii, nu este luată nicio măsură de precauție bazată pe decizii oficiale împotriva debitorului.

Reorganizarea datoriei

La fel ca în cadrul procedurilor de restructurare, în procedurile de reorganizare a datoriei, creditorul beneficiază de o suspendare în ceea ce privește recuperarea creanței. În cazul în care o datorie este inclusă în domeniul de aplicare a unei suspendări a plății, nu se ia nicio măsură împotriva debitorului în vederea recuperării unei creanțe sau pentru asigurarea plății acesteia. Nu se ia nicio măsură la adresa debitorului în vederea recuperării unei creanțe sau pentru asigurarea plății acesteia. În plus, penalitățile pentru întârzierea plății nu se aplică în cazul debitorului. Cu toate acestea, în anumite cazuri, un creditor garantat poate solicita instanței să îi acorde permisiunea de a utiliza garanția pentru a obține o plată. Acest lucru poate fi posibil, de exemplu, dacă activele care reprezintă garanția nu sunt considerate ca necesități de bază ale debitorului sau dacă debitorul nu are nevoie de activele respective pentru a-și continua activitatea.

Creditorul poate introduce o acțiune sau poate iniția alte proceduri pentru a-și menține dreptul de coerciție sau pentru a obține un temei de execuție. În general, fără a aduce atingere dispozițiilor privind interdicțiile legate de deschiderea unei proceduri de reorganizare a datoriei, creditorul poate, de asemenea, să solicite o ordonanță privind măsuri de precauție și aplicarea unei astfel de ordonanțe.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Faliment

Încă de la inițierea procedurii de faliment, debitorul pierde orice putere de decizie privind bunurile care fac parte din lichidarea în procedura de faliment, în favoarea administratorului bunurilor. În consecință, lichidarea în procedura de faliment are dreptul de a prelua rolul de parte în chestiunile care privesc bunurile care intră în lichidare în procedura de faliment: aceasta are posibilitatea de a relua procedura judiciară suspendată între debitor și părți terțe în ceea ce privește bunurile care intră în lichidare în procedura de faliment. În cazul în care lichidarea nu utilizează această oportunitate, debitorul poate relua procedura. În mod similar, lichidarea în procedura de faliment are posibilitatea de a relua procedura judiciară în ceea ce privește o creanță din procedura de faliment suspendată împotriva debitorului. Dacă lichidarea refuză să răspundă la acțiune și dacă debitorul nu dorește să reia procedura, reclamantul poate solicita soluționarea cauzei.

Restructurare

Debitorul poate să își exercite în continuare dreptul de acțiune în proceduri juridice suspendate sau alte proceduri juridice corespunzătoare la care este parte, cu excepția cazului în care judecătorul sindic a hotărât să exercite dreptul de acțiune al debitorului. Aceeași dispoziție se aplică procedurilor juridice sau altor proceduri suspendate după deschiderea procedurii de restructurare.

Judecătorul sindic este autorizat să depună o cerere și să inițieze proceduri judiciare sau orice alte proceduri corespunzătoare în numele debitorului, precum și să exercite dreptul de acțiune al debitorului în procedurile menționate. În plus, judecătorul sindic poate accepta o notificare în numele debitorului.

Reorganizarea datoriei

Deschiderea unei proceduri de reorganizare a datoriei nu afectează cu nimic procedurile judiciare în curs, nici dreptul de acțiune al debitorului în procedurile respective.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Faliment

Creditorul poate depune o declarație de faliment.

Creditorii exercită o autoritate supremă asupra lichidării în procedura de faliment. Autoritatea asupra lichidării în procedura de faliment este exercitată de către creditorii, în măsura în care această decizie nu intră sub incidența legislației sau a administratorului bunurilor. În plus, creditorii pot să își păstreze autoritatea în materie de administrare curentă a lichidării sau să delege o parte din această autoritate administratorului bunurilor. Dreptul de a exercita autoritatea creditorilor le aparține creditorilor care dețin o creanță în procedura de faliment împotriva debitorului și căruia i-au prezentat creanța. Autoritatea creditorilor asupra falimentului începe încă de la deschiderea procedurii de faliment și ia sfârșit la încheierea acesteia.

Organismul decizional principal este adunarea creditorilor, dar se pot aplica, de asemenea, alte proceduri decizionale. Creditorii pot, de asemenea, să instituie un colegiu al creditorilor care să acționeze ca organism de legătură și de negociere între administratorul bunurilor și creditorii. Puterea votului creditorilor se determină pe baza creanțelor curente ale acestora în procedura de faliment. Decizia adunării creditorilor este constituită din opinia susținută de către creditorii a căror putere de vot totală este mai mare decât cea a unei jumătăți din totalitatea creditorilor care participă la vot. În cadrul celorlalte proceduri decizionale, voturile sunt contabilizate pe baza puterii de vot a creditorilor care își exprimă o opinie.

Restructurarea

Un creditor poate depune o cerere de restructurare.

Un colegiu al creditorilor poate fi desemnat ca reprezentant comun al creditorilor. Colegiul respectiv reprezintă toate grupurile de creditori, iar responsabilitățile sale sunt de a sprijini judecătorul sindic în îndeplinirea sarcinilor sale și de a monitoriza activitățile judecătorului sindic menționat în numele creditorilor. Colegiul adoptă deciziile prin majoritate simplă.

În cursul elaborării propunerii de program de restructurare, judecătorul sindic negociază cu colegiul creditorilor și, dacă este necesar, cu creditorii în nume propriu. În plus, creditorii sau grupurile de creditori ale căror creanțe depășesc limita stabilită prin legislație sunt autorizați să prezinte o propunere de program de restructurare. După ce propunerea a fost elaborată, aceasta este trimisă creditorilor spre aprobare. În cazul în care nu există niciun obstacol în calea aprobării programului, acesta poate fi aprobat prin acordul tuturor creditorilor, acordul majorității din fiecare grup de creditori sau, în unele cazuri, chiar și fără acordul majorității din toate grupurile de creditori.

Reorganizarea datoriei

Un creditor nu poate să solicite reorganizarea datoriei unei persoane private. Cu toate acestea, ca regulă generală, înainte de a solicita o reorganizare a datoriei, debitorul determină dacă există posibilitatea de a negocia o înțelegere cu creditorii. În conformitate cu practicile de credit și de recuperare a unor creanțe stabilite, creditorul cooperează în vederea ajungerii la o înțelegere.

Creditorii au posibilitatea de a prezenta o declarație cu privire la cererea de reorganizare a datoriei și propunerea de calendar de plată. La cerere, creditorii trebuie să furnizeze în scris informații detaliate cu privire la creanțele lor. Un calendar de plată aprobat poate fi modificat la cererea creditorului sau poate fi anulat, în anumite condiții.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniul?

Faliment

Lichidarea în procedura de faliment este gestionată cu grija și atenția necesare. Una dintre responsabilitățile administratorului bunurilor este de realiza vânzarea bunurilor care intră în lichidare în procedura de faliment. Aceasta din urmă lichidează bunurile pe care le conține în cel mai avantajos mod de lichidare, astfel încât veniturile obținute din vânzare să fie cât mai ridicate posibil. O garanție care aparține lichidării în procedura de faliment nu poate fi vândută decât dacă creditorul care deține respectiva garanție este de acord cu acest lucru sau dacă instanța acordă o autorizație în acest scop. Bunurile care intră în lichidare în procedura de faliment nu pot fi transferate administratorului bunurilor, asistenților acestuia sau oricărei persoane asociate administratorului bunurilor sau unuia dintre asistenții acestuia.

Restructurarea și organizarea datoriei

Drepturile judecătorului sindic sunt limitate la accesul la informațiile necesare pentru îndeplinirea obligațiilor sale. Debitorul păstrează titlul și dreptul de deținere a activelor sale, iar judecătorul sindic nu este autorizat, în niciun caz, să utilizeze sau să transfere activele debitorului. În contextul unei proceduri de reorganizare a datoriei, judecătorul sindic poate, cu toate acestea, să primească ordinul de a lichida bunurile și de a executa măsurile și aranjamentele asociate, precum și de a transfera fondurile rezultate către destinatarii acestora.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Faliment

O creanță din procedura de faliment este o datorie a debitorului, având la bază un temei juridic, care este contractată înainte de deschiderea procedurii de faliment. În plus, creanțele garantate printr-o garanție și creanțele a căror bază sau valoare este condiționată, contestată sau nu este suficient de clară sunt considerate toate creanțe din procedura de faliment. În cazul unei relații continue privind datoria, partea din datorie care datează din perioada dinaintea de începerea procedurii de faliment este considerată ca fiind o creanță din procedura de faliment.

Creanțele contractate după deschiderea procedurii de faliment sunt considerate cheltuieli administrative, și anume datorii ale lichidării în procedura de faliment plătite integral prin valorificarea bunurilor care intră în lichidare.

Restructurare

Datoriile contractate după depunerea cererii sunt rambursate la scadența acestora. Același lucru este valabil, de asemenea, pentru costurile, taxele și alte cheltuieli de exploatare bazate pe o relație contractuală continuă sau pe un contract permanent privind utilizarea sau posesia, atât timp cât acestea se aplică perioadei care urmează depunerii cererii.

Reorganizarea datoriei

Reorganizarea datoriei acoperă toate datoriile debitorului care există înainte de începerea procedurii de reorganizare. Aceasta include garanțiile de angajament și datoriile condiționate, contestate sau ale căror sume sau baze nu sunt definite, precum și dobânzile aferente acestor datorii acumulate între deschiderea procedurii de reorganizare a datoriei și validarea calendarului de plată, și costurile de colectare și de executare suportate în cazul unor astfel de datorii, dacă s-a dispus ca plata acestora să fie făcută de către debitor.

Datoriile care nu sunt acoperite de reorganizarea datoriei sunt rambursate la scadența acestora.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Faliment

Pentru a avea dreptul la o plată, un creditor întocmește în scris o cerere privind declararea falimentului (scrisoare de declarație) și o trimite administratorului bunurilor cel târziu la data declarației. Scrisoarea de declarație indică, de exemplu, valoarea capitalului creanței, dobânzile acumulate, precum și baza creanței și a dobânzilor. Cererea întocmită poate, de asemenea, să fie revizuită sau completată după data declarației. De asemenea, o cerere poate fi

întocmită retroactiv în cazul în care creditorul plătește la lichidarea în procedura de faliment costuri suplimentare, cu excepția cazului în care există o justificare valabilă pentru neîntocmirea cererii la data declarației. Administratorul bunurilor poate să țină seama de o creanță din procedura de faliment în lista propusă de cheltuieli fără declarație, dacă nu există niciun litigiu în ceea ce privește baza și valoarea creanței.

Administratorul bunurilor verifică legitimitatea creanțelor depuse și ordinea de prioritate posibilă a acestora. Creanțele care dau dreptul la plăți sunt indicate în lista propusă a plăților. Administratorul bunurilor, un creditor sau debitorul poate contesta o creanță care apare în lista propusă a plăților. Contestarea creanței trebuie să fie descrisă în detaliu și trebuie să fie însoțită de motivele contenciosului. În cazul în care cererea unui creditor a fost contestată, administratorul bunurilor îi rezervă creditorului posibilitatea de a fi audiat cu privire la litigiu și de a prezenta elemente de probă în susținerea cererii sale. O cerere care nu a fost contestată la timp este considerată acceptată.

Ulterior, administratorul bunurilor întocmește o listă a cheltuielilor, ținând seama de litigiul și declarații, și prezintă lista instanței pentru certificare. Instanța audiază litigiile și alte neînțelegeri. În cazul în care un litigiu nu poate fi soluționat în cursul ședinței, acesta va fi instrumentat separat, în conformitate cu o procedură civilă. În sfârșit, instanța certifică lista plăților.

Restructurarea

Debitorul anexează o declarație privind creditorii, datoriile și garanțiile acestora la cererea sa de deschidere a procedurii de restructurare. În cazul în care instanța emite un ordin de deschidere a procedurii de restructurare, aceasta stabilește un termen-limită până la care creditorii trebuie să își înregistreze creanțele, în scris, la judecătorul sindic, în cazul în care respectivele cereri diferă de cele transmise de către debitor.

Odată ce propunerea de program de restructurare este depusă la instanță, aceasta oferă părților în cauză posibilitatea de a trimite judecătorului sindic, în scris, obiecțiile lor cu privire la creanțele vizate în propunere, precum și posibilitatea de a prezenta o declarație scrisă referitoare la propunere, într-o perioadă determinată, sau de a invita părțile să fie audiate în instanță. Atât judecătorul sindic, cât și debitorul pot să formuleze obiecții în numele debitorului. Obiecțiile sunt examinate și cauza este soluționată în cadrul analizării propunerii, dacă este posibil, sau în cadrul unei proceduri judiciare separate. Odată ce instanța s-a pronunțat cu privire la restructurarea unei datorii neclare, persoanei care a pregătit propunerea i se poate propune să modifice, să revizuiască sau să completeze propunerea. Ulterior, creditorii votează propunerea de program de restructurare.

În general, orice datorie contractată în cursul procedurii de restructurare și care nu a fost declarată de către debitor sau de către creditor și care nu a ajuns prin niciun alt mijloc în atenția judecătorului sindic înainte de aprobarea programului de restructurare se stinge în momentul aprobării programului de restructurare.

Reorganizarea datoriei

Atunci când emite ordinul de deschidere a procedurii de reorganizare a datoriei, instanța trimite creditorilor copii ale deciziei sale, ale cererii și ale propunerii de calendar de plată ale debitorului. Instanța stabilește, de asemenea, un termen pentru transmiterea notificărilor scrise ale creditorilor cu privire la cuantumul datoriilor evolutive, dacă acesta este diferit de cel declarat de către debitor, precum și un termen pentru depunerea declarațiilor scrise ale creditorilor cu privire la cererea și la propunerea de calendar de plată ale debitorului și a eventualelor obiecții cu privire la datoriile incluse în propunere. Obiecțiile sunt abordate în legătură cu procedura de reorganizare a datoriei și sunt soluționate în limitele calendarului de plată, dacă este posibil fără a provoca întârzieri substanțiale în reorganizarea datoriei. În caz contrar, instanța soluționează chestiunea în cadrul unei acțiuni distincte sau al altor proceduri. Ulterior, calendarul de plată poate fi validat, în măsura în care o reorganizare a datoriei este acordată debitorului.

Calendarul de plată poate fi modificat la cererea debitorului sau a unui creditor dacă, după validarea calendarului de plată, este evident că există o datorie evolutivă. În cazul în care o datorie evolutivă survine după sfârșitul calendarului de plată, debitorul trebuie să ramburseze datoria cu suma care ar fi fost alocată creditorului în cazul în care datoria respectivă ar fi fost inclusă în calendarul de plată.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

În general, în toate tipurile de proceduri de insolvență, creanțele sunt considerate egale. Cu alte cuvinte, fiecare creditor are același drept de a primi o plată din fondurile vărsate, proporțional cu creanța sa. Excepțiile de la această regulă se referă la dispozițiile în materie de rang și de prioritate inferioară a creanțelor.

Faliment

Plățile în favoarea creditorilor în cadrul unei proceduri de faliment se efectuează în conformitate cu lista de plăți certificată. Dispozițiile privind prioritizarea cererilor de deschidere a unei proceduri de faliment în cazurile în care activele debitorului nu sunt suficiente pentru a acoperi toate creanțele sunt prevăzute în Legea privind ordinea de prioritate a creanțelor (*Laki velkoijen maksunsaantijärjestyksestä 1578/1992*).

O creanță garantată printr-o garanție sau un drept de sechestrul este creanță cu prioritate, la fel precum creanțele contractate în legătură cu restructurarea unei întreprinderi, pensia de întreținere pentru copil și creditele ipotecare pentru întreprinderi. Creanțele subordonate altor creanțe și clasificarea lor reciprocă sunt stabilite prin dispoziții distincte. Astfel de creanțe includ, de exemplu, dobânzile și penalitățile pentru întârzierea la plată referitoare la o creanță fără prioritate acumulate până la deschiderea procedurii de faliment, precum și alte taxe bazate pe dreptul public, cum ar fi amenziile și penalitățile.

Restructurarea

Creditorii care, în afara procedurii de restructurare, ar avea același drept de plată a creanței lor, au un statut egal în ceea ce privește organizarea datoriei în cadrul programului de structurare. Cu toate acestea, se poate stabili în programul de restructurare că acei creditori care au creanțe minore vor primi valoarea integrală a creanțelor lor.

Numai măsuri limitate de organizare a datoriei pot fi aplicate gajului, în măsura în care capitalul unei astfel de datorii nu poate fi redus. Organizarea datoriei nu afectează existența sau conținutul dreptului de garanție al unui creditor. În cadrul organizării datoriei, dobânzile și alte costuri de credit suportate în cursul procedurii de restructurare pentru datoriile aflate în restructurare, altele decât gajul, sunt considerate datorii de prioritate inferioară.

Reorganizarea datoriei

Fondurile disponibile ale debitorului și fondurile rezultate din lichidarea bunurilor sale sunt împărțite între datoriile obișnuite, proporțional cu valoarea acestora. Toate măsurile de reorganizare a datoriei pot să se aplice datoriilor obișnuite, dar obligația de a plăti în ceea ce privește gajul nu poate fi ridicată. Organizarea datoriei nu afectează existența sau conținutul dreptului de garanție al unui creditor. Se utilizează mecanismul cel mai puțin nociv pentru creditor, dar care este suficient, cu toate acestea, pentru a remedia situația financiară a debitorului. Ultimele pasive care urmează să fie alocate ca plată provenită din fondurile disponibile și din fondurile din lichidarea debitorului sunt creanțele care ar fi subordonate dacă debitorul ar fi declarat în stare de faliment și dobânzile acumulate între începutul reorganizării datoriei și confirmarea calendarului de plată.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Faliment

Procedura de faliment în instanță se încheie cu întocmirea listei de afectare. Falimentul se încheie în momentul în care creditorii au aprobat închiderea finală a conturilor. Administratorul bunurilor întocmește o închidere finală a conturilor în urma înregistrării lichidării în procedura de faliment și a lichidării activelor

incluse în lichidare în procedura de faliment. Închiderea finală a conturilor poate fi realizată chiar dacă o parte din lichidarea falimentului nu este luată în considerare, întrucât garanția sau alte active de mică valoare nu au fost vândute sau ca urmare a faptului că o creanță în procedura de faliment sau o foarte mică parte a creanțelor nu este clară.

O reconciliere, care încheie procedura de faliment, poate fi realizată în cadrul unei proceduri de faliment dacă aceasta este încurajată de către debitor și de majoritatea creditorilor. Odată cu certificarea unei reconcilierii, numirea administratorului bunurilor și autoritatea creditorilor în procedura de faliment se încheie.

Instanța se pronunță cu privire la suspendarea falimentului în cazul în care fondurile lichidării în procedura de faliment sunt insuficiente pentru a acoperi costurile procedurii de faliment sau în cazul în care continuarea procedurii de faliment nu pare adecvată pentru orice alt motiv. Cu toate acestea, nu trebuie pronunțată nicio hotărâre a instanței cu privire la suspendarea falimentului în cazul în care falimentul respectiv continuă sub administrare publică. Motivele pentru care falimentul continuă sub administrare publică pot include, de exemplu, necesitatea de a monitoriza debitorul. Administrarea publică se încheie prin închiderea finală a conturilor.

Se poate solicita anularea falimentului pentru un motiv întemeiat în termen de opt zile de la data pronunțării hotărârii de faliment.

Răspunderea pentru datorii continuă, de asemenea, după faliment. Debitorul nu este exonerat de răspunderea pentru creanțele din procedura de faliment care nu sunt rambursate integral în cadrul procedurii de faliment.

Restructurare

Procedura de restructurare judiciară se încheie cu aprobarea programului de restructurare. Aprobarea programului îi conferă debitorului libertate de acțiune și face să înceteze orice efect juridic legat de inițierea procedurii, cum ar fi interdicția de plată și de recuperare a creanțelor. După aprobarea programului de restructurare, condițiile în ceea ce privește datoriile aflate în restructurare sunt reglementate de programul de restructurare și, în general, orice datorie necunoscută aflată în restructurare se stinge.

Instanța poate, la cererea autorității de supraveghere sau a unui creditor, să dispună încheierea programului de restructurare în cazul în care debitorul a încălcat condițiile programului, iar încălcarea respectivă nu este nesemnificativă. Programul de restructurare se încheie, de asemenea, în cazul în care debitorul intră în faliment înainte de încheierea programului. De asemenea, instanța poate dispune ca o reorganizare a datoriei în programul de restructurare care aparține unui anumit creditor să se încheie, de exemplu, dacă debitorul și-a neglijat în mod semnificativ obligațiile față de creditor în cadrul programului. După încheierea programului, creditorul are aceleași drepturi ca înainte de aprobarea programului de restructurare.

La încheierea programului de restructurare, autoritatea de supraveghere sau, în cazul în care nu există o autoritate de supraveghere, debitorul trebuie să prezinte un raport final privind punerea în aplicare a programului.

Reorganizarea datoriei

Procedura judiciară de reorganizare a datoriilor se încheie de îndată ce instanța confirmă calendarul de plată. După confirmarea calendarului de plată, condițiile în ceea ce privește datoriile evolutive sunt reglementate de respectivul calendar de plată. Obligațiile de plată stabilite în calendarul de plată sunt obligatorii pentru debitor până în momentul în care toate obligațiile specificate sunt îndeplinite. Independent de încheierea calendarului de plată, responsabilitățile debitorului stabilite în respectivul calendar rămân în vigoare atât timp cât acestea nu au fost îndeplinite. Debitorul nu este scutit de rambursarea creanțelor restante atât timp cât toate obligațiile prevăzute în calendarul de plată nu au fost îndeplinite.

Calendarul de plată se încheie dacă debitorul intră în faliment înainte de încheierea calendarului. La cererea debitorului sau a unui creditor, instanța poate să dispună încheierea calendarului de plată în cazul în care debitorul și-a neglijat obligațiile care îi revin, astfel cum sunt prevăzute de lege. După încheierea calendarului, creditorul are aceleași drepturi ca înainte de reorganizarea datoriei.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Faliment

Răspunderea pentru datorii continuă după faliment: debitorul rămâne responsabil pentru creanțele din procedura de faliment care nu sunt rambursate integral în cadrul procedurii de faliment.

Restructurare

Creditorii au dreptul de a primi o plată pentru creanțele stabilite în programul de restructurare, iar restructurarea nu ia sfârșit atât timp cât obligațiile din program nu sunt îndeplinite. Astfel, după încheierea programului, creditorii nu mai au dreptul de a beneficia de plăți.

Reorganizarea datoriei

Condițiile în ceea ce privește datoriile evolutive sunt reglementate de calendarul de plată. Este stabilită o durată pentru calendarul de plată. Independent de încheierea calendarului de plată, responsabilitățile debitorului stabilite în respectivul calendar rămân în vigoare atât timp cât acestea nu au fost îndeplinite. După încheierea calendarului de plată, creditorii nu mai au dreptul de a beneficia de plăți.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Faliment

Costurile procedurii de faliment sunt compuse din taxele judiciare aferente procedurii, din onorariile administratorului bunurilor și din orice alte costuri care decurg din monitorizarea și din administrarea lichidării în procedura de faliment.

Costurile procedurii de faliment sunt acoperite din fondurile obținute din lichidarea în procedura de faliment. În cazul în care fondurile respective sunt insuficiente pentru a acoperi costurile, un creditor poate să își asume responsabilitatea pentru costuri pentru a evita suspendarea falimentului.

Instanța poate, de asemenea, să decidă ca falimentul să continue sub administrare publică, dacă acest lucru este justificat, de exemplu, de resursele insuficiente rezultate din lichidarea în procedura de faliment. În acest caz, numirea administratorului bunurilor și autoritatea creditorilor în procedura de faliment încetează. Costurile procedurii de faliment care decurg din administrarea publică sunt finanțate din fonduri publice, atât timp cât fondurile rezultate din lichidarea în procedura de faliment sunt insuficiente pentru a acoperi costurile respective.

Restructurare

Costurile procedurii, cum ar fi remunerația judecătorului sindic, sunt plătite prin valorificarea activelor debitorului. O altă parte poate să își asume responsabilitatea costurilor atunci când, printre obstacolele în calea restructurării se regăsește, de exemplu, faptul că bunurile debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi costurile procedurii.

Plățile pentru colegiul creditorilor le revin creditorilor. O persoană care dorește să își exercite dreptul de a prezenta o propunere pentru un program de restructurare trebuie să acopere costurile de pregătire a propunerii.

Reorganizarea datoriei

Costurile procedurii cuprind onorarii rezonabile pentru serviciile oferite de judecătorul sindic și compensații pentru cheltuielile efectuate de acesta. În general, debitorul acoperă onorariile și cheltuielile judecătorului sindic, până la o sumă care nu depășește fondurile disponibile ale debitorului în cursul celor patru luni după confirmarea calendarului de plată sau a calendarului de plată modificat. Partea din onorarii și cheltuieli care nu este acoperită de către debitor este finanțată din fonduri publice. În cazul în care cererea de reorganizare a datoriei este respinsă, toate onorariile și cheltuielile sunt plătite din fonduri publice.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Dispozițiile privind recuperarea se aplică tuturor tipurilor de proceduri de insolvență

Actiunile transferate înainte de deschiderea unei proceduri de insolvență și care îndeplinesc condițiile stabilite prin lege pot fi anulate prin introducerea unei acțiuni de recuperare, a unei acțiuni privind o valoare mobilă sau a unei acțiuni în despăgubire. În toate tipurile de proceduri de insolvență, dispozițiile din Legea (758/1991) privind recuperarea lichidării se aplică pentru recuperare. Recuperarea trebuie să fie justificată.

Condițiile pentru existența unei justificări a recuperării și, prin urmare, pentru anularea tranzacției sunt după cum urmează:

- Tranzacția a fost utilizată pentru a favoriza în mod inechitabil un creditor în detrimentul celorlalți creditori, pentru a transfera active care nu sunt la îndemâna creditorilor sau pentru a crește valoarea totală a datoriei în detrimentul creditorilor;
- Debitorul era în stare de insolvență în momentul tranzacției sau tranzacția a contribuit la insolvența debitorului; dacă tranzacția se referă la o donație, o altă condiție necesară este aceea că debitorul era îndatorat excesiv sau a devenit îndatorat excesiv în urma tranzacției;
- Cealaltă parte la tranzacție era, sau ar fi trebuit să fie, conștientă că debitorul era în stare de insolvență/îndatorat excesiv sau de efectele tranzacției asupra situației financiare a debitorului, precum și de alți factori care fac inadecvată tranzacția.

În cazul în care cealaltă parte la tranzacție era o rudă apropiată a debitorului, se consideră că persoana în cauză avea cunoștință de factorii menționați mai sus, cu excepția cazului în care aceasta poate dovedi că a acționat cu bună credință. În cazul în care o tranzacție a fost încheiată cu mai mult de cinci ani înainte de deschiderea procedurii de insolvență, aceasta nu poate fi anulată decât dacă o rudă apropiată a debitorului a fost parte la tranzacție.

Rambursările unor datorii efectuate cu mai mult de trei luni înaintea datei de depunere a cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență sunt anulate în cazul în care rambursarea a fost realizată prematur, prin metode de plată neobișnuite sau dacă suma rambursată a fost considerată importantă, având în vedere fondurile de lichidare. Cu toate acestea, rambursările nu sunt anulate dacă sunt considerate obișnuite, având în vedere circumstanțele. Plățile recuperate prin intermediul unui sechestru sunt anulate, de asemenea, cu condiția ca punerea sub sechestru să fi fost făcută cu mai mult de trei luni înainte de termenul-limită. Termenul-limită impus este mai lung pentru rudele apropiate ale debitorului. Plata este anulată inclusiv dacă creditorul a acționat cu bună credință.

Există, de asemenea, dispoziții distincte care reglementează anularea, donațiile, împărțirea bunurilor, achitățile și garanțiile, printre altele.

Ultima actualizare: 20/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Insolvență - Suedia

INTRODUCERE

În Suedia, lichidările judiciare (*konkurs*), restructurările de întreprinderi (*företagsrekonstruktion*), precum și ajustarea datoriilor (*skuldsanering*) intră sub incidența Regulamentului UE privind procedurile de insolvență. Aici puteți consulta, în conformitate cu dispozițiile articolului 86 alineatul (1) din Regulamentul privind procedurile de insolvență astfel cum a fost revizuit, o descriere succintă a anumitor aspecte ale reglementărilor suedeze referitoare la procedurile respective. Descrierea nu este exhaustivă.

LICHIDARE JUDICIARĂ

Informații generale

Lichidarea judiciară este o formă de executare silită de natură generală, în cadrul căreia toți creditorii debitorului mobilizează, în mod colectiv și forțat, toate bunurile debitorului pentru a-și recupera creanțele. În timpul unei lichidări judiciare, activele din patrimoniul debitorului sunt valorificate în numele creditorilor. Patrimoniul debitorului este gestionat de unul sau mai mulți administratori judiciari. Administratorul judiciar are rolul de a gestiona patrimoniul. Examinarea cererii pentru deschiderea unei proceduri de lichidare judiciară, luarea deciziei de lichidare și gestionarea lichidării judiciare au loc în cadrul unei proceduri de lichidare judiciară în fața instanței locale (*tingsrätt*). În cursul procedurii, Tribunalul de Primă Instanță decide cu privire la o serie de aspecte, cum ar fi distribuția patrimoniului sau necesitatea de a institui o procedură de monitorizare. De asemenea, instanța locală se reunește, în special, pentru a primi jurământul debitorului la momentul depunerii inventarului patrimoniului. Administratorul judiciar este plasat sub controlul unei autorități, Agenția națională de executare silită (*Kronofogdemyndigheten*).

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Informații generale

Un operator economic care se confruntă cu dificultăți de plată poate, prin decizie a instanței, să beneficieze de o procedură specifică pentru restructurarea activității sale („restructurare de întreprindere”). În cazul unei restructurări de întreprindere, un administrator (*rekonstruktör*) numit de instanță trebuie să stabilească, pe de o parte, dacă activitatea debitorului poate fi urmărită în întregime sau parțial și, după caz, în ce mod, și, pe de altă parte, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca debitorul să ajungă la un acord financiar cu creditorii săi (concordat). În îndeplinirea misiunii sale, administratorul judiciar trebuie să se asigure că nu se aduce atingere intereselor creditorilor. O decizie de restructurare a unei întreprinderi nu implică nicio restricție oficială privind capacitatea debitorului.

AJUSTAREA DATORIILOR

Informații generale

Sistemul de ajustare a datoriilor implică faptul că un creditor este eliberat, în parte sau integral, de responsabilitatea plății datoriilor la care se referă procedura de ajustare a datoriilor. Începând din noiembrie 2016, vor exista două forme de ajustare a datoriilor în Suedia: ajustarea datoriilor prevăzută de legea cu același nume (*skuldsaneringslagen* - Legea privind ajustarea datoriilor) și ajustarea datoriilor pentru întreprinderi (*F-skuldsanering*) în conformitate cu legea ononimă (*lagen om skuldsanering för företagare* - Legea privind ajustarea datoriilor pentru antreprenori). Cele două forme de ajustare a datoriilor sunt descrise în continuare.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

O procedură de lichidare judiciară poate fi introdusă atât pentru persoane juridice, cât și pentru persoane fizice (inclusiv pentru persoane fizice care nu desfășoară nicio activitate economică).

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Restructurarea unei întreprinderi poate fi inițiată atât pentru persoane juridice, cât și pentru persoane fizice, cu condiția să fie vorba despre un operator economic. Anumite persoane juridice sunt excluse din domeniul de aplicare a legii în materie, de exemplu societățile pe acțiuni în domeniul activității bancare (*bankaktiebolag*), instituțiile de credit, întreprinderile de asigurări și întreprinderile de investiții.

AJUSTAREA DATORIILOR

Se poate acorda o ajustare a datoriilor pentru persoane fizice (inclusiv persoane fizice care desfășoară o activitate economică individuală).

Dosarele pentru ajustarea datoriilor sunt examinate în primă instanță de Agenția națională de executare silită.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

O ajustare a datoriilor pentru întreprinderi poate fi acordată unei persoane fizice care este

1. un antreprenor care desfășoară o activitate economică, în cazul în care gradul său de îndatorare este strâns legat de această activitate,
 2. un antreprenor care desfășoară o activitate economică, în cazul în care datoriile legate de această activitate pot fi plătite în mod normal sau incapacitatea de a rambursa aceste datorii este doar temporară, sau
 3. o rudă a unui antreprenor, în cazul în care gradul de îndatorare al acestei rude este strâns legat de activitatea economică a antreprenorului.
- Prin rudă se înțelege soțul/soția, partenerul de viață, tatăl, mama, un frate sau o soră a antreprenorului sau un copil al soțului/soției sau al partenerului de viață.

Dosarele de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi sunt examinate în primă instanță de Agenția națională de executare silită.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Pentru ca o procedură de lichidare judiciară să fie deschisă, trebuie să existe insolvența debitorului. Prin insolvență, se înțelege faptul că debitorul nu mai este în măsură să își ramburseze în mod normal datoriile și că această incapacitate nu este doar temporară. O declarație de insolvență a debitorului nu poate fi respinsă, cu excepția unui motiv special. Există, în același timp, anumite norme privind prezumția aplicabile probei în materie de insolvență. De exemplu, debitorul trebuie, cu excepția cazului în care se consideră altfel, să fie considerat în stare de insolvență atunci când, în caz de executare în temeiul capitolului 4 din Codul de executare silită (*utsökningsbalken*), s-a constatat, în cursul perioadei de șase luni care precede cererea de deschidere a unei proceduri de lichidare judiciară, că acesta nu dispunea de activele necesare pentru plata integrală a unei creanțe care a condus la punere sub sechestru. Același lucru este valabil dacă debitorul s-a declarat în încetare de plăți.

Cererea de deschidere a unei proceduri de lichidare judiciară poate fi introdusă de către debitor sau de către un creditor.

Dacă există motive rezonabile pentru a admite o cerere de deschidere a procedurii de lichidare judiciară și dacă aceste motive indică faptul că debitorul ascunde bunuri, instanța poate să dispună, în cazul în care există un motiv întemeiat pentru a face acest lucru, sechestrul asigurător al bunurilor debitorului până când cererea este examinată. Este posibil, de asemenea, să se dispună o interdicție de călătorie.

Instanța locală trebuie să publice imediat hotărârea de declarare a lichidării judiciare. Hotărârea de declarare a lichidării judiciare intră în vigoare imediat, astfel încât debitorul nu mai poate dispune de bunurile sale după notificarea hotărârii, dar există unele măsuri de protecție a încrederii legitime față de terți. A se vedea, de asemenea, secțiunea „Care sunt competențele de care dispune debitorul, respectiv practicianul în insolvență?”

Este posibil să se introducă o cale de atac împotriva unei decizii a instanței locale de a deschide o procedură de lichidare judiciară sau de a respinge o cerere de deschidere a procedurii de lichidare judiciară.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

O cerere de restructurare a unei întreprinderi poate fi înaintată de către debitor sau de către un creditor. O decizie de restructurare a unei întreprinderi poate fi pronunțată numai în cazul în care se poate presupune că debitorul nu își poate plăti datoriile exigibile sau că o astfel de incapacitate va interveni în scurt timp. Decizia de restructurare a unei întreprinderi nu poate fi pronunțată în absența unor motive întemeiate pentru a se presupune că obiectivul restructurării poate fi atins. Nu se poate admite o cerere din partea unui creditor decât dacă debitorul a autorizat cererea.

În cazul în care cererea a fost făcută de către debitor, instanța trebuie să o examineze fără întârziere, cu condiția ca cererea să nu fi fost depusă ulterior unei cereri depuse de un creditor și după ce instanța a considerat că ar trebui să se întrunească pentru a examina cauza. În cazul în care cererea a fost făcută de către un creditor, instanța trebuie să organizeze o ședință pentru examinarea acesteia. Ședința respectivă trebuie să aibă loc în termen de două săptămâni de la primirea cererii la instanță. În cazul în care motive speciale justifică acest lucru, ședința poate avea loc mai târziu, dar în termen de cel mult șase săptămâni.

Dacă admite o cerere, instanța trebuie, simultan, să numească un administrator. Pot fi desemnați mai mulți administratori, dacă este necesar. În termen de o săptămână de la pronunțarea deciziei, administratorul trebuie să notifice decizia respectivă tuturor creditorilor cunoscuți. Decizia de restructurare trebuie să fie pusă în aplicare fără întârziere, cu excepția cazului în care instanța a decis altfel.

AJUSTAREA DATORIILOR

O cerere de ajustare a datoriilor trebuie să fie înaintată de către debitor. Dacă cererea nu este considerată inadmisibilă sau respinsă, decizia de a iniția ajustarea datoriilor trebuie să fie luată cât mai curând posibil. Cererea poate fi respinsă, de exemplu, în cazul în care reiese chiar din cerere sau din alte elemente disponibile că nu sunt îndeplinite condițiile pentru o ajustare a datoriilor.

Ajustarea datoriilor se acordă dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

1. debitorul este o persoană fizică ale cărei interese principale sunt situate în Suedia,
2. debitorul nu mai este în măsură să își ramburseze în mod normal datoriile și se poate considera, pe baza tuturor circumstanțelor cauzei, că această incapacitate va persista în viitorul apropiat (debitorul trebuie să fie „insolvabil recunoscut” - *kvalificerat insolvent*) și
3. ajustarea datoriilor pare rezonabilă având în vedere situația personală și financiară a debitorului.

Se aplică următoarele restricții:

1. Un debitor care face obiectul unei interdicții privind activitatea economică nu poate beneficia de o ajustare a datoriilor.
2. Dacă debitorul este un operator economic, ajustarea datoriilor nu poate fi acordată decât în cazul în care situația financiară a activității economice este ușor de înțeles.
3. În cazul în care debitorul a beneficiat deja de o ajustare a datoriilor, o nouă decizie în acest sens poate fi luată numai dacă motive speciale justifică acest lucru.

În cazul în care se ia o decizie preliminară, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în Post och Inrikes Tidningar (Jurnalul Oficial al Suediei). O notificare va trebui să fie trimisă, de asemenea, creditorilor cunoscuți, în termen de cel mult o săptămână de la data publicării. În publicare și în notificare, creditorii sunt invitați, în special, în termen de o lună de la data publicării, să declare în scris creanțele pe care le dețin asupra debitorului, să ofere detalii cu privire la creanțele respective, să furnizeze alte informații relevante pentru examinarea cauzei și să precizeze contul în care vor trebui efectuate plățile în momentul ajustării datoriilor.

Decizia preliminară poate fi contestată în termen de trei săptămâni de la data la care a fost luată.

După decizia preliminară, sechestrul în temeiul creanțelor apărute înainte de data deciziei sunt excluse înainte să se fi pronunțat o hotărâre definitivă privind ajustarea datoriilor. Cu toate acestea, creanțele care nu fac obiectul ajustării datoriilor nu sunt implicate. De asemenea, sechestrul rămân posibil în cazul în care sunt dispuse de instanță la cererea unui creditor, pe bază de plângere.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

O cerere de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi trebuie să fie prezentată de către debitor. Dacă cererea nu este considerată inadmisibilă sau respinsă, decizia de a iniția ajustarea datoriilor trebuie să fie luată cât mai curând posibil. Cererea poate fi respinsă, de exemplu, în cazul în care reiese chiar din cerere sau din alte elemente disponibile că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a ajustare a datoriilor pentru întreprinderi.

Ajustarea datoriilor pentru întreprinderi se acordă în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

1. debitorul își are interesele principale în Suedia,
2. debitorul nu mai este în măsură să își ramburseze în mod normal datoriile și se poate considera, ținând seama de toate circumstanțele cazului, că această incapacitate va persista în viitorul apropiat (debitorul trebuie să fie „insolubil recunoscut” - *kvalificerat insolvent*)
3. ajustarea datoriilor pare rezonabilă având în vedere situația personală și financiară a debitorului.

Următoarele restricții se aplică:

1. Un debitor care face obiectul unei interdicții privind activitatea economică nu poate beneficia de o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi.
2. Dacă activitatea economică a antreprenorului se desfășoară sau s-a desfășurat într-un mod care nu poate fi justificat, ajustarea datoriilor pentru întreprinderi nu poate fi acordată.
3. Dacă debitorul are o capacitate de plată trimestrială inferioară unei șeptimi din valoarea de bază indexată la prețurile prevăzute în capitolul 2 articolele 6 și 7 din Codul asigurărilor sociale (*socialförsäkringsbalken*, și anume aproximativ 6 300 SEK în 2016), ajustarea datoriilor pentru întreprinderi nu poate fi acordată.
4. În cazul în care debitorul a beneficiat deja de o ajustare a datoriilor, o nouă decizie în acest sens poate fi luată numai dacă motive speciale justifică acest lucru.

În cazul în care se ia o decizie preliminară, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în Post- och Inrikes Tidningar (Jurnalul Oficial al Suediei). O notificare va trebui să fie trimisă, de asemenea, creditorilor cunoscuți, în termen de cel mult o săptămână de la data publicării. În publicare și în notificare, creditorii sunt invitați, în special, în termen de o lună de la data publicării, să declare în scris creanțele pe care le dețin asupra debitorului, să ofere detalii cu privire la creanțele respective, să furnizeze alte informații relevante pentru examinarea cauzei și să precizeze contul în care vor trebui efectuate plățile în momentul ajustării datoriilor pentru întreprinderi.

Decizia preliminară poate fi contestată în termen de trei săptămâni de la data la care a fost luată.

După decizia preliminară, sechestrul în temeiul creanțelor apărute înainte de data deciziei sunt excluse înainte să se fi pronunțat o hotărâre definitivă privind ajustarea datoriilor pentru întreprinderi. Cu toate acestea, creanțele care nu fac obiectul ajustării datoriilor pentru întreprinderi nu sunt implicate. De asemenea, sechestrul rămân posibil în cazul în care sunt dispuse de instanță la cererea unui creditor, pe bază de plângere.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Cu excepția cazurilor în care există dispoziții speciale în normele de derogare referitoare la actele juridice ale debitorului sau ale unei părți terțe imediat după hotărârea de declarare, toate bunurile aparținând debitorului la data notificării hotărârii de declarare sau care îi revin acestuia pe durata procedurii de lichidare judiciară și care sunt adecvate pentru punerea sub sechestru alcătuiesc patrimoniul la care se referă procedura. Bunurile care pot fi reintegrate în patrimoniu în raport cu falimentul sunt incluse, de asemenea. Pentru persoanele fizice, se aplică norme speciale în ceea ce privește salariul și celelalte bunuri de care debitorul are nevoie pentru subsistență. Debitorul poate păstra anumite bunuri de acest tip.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Administratorul trebuie, în termen de o săptămână de la decizia de restructurare, să notifice decizia tuturor creditorilor cunoscuți. Notificarea trebuie să fie însoțită de un inventar preliminar al activelor și al datoriilor debitorului. Rezultă de aici că procedura se referă la totalitatea activelor. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că restructurarea unei întreprinderi poate să se încheie printr-un concordat judiciar, fără ca acest lucru să fie neapărat necesar.

Creanțele legate de contracte pe care debitorul le-a încheiat cu acordul administratorului în cadrul procedurii de restructurare sunt însoțite de un privilegiu general. În consecință, sunt favorizate contractele, de exemplu în materie de finanțare, care sunt încheiate în cursul procedurii de restructurare cu acordul administratorului.

AJUSTAREA DATORIILOR

Decizia de ajustare a datoriilor trebuie să conțină un plan de rambursare. Cu excepția cazului în care există motive importante pentru a defini o durată mai scurtă, planul de rambursare trebuie să se întindă pe o perioadă de cinci ani. Planul de rambursare începe să curgă începând cu data adoptării deciziei de ajustare a datoriilor. Întrucât debitorul începe să efectueze rambursările încă de la adoptarea deciziei preliminare, durata deciziei preliminare va fi scăzută, în mod normal, din durata planului de rambursare.

Suma care urmează să fie plătită de către debitor va fi stabilită astfel încât ajustarea datoriilor să vizeze toate activele și veniturile debitorului după deducerea rezervei care îi permite debitorului să asigure subsistența sa și a familiei sale. De asemenea, se poate stabili o rezervă pentru rambursarea unor creanțe neacoperite de ajustarea datoriilor.

În cazul în care situația financiară a debitorului s-a îmbunătățit în mod semnificativ ulterior deciziei de ajustare a datoriilor, iar acest lucru se datorează unor circumstanțe care nu erau previzibile, creditorii și debitorul pot solicita reexaminarea deciziei.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Decizia de ajustare a datoriilor trebuie să conțină un plan de rambursare. Planul de rambursare trebuie să acopere o perioadă de trei ani. Planul de rambursare începe să curgă începând cu data adoptării deciziei de ajustare a datoriilor. Întrucât debitorul începe să efectueze rambursările încă de la adoptarea deciziei preliminare, durata deciziei preliminare va fi scăzută, în mod normal, din durata planului de rambursare.

Suma care urmează să fie plătită de către debitor va fi stabilită astfel încât ajustarea datoriilor să vizeze toate activele și veniturile debitorului după deducerea rezervei care îi permite debitorului să asigure subsistența sa și a familiei sale. De asemenea, se poate stabili o rezervă pentru rambursarea unor creanțe neacoperite de ajustarea datoriilor.

În cazul în care situația financiară a debitorului s-a îmbunătățit în mod semnificativ ulterior deciziei de ajustare a datoriilor, creditorii și debitorul pot solicita reexaminarea deciziei.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Încă de la pronunțarea unei decizii de lichidare judiciară, debitorul este deposedat de bunurile care constituie patrimoniul pe care îl vizează procedura. De asemenea, debitorul nu poate să își asume angajamente care pot fi invocate în cadrul lichidării judiciare. Există dispoziții derogatorii în acest sens. În cursul lichidării judiciare, un administrator judiciar reprezintă masa creditorilor. Acesta este numit de instanța locală. Administratorul judiciar trebuie să dispună de înțelegerea și experiența specifice necesare pentru îndeplinirea misiunii sale și să prezinte, în plus, toate garanțiile pentru finalizarea acesteia. Persoanele angajate într-o instanță nu pot fi administratori judiciari. De asemenea, o persoană recuzabilă nu poate fi numită ca administrator.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Un administrator judiciar trebuie să dispună de înțelegerea și experiența specifice impuse de misiunea sa, să se bucure de încrederea creditorilor și, în plus, să prezinte toate garanțiile pentru îndeplinirea misiunii sale.

Administratorul trebuie să examineze situația financiară a debitorului și, de comun acord cu acesta, să stabilească un plan care prezintă modalitățile de realizare a obiectivelor restructurării întreprinderii (plan de restructurare). Planul trebuie să fie comunicat instanței și creditorilor. Administratorul poate recurge la asistenți specializați.

Debitorul are obligația de a comunica administratorului toate informațiile cu privire la situația sa financiară care sunt relevante pentru restructurarea activității sale. Debitorul trebuie să urmeze instrucțiunile administratorului cu privire la modul în care ar trebui să se desfășoare activitatea sa. Debitorul nu poate întocmi anumite acte juridice fără acordul administratorului. Acesta nu poate, printre altele, să ramburseze datoriile contractate înainte de luarea deciziei, să ia angajamente noi, să vândă sau să pună sub gaj bunuri de importanță esențială pentru activitatea sa de debitor. Dacă debitorul încalcă aceste obligații, acest lucru nu afectează însă valabilitatea actului.

AJUSTAREA DATORIILOR

Nu este numit un administrator. Debitorul își păstrează dreptul de a dispune de bunurile sale pe parcursul ajustării datoriilor.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Nu este numit un administrator. Dreptul debitorului de a dispune de bunurile sale nu este limitat în cursul procedurii.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

LICHIDARE JUDICIARĂ

O creanță deținută asupra debitorului care poate să fie solicitată în cadrul lichidării judiciare poate fi utilizată de către creditor pentru a compensa o creanță pe care debitorul o deține asupra acestuia în momentul în care decizia de inițiere a procedurii de lichidare judiciară a fost notificată. CU toate acestea, o astfel de operațiune nu este posibilă dacă respectiva compensare a fost exclusă din lichidarea judiciară din cauza naturii creanțelor. Norme speciale se aplică pentru creanțele condiționale. Anumite dispoziții derogatorii sunt aplicabile, în special, creanțelor nou dobândite (acestea corespund, în mare, dispozițiilor referitoare la reintegrarea plăților în patrimoniu).

Pentru piața financiară, există dispoziții speciale conform cărora contractele de lichidare (compensare) și acordurile similare care se referă, printre altele, la instrumente financiare sunt opozabile patrimoniului și creditorilor.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Orice persoană care deține o creanță asupra debitorului în momentul în care a fost efectuată cererea de restructurare a întreprinderii poate, chiar dacă creanța nu este exigibilă, să o utilizeze drept compensație pentru creanța pe care debitorul o deține asupra acesteia. Cu toate acestea, o astfel de operațiune nu este posibilă în cazul în care compensația este exclusă din cauza naturii uneia dintre creanțe sau a unei derogări prevăzute în Legea privind restructurarea întreprinderilor. Anumite dispoziții derogatorii sunt aplicabile, în special, creanțelor nou dobândite (acestea corespund, în mare, dispozițiilor referitoare la reintegrarea plăților în patrimoniu).

Pentru piața financiară, există dispoziții speciale conform cărora contractele de lichidare (compensare) și acordurile similare referitoare, printre altele, la instrumente financiare sunt opozabile debitorilor și creditorilor ale căror creanțe fac obiectul unui concordat judiciar.

AJUSTAREA DATORIILOR

Nu există norme specifice privind compensarea.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Nu există norme specifice privind compensarea.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Legislația privind lichidarea judiciară nu conține dispoziții generale privind caracterul obligatoriu pentru patrimoniu al unor contracte încheiate de către debitor. În principiu, patrimoniul este considerat ca fiind o persoană juridică autonomă care nu este legată de obligațiile care pot decurge din contract. Patrimoniul poate fi parte la contractul pe care debitorul l-a încheiat dacă aceasta conduce la lichidare. Participarea necesită, în mod normal, consimțământul celeilalte părți la contract.

Dispoziții speciale sunt prevăzute în alte instrumente legislative, de exemplu Legea privind vânzarea de bunuri mobile și Legea privind tranzacțiile cu instrumente financiare. În temeiul dispoziției relevante din Legea privind vânzarea de bunuri mobile, patrimoniul poate deveni parte la un contract dacă una dintre părți a intrat în lichidare judiciară. Cealaltă parte are dreptul de a solicita ca patrimoniul să o informeze, într-un termen rezonabil, cu privire la intenția sa de a participa.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

În cazul în care cealaltă parte la contractul debitorului a obținut, înainte de pronunțarea deciziei de restructurare, dreptul de a rezilia un contract din cauza unei întârzieri efective sau din teama de a efectua o plată sau o altă prestație, aceasta nu poate, odată ce decizia a fost adoptată, să rezilieze contractul din cauza unei întârzieri dacă debitorul, cu acordul administratorului și într-un termen rezonabil, solicită executarea contractului. Debitorul trebuie să notifice celeilalte părți la contract, într-un termen rezonabil, faptul că dorește executarea contractului. În caz de executare a contractului, modalitățile de executare fac obiectul unor norme specifice. Anumite dispoziții speciale sunt prevăzute în Legea privind vânzarea de bunuri mobile și în ceea ce privește, printre altele, contractele de muncă și instrumentele financiare.

AJUSTAREA DATORIILOR

Nu există norme specifice privind impactul unei ajustări a datoriilor asupra unui contract în curs.

A se vedea, de asemenea, secțiunea „Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență?”.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Nu există norme specifice privind impactul unei ajustări a datoriilor pentru întreprinderi asupra unui contract în curs.

A se vedea, de asemenea, secțiunea „Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență?”.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Imediat ce o decizie de lichidare judiciară este notificată, bunurile care compun patrimoniul nu pot, în general, să fie puse sub sechestru pentru a satisface creanțe deținute asupra debitorului. Acest lucru este valabil în mod automat odată ce este deschisă procedura de lichidare judiciară. Sunt prevăzute unele derogări pentru creanțele care se bucură de un anumit privilegiu. Orice punere sub sechestru efectuată cu încălcarea interdicției este nulă. Fără a aduce atingere lichidării judiciare, un bun poate fi pus sub sechestru dacă bunului respectiv i se aplică o garanție asupra unei creanțe date.

În cazul în care o punere sub sechestru a unui bun al debitorului a fost executată înainte ca decizia de lichidare judiciară să fi fost notificată, punerea sub sechestru rămâne executorie în conformitate cu norma generală, fără a aduce atingere lichidării judiciare. Există dispoziții derogatorii în acest sens.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

În cursul perioadei de restructurare, punerea sub sechestru sau orice altă măsură de executare prevăzută în Codul de executare silită nu poate afecta debitorul. Cu toate acestea, executarea rămâne posibilă în anumite cazuri, printre altele în ceea ce privește datoriile pentru care creditorul are un gaj sau un drept de retenție. Asistența prevăzută de Legea (1978: 599) privind vânzarea în rate între comercianți nu este aplicabilă. Pe durata unei restructurări, deciziile privind sechestrul asigurător sau garanția de plată nu pot fi notificate.

AJUSTAREA DATORIILOR

După decizia preliminară, punerea sub sechestru pentru creanțele apărute anterior nu poate fi efectuată înainte ca decizia privind ajustarea datoriilor să devină definitivă. Cu toate acestea, această normă nu se aplică creanțelor care nu sunt vizate de ajustarea datoriilor. În mod similar, aceasta nu se aplică dacă, în cazul unui recurs, instanța hotărăște, la cererea unui creditor, că punerea sub sechestru poate fi efectuată.

În cazul în care debitorul este plasat în lichidare judiciară, cererea de ajustare a datoriilor este caducă.

În cazul în care o negociere pentru un concordat judiciar are loc după ce debitorul a solicitat o ajustare a datoriilor, procedura de ajustare a datoriilor se suspendă. Dacă este stabilit un concordat, cererea de ajustare a datoriilor este caducă.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTEPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

După decizia preliminară, punerea sub sechestru pentru creanțele apărute anterior nu poate fi efectuată înainte ca decizia privind ajustarea datoriilor să devină definitivă. Cu toate acestea, această normă nu se aplică creanțelor care nu sunt vizate de ajustarea datoriilor. În mod similar, aceasta nu se aplică dacă, în cazul unui recurs, instanța hotărăște, la cererea unui creditor, că punerea sub sechestru poate fi efectuată.

În cazul în care debitorul este plasat în lichidare judiciară, cererea de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi este caducă.

În cazul în care o negociere pentru un concordat judiciar are loc după ce debitorul a solicitat o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi, procedura de ajustare a datoriilor se suspendă. Dacă este stabilit un concordat, cererea de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi este caducă.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

În cadrul unui proces în curs între debitor și un terț în ceea ce privește unul dintre bunurile din patrimoniul debitorului, patrimoniul în calitate de persoană juridică se poate substitui debitorului. Dacă patrimoniul nu se substituie debitorului, bunul nu va fi considerat ca făcând parte din patrimoniu. În cazul în care este introdusă o acțiune împotriva debitorului în ceea ce privește o creanță a cărei plată poate fi solicitată în cadrul lichidării judiciare, patrimoniul poate să intervină în litigiu, împreună cu debitorul. Există dispoziții suplimentare referitoare la această procedură.

RESTRUCTURAREA ÎNTEPRINDERILOR

Interdicția de executare valabilă, în principiu, în timpul unei restructurări a unei întreprinderi nu împiedică continuarea sau încheierea unui proces în curs între debitor și un terț.

AJUSTAREA DATORIILOR

A se vedea secțiunea „Care sunt efectele unei proceduri de insolvență asupra procedurilor inițiate de creditori individuali?”.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTEPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

A se vedea secțiunea „Care sunt efectele unei proceduri de insolvență asupra procedurilor inițiate de creditori individuali?”.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Creditorii nu au de îndeplinit niciun rol formal în procedura de lichidare judiciară. Cu toate acestea, pentru chestiuni mai importante, administratorul trebuie să consulte creditorii vizați în mod special, în cazul în care nu există obiecții. De asemenea, creditorii au dreptul de a solicita informații din partea administratorului și de a participa, de exemplu, la prestările de jurământ. Un creditor poate să solicite numirea unui auditor pentru a supraveghea administrarea patrimoniului în numele său.

RESTRUCTURAREA ÎNTEPRINDERILOR

În cazul în care o instanță decide restructurarea unei întreprinderi, aceasta trebuie, de asemenea, să stabilească data convocării adunării creditorilor în fața instanței. Adunarea trebuie să aibă loc în termen de trei săptămâni de la decizia de restructurare sau, în cazul în care acest termen nu poate fi respectat, în termenul absolut necesar.

La adunarea creditorilor, creditorii trebuie să aibă posibilitatea de a se exprima cu privire la continuarea restructurării. La cererea unuia dintre creditori, instanța numește, în cadrul adunării, un comitet compus din creditorii adunării. Acesta este alcătuit din maximum trei persoane. În unele cazuri, salariații au, în plus, dreptul de a numi un reprezentant în cadrul comitetului. Dacă există motive speciale de a face acest lucru, instanța poate numi alte persoane pentru a face parte din comitet. În ceea ce privește chestiuni importante, administratorul trebuie să se pună de acord cu comitetul creditorilor, în cazul în care nu există obiecții.

AJUSTAREA DATORIILOR

A se vedea secțiunea „Care sunt normele care reglementează depunerea, verificarea și admiterea creanțelor?”.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTEPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

LICHIDARE JUDICIARĂ

În timpul unei lichidări financiare, activele din patrimoniu sunt preluate în numele creditorilor (a se vedea mai sus). Lichidatorul (pot exista mai mulți lichidatori) are rolul de a administra aceste bunuri. În general, bunurile trebuie să fie vândute în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care debitorul desfășura o activitate, lichidatorul poate, în anumite circumstanțe, să o continue în numele patrimoniului.

RESTRUCTURAREA ÎNTEPRINDERILOR

În cazul restructurării unei întreprinderi, debitorul rămâne în posesia activelor.

AJUSTAREA DATORIILOR

Nu este numit un administrator.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTEPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Nu este numit un administrator.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Lichidările judiciare în Suedia pot fi împărțite în două categorii: lichidările judiciare cu procedură de monitorizare și lichidările judiciare fără procedură de monitorizare. În mod obișnuit, nu există procedură de monitorizare deoarece, în general, creditorii neprivilegiați nu primesc nimic în urma împărțirii. Instanța locală poate, la cererea lichidatorului, să decidă cu privire la instituirea unei proceduri de monitorizare. Procedura de monitorizare trebuie să fie pusă în aplicare în cazul în care se poate presupune că pot fi satisfăcute anumite creanțe neprivilegiate. Odată ce procedura de monitorizare este stabilită, creanțele care pot fi realizate în lichidarea judiciară trebuie, în mod normal, să facă obiectul unei monitorizări, astfel încât creditorul să poată fi satisfăcut. Creanțele

preferențiale trebuie, de asemenea, să fie monitorizate. În ceea ce privește garanția și dreptul de retenție, creanțele nu trebuie, cu toate acestea, să facă obiectul unei monitorizări pentru a permite creditorului să obțină satisfacție.

Dezinvestirea debitorului are drept consecință faptul că acesta nu mai este în măsură să își asume angajamente care pot fi invocate în cursul procedurii de lichidare judiciară. Dacă debitorul își asumă un angajament sau dacă îi revine o obligație după deschiderea procedurii de lichidare judiciară, angajamentul în cauză nu poate, în mod normal, să facă obiectul unei monitorizări. Jurisprudența a fost înțeleasă în sensul că, în anumite cazuri, debitorul își redobândește drepturile asupra anumitor active dacă lichidatorul renunță în mod expres să le utilizeze.

Patrimoniul, reprezentat de lichidator, poate dobândi drepturi și obligații, de exemplu prin semnarea de contracte. Creanțele asupra patrimoniului sunt denumite „datorii în masă”. În principiu, datoriile în masă au prioritate față de creanțele vizate de lichidarea judiciară. Cu toate acestea, onorariile lichidatorului și celelalte datorii similare (cunoscute, de asemenea, sub denumirea de costuri ale lichidării judiciare) trebuie să fie plătite din patrimoniul înainte de orice altă datorie contractată asupra patrimoniului. În cazul în care costurile lichidării judiciare nu pot fi suportate din patrimoniul, acestea sunt plătite, în general, de către stat. Creditorii lichidării judiciare sunt plătiți, în principiu, numai după ce costurile lichidării judiciare și datoriile în masă au fost plătite.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Nu există nicio regulă generală privind depunerea cererii de admitere a creanțelor în cadrul restructurării unei întreprinderi. Cu toate acestea, instanța poate, în caz de restructurare, la cererea debitorului, să decidă negocierea unui concordat judiciar. În cadrul acestei negocieri, creditorii își pot prezenta creanțele (a se vedea mai jos). Sunt admise numai creanțele apărute înainte de depunerea cererii de restructurare. Nu toți creditorii iau însă parte la aceste negocieri. De exemplu, un creditor a cărui creanță poate face obiectul unei compensări sau este privilegiată nu participă la negocieri. Administratorul întocmește un inventar al activelor și pasivelor. În cazul în care un creditor dorește să participe la negocierea concordatului pentru o creanță care nu este inclusă în inventar și care nu a fost prezentată nici ulterior, acesta trebuie să depună cererea de admitere a creanței în scris la administrator, cel târziu cu o săptămână înainte de data la care are loc adunarea creditorilor.

Creanțele provenite dintr-un contract încheiat de debitor cu acordul administratorului în perioada de restructurare sunt favorizate.

AJUSTAREA DATORIILOR

În principiu, o ajustare a datoriilor se aplică tuturor creanțelor pecuniare împotriva debitorului care au apărut înainte de data notificării deciziei preliminare. Prin urmare, creanțele apărute înaintea deciziei preliminare și acoperite de ajustarea datoriilor trebuie să fie prezentate de către creditorii, cu riscul, în caz contrar, ca debitorul să fie scutit de orice răspundere de rambursare a datoriilor (a se vedea secțiunea „Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență?”).

Cu toate acestea, o ajustare a datoriilor nu include

- 1. creanțele de întreținere, cu condiția ca Försäkringskassan (Casa de Asigurări de Sănătate din Suedia) sau un organism public din străinătate să nu fie subrogat în drepturile beneficiarului pensiei de întreținere;*
- 2. creanțele pentru care creditorul are un drept de gaj sau orice alt privilegiu în conformitate cu articolele 6 sau 7 din Legea (1970: 979) privind creanțele privilegiate, sau un drept de retenție, cu condiția ca garanția să fie suficientă pentru a acoperi rambursarea creanței;*
- 3. creanțele pentru care creditorul, înainte de notificarea deciziei preliminare, a obținut un privilegiu în temeiul articolului 8 din Legea privind creanțele privilegiate pentru bunuri care au făcut obiectul unei executări silite;*
- 4. creanțele care nu sunt exigibile și care depind de o contraprestație care trebuie furnizată de creditor, sau*
- 5. creanțele în litigiu.*

Orice creanță condițională, a cărei sumă nu este stabilită definitiv sau nu este exigibilă, poate face obiectul unei decizii de neincludere în ajustarea datoriilor.

În cazul în care o creanță poate fi considerată neîntemeiată, trebuie să se ia hotărârea ca aceasta să nu fie inclusă în ajustarea datoriilor.

Creanțele apărute după decizia preliminară nu sunt afectate de ajustarea datoriilor.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

În principiu, o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi include toate creanțele pecuniare împotriva debitorului care au apărut înainte de data notificării deciziei preliminare. Prin urmare, creanțele apărute înaintea deciziei preliminare și acoperite de ajustarea datoriilor trebuie să fie prezentate de către creditorii, cu riscul, în caz contrar, ca debitorul să fie scutit de orice răspundere de rambursare a datoriilor (a se vedea secțiunea „Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență?”).

Cu toate acestea, o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi nu include:

1. creanțele de întreținere, cu condiția ca Försäkringskassan (Casa de Asigurări de Sănătate din Suedia) sau un organism public din străinătate să nu fie subrogat în drepturile beneficiarului pensiei de întreținere;
2. creanțele privilegiate în conformitate cu articolul 5 din Legea (1970: 979) privind creanțele privilegiate, cu condiția ca garanția să fie suficientă pentru a acoperi rambursarea creanței;
3. creanțele pentru care creditorul are un drept de gaj sau orice alt privilegiu în conformitate cu articolele 6 sau 7 din Legea privind creanțele privilegiate, sau un drept de retenție, cu condiția ca garanția să fie suficientă pentru a acoperi rambursarea creanței;
4. creanțele pentru care creditorul, înainte de notificarea deciziei preliminare, a obținut un privilegiu în temeiul articolului 8 din Legea privind creanțele privilegiate pentru bunuri care au făcut obiectul unei executări silite;
5. creanțele care nu sunt exigibile și care depind de o contraprestație care trebuie furnizată de creditor, sau
6. creanțele în litigiu.

Orice creanță condițională, a cărei sumă nu este stabilită definitiv sau nu este exigibilă, poate face obiectul unei decizii de neincludere în ajustarea datoriilor.

În cazul în care o creanță poate fi considerată neîntemeiată, trebuie să se ia hotărârea ca aceasta să nu fie inclusă în ajustarea datoriilor.

Creanțele apărute după decizia preliminară nu sunt afectate de ajustarea datoriilor.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

LICHIDARE JUDICIARĂ

În principiu, numai creanțele apărute înainte de notificarea deciziei de lichidare judiciară pot fi prezentate. O creanță poate fi prezentată chiar dacă este condițională sau dacă nu este exigibilă.

În absența unei proceduri de monitorizare, nu există norme referitoare la modalitățile de prezentare a creanțelor. În astfel de cazuri, lichidatorul trebuie să se asigure din proprie inițiativă că sunt satisfăcute creanțele privilegiate în mod corespunzător. Nimic nu împiedică un creditor să își prezinte creanța în mod informal, în principiu până la expirarea termenului de contestare a propunerii de distribuire a patrimoniului.

Dacă se poate presupune că activul este suficient pentru a satisface creditorii neprivilegiați, o procedură de monitorizare trebuie să fie pusă în aplicare în mod obligatoriu (a se vedea explicațiile de mai sus referitoare la procedura de monitorizare). În cazul în care instanța locală hotărăște că este necesară o procedură de monitorizare, aceasta stabilește o perioadă de monitorizare de patru până la zece săptămâni. Decizia de a pune în aplicare o procedură de monitorizare face obiectul unei publicări. Creditorii trebuie să își depună cererile de admitere a creanțelor în scris, în termenul stabilit. În ceea ce privește drepturile de gaj și de retenție, o creanță nu trebuie să fie monitorizată pentru ca respectivul creditor să poată obține câștiguri materiale din patrimoniul. În

cazul în care procedura de monitorizare a fost deja pusă în aplicare, un creditor care dorește să depună o cerere de admitere a unei creanțe sau să solicite un privilegiu după sfârșitul perioadei de monitorizare poate face acest lucru în scris, în cadrul procedurii numite „prezentare tardivă”. O prezentare tardivă poate fi efectuată cel târziu în ziua în care lichidatorul își elaborează propunerea de distribuire a patrimoniului, și anume înainte ca propunerea să fie înaintată instanței și publicată. Dacă un creditor nu își monitorizează creanțele, acesta pierde posibilitatea de a obține rambursarea acestora din activele vizate de decizia de distribuire. În principiu, acesta nu poate obține plata creanțelor sale decât dacă devin disponibile noi resurse (distribuție tardivă).

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Astfel cum s-a arătat mai sus, nu există nicio obligație generală pentru creditorii de a-și depune cererile de admitere a creanțelor în caz de restructurare a unei întreprinderi, dar este posibil ca aceștia să trebuiască să le depună în momentul negocierii unui concordat. Administratorul trebuie să elaboreze un plan de restructurare. Planul respectiv trebuie să prevadă atât modul de soluționare a situației financiare a întreprinderii debitorului, cât și modul în care rezultatele acestuia vor putea fi îmbunătățite. Planul poate, totuși, să fie adaptat la circumstanțele specifice ale situației.

În anumite condiții, poate fi util să se ajungă la un concordat judiciar în cazul unei restructurări. Cererea de negociere a unui concordat este efectuată de către debitor.

O cerere de negociere a unui concordat trebuie să cuprindă o propunere de concordat care indică suma pe care debitorul propune să o plătească, datele la care vor fi efectuate plățile, faptul dacă a fost depusă o garanție pentru concordat și, dacă este cazul, din ce se compune aceasta. Cererea trebuie să fie însoțită de un inventar al elementelor de activ și de pasiv ale patrimoniului.

În cazul în care cererea este acceptată, instanța trebuie să notifice imediat decizia de a negocia un concordat. În același timp, aceasta trebuie să stabilească data adunării creditorilor, să convoace adunarea și să publice decizia.

Debitorul, administratorul și creditorii au posibilitatea de a se opune unei creanțe care ar trebui să intre sub incidența concordatului. Există norme speciale cu privire la posibilitatea de a participa la negocierea concordatului pentru creanțe care nu au fost luate în considerare în inventarul patrimoniului.

Doar creditorii ale căror creanțe au apărut înainte de depunerea cererii de restructurare a unei întreprinderi participă la negocierea concordatului. Un creditor care poate obține plata creanței sale prin compensare sau a cărei creanță este privilegiată nu participă la negociere. În mod similar, un creditor care, în caz de lichidare judiciară, nu ar obține câștiguri materiale decât după ceilalți creditori nu participă la rândul său la negocieri dacă ceilalți creditori din cadrul concordatului nu îi permit acest lucru.

La cererea unui creditor, debitorul va trebui să depună un jurământ de inventar în fața adunării creditorilor.

În adunarea creditorilor, creditorii trebuie să voteze cu privire la propunerea de concordat. O propunere de concordat care prevede plata a cel puțin cincizeci la sută din valoarea creanțelor va fi considerată adoptată de către creditorii dacă trei cincimi dintre votanți au fost de acord cu propunerea și creanțele acestora reprezintă cel puțin trei cincimi din valoarea totală a creanțelor creditorilor cu drept de vot. În cazul în care procentajul prevăzut în concordat este mai mic de 50 %, propunerea de concordat va fi considerată adoptată dacă trei pătrimi dintre votanți sunt de acord cu privire la propunere și creanțele acestora reprezintă trei sferturi din valoarea totală a creanțelor creditorilor cu drept de vot.

AJUSTAREA DATORIILOR

În cazul în care o decizie preliminară este notificată, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în Post- och Inrikes Tidningar (Jurnalul Oficial din Suedia). O notificare trebuie, de asemenea, să fie trimisă creditorilor cunoscuți, în termen de o săptămână de la data publicării. În publicare și în notificare, creditorii sunt invitați să realizeze, în special, demersurile următoare, în mod normal în termen de o lună de la data publicării: să depună cererile de admitere a creanțelor, să furnizeze informații mai exacte cu privire la creanțele lor, precum și alte informații utile pentru examinarea cauzei și să precizeze contul în care trebuie efectuate plățile în cursul ajustării datoriilor.

Odată ce dosarul a fost suficient analizat după decizia preliminară, se stabilește o propunere de ajustare a datoriilor. Aceasta trebuie să fie trimisă tuturor creditorilor cunoscuți, ale căror creanțe sunt vizate în propunere, cu solicitarea ca aceștia să își prezinte observațiile într-un termen dat. Lipsa observațiilor din partea unui creditor nu împiedică adoptarea unei decizii de ajustare a datoriilor.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

În cazul în care o decizie preliminară este notificată, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în Post- och Inrikes Tidningar (Jurnalul Oficial din Suedia). O notificare trebuie, de asemenea, să fie trimisă creditorilor cunoscuți, în termen de o săptămână de la data publicării. În publicare și în notificare, creditorii sunt invitați să realizeze, în special, demersurile următoare, în mod normal în termen de o lună de la data publicării: să depună cererile de admitere a creanțelor, să furnizeze informații mai exacte cu privire la creanțele lor, precum și alte informații utile pentru examinarea cauzei și să precizeze contul în care trebuie efectuate plățile în cursul ajustării datoriilor.

Odată ce dosarul a fost suficient analizat după decizia preliminară, se stabilește o propunere de ajustare a datoriilor. Aceasta trebuie să fie trimisă tuturor creditorilor cunoscuți, ale căror creanțe sunt vizate în propunere, cu solicitarea ca aceștia să își prezinte observațiile într-un termen dat. Lipsa observațiilor din partea unui creditor nu împiedică adoptarea unei decizii de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Dacă activele patrimoniului sunt insuficiente pentru a acoperi costurile lichidării judiciare și plata datoriilor în masă, lichidarea judiciară este anulată (a se vedea observațiile de mai sus cu privire la costurile lichidării judiciare și la datoriile în masă). În cazul în care lichidarea judiciară este anulată, nu se realizează, în principiu, distribuția între creditori.

În cazul în care lichidarea judiciară nu este anulată, resursele care compun patrimoniul sunt distribuite între creditori, cu excepția cazului în care au fost utilizate pentru a plăti costurile lichidării judiciare și datoriile în masă. Distribuția se efectuează, în principiu, în conformitate cu dispozițiile din Legea privind creanțele privilegiate.

Legea privind creanțele privilegiate reglementează dreptul fiecărui creditor, în raport cu ceilalți, de a fi plătit în cursul unei lichidări judiciare. Mai jos sunt furnizate o serie de informații generale referitoare la Legea privind creanțele privilegiate.

Privilegiul este specific sau general. Privilegiul specific vizează anumite bunuri (de exemplu, dreptul de gaj, dreptul de retenție și ipoteca). Privilegiul general vizează toate bunurile incluse în patrimoniul debitorului (de exemplu, costurile creditorului pentru a declara debitorul în lichidare judiciară și onorariile unui administrator dacă lichidarea judiciară a fost precedată de restructurarea unei întreprinderi). Privilegiul specific primează asupra privilegiului general.

Creanțele neprivilegiate au același rang între ele. Cu toate acestea, un creditor poate, în temeiul unui contract, să nu aibă dreptul de a fi plătit decât după ceilalți creditori (creanță subordonată).

Creanța rămâne privilegiată inclusiv în cazul în care este vândută sau este implicată în punere sub sechestru sau dacă se modifică titularul într-un alt fel.

În cazul în care o cerere este însoțită de un privilegiu specific pentru un anumit bun și dacă bunul respectiv nu este suficient pentru a o stinge, datoria rămasă este tratată ca o creanță neprivilegiată.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Nicio distribuție nu are loc în cadrul restructurării unei întreprinderi dacă nu a fost încheiat un concordat.

Un concordat judiciar poate să prevadă anularea datoriilor și termene de plată precise. Concordatul trebuie să acorde drepturi egale tuturor creditorilor și cel puțin douăzeci și cinci la sută din cuantumul creanțelor lor, cu excepția cazului în care un procent mai scăzut este aprobat de toți creditorii cunoscuți care trebuie să fie părți la concordat sau dacă există motive speciale pentru a stabili un procentaj inferior. O distribuție minimă prescrisă trebuie să fie plătită în termen de un an de la încheierea concordatului, cu excepția cazului în care o perioadă mai lungă este acordată de toți creditorii enumerați. Un concordat poate, de asemenea, să prevadă că debitorul obține doar o suspendare a plății sau o altă reducere specială.

AJUSTAREA DATORIILOR

Toate creanțele acoperite de o ajustare a datoriilor sunt de rang egal. Cu toate acestea, o creanță poate să aibă un rang inferior dacă respectivul creditor este de acord cu acest lucru sau să fie plătită înaintea altor creanțe dacă, în urma distribuirii, aceasta implică o sumă mică și este rezonabil ca aceasta să fie satisfăcută prima având în vedere importanța creanțelor, precum și alte circumstanțe.

Regimul aplicabil creanțelor este indicat în decizia de ajustare a datoriilor.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Toate creanțele acoperite de o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi sunt de rang egal. Cu toate acestea, o creanță poate să aibă un rang inferior dacă respectivul creditor este de acord cu acest lucru sau să fie plătită înaintea altor creanțe dacă, în urma distribuirii, aceasta implică o sumă mică și este rezonabil ca aceasta să fie satisfăcută prima având în vedere importanța creanțelor, precum și alte circumstanțe.

Regimul aplicabil creanțelor este indicat în decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

LICHIDARE JUDICIARĂ

În cazul în care debitorul ajunge la un acord în ceea ce privește plata datoriilor sale sau se înțelege în altă manieră cu creditorii (tranzacție voluntară), instanța locală decide cu privire la încheierea lichidării judiciare. O lichidare judiciară pentru care este instituită o procedură de monitorizare se poate încheia, de asemenea, cu o decizie de concordat (concordat de redresare). În caz contrar, lichidarea judiciară este anulată (dacă activele nu sunt suficiente pentru a plăti cheltuielile de lichidare judiciară și datoriile în masă) sau patrimoniul este distribuit între creditori.

O lichidare judiciară nu exonerează o persoană fizică de răspunderea de a-și plăti datoriile (a se vedea ajustarea datoriilor, ale cărei norme sunt diferite).

Prin urmare, datoriile neplătite rămân după lichidarea judiciară (cu excepția cazului în care acestea sunt acoperite de o tranzacție voluntară sau de un concordat).

O persoană juridică este dizolvată după o lichidare judiciară (normele în materie sunt prevăzute în legislația privind dreptul societăților comerciale). Rezultă de aici că creditorii nu pot, în principiu, să mai solicite persoanei juridice, după lichidarea judiciară, plata unor eventuale creanțe neachitate.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

În cazul în care este stabilit un concordat judiciar, acesta implică toți creditorii care aveau dreptul de a participa la negocierea concordatului, indiferent dacă s-au făcut sau nu cunoscuți. Un creditor care nu ar fi avut dreptul, în caz de lichidare judiciară, să fie plătit decât după ceilalți creditori își pierde dreptul de a fi plătit de către debitor dacă în cadrul concordatului nu au fost pe deplin despăgubiți toți creditorii care aveau dreptul să participe la negocierea concordatului. Un creditor care deține o creanță privilegiată asupra anumitor bunuri este obligat să respecte concordatul în ceea ce privește sumele care nu pot fi percepute pentru bunurile în cauză.

AJUSTAREA DATORIILOR

Prin decizia de ajustare a datoriilor, debitorul este scutit de responsabilitatea de a plăti cuantumul datoriilor acoperite de ajustarea datoriilor egal cu reducerea acestora. Prin decizia de ajustare a datoriilor, debitorul este scutit, de asemenea, de responsabilitatea de a plăti datoriile care nu sunt cunoscute, cu excepția cazului în care este vorba despre datorii care nu pot fi acoperite de o ajustare a datoriilor.

Ajustarea datoriilor are ca efect anularea dobânzilor sau a penalităților pentru întârziere la creanțele acoperite de ajustarea datoriilor începând cu ziua următoare celei în care decizia preliminară a fost notificată.

Ajustarea datoriilor nu afectează dreptul unui creditor în ceea ce privește un garant sau orice altă persoană responsabilă pentru datorie în plus față de debitor.

Decizia de ajustare a datoriilor trebuie să conțină un plan de rambursare. Cu excepția cazului în care există motive importante pentru a defini o durată mai scurtă, planul de rambursare trebuie să se întindă pe o perioadă de cinci ani. Planul de rambursare începe să curgă începând cu data adoptării deciziei de ajustare a datoriilor. Pentru a stabili scadența planului de rambursare, se va scădea perioada de valabilitate a deciziei preliminare din durata planului, cu excepția cazului în care există motive pentru a deduce o perioadă mai scurtă, ținând cont de comportamentul debitorului în urma deciziei.

În anumite condiții, o decizie de ajustare a datoriilor poate fi modificată sau anulată. La cererea unui creditor a cărui creanță este acoperită de ajustarea datoriilor, decizia poate fi anulată sau, în cazurile menționate la punctele 6 și 7 de mai jos, poate fi modificată, dacă

1. debitorul s-a făcut vinovat de fraudă împotriva creditorilor,
2. debitorul s-a făcut vinovat de obstrucționarea intenționată a unei lichidări judiciare sau a unui sechestr judiciar,
3. debitorul a favorizat în secret unul dintre creditori pentru a influența decizia privind ajustarea datoriilor,
4. debitorul, în cererea sa de ajustare a datoriilor sau în alte momente în cursul examinării cauzei, a furnizat cu bună știință informații incorecte, în detrimentul creditorilor,
5. debitorul a furnizat informații incorecte pentru o autoritate, în ceea ce privește taxele sau impozitele vizate de ajustarea datoriilor, sau nu a furnizat informații, chiar dacă era obligat să facă acest lucru, iar aceasta a condus la o decizie greșită sau la lipsa unei decizii,
6. debitorul se abate în mod semnificativ de la planul de rambursare, sau
7. situația economică a debitorului s-a îmbunătățit în mod semnificativ ulterior deciziei privind ajustarea datoriilor, din motive care nu erau previzibile în momentul în care a fost adoptată decizia.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare a punctului 7, cererea trebuie să fie introdusă în termen de cinci ani de la data deciziei preliminare sau, în cazul în care planul de rambursare se încheie mai târziu, cel târziu în ziua scadenței. În cazul modificării unei decizii privind ajustarea datoriilor, durata planului de rambursare poate fi prelungită până la șapte ani.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Prin decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi, debitorul este scutit de responsabilitatea de a plăti cuantumul datoriilor acoperite de ajustarea datoriilor egal cu reducerea acestora. Prin decizia de ajustare a datoriilor, debitorul este scutit, de asemenea, de responsabilitatea de a plăti datoriile care nu sunt cunoscute, cu excepția cazului în care este vorba despre datorii care nu pot fi acoperite de o ajustare a datoriilor.

Ajustarea datoriilor are ca efect anularea dobânzilor sau a penalităților pentru întârziere la creanțele acoperite de ajustarea datoriilor începând cu ziua următoare celei în care decizia preliminară a fost notificată.

Ajustarea datoriilor nu afectează dreptul unui creditor în ceea ce privește un garant sau orice altă persoană responsabilă pentru datorie în plus față de debitor.

Decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi trebuie să conțină un plan de rambursare pentru o perioadă de trei ani. Planul de rambursare începe să curgă începând cu data adoptării deciziei de ajustare a datoriilor.

În anumite condiții, o decizie privind ajustarea datoriilor pentru întreprinderi poate fi modificată sau anulată. La cererea unui creditor a cărui creanță este acoperită de ajustarea datoriilor, decizia poate fi anulată sau, în cazurile menționate la punctele 6 și 7 de mai jos, poate fi modificată, dacă

1. debitorul s-a făcut vinovat de fraudă împotriva creditorilor,
2. debitorul s-a făcut vinovat de obstrucționarea intenționată a unei lichidări judiciare sau a unui sechestrul judiciar,
3. debitorul a favorizat în secret unul dintre creditorii pentru a influența decizia privind ajustarea datoriilor,
4. debitorul, în cererea sa de ajustare a datoriilor sau în alte momente în cursul examinării cauzei, a furnizat cu bună știință informații incorecte, în detrimentul creditorilor,
5. debitorul a furnizat informații incorecte pentru o autoritate, în ceea ce privește taxele sau impozitele vizate de ajustarea datoriilor pentru întreprinderi, sau nu a furnizat informații, chiar dacă era obligat să facă acest lucru, iar aceasta a condus la o decizie greșită sau la lipsa unei decizii,
6. debitorul se abate în mod semnificativ de la planul de rambursare, sau
7. situația economică a debitorului s-a îmbunătățit în mod semnificativ ulterior deciziei privind ajustarea datoriilor pentru întreprinderi, din motive care nu erau previzibile în momentul în care a fost adoptată decizia.

În cazurile care intră în domeniul de aplicare a punctului 7, cererea trebuie introdusă în termen de trei ani de la data deciziei preliminare sau, în cazul în care planul de rambursare se încheie mai târziu, cel târziu în ziua scadenței. În cazul modificării unei decizii privind ajustarea datoriilor, durata planului de rambursare poate fi prelungită până la cinci ani.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Astfel cum s-a menționat mai sus, o persoană fizică nu este scutită de responsabilitatea de a-și achita datoriile în caz de lichidare judiciară; în ceea ce privește persoanele juridice, acestea sunt dizolvate după lichidarea judiciară.

Dacă sunt disponibile resurse pentru distribuire după o lichidare judiciară, există posibilitatea de a efectua o „distribuire tardivă”.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

A se vedea mai sus în ceea ce privește efectele unui concordat judiciar. În cazul în care nu a fost încheiat un concordat judiciar, și nici debitorul nu a încheiat un concordat voluntar cu creditorii sau orice alt aranjament, creanțele rămân exigibile după încheierea restructurării întreprinderii.

AJUSTAREA DATORIILOR

Un creditor poate, în anumite condiții, să solicite reexaminarea unei ajustări a datoriilor după ce debitorul a executat planul de rambursare. A se vedea secțiunea „Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență?” pentru mai multe informații.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Un creditor poate, în anumite condiții, să solicite reexaminarea unei ajustări a datoriilor pentru întreprinderi după ce debitorul a executat planul de rambursare. A se vedea secțiunea „Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență?” pentru mai multe informații.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Onorariile lichidatorului și alte datorii similare (costuri ale lichidării judiciare), precum și altele contractate de patrimoniu (datorii în masă) trebuie prelevate din patrimoniu înainte de distribuirea între creditorii. Costurile lichidării judiciare au prioritate față de datoriile în masă. În cazul în care costurile lichidării judiciare nu pot fi suportate din patrimoniu, acestea sunt plătite, în general, de către stat.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

Administratorul (precum și un eventual comisar la concordat) are dreptul la o indemnizație pentru activitatea și cheltuielile legate de sarcinile sale. Onorariile acestuia nu pot fi stabilite la o sumă care depășește ceea ce este considerat ca o compensație rezonabilă pentru sarcinile sale. Dreptul la indemnizație al administratorului este, la cererea acestuia sau la cererea debitorului, examinat de către instanță. Atât timp cât un concordat nu a fost executat, un creditor ale cărui creanțe sunt acoperite de concordat poate, de asemenea, să solicite o astfel de examinare. Taxele judiciare aferente cererii, precum și indemnizația administratorului și a comisarului sunt suportate de debitor.

AJUSTAREA DATORIILOR

În cadrul unei ajustări a datoriilor, debitorul efectuează plățile, în mod normal, către Agenția națională de executare silită (Kronofogdemyndigheten), care, ulterior, servește drept intermediar cu creditorii. Agenția națională de executare silită percepe o taxă anuală de la debitor pentru prelucrarea administrativă a plăților.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

În cadrul unei ajustări a datoriilor pentru întreprinderi, debitorul efectuează plățile, în mod normal, către Agenția națională de executare silită (Kronofogdemyndigheten), care, ulterior, servește drept intermediar cu creditorii. Agenția națională de executare silită percepe o taxă anuală de la debitor pentru prelucrarea administrativă a plăților.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

LICHIDARE JUDICIARĂ

Normele în materie de restituire la patrimoniu sunt prevăzute în Legea privind lichidarea judiciară. Punctul de plecare pentru calcularea termenelor prevăzute în normele de restituire la patrimoniu este, în general, data de depunere a cererii de lichidare judiciară.

Este anulat orice act juridic care a favorizat în mod ilegal un creditor în raport cu alții, prin care bunuri ale debitorului au fost sustrate de la creditorii sau prin care datoriile acestuia au crescut, prin care debitorul era sau, ca urmare a procedurii, singură sau în combinație cu alte circumstanțe, a devenit insolubil, și atunci când o parte terță avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că debitorul era insolubil și cunoștea circumstanțele care făceau ca actul să fie ilegal. Se consideră că orice rudă a debitorului are cunoștință în sensul tezei anterioare, dacă aceasta nu demonstrează, corespunzător cerințelor, că nu avea cunoștință sau că nu ar fi trebuit să aibă cunoștință. În cazul în care actul respectiv a fost realizat cu mai mult de cinci ani înainte de termen, acesta nu este anulat decât dacă vizează o rudă a debitorului.

Plata unei datorii care a fost efectuată cu mai puțin de trei luni înainte de termenul-limită și care a fost realizată printr-un alt mijloc de plată decât mijloacele obișnuite, în avans sau până la o sumă care a înrăutățit semnificativ situația financiară a debitorului, este anulată dacă, având în vedere circumstanțele, aceasta nu poate fi totuși considerată normală. În cazul în care plata a fost efectuată în favoarea unei rude a debitorului înainte de expirarea perioadei de trei luni, dar în mai puțin de doi ani înainte de termenul-limită, aceasta se anulează dacă nu se stabilește că debitorul nu era sau nu a devenit insolubil ca rezultat al acestei operațiuni.

Există norme speciale, printre altele, în ceea ce privește donațiile, separarea bunurilor și remunerațiile. Anumite plăți efectuate către stat nu intră în domeniul de aplicare a normelor privind restituirea la patrimoniu, printre altele impozitele deja plătite.

Lichidatorul poate contesta restituirea la patrimoniul, în special prin introducerea unei acțiuni în fața unei instanțe ordinare sau prin opoziție la monitorizarea lichidării judiciare. În cazul în care lichidatorul nu dorește să conteste restituirea la patrimoniul, iar procedura de conciliere nu are loc, un creditor poate să conteste restituirea prin introducerea unei acțiuni în fața unei instanțe ordinare.

În cazul restituirii la patrimoniul, bunurile pe care debitorul le-a sustras sunt reintegrate în patrimoniul.

RESTRUCTURAREA ÎNTREPRINDERILOR

După ce o decizie de restructurare a fost notificată, dispozițiile Legii privind lichidarea judiciară aplicabile restituirii la patrimoniul se aplică în cazul în care a fost încheiat un concordat judiciar (a se vedea secțiunea privind lichidarea judiciară).

În cazul în care se solicită restituirea la patrimoniul a unei creanțe privilegiate sau a unei plăți obținute prin punere sub sechestru, instanța poate decide suspendarea, până la o notificare ulterioară, a procedurii de executare silită.

O cale de atac cu privire la restituirea la patrimoniul poate fi formulată de către administrator sau de un creditor a cărui creanță ar trebui să fie acoperită de un concordat judiciar. Calea de atac trebuie introdusă înainte de data la care are loc adunarea creditorilor și nu poate face obiectul unei decizii definitive atât timp cât chestiunea concordatului judiciar nu a fost soluționată. Orice creditor care dorește să formuleze o cale de atac trebuie să informeze administratorul cu privire la aceasta, sub sancțiunea inadmisibilității.

Dacă restructurarea unei întreprinderi ia sfârșit fără ca un concordat judiciar să fi fost încheiat și dacă debitorul nu este plasat în lichidare judiciară la cerere, depusă în termen de trei săptămâni de la încheierea restructurării, acțiunea privind restituirea la patrimoniul este respinsă.

Produsul obținut în urma acțiunii privind restituirea la patrimoniul revine, după deducerea cheltuielilor reclamantului, creditorilor care au încheiat concordatul.

Un pârât care, datorită acțiunii reclamantului, poate valorifica o creanță împotriva debitorului, își vede creanța integrată în procesul de negociere a concordatului și are dreptul să deducă partea care îi revine din suma pe care, altfel, ar fi trebuit să o plătească.

În cazul în care un creditor care este parte la concordat sau debitorul formulează o cale de atac împotriva hotărârii de restituire la patrimoniul, instanța poate dispune administrarea specială a sumei care, în conformitate cu normele prevăzute la alineatul precedent, le revine creditorilor. Bunurile astfel plasate sub administrare nu pot fi puse sub sechestru decât dacă concordatul este caduc.

AJUSTAREA DATORIILOR

Nu există norme specifice privind restituirea la patrimoniul.

AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ÎNTREPRINDERI ÎN CONFORMITATE CU LEGEA PRIVIND AJUSTAREA DATORIILOR PENTRU ANTREPRENORI

Nu există norme specifice privind restituirea la patrimoniul.

Ultima actualizare: 19/02/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.